

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961200049

leac

1272

อส
อ436อ
2557

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ
รองศาสตราจารย์ อวยชัย
วุฒิมโหสิต ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม
ราชวรวิหาร กรุงเทพมหานคร
วันเสาร์ที่ 8 พฤศจิกายน 2557.

42401

วันที่ 17 กพ. 58

เลขที่ 1272

๐๗

เลขที่ ๐436๐

2557

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ

รองศาสตราจารย์ อวยชัย วุฒิไชลิต

ณ วัดมกุฏกษัตริยารามราชวรวิหาร

กรุงเทพมหานคร

วันเสาร์ที่ 8 พฤศจิกายน 2557

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

หมายรับสั่งที่ ๑๑๕๑๙

(แบบ ก.)
สำนักพระราชวัง

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไฉลิต ป.ช.,ป.ม. อายุ ๗๐ ปี ข้าราชการบำนาญ
สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กราบถวายบังคมลาถึงแก่อนิจกรรมด้วยโรคไขกระดูกเสื่อม ณ โรงพยาบาล
จุฬาลงกรณ์ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๐๒.๐๖ น.

วันเดียวกันนี้ เวลา ๑๗.๐๐ น. ขอรับพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ พร้อมด้วยเครื่องเกียรติยศ
ประกอบศพ ณ ศาลา ๑๐ วัดมกุฏกษัตริยาราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโกศแปดเหลี่ยม ฉัตรเบญจาตั้งประดับ ปี่ กลองชนะ
ประโคมเวลาพระราชทานน้ำหลวงอาบศพ มีพระพิธีธรรมสวดพระอภิธรรมเวลากลางคืน กำหนด ๓ คืน.

คมกฤษ/พิมพ์ / / / ทาน.

วัน	หน้าที่
	พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไฉลิต
	เพื่อทราบ
	เครื่องประกอบเกียรติยศที่พระราชทานมานี้ และเจ้าพนักงานผู้มาปฏิบัติ
	เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับสั่ง
โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

หมายรับสั่งที่ ๑๘๗๔๑

(แบบ ก.)

สำนักพระราชวัง

๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๗

พระราชทานเพลิงศพ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไผ่สิต ป.ช.,ป.ม. ข้าราชการบำนาญ
สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

วันศุกร์ ที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๕.๐๐ น. เชิญหีบศพออกตั้งบำเพ็ญกุศล
ณ ศาลาวัดมกุฏกษัตริยาราม ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโกศแปดเหลี่ยม ฉัตรเบญจาตั้งประดับ

วันเสาร์ ที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๕.๐๐ น. เชิญโกศศพแห่เวียนเมรุ
แล้วเชิญขึ้นตั้งบนจิตกาธาน

เวลา ๑๗.๐๐ น. พระราชทานผ้าไตร ๕ ไตรทอดถวายพระสงฆ์บังสุกุล แล้วพระราชทานเพลิง.

ค.ม.ก.ช. / พิมพ์ / *พิมพ์* / ทาน

วัน	หน้าที่	พนักงานพระราชพิธี
		นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไผ่สิต
	เพื่อทราบ	เครื่องประกอบเกียรติยศที่พระราชทานมานี้ และเจ้าพนักงานผู้มาปฏิบัติ
		เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับสั่ง
โดยหน้าที่ราชการ

พิมพ์

ผู้รับรับสั่ง

พิมพ์

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ผู้วายชนม์และวงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุด มิได้

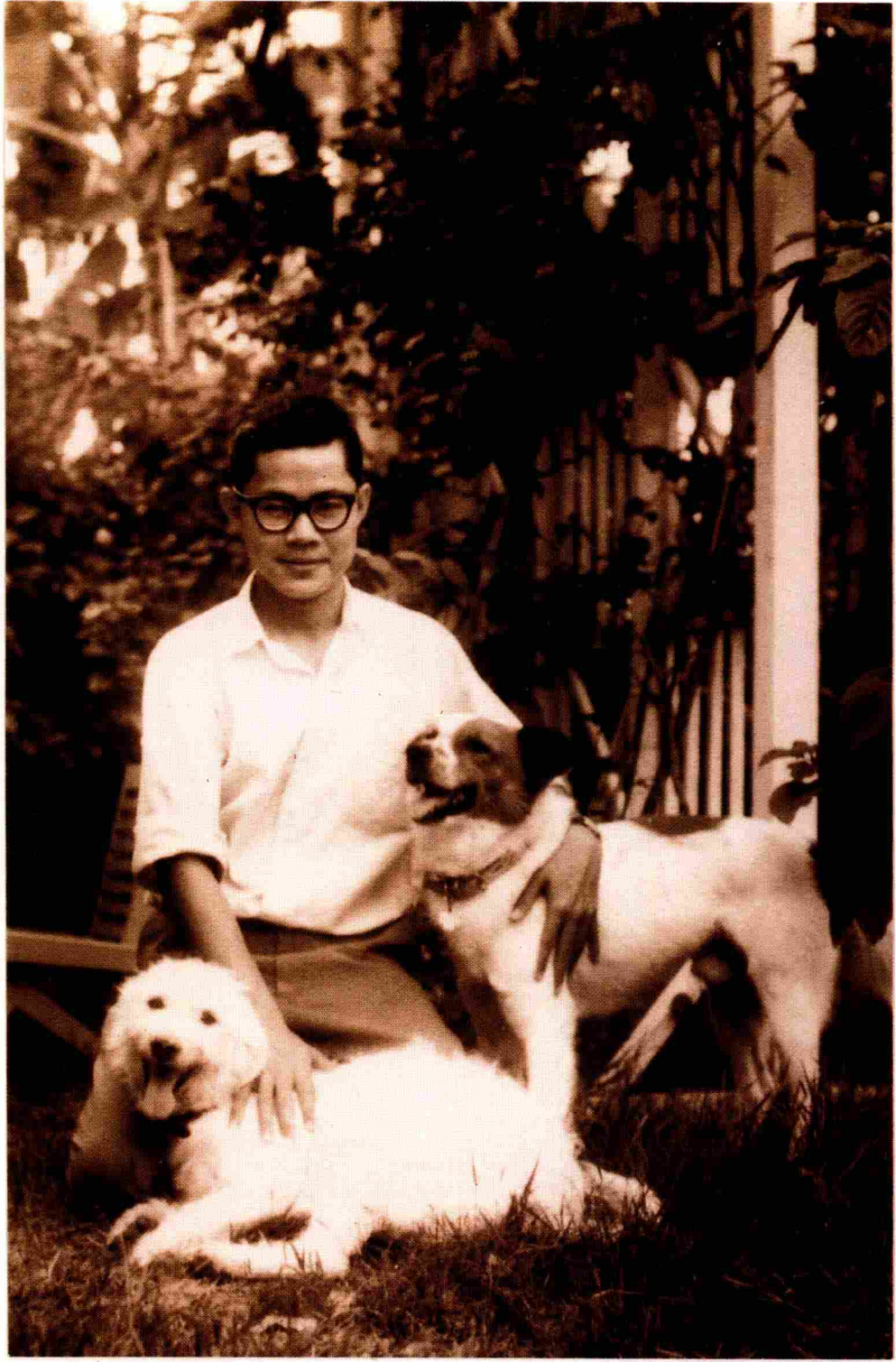
หากความทราบโดยญาณวิถีถึงดวงวิญญาณของรองศาสตราจารย์ อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้ด้วยประการใดในสัมปรายภพ คงจะมีความปลาบปลื้ม ซาบซึ้งเป็นล้นพ้นในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับพระราชทานเกียรติอันสูงยิ่ง ในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ข้าพระพุทธเจ้าผู้เป็นภรรยาและธิดา ขอพระราชทานกราบถวายบังคม แทบบ้างพระยุคลบาท ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เป็นสรรพสิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้า และวงศ์ตระกูลตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

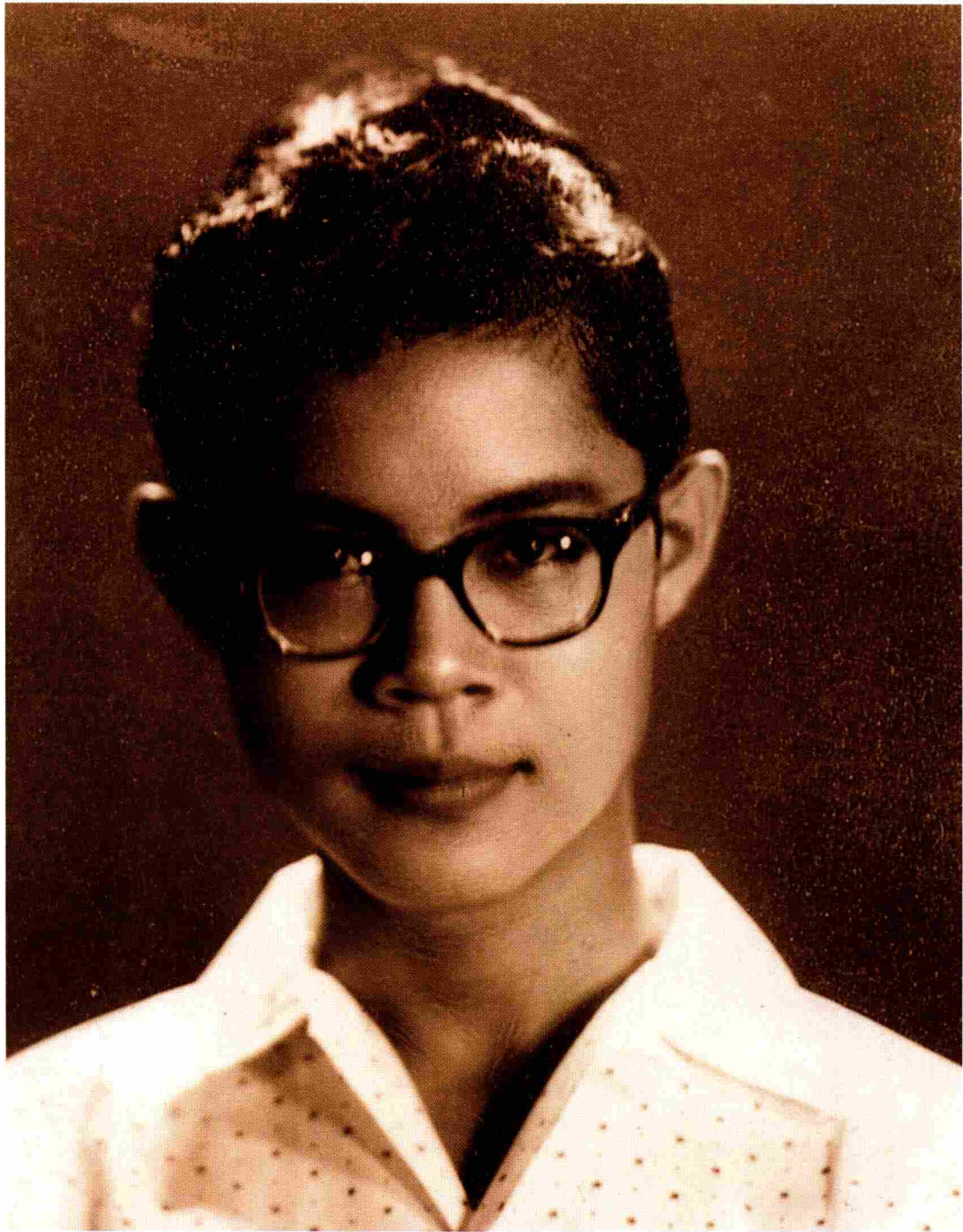
ข้าพระพุทธเจ้า ครอบครัววุฒิโฆสิต

สารบัญ

ประวัติ	9
ชีวิตเยาว์วัย	14
เริ่มชีวิตครอบครัว	24
ชีวิตการทำงาน	34
ความภาคภูมิใจ	40
บทความบางส่วนจากหนังสือสถาปัตยกรรม รุ่น 2504 ครบรอบ 50 ปี ในปี 2554	52
“ฉลองวันเกิดครบ 5 รอบของอวยชัย”	60
รวมภาพสนุกสนานที่บริษัทที่คในวาระต่างๆ	84
พักผ่อนกับการเดินทาง	90
ของที่ต้องติดตัวเสมอ	126
ดาราที่ชื่นชอบ ตั้งแต่หนุ่มๆ จนถึงปัจจุบัน	127
เพลงโปรด	128
ความรักผ่านตัวอักษร	132
ภาพบรรยากาศในงานสวดพระอภิธรรม	134
คำไว้อาลัย	150
ในความทรงจำ	242
มีความสุขกับสิ่งที่ทำ	274
ส่วนหนึ่งของงานออกแบบที่ รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต ทำร่วมกับบริษัท TEAC	278
คุณสมบัติของหัวหน้าที่ดี 7 ประการ	296
รายนามผู้ร่วมทำบุญ	300
รายนามผู้มอบพวงหรีด	308
ขอขอบพระคุณ	311

ประวัติ

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไผ่สิต เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ 4 ตุลาคม พุทธศักราช 2486 เป็นบุตรของนายเฉลิม และนางสังวาล วุฒิไผ่สิต มีพี่น้องทั้งสิ้น 4 คน ดังนี้

1. นางสุดสวาท โกไศยกานนท์ สมรสกับ นายศักดิ์ โกไศยกานนท์ (ถึงแก่กรรม) มีบุตรธิดา 5 คน
2. นางสาวชรา อัมพวา สมรสกับ พันเอก (พิเศษ) จำรัส อัมพวา มีบุตร 3 คน
3. นางวลัย ทวีโกค สมรสกับ นายรัชชัย ทวีโกค มีบุตรธิดา 2 คน
4. รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไผ่สิต สมรสกับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กรณิการ์ (ศาลิคุปต) วุฒิไผ่สิต มีธิดา 2 คน และหลาน 1 คน คือ

1. นางกรรณพร จันทร์สวัสดิ์ สมรสกับ ดร. กษิตศ จันทร์สวัสดิ์ มีธิดา 1 คน คือ ด.ญ. ปาณิสรา (คาล่า) จันทร์สวัสดิ์
2. นางสาวอรพกา วุฒิไผ่สิต

ประวัติการศึกษา

ชั้นประถมและมัธยมต้น ที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย

ชั้นมัธยมปลาย ที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

ปริญญาตรี ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DIPL. INGENEUR ที่ TECHNISCHE UNIVERSITÄT BERLIN, GERMANY

อาจารย์พิเศษ

- วิชา 217551 การปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม (Professional Practice) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2543

- วิชา 261207 หลักปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 11 มกราคม 2543

- วิชา 306425 Architectural Design 5 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีการศึกษา 2543

- วิชา 306591 Individual Study คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีการศึกษา 2543
- วิชา 261207 หลักปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม “เอกสารและสัญญาที่สำคัญเกี่ยวกับการให้บริการวิชาชีพสถาปัตยกรรม” คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 16 กรกฎาคม 2545
- ได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรบรรยายเกี่ยวกับเรื่อง “โรงพยาบาล” อีกหลายแห่ง

งานบริการทางวิชาการ

- อาจารย์พิเศษสอนวิชา การปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม นิสิตชั้นปีที่ 5 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (พ.ศ. 2541 - 2545)
- วิทยากรบรรยาย “กลยุทธ์การวางแผนและก่อสร้างโรงพยาบาล” วิทยาลัยการสาธารณสุข (พ.ศ. 2546)
- อาจารย์พิเศษ หลักปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม นิสิตชั้นปีที่ 5 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร (พ.ศ. 2548 - 2550)
- วิทยากรบรรยายเรื่อง “แนวทางในการจ้างบุคลากรภายนอก ควบคุมการก่อสร้าง” โครงการสัมมนา แนวทางในการประเมินคุณภาพอาคารสถานที่ของโรงพยาบาล (พ.ศ. 2545)
- และได้รับเชิญเป็นวิทยากรบรรยายวิชาการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมอีกหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รวมทั้งหลักสูตรการเรียนนอกเวลาราชการ ของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

1. ตริตาภรณ์ช้างเผือก (ต.ช.)	พ.ศ. 2523
2. ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย (ท.ม.)	พ.ศ. 2525
3. ประถมาภรณ์ช้างเผือก (ป.ม.)	พ.ศ. 2544
4. ประถมาภรณ์ช้างเผือก (ป.ช.)	พ.ศ. 2547
5. ตริตาภรณ์มงกุฎไทย (ต.ม.)	พ.ศ. 2549
6. ทูติยดิเรกคุณาภรณ์	พ.ศ. 2553

การศึกษาและดูงานต่างประเทศ

1. การศึกษาและดูงานอาคารโรงพยาบาลในประเทศสิงคโปร์ ธันวาคม พ.ศ. 2546
2. การศึกษาและดูงานอาคารในประเทศเยอรมัน ตุลาคม พ.ศ. 2549
3. การศึกษาและดูงานอาคารโรงพยาบาลในประเทศญี่ปุ่น พฤศจิกายน พ.ศ. 2549
4. การศึกษาและดูงานอาคารในประเทศสวีเดน ธันวาคม พ.ศ. 2551
5. การศึกษาและดูงานอาคารในประเทศอิตาลี ธันวาคม พ.ศ. 2552

ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการต่างๆ

- กรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม (ก.ส.) กระทรวงมหาดไทย (พ.ศ. 2531 - 2540)
- อนุกรรมการพิจารณาคุณวุฒิสถาปนิก กระทรวงมหาดไทย (พ.ศ. 2532 - 2540)
- กรรมการเฉพาะกิจพิจารณาแบบโครงการก่อสร้างอาคารเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2538 - 2540)
- กรรมการ การขอเปิดดำเนินการหลักสูตรและการรับรองมาตรฐานทบวงมหาวิทยาลัย การศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ (พ.ศ. 2539 - 2540)
- กรรมการสอบไล่ภายนอก สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์และสาขาวิชาสถาปัตยกรรมภายใน มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (พ.ศ. 2540 - ปัจจุบัน)
- กรรมการพัฒนาระบบการกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2540 - 2541)
- กรรมการภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2540 - 2546)
- กรรมการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2540 - 2546)
- กรรมการประเมินผลวิทยานิพนธ์นิสิต ระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (พ.ศ. 2538 - ปัจจุบัน)
- กรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รับผิดชอบสาขาการจัดการสถาปัตยกรรม (Architectural Management)
- กรรมการประเมินผลวิทยานิพนธ์นิสิตปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2540 - ปัจจุบัน)

- กรรมการออกข้อสอบและตรวจข้อสอบ การสอบเข้าศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการสถาปัตยกรรม ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2543 - 2546)
- กรรมการสอบสัมภาษณ์นิสิตใหม่ระดับปริญญาโท คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2543 - ปัจจุบัน)
- คณะกรรมการดำเนินงานวิทยานิพนธ์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ประจำภาคการศึกษาปลาย (พ.ศ. 2543 - ปัจจุบัน)
- ประธานกรรมการอาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มวิทยานิพนธ์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (พ.ศ. 2543 - ปัจจุบัน)
- ประธานกรรมการดำเนินการโครงการอบรมและสัมมนาวิชาการ การบริหารจัดการทรัพยากรภายในประเทศไทย (พ.ศ. 2545)
- คณะกรรมการดำเนินการจัดอบรมโครงการพัฒนาบุคลากรฝ่ายออกแบบและบริหารงานก่อสร้างการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2545)
- คณะกรรมการสำนักงานจัดการทรัพย์สิน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2548 - 2550)
- คณะกรรมการกำกับควบคุมอาคาร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2548 - 2550)
- คณะกรรมการตรวจการจ้าง อาคารจามจุรี 9 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2547 - 2550)
- คณะกรรมการกำหนดลักษณะมาตรฐานแบบอาคารและส่วนบริการต่างๆ ของสถานพยาบาล ประเภทที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน กระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. 2548 - 2549)
- ที่ปรึกษาคณะกรรมการพัฒนาแผนแม่บท โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ (พ.ศ. 2549 - 2550)
- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่ออ่านและวิจารณ์ผลงาน ผลงานวิชาการวิจัย (ประจำปี พ.ศ. 2552)
- กรรมการกำหนดลักษณะมาตรฐานแบบอาคาร และส่วนบริการต่างๆ ของสถานพยาบาล ประเภทที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน กระทรวงสาธารณสุข (ประจำปี พ.ศ. 2449)
- กรรมการพิจารณาปรับปรุงผังแม่บทบนพื้นที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย (พ.ศ. 2549)

ผลงานทางวิชาการ

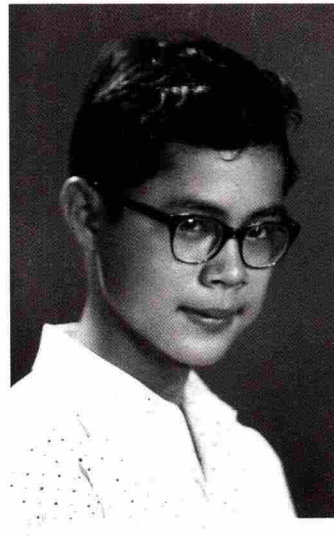
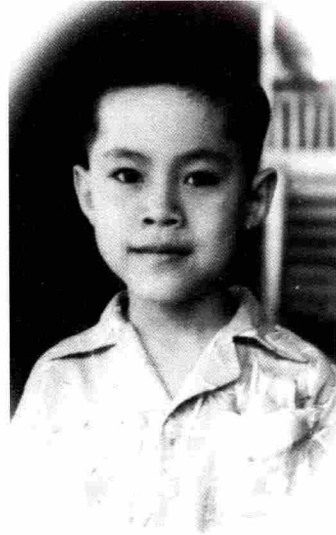
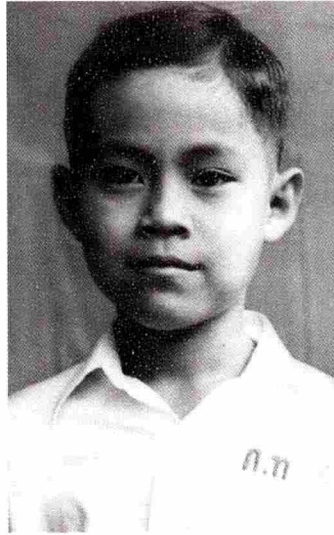
- หัวหน้าโครงการวิจัยเรื่อง “งานออกแบบสถานีย่อยสามย่าน” เงินทุนจากการไฟฟ้า นครหลวง พ.ศ. 2543
- หัวหน้าโครงการ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำต้นฉบับมาตรฐานวิชาชีพสถาปัตยกรรม “คู่มือสถาปนิก” (ระยะที่ 1) เสนอต่อสมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ หน่วยงานวิจัย กฎหมาย ด้านสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- หัวหน้าโครงการวิจัยเรื่อง “งานออกแบบอาคารจามจุรี 9” เงินทุนจากจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2547
- หัวหน้าโครงการวิจัยเรื่อง “งานออกแบบอาคารศูนย์ทันตodontกรรมฯ” เงินทุนจาก คณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2553

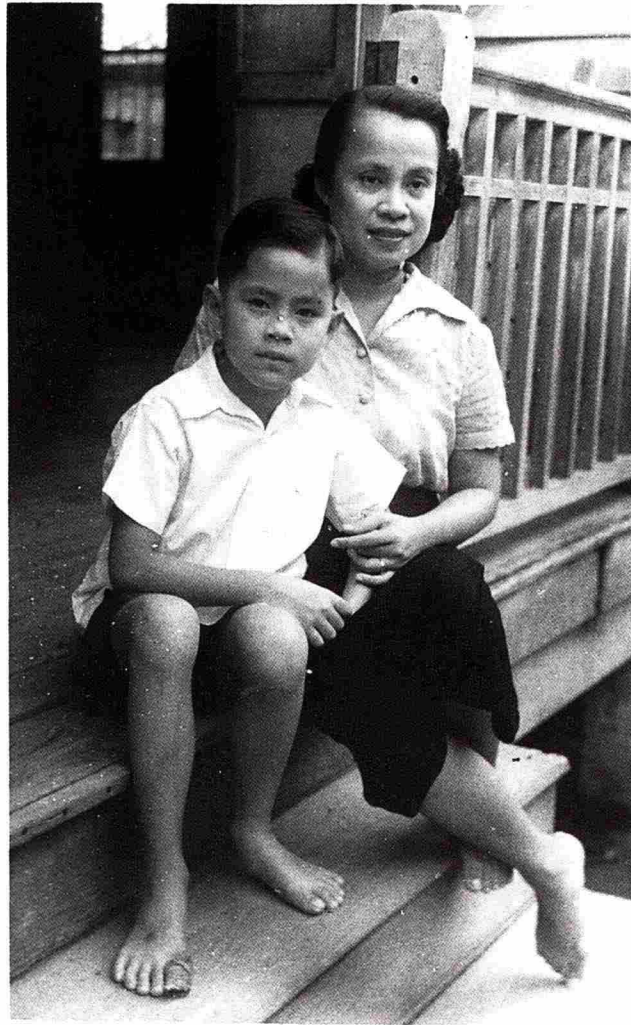
ความสามารถพิเศษ

มีประสบการณ์ด้านการสอน ทฤษฎี และการออกแบบสถาปัตยกรรม ทั้งระดับปริญญาบัณฑิต ระดับบัณฑิตศึกษา เป็นผู้ทำการศึกษาวิจัยเน้นหนักด้านประสบการณ์ทางด้านวิชาชีพสถาปัตยกรรม มีผลงานการค้นคว้าวิจัยและการแต่งตำรา และได้รับการเผยแพร่เป็นที่ยอมรับกันในวงการวิชาชีพ สถาปัตยกรรม

- ได้รับรางวัล หม่อมงามจิตต์ บุรฉัตร ประจำปี 2544
- ได้รับรางวัลอาจารย์ดีเด่นระดับหน่วยงาน ของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ กองทุน รัชดาภิเษกสมโภช ประจำปี พ.ศ. 2544
- ดำรงตำแหน่ง “ศาสตราจารย์” เงินทุนเพื่อการบริหารวิชาการและการศึกษา กองทุน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2553

ชีวิตเยาว์วัย

แก้วกับคุณแม่

บ้านดินแดง

กับครอบครัวที่ระเปียงหน้าบ้านดินแดง

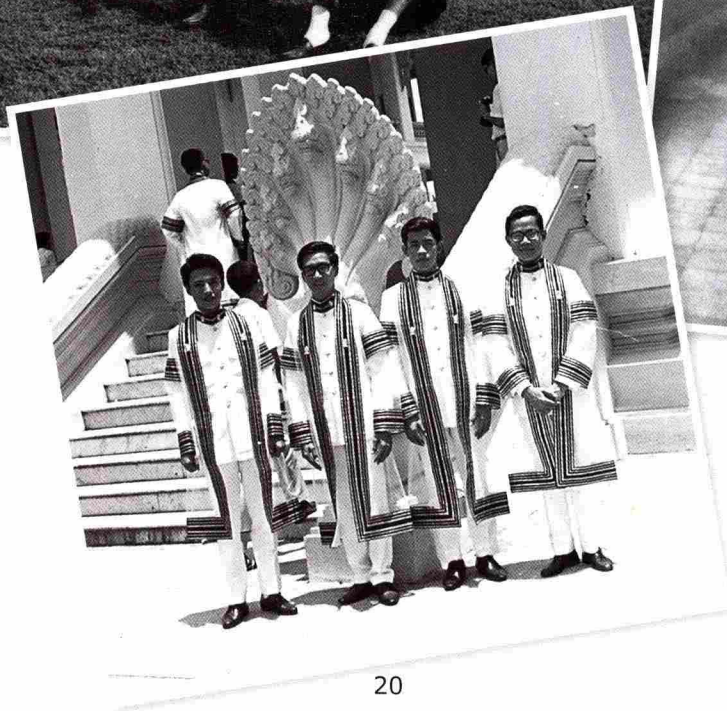
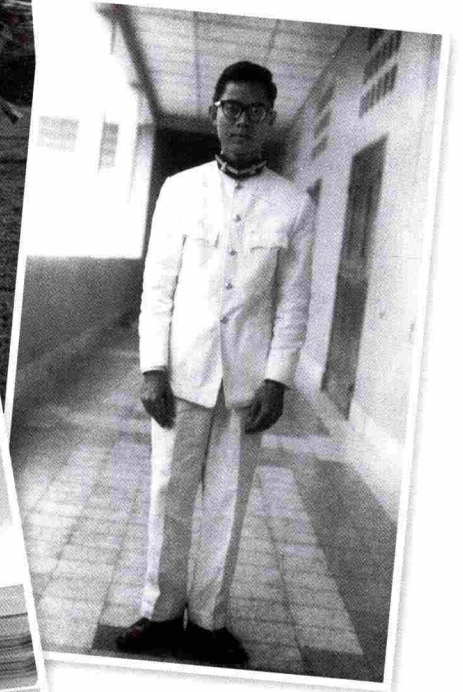

“ลูกแก้ว” ของ
พ่อและแม่

สี่พี่น้อง

ชีวิตในรั้วจามจุรี

ลัดฟ้าไปศึกษาต่อที่เยอรมนี

ประวัติ ของ พ่อ
INDEX

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๐
 ตบตันวันอาทิตย์ เวลา
 ๒๐.๕๕ น. ลูกแก้วไป
 เรียนต่อที่ สหพันธ์ สหภาพ
 วิชา อสมท ในทนาช
 ๑๒/๑๐ มหาลัย โฉงใต้
 ๑๒ มท/๑๒/๑๒ ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ ๑๒ มท ๑๒
 ๑๒ ๑๒

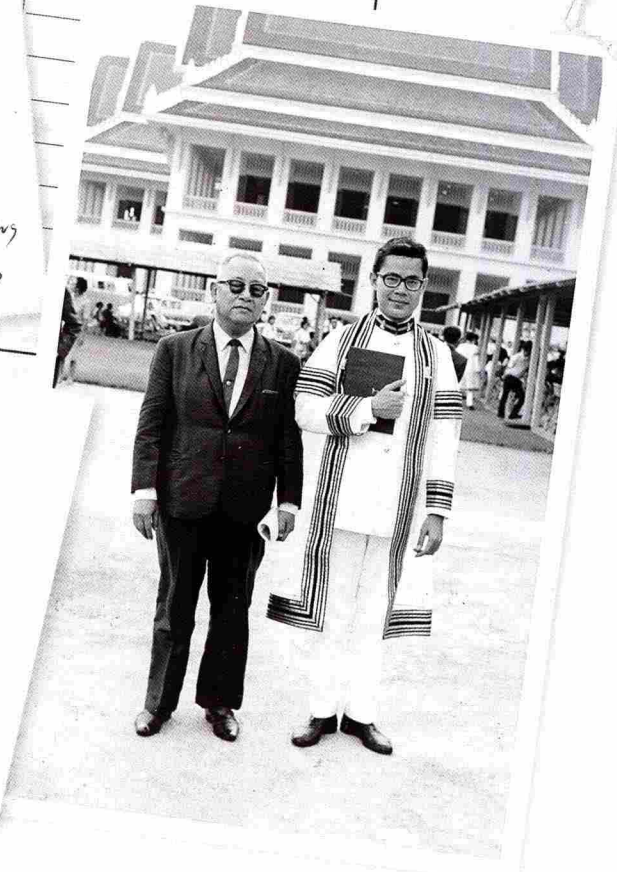
พ่อรักลูก

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๑๑
 พ่อเล่นหนัง วิดีโอ ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท

อยู่ด้วยกัน ๕ วัน ๑๒ มท
 พ่อรักลูก

INDEX

ลูกแก้ว ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท
 ๑๒ มท ๑๒ มท ๑๒ มท

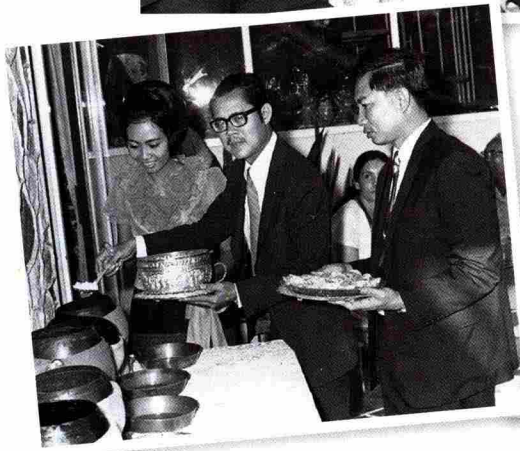
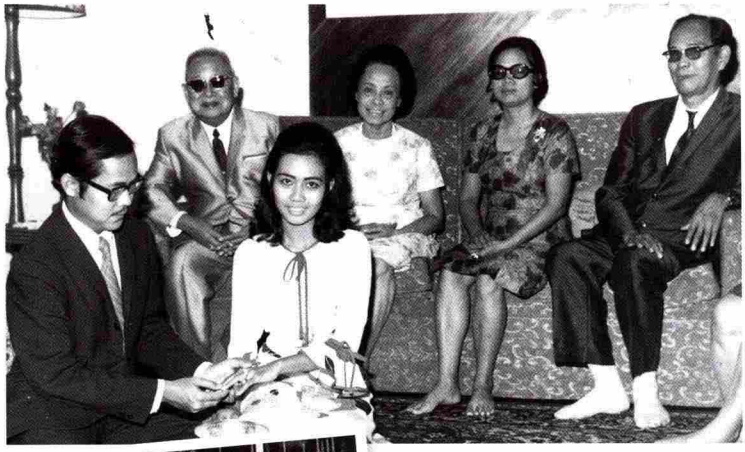
ลูกชายวาดภาพให้พ่อ
 จากความทรงจำ

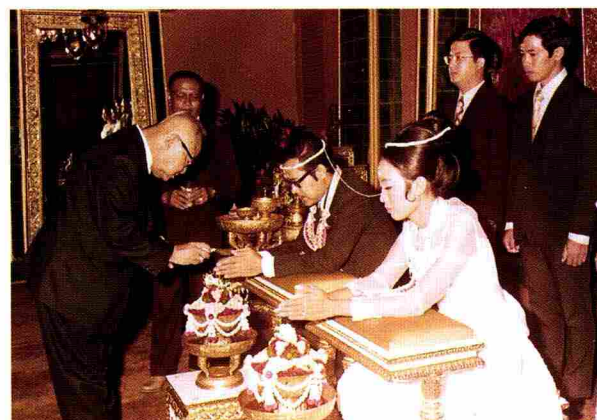
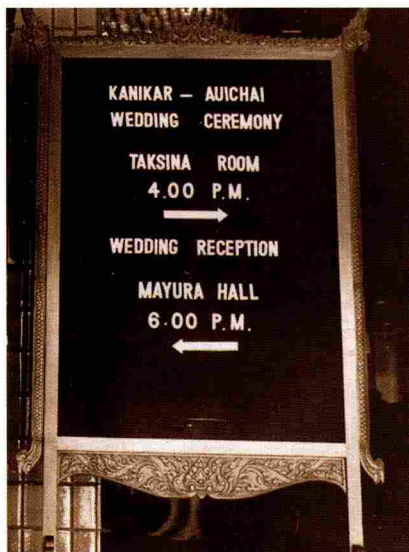
MEMORY

เริ่มชีวิตครอบครัว

วันหมั้น

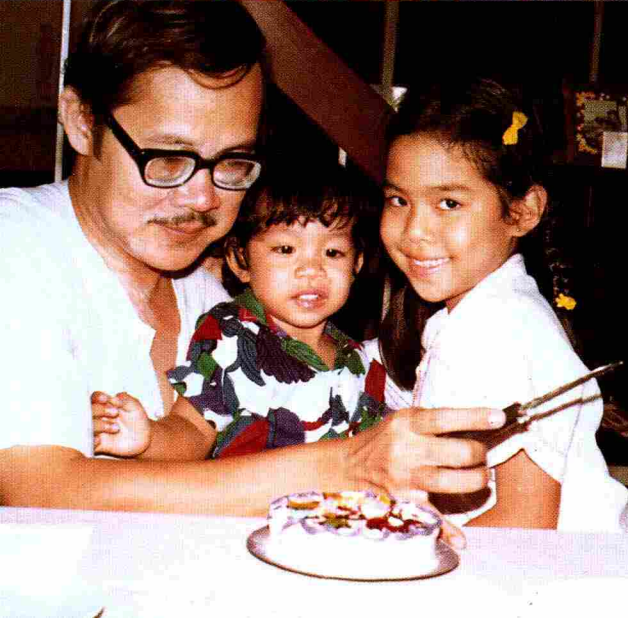
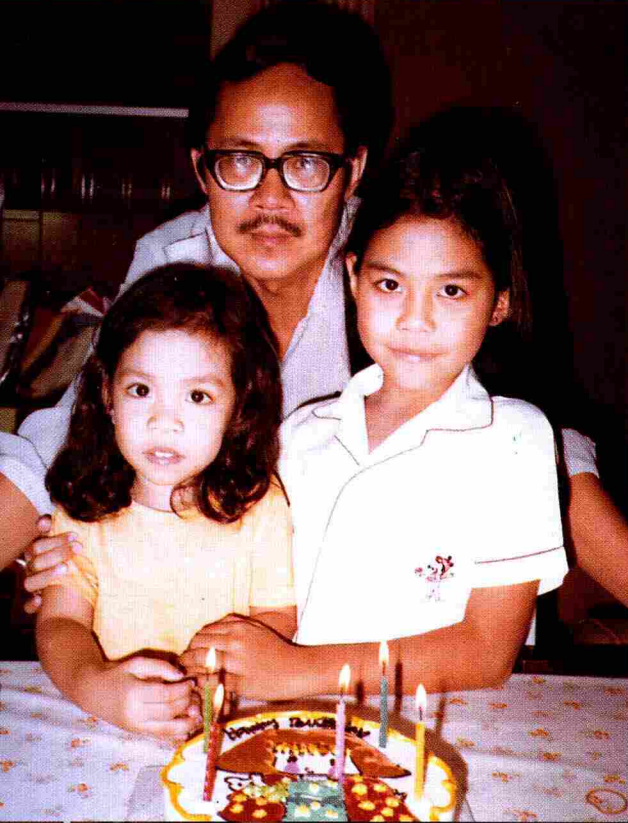
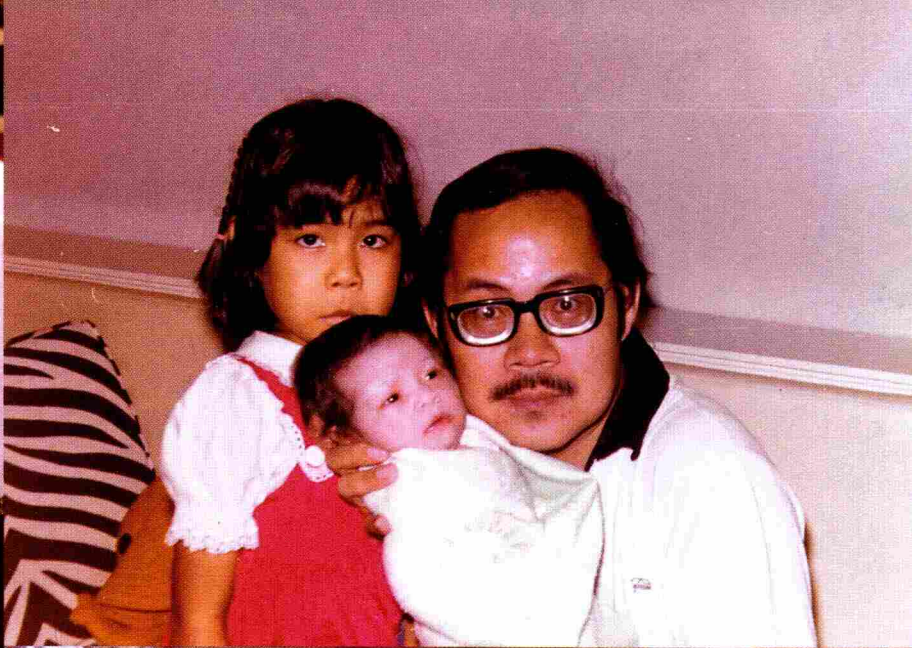
พิธีเข้าวันแต่งงาน

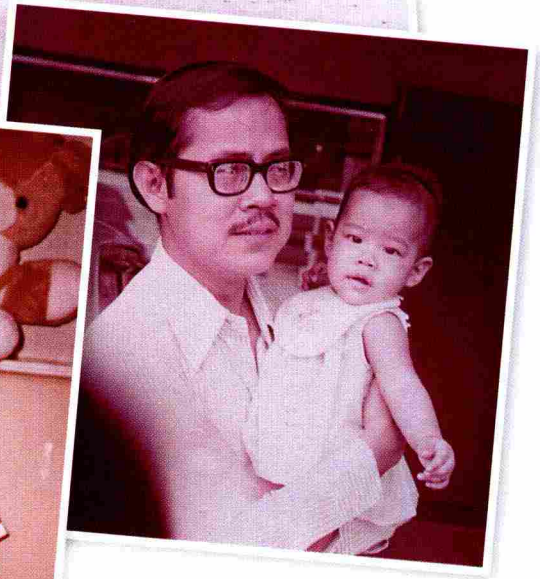
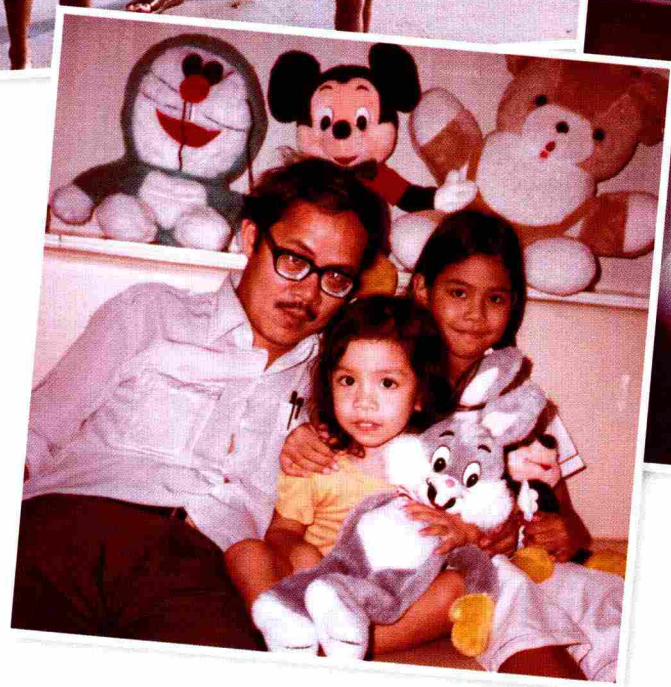

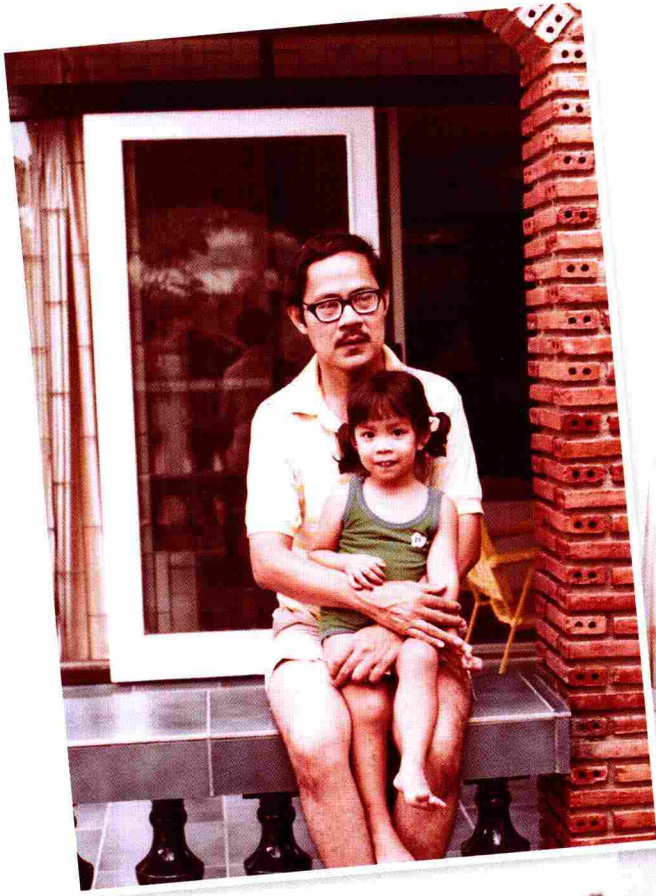
ญาติผู้ใหญ่ถอดมงคล

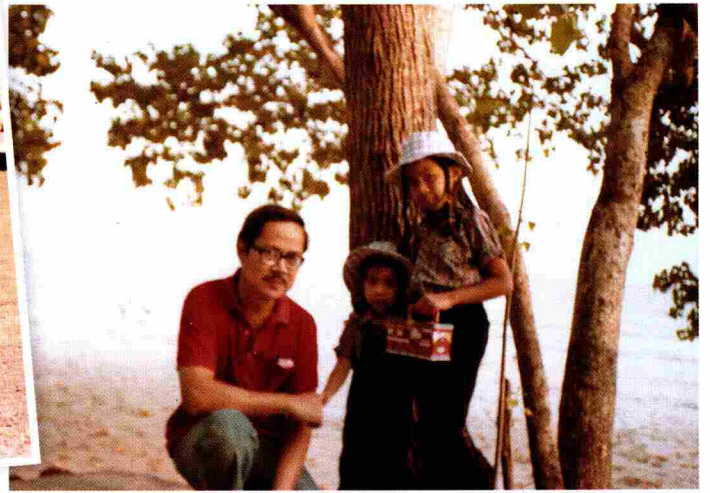
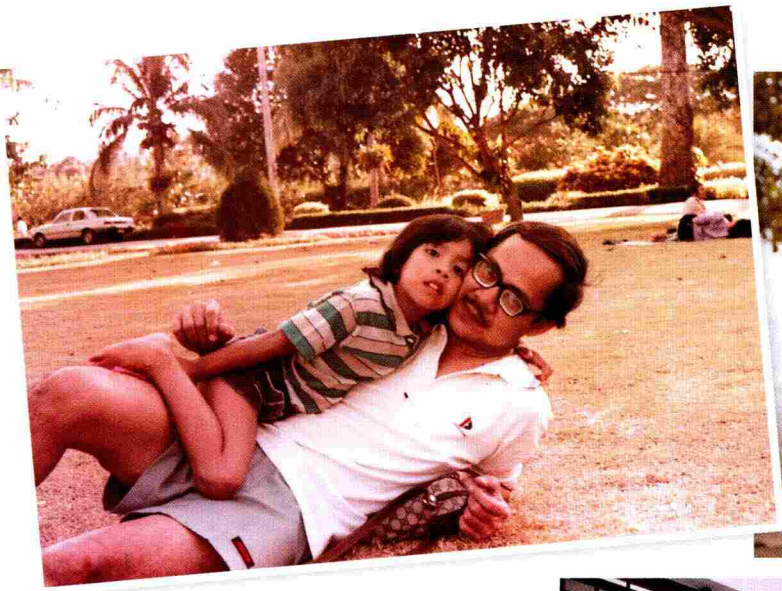

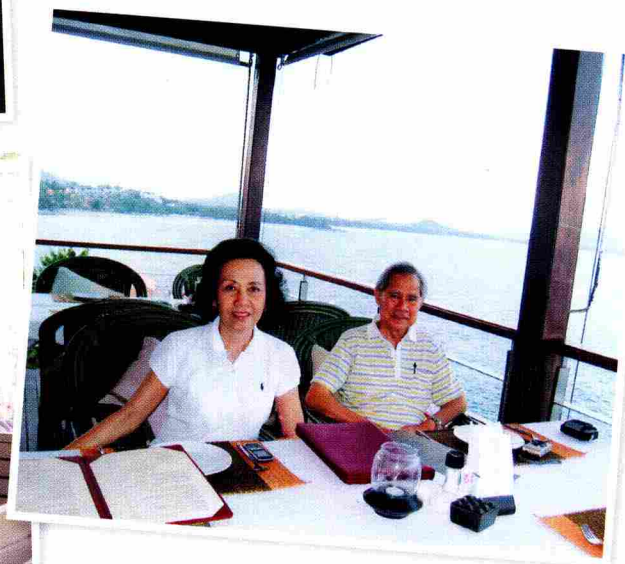
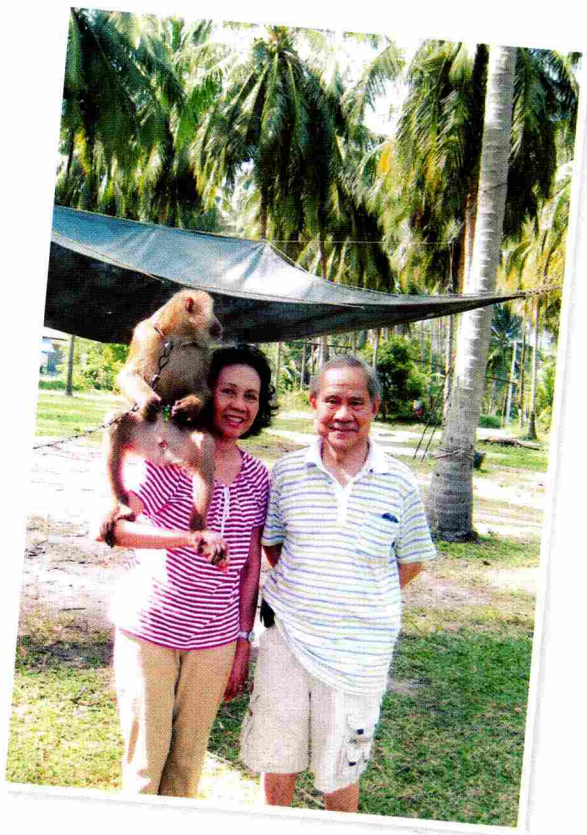
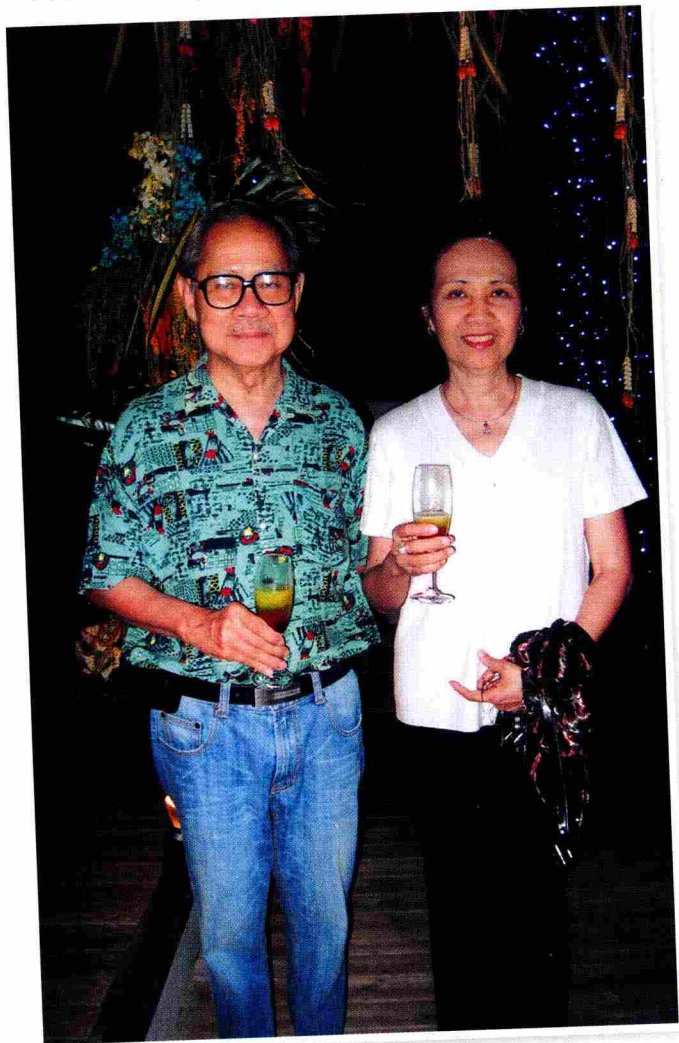
ဖေ - ခု

Happy Time Together

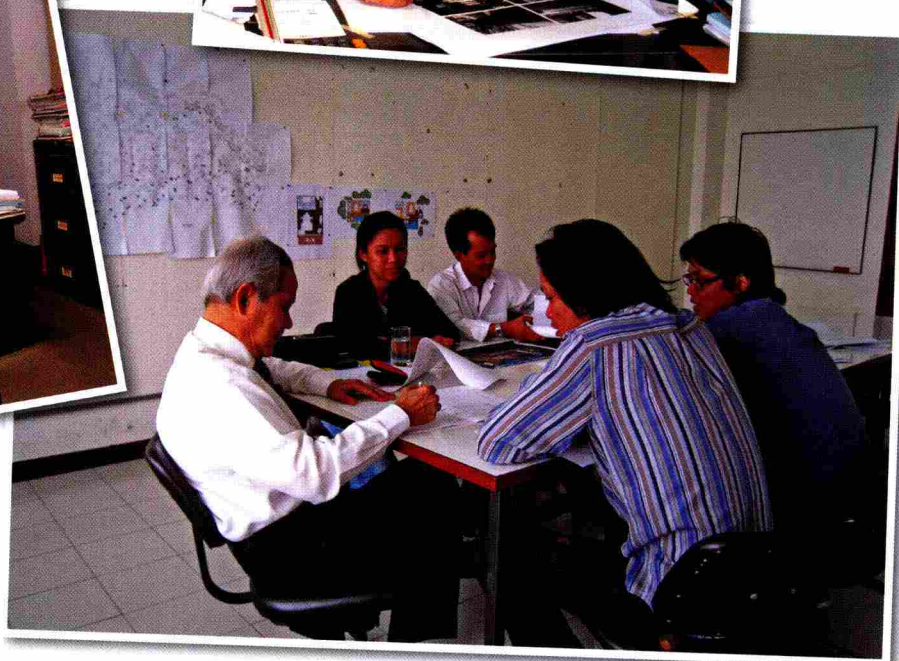
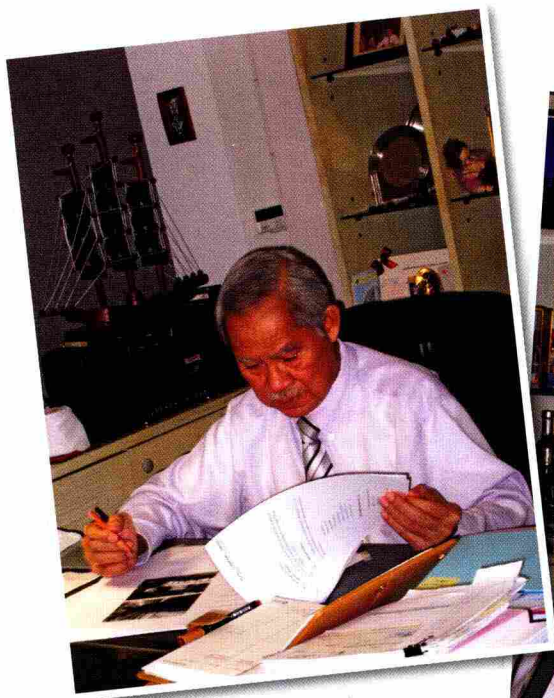
กับพี่สาว และหลานๆ

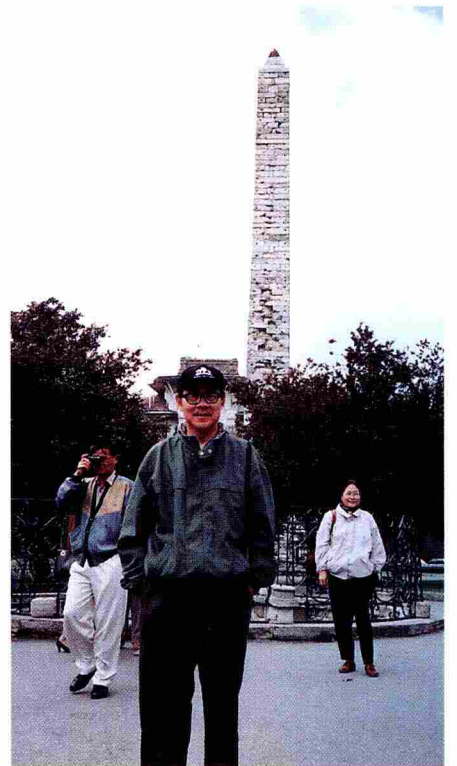
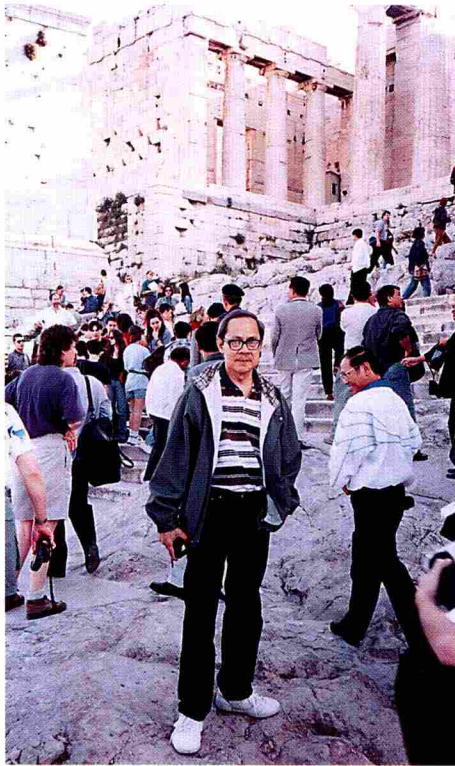

กับญาติภรรยา

ชีวิตการทำงาน

ไปดูงาน

รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติอาจารย์ดีเด่นฯ พัลลวงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2544
คำประกาศเกียรติคุณ
อาจารย์ดีเด่นระดับหน่วยงาน ประจำปี 2544

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต เป็นอาจารย์ที่ดำรงตนเป็น “ครู” โดยสม่ำเสมอ มีความตั้งใจและเต็มใจอุทิศเวลาให้กับการสอน เป็นที่พึ่งทั้งทางวิชาการและทางด้านจิตใจให้แก่ศิษย์ โดยเฉพาะนิสิตในชั้นปีสูงๆ ที่ศึกษาในสาขาวิชาสถาปัตยกรรม ซึ่งมีความซับซ้อนมาก ท่านจึงเป็นที่พึ่งและที่รักของนิสิตทุกคน

ด้วยความรู้อันกว้างขวางทางด้านวิชาการและประสบการณ์พิเศษทางการออกแบบ ทำให้การสอนของท่านมีความลึกซึ้งสมจริงสมจัง ทำให้คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์สามารถผลิตบัณฑิตและมหาบัณฑิตที่มีคุณภาพทางด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ออกไปรับใช้สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลงานเขียนตำราสำคัญ 2 เรื่อง คือ “การออกแบบโรงพยาบาล” และ “การปฏิบัติวิชาชีพ” ถือเป็นตำราหลัก 2 เล่มของวงวิชาการและวิชาชีพสถาปัตยกรรมในประเทศไทย ไม่ใช่ตำราที่แปลมาจากตำราต่างประเทศ แต่เป็นตำราที่ท่านเขียนขึ้นจากความรู้ที่ได้สั่งสม สะสม สืบสาย และสานขึ้นด้วยประสบการณ์จริงในการออกแบบและในการทำงานด้วยอุตสาหกรรมของท่าน จนถือได้ว่าเป็นสมบัติล้ำค่าของวงการสถาปัตยกรรมไทย เป็นงานวิจัยอันทรงคุณค่าที่เกิดจากการตกผลึกของความรู้และประสบการณ์ที่ยากจะมีใครเสมอเหมือนได้

การปฏิบัติงานด้วยความรัก ความอุตสาหะ และจริงใจ ของรองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ตลอดเวลาที่รับราชการมาถึง 31 ปีนั้น ย่อมเป็นที่ประจักษ์ในหมู่นักวิชาการ ลูกศิษย์ สถาปนิก ในวงการ และบุคคลทั่วไปในวงกว้าง รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต จึงนับเป็นครูผู้เป็นแบบอย่าง ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มีความภาคภูมิใจมาโดยตลอด สมควรได้รับการยกย่องให้เป็นที่ยกย่องในวงการศึกษาและวงสังคมทั่วไป

คณะกรรมการประจำคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นสมควรยกย่องเชิดชูเกียรติ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต เป็นอาจารย์ดีเด่นระดับหน่วยงาน ประจำปี 2544

พิธีประกาศเกียรติคุณศาสตราจารย์ รางวัลศาสตราจารย์
รางวัลยกย่องเชิดชูเกียรติอาจารย์ด้านการเรียนการสอนและกิจการนิสิต
รางวัลการวิจัย และรางวัลผลงานวิจัย

1

2

3

4

5

6

7

8

1. รำลึกพระคุณในการสร้างเสริมความเจริญ ร่วมรับช่วงงานจากเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ 19 ธ.ค. 2536
2. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มอบให้ในวาระที่ครบเกษียณอายุราชการ 30 ก.ย. 2547
3. นิสิตเก่าดีเด่น คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 23 พ.ค. 2548
4. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มอบโล่ที่ปรึกษาคุณทรัพย์สนับสนุนโครงการการบริหารทางด้านวิชาการแห่งสังคม 29 เม.ย. 2526
5. อาจารย์ดีเด่นระดับหน่วยงาน ประจำปี 2544
6. โล่ประกาศเกียรติคุณผู้ทำประโยชน์ด้านกีฬา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มอบกิตติบัตรประกาศเกียรติคุณ ในโอกาสที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์พิเศษเพื่อการบริหารวิชาการและการศึกษา 1 ต.ค. 52 - 30 ก.ย. 53
8. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มอบกิตติบัตรประกาศเกียรติคุณ บริษัท ทีที จำกัด ร่วมบริจาคเงินสนับสนุนเพื่อการศึกษา สมทบทุนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บรมราชสมภพ 26 มี.ค. 2550

ความภาคภูมิใจ : ลูกสาวคนโต

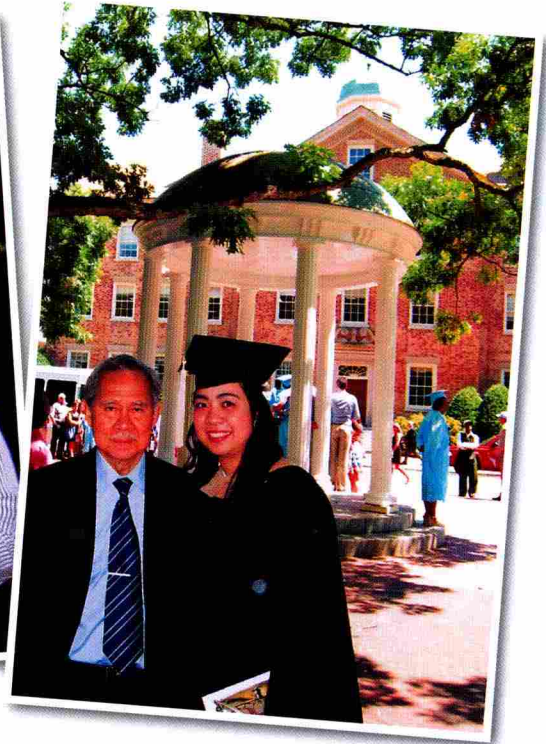

ความภาคภูมิใจ : ลูกสาวคนเล็ก

“โนน ตึกที่พ่อทำงานนะ”

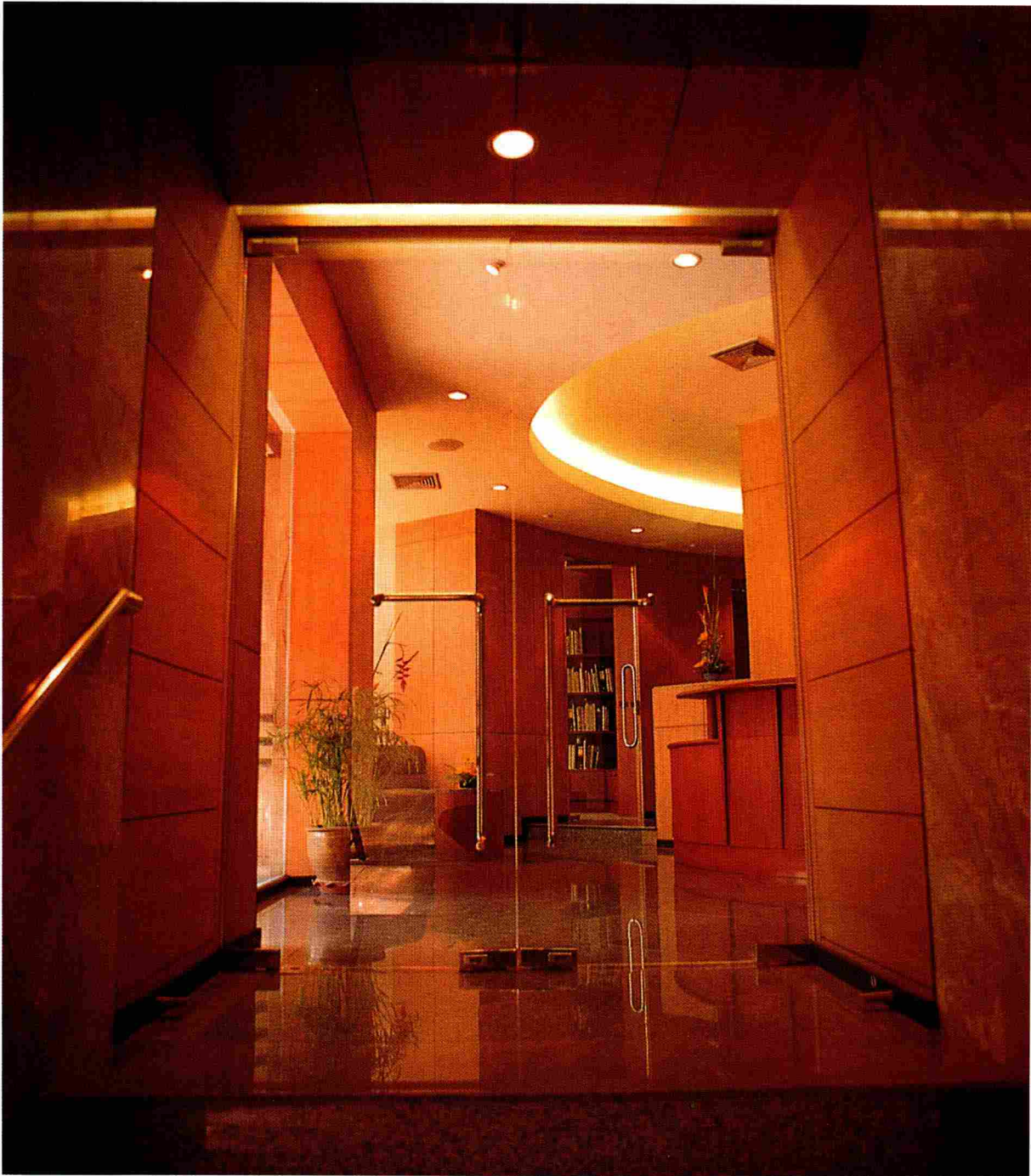

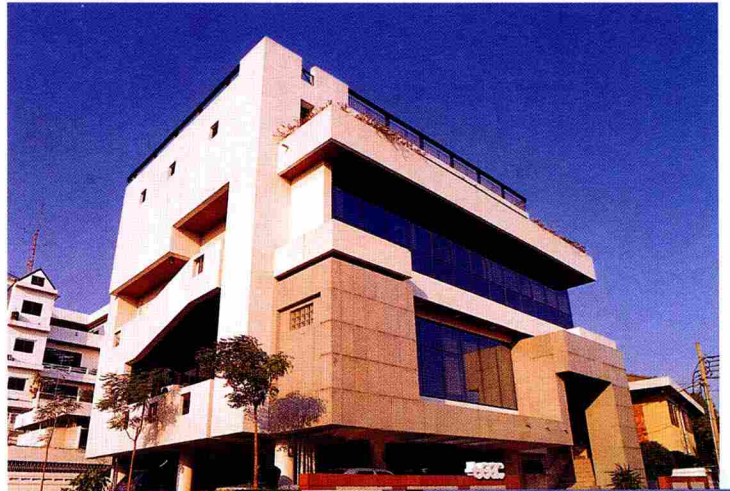
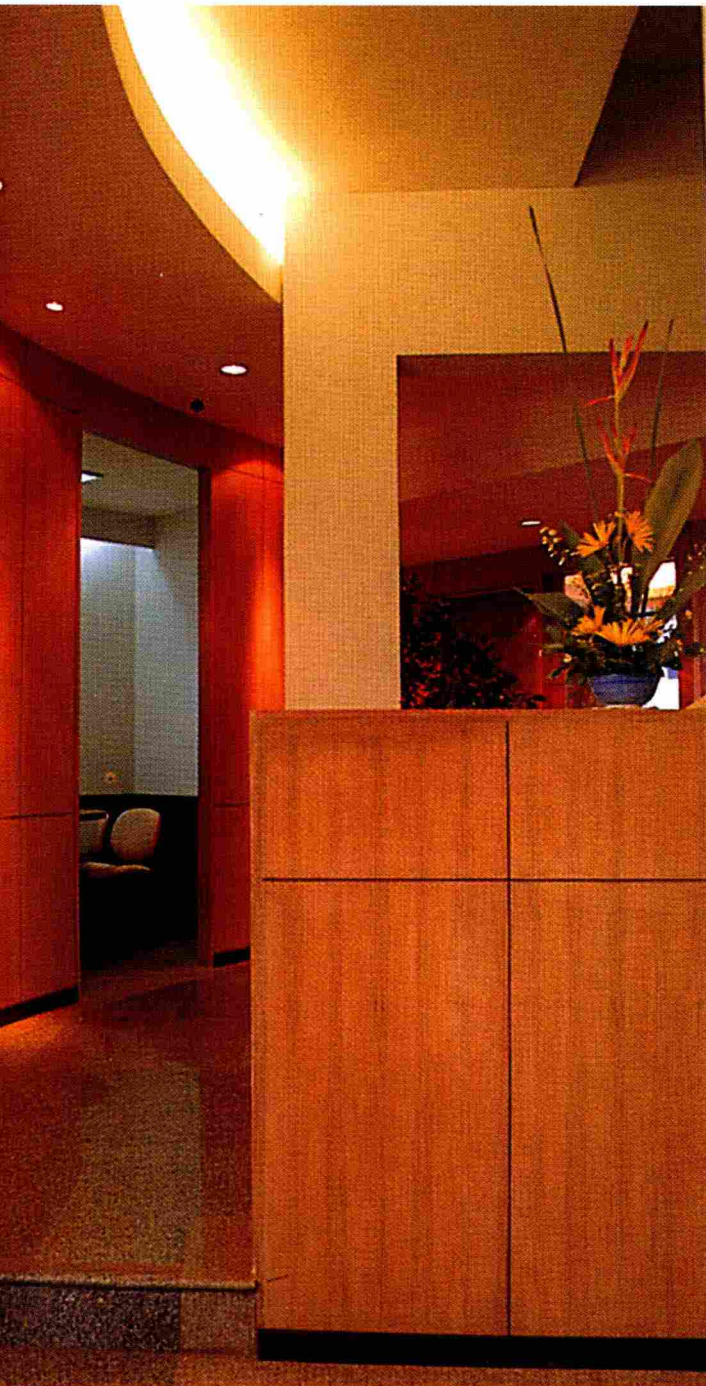

ความภาคภูมิใจ : หลานสาว

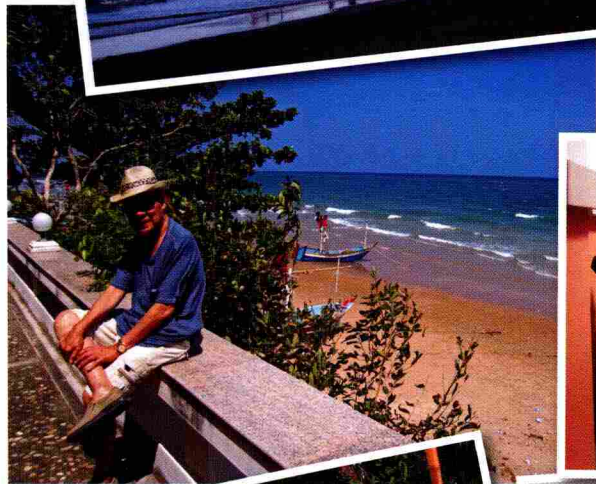
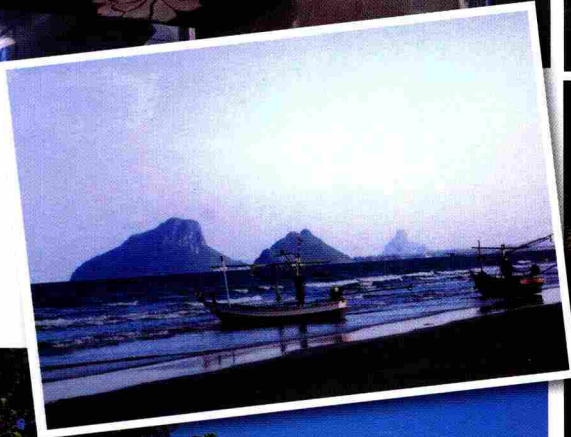
ความภาคภูมิใจ : บริษัท ทีศ จำกัด

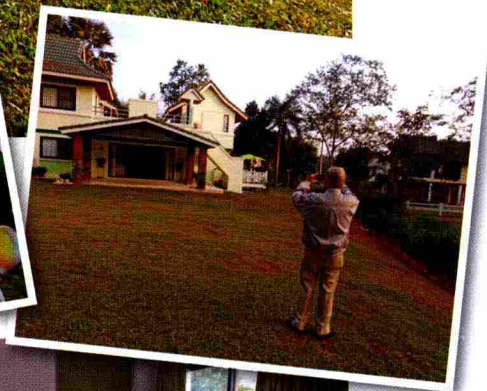
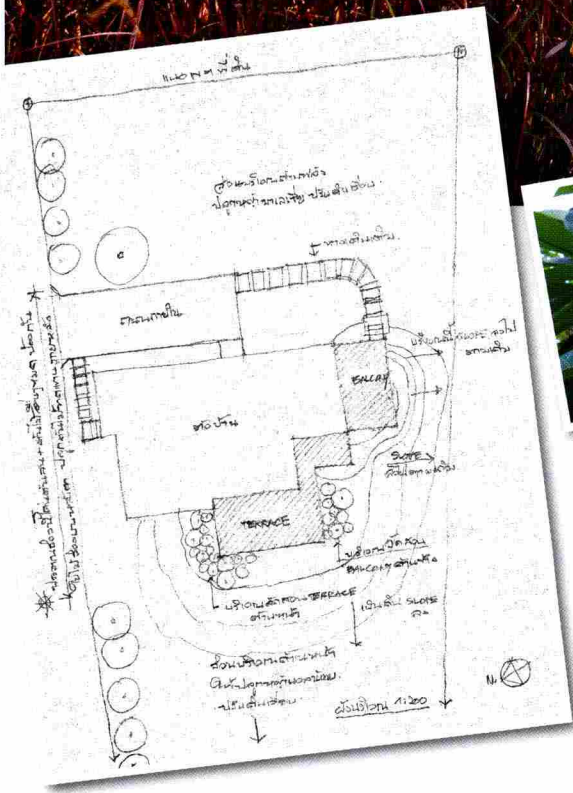

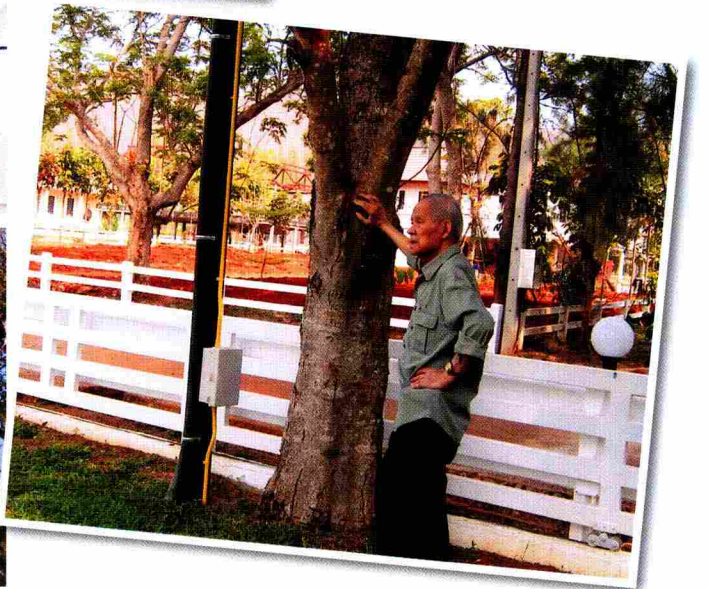
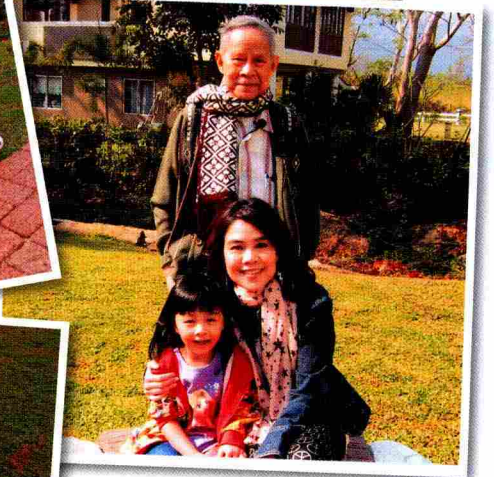
ความภาคภูมิใจ : บ้านเคียงหาด

ความภาคภูมิใจ : บ้านเคียงพา

บทความบางส่วนจากหนังสือ สถาปัตย์จุฬาฯ รุ่น 2504 ครบรอบ 50 ปี ในปี 2554

โรงเรียนก่อนเข้าสถาปัตย์ จุฬาฯ

กรุงเทพฯคริสเตียน

เตรียมอุดมศึกษา (ห้อง 802 กรรมการห้อง 60)

ปีที่เรียนจบ ปีการศึกษา 2508

จบแล้วทำอะไรต่อ

ได้ทุนเกอเธ่ ไปจบปริญญาโทจากเยอรมัน
ก่อนกลับบ้าน ไปเที่ยวอเมริกา และแคนาดา

งานประจำ

อาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ
จนเกษียณอายุราชการ แต่เขายังไม่ให้เลิกสอน

งานหลัก

เจ้าของ ผู้จัดการ ประธานกรรมการ Chief Architect
บริษัท TEAC เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านโรงพยาบาล

ครอบครัว

พบรักและแต่งงานกับ อ.กรรณิการ์ (แดงต้อย)
มีลูกสาวน่ารัก

งานอดิเรก

แยกกับงานหลักยังไม่ออก

ความภูมิใจในชีวิต

เป็นคนเรียบร้อยเกินไป ขยัน จริงจัง ตรงต่อเวลา
ยังเที่ยวไม่เป็น?

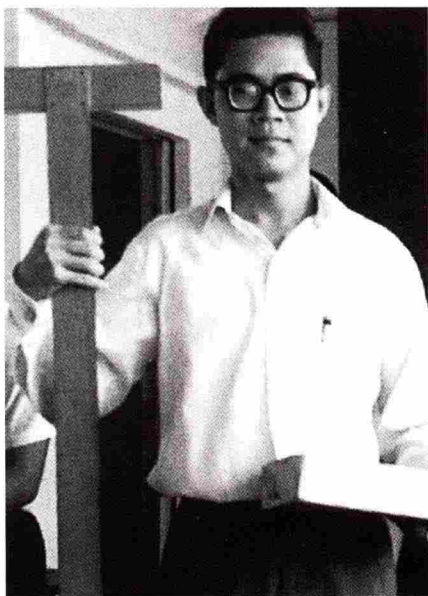
อวยชัย วุฒิชัย

อยู่คริสเตียน ต่อ แสดเตรียม เป็นคนช่างพูดคุย ใส่แว่นตา
หนาเลยไม่ชอบก็พากลางแจ้ง เคยเป็นกรรมการห้อง 60
ทำหนังสือ ต.อ. ใจรัก ส.ถ. ชอบวาดเขียน แต่อยากก้าวหน้า
จึงอยากสมัครสถาปัตย์ เพราะคิดว่าจะไปได้ไกลกว่า
อยู่ ส.ถ. ชอบ Still-Life มาก ปกติชอบป้อปูล่าของ รู้สึก
พวกพี่ๆ และการปกครองดีมาก เป็นคนคิดมาก เข้าคณะนี้

อยากมาเรียนอย่างเดียว ไม่อยากช่วยอะไรมาก เพราะจะทำให้การเรียนเสีย
แต่ถ้าจะให้ช่วยจริงๆ ก็ยินดีช่วย งานอดิเรก ดูหนัง ฟังเพลง

ไ้หนุ่มแว่นหนาจากเตรียมอุดมฯ ทายาท บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชาวไทย เป็นคนตั้งใจมาก
ขยัน เล่นไม่เป็น เทียวไม่เป็น ปลายปี 2 ไปช่วย อ.สมัยศารทกับเทอดเกียรติพูดโทรศัพท์กับพ่อ
พูดหนูทุกคำ อ.เสื่อได้ยินบอกว่า “หนูทำอะไรตัวโตขนาดนี้” มีเพื่อนสนิทอีกคนมาจากเตรียมอุดมฯ
ที่อวยหวงๆ ห่วงๆ อยู่มาก แต่ไม่เห็นพูดอะไรต่อ มัวแต่เรียบริ้อยอยู่นั้นแหละ ความเนี้ยบมาดเสียอวย
เลยถูกจับให้เป็นสวัสดิการคณะ มีหน้าที่ไปรับของตงเอี้ยมาขายที่คณะ กำไรเป็นของคณะกรรมการ
ขาดทุนคุณรับไปเอง จบแล้วอวยชัยไปเรียนต่อที่เยอรมันด้วยทุนเกอเฮ่ กลับมาสอนที่คณะ เป็นอาจารย์
ที่ขยันมาก ทั้งที่จุฬาฯ และ TEAC กิจกรรมที่ชอบมากคือ ตรวจแบบสองต่อสอง (ขอยืมคำพูดขวฟงศ์)
ความเป็นคนขยันมาก เสมอต้นเสมอปลาย เวลาป่วยมากก็บอกจะเพลๆ งาน พักผ่อนไปเที่ยวบ้าง
แต่พอหาย ก็กลับไปทำงานเลิก 18.00 น. ทุกวัน จนไม่มีเวลาพักผ่อน จนคุณแดงต้อย (พบรักตอน
ปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่) บอกให้เพื่อนๆ ช่วยกันพาอวยชัยไปเที่ยวหน่อย อ.อวยชัยเป็นคนตลก
เจ๊ยยๆ ตลกลึกลับจนคนส่วนมากฟังเข้าใจไม่ทัน ไ้บ้างอย่างทีอยากจะเขียนก็เขียนไม่ได้ อยากจะพูด
ก็พูดไม่ออกนะ...อายนะ

“จะใช้สเกลเท่าไรดีคะ”

ถ้ามีคำถามว่า “อาจารย์คะ จะใช้สเกลเท่าไรดีคะ”

อาจารย์ก็จะตอบว่า “สเกลสองต่อสองดีที่สุด”
สุภาพบุรุษที่เรียบร้อยที่สุดของรุ่น บุตรชายของ
นักหนังสือพิมพ์อาวุโส อันเป็นที่ยอมรับถึงเกียรติคุณ
ของความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพที่ถ่ายทอดความซื่อตรง
ความสุภาพ อ่อนน้อม จิตใจอ่อนโยนมายังลูกชายสถาปนิก
ผู้เป็นทั้งครู ทั้งอาจารย์ และนักวิชาชีพ ผู้เชี่ยวชาญ
งานออกแบบที่ยากที่สุดคือ โรงพยาบาล

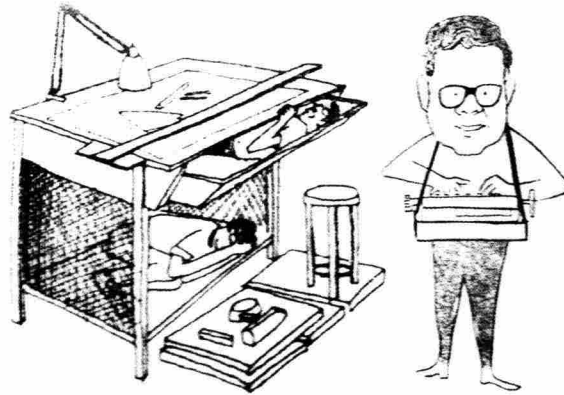
ใครๆ ก็คงรู้จักรองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโมสิต
ผู้ที่เรียบร้อยที่สุดของรุ่น ผู้เป็นตัวแทนของความดีงามที่สุด ผู้ไม่เคยแตะต้องช่องแฉะเหล่า เบียร์ บุหรี่
ยาเสพติด การพนัน เป็นเรื่องของชาติของภพอื่นที่ไม่มีอยู่ในโลกของอาจารย์อวยชัย อาจารย์ไม่รู้จัก
แม้แต่นิสัยลูกศิษย์ของอาจารย์คนที่เป็นนางสาวไทยว่าเป็นคนไหน

อาจารย์เป็นนิสิตและเป็นบัณฑิตคนเดียวของรุ่นที่ไปเรียนต่อที่ประเทศเยอรมัน ประเทศ
ที่เราคนไทยเชื่อกันว่า เป็นประเทศที่มีพลเมืองที่มีระบบระเบียบในชีวิตที่สมบูรณ์ที่สุด และอาจารย์
ซึ่งเป็นคนที่มีระบบระเบียบในวิถีชีวิตส่วนตัวอยู่แล้วก็ไม่ยากที่จะทำให้ชีวิต ความเชื่อ และการประพฤติ
ปฏิบัติตน มีกรอบ มีระเบียบ ที่ทำให้ชีวิตของอาจารย์เรียบง่าย เต็มไปด้วยความสงบสุข ความสุข
ของการที่ได้ทำงาน รวมทั้งการให้บริการวิชาชีพแก่สังคม และความสุขที่ได้จากการให้ความรู้แก่นิสิต
นักศึกษา อาจารย์เกษียณไปแล้ว แต่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ก็ยังให้อาจารย์สอนต่อ ถึงแม้
อาจารย์จะเป็นคนเรียบร้อย มีระเบียบ แต่อาจารย์ก็จะมีอารมณ์ขันอย่างเหลือเฟือ ที่นำมาเกริ่นเป็น
ต้นเรื่องเพื่อบอกเพื่อนที่ห่างเหินกันออกไปว่า อาจารย์ก็มีอารมณ์ขัน สนุกสนาน

ความประทับใจระหว่างเรียนสถาปัตย์

อวยชัย วุฒิชัยสิต

เทิดเกียรติบอกให้ช่วยเขียนเรื่องอะไรก็ได้ลงหนังสือรุ่นมาอาทิตย์กว่าแล้ว แต่ไม่มีเวลาจริงๆ เพราะช่วงนี้เผอิญเป็นช่วงที่นิสิตปริญญาโทที่คณะกำลังจะสอบ เราเป็นกรรมการอยู่เกือบ 20 คน ต้องนั่งอ่าน thesis เป็นตั้ง ตาหูและ ลืมเรื่องเขียนหนังสือไปเลย วันนี้ตอนเช้าเทิดเกียรติโทร.มา ทางอีก เห็นท่าไม่ดี ถ้าไม่เริ่มตอนนี้ก็คงจะไม่ได้เขียนเป็นแน่ เลยหยิบปากกาขึ้นมาเริ่มเขียนเลย นึกอยู่ว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี จะเป็นเรื่องวิชาการก็เห็นว่าป้อมเขาเขียนไปแล้ว เอาเป็นว่า ง่ายๆ เร็วๆ คือเรื่อง “ความประทับใจระหว่างที่เรียนสถาปัตย์” ก็แล้วกัน ไม่ต้องคิดอะไรมากเพราะเป็นความประทับใจอยู่แล้ว ส่วนความประทับใจในที่นี้ หมายถึงความประทับใจของผู้เขียนเท่านั้น ซึ่งอาจจะมีทั้งในแง่บวกหรือแง่ลบก็ได้ แล้วแต่เหตุการณ์ ซึ่งแยกเขียนเป็นข้อๆ ดีกว่า จะได้เขียนง่ายดี ไม่ต้องมานั่งปะติดปะต่อมากนัก

1. วันแรกที่ประทับใจคือ วันที่สอบเข้าคณะสถาปัตย์ได้ ดีใจมาก เพราะชอบเขียนรูปและตั้งใจไว้แล้ว แต่พอมาเรียนเข้าจริงๆ จึงรู้ว่าแค่เขียนรูปเก่งอย่างเดียวยังไม่พอได้ทีหนึ่ง ยังมีปัจจัยอื่นอีกตั้งเยอะแยะ ไม่เชื่อถามพวกผู้หญิงดูก็ได้ มารู้ก็อีกตอนมาเป็นอาจารย์เองนี่แหละ

2. จำได้ว่าผู้หญิงคนแรกในคณะที่เข้ามาพูดคุยกับเราก่อนคือ “ป้อม” ผุสดีนี่เอง เขามาถามอะไรเราก่อนก็ไม่รู้ ตอนนั้นยังเขินอยู่ เลยจึงตอบไปแค่คำสองคำ (รู้ว่าเรียนเก่งอย่างนี้จับแข่งกับพี่เขียวเล่นก็จะดี)

3. ตอนเรียนวิชา Still Life เป็นวิชาที่ชอบที่สุด โดยเฉพาะเขียนภาพด้วยเกรยอง มีอยู่ครั้งตื่นตื่น มีข่าวลือว่านายจันทร์จะหาผู้หญิงเปลือยมาให้เป็นแบบ เอาเข้าจริงที่แท้ก็กลายเป็นนักการหญิงหรือญาติแม่เล็กเอง พุทโธ! แกรมแต่งตัวเสียมิดชิดเชียว รูปนั้นเลยได้ C+ ไปเลย

4. จำได้ว่าเวลาอาจารย์แสงอรุณ critic งานที่พับกระดาษเป็น Sculpture คนที่ได้ F อาจารย์จะเอามาตบหน้าชั้นเสียยับเยินไปเลย ใจเราใจตุ้มๆ ต่อมๆ เมื่อจะถึงเบอร์เรา เคราะห์ดีที่ชั้นนั้นเพื่อนพลุคได้ B เลยรอดตัวไป และมีอยู่ครั้งที่ทำให้เขียนรูป Abstract เป็นรูปสีน้ำ “เจ้าหนู” เดชไกรเรียกเพื่อนมาลงแขก ว่ากันเสียละ เรายังนึกอยู่ว่านี่มันไม่กลัว F หรือไง ปรากฏว่าชั้นนั้นได้ A วะ! โดยที่เจ้าตัวไม่ต้องทำอะไรเลย มัวแต่เรียกเพื่อนมาลงแขก

5. มีอยู่วันหนึ่งตอนเกือบ 6 โมงเย็นแล้ว ขึ้นไปปี 5 มีธุระจะคุยกับพี่วัฒนาปี 5 อยู่หน่อย ตอนนั้นก็ใส่เสื้อแขนยาวสีขาวพับแขนขึ้นไปหาเขา เพราะเห็นว่าเป็นเวลาเลิกเรียนนานแล้ว เพื่อนที่สนิทตอนนั้นเขาเป็นประธานเชียร์ นั่งคุยกับพี่วัฒนอยู่พอดี พอเห็นเราเดินพับแขนเข้ามา มองนัยน์ตาขวาง ใจเราก็ดูเข้าไปหน้าตาเฉยนึกว่าเขาทะเลาะกันอยู่หรือไง จนกระทั่งพี่วัฒนเขาเตือนว่า เป็นนิสิตปี 1 ทำไมพับแขน โอโฮ จะมีดจะคำอยู่แล้วยังไม่ยอมอีกหรือ อย่างนี้ชุดนอนก็พับแขนไม่ได้ด้วยซี ถ้าเป็นสมัยนี้ก็น่าดู จะฟ้องศาลปกครองเสียให้ชัด

6. พอขึ้นปี 2 ปีนี้จำไม่ค่อยได้ว่ามีอะไรประทับใจบ้าง รู้สึกว่าจะมีอยู่เรื่องหนึ่งคือแต่งกายตอนฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ - ธรรมศาสตร์ ปีนั้นแต่งตัวเป็นคนป่า ก็เอาพวกเชือกเปียๆ บางทีก็เป็นประเภทเชือกฟางมาทำแทนกางเกงปิดตอนล่าง ตอนบนเปลือย (ผู้ชาย) เอาสี Paint ตัวบ้าง วันนั้นเป็นวันที่นากลัววันหนึ่ง เพราะเพื่อนมีคนสูบบุหรี่แล้วไปติดเอากางเกงที่ว่าลูกเป็นไฟ ทั้งยังติดกับสีน้ำมันตอนบนที่ Paint ตัวด้วย นอนกถึงโอดครวญอยู่ต่อหน้าต่อตาเราอยู่ 2 คน คนหนึ่งจำได้ว่าเป็นกิตติศักดิ์ อยู่ก่อนหน้าเรา 1 ปี อีกคนจำไม่ได้แล้วว่าเป็นใคร สยดสยองมาก จะช่วยก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร ไม่มีเครื่องมือเครื่องมือ ตอนหลังมีคนเอากะสอบซุบซ่าไปช่วยตบๆ จนดับ เอาส่งโรงพยาบาลจุฬาฯ นอนอยู่เป็นเดือน เราไปเยี่ยมเห็นแล้วน่าสงสาร พุดถึงวันบอลประเพณีเป็นอะไรที่ประทับใจวันหนึ่งในชีวิตนิสิตจุฬาฯ - ธรรมศาสตร์ สมัยก่อนวันนั้นจะมีแต่เสื้อสีชมพูกับสีเหลืองแดงเต็มถนนไปหมดไม่ว่าจะเป็นบนรถหรือบนท้องถนน มีทั้งคนเดินรถวิ่งกัน สีชมพู + เหลืองแดงทั้งวัน โดยคนทั่วไปทราบเองโดยไม่ต้องโฆษณาว่าวันนี้เป็นวันบอลประเพณี ผิดกับสมัยนี้ แม้แต่นิสิตเก่าเองบางที่ยังไม่ทราบหรือลืมไปว่าวันนี้เป็นวันบอลประเพณีด้วยซ้ำ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจราจร เศรษฐกิจ สังคม จึงทำให้สปิริตในเรื่องนี้พลอยเจือจางหายไปด้วย

7. พอถึงปี 3 ปีนั้นเราได้รับเลือกเป็นสวัสดิกร มีหน้าที่หลักคือต้องรับเอากระดาษเครื่องเขียนจากร้านตงเอียงสามแยกมาขายให้กับนิสิตในคณะ โดยกำไรที่ได้จะได้จากส่วนลดจากร้านตงเอียงในการซื้อของเหล่านี้ทีละมากๆ แล้วมาขายปลีกตามราคาตลาด แต่ปรากฏว่าสวัสดิกรทุกคนเมื่อหมดหน้าที่แต่ละปีแล้ว ไม่สามารถเหยียบร้านตงเอียงได้อีกเลย เพราะกลัวโดนทวงหนี้ ที่เป็นแบบนี้เพราะพวกเราใช้ Spirit ในการจ่ายเงินเองโดยไม่มีคนเฝ้าของ มีแต่ถาดใส่สตางค์ให้คนใส่เงิน

ทองเงินกันเอง เพราะสวัสดิกรก็ต้องเรียนหนังสือเหมือนกัน หมดชั่วโมงหมดวันก็มาเก็บเงินกันที ครบบ้าง ไม่ครบบ้างก็ไม่ค่อยได้นับ ปีก่อนเราคือ “พีท้าว” สุธรรม เป็นสวัสดิกร แกก็เตือนเราไว้แล้วว่า อวยชัย ดูให้ดินะระวังจะเป็นหนี้ท่วมหัว เล่นเอาเราใจคอไม่ค่อยดี แต่ก็ตัดใจเอาวะเป็นไงเป็นกัน บอกขวาลว่าถ้าว่างช่วยดูๆ ไปด้วย ปรากฏว่าปีนั้นฟลุคมาก ตอนจบได้กำไรมาพอสมควร สามารถเดินเข้าตงเอียงได้อย่างสง่าผ่าเผย เข้าใจว่าหน้าตาเราคงน่าสงสาร พวกชาวบ้านเลยปรานี ตอนแรกได้กำไรมาเยอะหน่อยเลยพอดอนหลังถึงแม้ว่าจะขาดทุนไปบ้างก็ยังพอมีเหลือ ยิ่งเคยนึกว่าจบแล้ว ถ้าไม่มีงานทำจะตั้งร้านขายเครื่องเขียนแข่งกับตงเอียงให้รู้แล้วรูดไป

นี่ดินะที่มีงานทำไม่เงินตงเอียงไม่ได้อยู่มาถึงทุกวันนี้หรอก (เดี๋ยวนี้ตงเอียงมาตั้งร้านอยู่ใน คณะเราเรียบร้อยแล้ว เข้าใจว่าระยะหลังคงไม่มีใครยอมเป็นสวัสดิกรอีก เลยเลือกตงเอียงเป็น สวัสดิกรถาวรเสียเลยหมดเรื่องหมดราว)

8. ชั้นปี 4 ปี 4 เป็นปีที่ไม่ค่อยมีกิจกรรมอะไรมาก เรียนกันบ้าง รับ Job กันบ้าง เพราะเหมือน เป็นปีสุดท้ายก่อนที่จะลุย thesis เราก็รับ Job กับเขาด้วยเหมือนกัน ตอนนั้นอาจารย์ “เสือ” สมัยศรท ขวนเรากับเทอดเกียรติไปทำงาน ทำที่บ้านอาจารย์ ขอยสวัสดิ (สุขุมวิท 31) พุดถึงอาจารย์เสือ อาจารย์มีบุญคุณกับเรามาก จำได้ว่าเป็นอาจารย์คนแรกที่สอนให้เราชอบเพลง Classic มาจนเดี๋ยวนี้ อาจารย์เปิดเพลง Classic กรอกหูเราทุกวันตลอดเวลาเราทำงาน จากที่ฟังไม่รู้เรื่องจนกลายเป็นชอบ ไปเลย แถมเล่าประวัติเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยให้เราฟังด้วย เช่น ทำไม เบโธเฟินจึงหูหนวก หรือ “FROM THE NEW WORLD” ของโพรชาร์ค หมายความว่าอย่างไร เป็นต้น และก็อาจารย์เสืออีกเหมือนกัน ที่อุตสาหขยารถซีตรองสีเขียวคันโปรดของอาจารย์ให้เรา ที่แรกจะให้ด้วยซ้ำ แต่เราไม่ยอม เลยถามว่า เรามีเงินอยู่เท่าไร บอกว่ามี 6 พัน 6 พัน ก็ 6 พัน เอาไปแล้วรักษาให้ดีละ อาจารย์ว่า ยังเสียตายน ที่ต้องขายต่อให้คนอื่น ซึ่งความจริงน่าจะรักษาไว้เป็นอนุสรณ์ แต่ไม่มีที่จะเก็บ

9. พอขึ้นปี 5 ทุกคนต่างคนก็ต่างมุ่งหน้าเรียนและทำ thesis เลยไม่ค่อยมีอะไรน่าตื่นเต้นนัก แต่ก็มีเรื่องที่เราประทับใจอยู่อีกเรื่องซึ่งไม่เคยลืมน้ำใจของรุ่นเราด้วยกันทุกคน นั่นคือวันฉลอง ครบรอบ 60 ปีของคุณพ่อเราที่สวนอัมพร ที่ได้รับการช่วยเหลือรวมพลังของพวกรุ่นเราช่วยกันจัดฉาก จัดร้าน เป็นธุระให้หลายอย่าง ซึ่งนับว่าวันนั้นเป็นวันที่ประทับใจเรามากวันหนึ่งที่ไม่เคยลืมเลือน ถึงแม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้วก็ตาม ถ้าไม่มีพวกเรา งานนั้นก็คงไม่อาจสำเร็จลงได้ ด้วยความสมบูรณ์ขนาดนี้ จึงขอถือโอกาสนี้ขอบคุณมายังพวกเราด้วย (เป็นคำขอบคุณที่นานที่สุดจะ 50 ปีเพิ่งมาขอบคุณ)

10. พอจบรับปริญญาแล้วก็ไปเรียนต่อ จะไม่กล่าวถึงเพราะไม่ค่อยเกี่ยวกับชาวคณะสถาปัตย์ สักเท่าไร มาอีกครั้งก็ตอนแต่งงาน ตอนนั้นเลือกเขียน “เทอด” กับเขียน “นาจ” เป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

เพราะโบราณเขาบอกว่าให้เลือกเพื่อนเจ้าบ่าวที่หล่อสู้เจ้าบ่าวไม่ได้ นี่คือเหตุผลของการเลือก แต่น่าเจ็บใจที่เดี๋ยวนี้เหตุการณ์กลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง สองคนนั้นกลับกลายเป็นคนที่หนุ่มที่สุดในรุ่นไม่รู้แอบไปทำหน้าที่มาหรือเปล่า โดยเฉพาะอำนาจ ซึ่งที่ทำงานอยู่ใกล้ๆ กับโรงพยาบาลยันฮีอยู่ด้วย วันนั้นความจริงก็ไม่ได้ถึงกับตื่นเต้นอะไรนัก แต่ไอ้ความที่เราเป็นคนประเภทไฮเปอร์หน่อยๆ ก็วิ่งวุ่นไปหมด กลัวไอ้หนุ่มจะไม่ทัน ไอ้นี้จะไม่เสร็จ จนกระทั่งพวก Reception สาวของโรงแรมเพรสซิเดนท์ (ตึกเก่าสมัยอาจารย์กฤษฏาออกแบบ) บอกว่าตั้งแต่เขาเห็นเจ้าบ่าวมายังไม่เคยเห็นเจ้าบ่าวคนไหนตื่นเต้นเท่ากับเจ้าบ่าวคนนี้เลย สงสัยกลัวว่าจะไม่ได้แต่ง (ก็กลัวซีวะ มีอะไรมั๊ย)

11. เขียนไปเขียนมาสงสัยจะเกินจำนวนบรรทัดที่เขากำหนดให้แล้ว อย่างว่าเลือดนักประพันธ์เขียนแล้วมันหยุดไม่ค่อยได้เสียด้วย เอาเป็นว่าจบด้วยสิ่งประทับใจที่สุดในชีวิตเลยก็แล้วกัน วันนั้นเป็นวันเกิดครบรอบ 60 ปีของเราพอดี มีแฟนเขาเป็นหัวเรือใหญ่ในการจัดงาน เพราะเรื่องประเภทนี้ชอบอยู่แล้ว โดยสมคบกับเพื่อนฝูงที่สนิทๆ กันบ้างญาติพี่น้องบ้าง คนใน Office บ้าง เข้าห้องจัดงานที่โรงแรมตรงปากซอยวัฒนาชื่อโรงแรมอะไรก็ลืมไปแล้ว ตอนนั้นยังนึกชื่อไม่ออก จัดงานกันซึกซอมกัน โดยที่เราไม่รู้เรื่องเลยแม้แต่ชนิดเดียว พอถึงวันนัดหมายก็ทำออกอุบายให้เราเข้าไปในห้องที่เขาจัดงานจुरาวๆ สัก 300 คนได้ พอเปิดประตูเข้าไป ไฟในนั้นมีดหมดมีแต่แสงเทียนวับๆ แวมๆ ที่ทุกคนถือและร้องเพลง “เดือนเพ็ญ” เป็นเพลงของคาราวานที่เราชอบที่สุด ประสานเสียงพร้อมๆ กัน เราทั้งนั่งทั้งตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกตื่นตันใจจนน้ำตาที่เคยไหลง่ายกลับถูกกลืนเข้าไปกับความรู้สึกที่ตื่นตันจนหมด เพียงแต่ซึ่มๆ ออกมาเท่านั้น พอเพลงจบแสงไฟก็ค่อยๆ สว่างขึ้นมาทีละน้อยๆ จนกระทั่งเต็มทีจึงได้เห็นว่ามีใครต่อใครในที่นั้น นั่งอยู่ตามโต๊ะเต็มตา ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคนที่เราเคยรู้จักคุ้นเคย บางท่านก็เป็นที่เราเคารพ จากนั้นการแสดงบนเวทีสลับการละเล่นก็ดำเนินไปพร้อมกับการทานอาหารกลางวันจนจบ ความจริงเรื่องนี้ไม่ค่อยเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนๆ สถาปัตย์รุ่นเราสักเท่าไรเพราะเราไม่ได้เป็นคนเชิญเอง จึงมีพวกเราอยู่เพียง 2 - 3 โต๊ะเท่านั้น ยังต่อว่าเขาเลยทำไมจึงเชิญมาแค่นี้ แต่เขาบอกว่าจำเป็นจริงๆ เพราะห้องจุได้เพียงเท่านั้น จึงเชิญแต่คนที่สนิทจริงๆ เท่านั้น โดยให้โสภากพิศเป็นโต๊โผ (เขาเป็นเพื่อนวัฒนารุ่นเดียวกัน) แต่ที่เอามาเล่าเพราะเป็นเรื่องที่ประทับใจที่สุดในชีวิตเท่านั้น แขงข้อ 9 ไปนิดเดียว ซึ่งก็ไม่แนเหมือนกันว่าต่อไปในอนาคต อาจจะมีเรื่องใดแข่งเรื่องนี้ก็ได้

จบมันดื้อๆ แค่นี้ก็แล้วกัน ถ้าเขียนต่อไปก็คงจะทำงานไม่ทันแน่ หรือชินรอปไปอีกก็คงจะส่งต้นฉบับไม่ทัน เอามันหัววนๆ แค่นี้ก็แล้วกัน นี่แค่เฉพาะเรื่องที่ประทับใจเท่านั้นนะ ความจริงเรื่องอื่นๆ ก็ยังมีอีก แต่บางเรื่องก็รู้สึกว่าเขียนไม่ได้ !!

อวยชัย วุฒิโฆสิต
30 มี.ค. 54 22.00 น.

ฉลองวันเกิดครบ 5 รอบของอวยชัย

อวยชัย วุฒิโฆสิต
4 ตุลาคม 2546

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต (ยศเต็มที) หรือนายอวยชัย หรือแก้ว หรือพ่อ อายุครบ 60 เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2546

Theme ของงานนี้ คือ

Happy 5th Cycle Birthday Anniversary

to อาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต

5 ตุลาคม 2546

ความเป็นมาของงานนี้เริ่มขึ้นประมาณ 2 - 3 เดือนก่อนจะถึงวันเกิดของอวยชัย ข้าพเจ้า คิดจะจัด Surprising Party ให้ แต่อยากให้งานดู grand และน่าประทับใจสักหน่อย จึงปรึกษากับ ทางบริษัท TEAC ที่อวยชัยเป็นประธานกรรมการ

“เอื้อคะ พี่คิดจะจัดงานวันเกิดให้อาจารย์อวยชัย ปีนี้อายุครบ 5 รอบ อยากให้บริษัท TEAC ร่วมด้วย”

“ดีซีคะ อาจารย์จะให้ทางนี้ช่วยอะไรบอกเลยนะคะ เอื้อจะปรึกษากับคุณเสนีสด้วย” เอื้อคือเลขาของอวยชัย เสนิส คือ partner หรือมือขวาของบริษัท ร่วมงานกับอวยชัยมานานมากแล้ว

“พนักงานของ TEAC มีกี่คนคะ”

“ราวๆ 40 คนคะ”

ต่อมาไม่นาน เอื้อโทรมาบอกว่า ของบริษัทคงมากันราว 60 คน เพราะพวกที่เคยทำงานที่นี้ อยากมาร่วมงานด้วย หลายคนเคยเป็นลูกศิษย์ของอวยชัย

ข้าพเจ้าเองก็มานั่งนับแขกทางฝ่ายเราบ้าง กะว่าไม่เชิญคนมาก อยากรักษาตัวเอง
จะได้สนุก

คิดแล้วแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ

กลุ่มเพื่อนๆ ที่สนิทของข้าพเจ้าที่ครุศาสตร์ ส่วนใหญ่จะเป็นรุ่นพี่

กลุ่มน้องๆ ที่ไปไหนมาไหนด้วยกัน และช่วยเป็นแรงสำคัญในการจัดงานนี้

กลุ่มเพื่อนสถาปัตย์ฯ ของอวยชัย

กลุ่มเพื่อนวัฒนาของข้าพเจ้า

และกลุ่มญาติของอวยชัย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหลานๆ เพราะพี่ๆ ก็สุขภาพไม่ค่อยดี คงมา
ไม่สะดวก มีพี่น้องที่เป็นแขกผู้ใหญ่เพียงคนเดียว

ต่างคนต่างเริ่มคิดคอนเซ็ปต์ของงาน เริ่มจากการหาสถานที่ ข้าพเจ้าโทรศัพท์ปรึกษาแดง
ในฐานะที่เป็นคนกว้างขวาง รู้สถานที่ต่างๆ ดี (แดง คือเพื่อนสนิทที่คบกันมานานมากแล้ว)

“แดง ฉันจะจัดงานแฮนด์ให้อวยชัย เธอว่าจัดที่ไหนดี”

ต่อมาไม่นาน แแดงก็โทรศัพท์มาหา

“เอาที่โรงแรม Westin มั้ย ฉันพอรู้จักกับคนที่ดูแลด้านจัดเลี้ยง”

“Westin อยู่ที่ไหนเธอ”

“อยู่ปากซอยวัฒนา ช้างๆ ห้างโรบินสัน”

“เป็นโรงแรมดีมั้ย” ไม่เคยได้ยินชื่อโรงแรมนี้เลย

“ห้าดาวเลยละ เพิ่งเปิดไม่นานนี่แหละ”

“ฉันรู้จักคนที่นี่นะ จะโทรศัพท์นัดให้ เธอจะได้ดูโรงแรมและดูรายการอาหารด้วย”

หลังจากนั้นไม่นาน แแดงและข้าพเจ้าก็นัดมาพบกันที่ Westin เป็นโรงแรมสวย กะทัดรัด
อยู่ในทำเลดี

ผู้ดูแลฝ่ายจัดเลี้ยง (ลืมชื่อไปเสียแล้ว) ออกมาต้อนรับและคุยด้วยสักครู่ ก็ให้ผู้ช่วยพาไป
เดินดูรอบๆ เนื่องจากตัวเองไม่ว่าง ได้ดูห้องจัดเลี้ยง ซึ่งมีขนาดกำลังดี ไม่เล็กจนเกินไป ดูออกจะใหญ่ไป
ด้วยซ้ำ

เราได้ทานอาหารกลางวันที่โรงแรมแบบบุฟเฟ่ต์ ซึ่งจัดอย่างสวยงาม อาหารหลากหลาย ที่ติดใจคือขนมเค้ก ซึ่งอร่อยมาก

ในที่สุดเราก็เลือกโรงแรมนี้แหละ บรรยากาศดี อาหารค่อนข้างอร่อย มีให้เลือกได้หลายอย่าง ทั้งอาหารฝรั่งและอาหารไทย

เราจองไว้สำหรับคน 80 คน โดยกะแบบคร่าวๆ ก่อน งานจัดกลางวัน วันอาทิตย์ ที่ 5 ตุลาคม 2556 ความจริงวันเกิดอวยชัยคือวันที่ 4 ตุลาคม แต่ข้าพเจ้าติดงานครุศาสตร์ ต้องเป็นตัวแทนรุ่นไปเดินแฟชั่นโชว์ด้วย เข้าไปวันเดียวคงไม่เป็นไร และคิดว่าวันอาทิตย์คงดี เพราะรถไม่ติด

มีการแพ็คเกจรายการอาหารให้เลือก 2 - 3 ครั้งจนลงตัว ไม่ลืมขอเค้กวันเกิดที่อร่อยด้วย (ไปชิมมาแล้ว)

ส่วนเรื่องการเขียน Theme ของงาน ทางโรงแรมเขียนตามที่เรابอกไป

ในเรื่องดนตรี ถ้าให้ทางโรงแรมหาจะแพงมาก โชคดีที่สามีเอื้อ คุณปกรณซึ่งเป็นคนมีดนตรีในหัวใจ ชอบร้องเพลง เล่นดนตรี มีวงเล็กๆ ของตัวเล่นกับเพื่อน จะมาเล่นให้ และมีคาราโอเกะด้วย นับว่าช่วยได้มาก

ทาง TEAC เป็นผู้รับผิดชอบหาช่างภาพและช่างวิดีโอ

เป็นอันว่าสถานที่ อาหาร วัน เวลา และข้อปลีกย่อยต่างๆ เรียบร้อย ไม่มีบัตรเชิญ บอกกันปากต่อปาก แต่กำชับกับแขกที่เชิญทุกคนว่า

“ขอปิดเป็นความลับ” อย่าให้เจ้าตัววันเกิดรู้

เอื้อเป็นคนรับผิดชอบเชิญแขกฝ่าย TEAC ข้าพเจ้ารับผิดชอบกลุ่มที่เหลือ บอกปู (หลานอวยชัย) ให้บอกหลานคนอื่นๆ และขอให้พี่น้องกล่าวอะไรเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับน้องชายที่รัก พยายามจัดเป็นตัวแทนกลุ่มละโต๊ะ สำหรับเพื่อนๆ สถาปัตย์ฯ ให้เล็กเป็นคนบอก เพื่อนวัฒนาไม่มีปัญหาไปไหนๆ กันบ่อยอยู่แล้ว บอกพี่ๆ ครุศาสตร์ที่รักและชอบพอกันไม่กี่คน ส่วนโต๊ะน้องๆ ครุศาสตร์ได้ช่วยงานกันทุกคน

เอ..... นับไปๆ มาๆ จะ 100 คนแล้วซิ

“เรابอกทางโรงแรมให้เพิ่มจำนวนโต๊ะ”

แดงบอกไม่เป็นไร เพราะพวกเราทานน้อยกันอยู่แล้ว ทางโรงแรมเขาก็ให้เต็มที่ มีเติมให้ได้อีกถ้าไม่พอ (แต่ปรากฏว่าอาหารเหลือเยอะมาก)

คราวนี้จะบอกอวยชัยว่ายังไงดี ปกติกลุ่มเล็กของเราซึ่งมีน้อย แดง แอ๊ด อวยชัย และข้าพเจ้า จะเลี้ยงวันเกิดของแต่ละคนอยู่แล้ว จึงบอกอวยชัยว่า กลุ่มเราจะพาเขาไปเลี้ยงวันที่ 5 ตุลาคม

“เอาวันที่ 5 แล้วยังไงนะ เป็นวันอาทิตย์ คราวนี้เอาตอนกลางวัน”

“ไปที่ไหนเหรอ”

“สถานที่เอาไว้บอกทีหลัง” ถึงบอกตอนนี้อวยชัยก็ไม่จำอยู่ดี

“เห็นแดงบอกว่าเป็นโรงแรมแถวๆ ซอยวัฒนา” เริ่มปฏิบัติการหน้าตาย

อวยชัยหยิบสมุดคู่มือมาจด ปลอดภัย โปร่ง วันนั้นยังไม่มีนัด ไม่สงสัยอะไร เป็นคนง่าย ๆ ว่าอะไรว่าตามกัน

ทำยังไงจะให้งานออกมาสนุก ให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมแทนที่จะนั่งกินโต๊ะใครโต๊ะมัน กล่าวนิทหน้อยแล้วก็จบ เสียชื่อนักกิจกรรมด้วยแน่

ขอให้ฝ่าย TEAC จัดร้องเพลงแล้วแต่สะดวก เอื่อบอกว่าคงเล่นอะไรกันไม่เป็น ไม่เป็นไร ฝ่ายครุศาสตร์จัดเอง เรื่องบันเทิงเก่งอยู่แล้ว

โชคดีข้าพเจ้ามีน้องคูใจเยอะ บีม (เป็นลูกศิษย์เก่าด้วย) ให้เป็น general manager (เรียกให้ตีหน้อย) ในทุกๆ เรื่อง

“จะเรียกหนูว่า general เบ้ ก็เรียกเลยคะ หนูไม่ถือหรอก”

บีม น่ารักอย่างนี้เสมอ

จรรยาตรีไม่ได้ช่วยแต่ตัว สามมี (พี่เบนซ์หรือคุณกิตติ manager ใหญ่ของฝ่ายหนึ่งใน บริษัทปูนซิเมนต์ไทย) และลูกสาว 2 คน บีบีและปอมปอมก็มาช่วยด้วย

นอกนั้นก็มีหน้า แดง และตั้ง ที่ช่วยในงานต่างๆ ไป

มีเรื่องต้องเตรียมหลายเรื่อง ได้เวลาก็จูงมือบีมไปสำเพ็ง เดินหาของชำร่วยที่เก๋ๆ เดินกันอยู่ พักใหญ่ก็ไปเห็นสมุดบันทึกเล็กๆ หน้าปกตกแต่งด้วยกระดาษสาสีสวย มีดินสอทำด้วยเปลือกไม้ เสียบอยู่ด้วย แบบนี้ค่อยดูสมเป็นสถาปัตยกรรมหน้อย

มีของอย่างเดียวไม่ตื่นเต้น เพื่อพวกผู้หญิงไม่ชอบ ก็เลยเอาพัดพับทำด้วยไม้ปรุเหมือนเป็น ลูกไม้อีกจำนวนหนึ่ง

คราวนี้กีฬาของรางวัล เพราะเราจะมีการเล่น เกม เอาต่างๆ นานา ให้ดูเก๋และมีประโยชน์ ใช้สอยบ้าง ให้ดูตลกๆ บ้าง รางวัลใหญ่เป็นตุ๊กตากลบสีเขียวตัวเบ้อเร่อ

“จะแบกไปยังไงกันล่ะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวบีมแบกเอง”

“น่าจะเอารถเข็นมาด้วยนะ”

ขนขึ้นรถแท็กซี่กันอย่างทุลึกลุเล แล้วก็ต้องขนขึ้นไปเก็บที่ครุศาสตร์อีก ขนกลับบ้านไม่ได้ เดี่ยวอวยชัยเห็น

ได้ของมามากมาย ไหนจะกระดาษห่อของขวัญ ไหนจะโบหลากสี แล้วยังมีสมุดเขียนคำอวยพร อีก การเตรียมงานแต่ละงานยุ่งยากไม่ใช่เล่น

ก็ถ้าเป็นงานกินเลี้ยงธรรมดาๆ ก็คงไม่ต้องยุ่งยากอย่างนี้ เรียกว่าอยากหาเรื่องไปเอง

“บีม เรามาทำสลากกันมัย เก็บเงินทำการกุศล”

“เอาใบละ 50 บาท หรือ 100 บาทดีคะ”

“เอาใบละ 20 บาทดีกว่า ใครอยากซื้อใบเดียวจะได้ไม่ต้องจ่ายมาก อยากให้เล่นกันสนุกๆ ได้รางวัลและได้ทำบุญด้วย”

“จะสมทบให้หม่อมพู่ไปช่วยเด็กบ้านปากเกร็ด เขากำลังช่วยเด็กเรื่องทำฟันอยู่ที่นั่น”

พวกเราช่วยอัมพู่เป็นระยะๆ อยู่แล้ว อัมพู่เหนื่อยกับงานตรงนี้มาก เพราะเป็นผู้บุกเบิก แต่ได้ช่วยให้เด็กไม่ต้องทรมานเรื่องฟันผุ นับเป็นกุศลมากทีเดียว

ตกลงบีมนั่งทำสลากใบละ 20 บาท บีมเก่งคอมพิวเตอร์มากจึงทำได้สวยและเร็ว ทำ 500 ใบ เพราะอยากได้สัก 1 หมื่นบาท จะได้ช่วยเด็กเยอะๆ”

ส่วนการละเล่น จรูญศรีจะให้พี่เบิร์นซ์ทำหนึ่งเกม บีมและจรูญศรีจะร้องและเต้นเป็นทางเครื่องสักเพลงสองเพลง ให้พี่เบิร์นซ์ซึ่งร้องเพลงเก่งมากช่วยร้อง นอกนั้นก็เป็นการร้องเพลง จากหลายๆ คน ได้บอกให้แฉะและต้องร้องเพลงให้พ่อ และจะมีเพลงที่แม่และลูกร้องให้พ่อด้วย

ใกล้ถึงวันงาน ช่วยกันห่อของขวัญที่จะให้จับสลาก ผูกโบของชำร่วย จัดอุปกรณ์เล่นเกม ทุกอย่างเตรียมกันที่ภาคสารัตถะฯ อาจารย์หลายคนเห็นถึงว่าพวกนี้ทำอะไรกันนะ

ของบางอย่างจรูญศรีจะขนไป บางอย่างแอบเอามาเก็บไว้ที่บ้าน อวยชัยมักจะกลับบ้านค่ำๆ จึงทำงานนี้ได้สะดวก ของที่จะให้ต้องขนไปโรงแรมก็เก็บไว้หลังรถตั้งแต่เนิ่นๆ ไม่มีพิรุณกันเลย ทั้งที่บริษัทและที่บ้าน

วันหนึ่ง เหลือบไปเห็นบัตรเชิญงานแต่งงานลูกเพื่อนอวยชัย หมู (เดชไกร) แต่งวันที่ 5 ตุลาคม วันเดียวกันเสียด้วย ข้าจัดตอนบ่ายแทนที่จะจัดตอนกลางคืนเหมือนงานแต่งงานทั่วไป หมูเป็นเพื่อนสนิทของอวยชัย

เอายังไงดีละ.....ทำเป็นเฉยๆ ยังไงๆ ก็ต้องจัดงานวันนี้

เอื้อไปดูสถานที่ที่โรงแรมล่วงหน้า เพราะต้องเอาเครื่องเสียงไปติดตั้งและไปดูความเรียบร้อยด้วย

“ตกลงเอื้อให้เขาจัดโต๊ะวีไอพีหนึ่งโต๊ะนะคะ จะให้เขาผูกโบให้สวยเขียว”

“ทำป้ายปักไว้แต่ละโต๊ะก็ดีว่าโต๊ะไหนเป็นกลุ่มใคร ผากด้วยนะคะ เพราะพี่คงต้องเป็นคนพาอาจารย์เขาไปตอนเที่ยงๆ แต่จะส่งต้องมาช่วยก่อน”

“อาจารย์ไม่ต้องห่วงเลยคะ เอื้อจะไปดูแลแต่เช้า เอาเครื่องเสียงไปติดตั้งด้วย” ได้เอื้อช่วยละก็ หายห่วงเลย ทำงานดีและมีระเบียบมาก

“พวกเด็กๆ ที่ TEAC ก็จะไปช่วยแต่วันคะ”

ทุกอย่างดูพร้อมแล้วสำหรับงานฉลอง 5 รอบที่พวกเราจะให้อวยชัยเซอร์ไพรส์สุดๆ ไม่มีใครหลุดปาก ไม่ว่าจะที่บริษัทหรือที่บ้าน

หวังว่างานคงออกมาดีและน่าประทับใจตามที่ตั้งใจกันไว้ พวกเรายังตื่นเต้นเลย ตื่นเต้นก่อนเจ้าตัววันเกิดเสียอีก

ก็เพราะเขายังไม่รู้นี่!

วันที่ 4 ตุลาคม วันเกิดอวยชัย

อวยชัยออกไปสอนที่เกษมบัณฑิตแต่เช้าเหมือนอย่างเคยทุกวันเสาร์ ข้าพเจ้าเอาของขวัญวางไว้ให้ พอบ่ายก็ออกไปทำผม แล้วออกไปงานครุศาสตร์ตอนเย็นที่สโมสรตำรวจที่ถนนวิภาวดี

บอกอวยชัยในวันนั้นว่า

“ยังไงมีเค้กนะ เผอิญคืนนี้จะไม่อยู่ ต้องไปเดินแฟชั่นโชว์ที่งานครุศาสตร์ เอาไว้พรุ่งนี้จะมีให้ตอนไปกินข้าวกับน้อยและแดง”

ปกติในวันเกิดของพวกเราในครอบครัว จะมีการเป่าเค้กวันเกิดในตอนกลางคืนที่บ้าน

อวยชัยอาจนึกในใจว่า “อะไรกัน วันเกิดเราทั้งที่ยังไม่อยู่อีก” แล้วยังดูไม่ค่อยสนใจอีกต่างหาก มองดูเห็นหน้าจ้อยๆ

เอาน่า..... พรุ่งนี้ได้หน้าบานแน่

คืนนั้นพ่อลูกทานข้าวกันเป็นปกติเหมือนไม่ใช่วันเกิด ข้าพเจ้าก็ไปเรีงร่าอยู่ที่งานครุศาสตร์ กลับบ้านเกือบสองยาม

เช้าวันอาทิตย์ที่ 5 ตุลาคม ข้าพเจ้าลงมาสายๆ อวยชัยแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย มองดูแต่งธรรมดาจัง เขาจะเป็นคนเตรียมพร้อมแต่วันเสมอเวลาமி่นัด เขานั่งทำงานที่หน้าบ้านอย่างเคย

“แต่งตัวไม่เห็นสวยเลย”

“ไปไหนล่ะ อย่างนี้ก็ดีแล้วนี่”

ไม่รู้จะบอกยังไง เอาเหอะ แต่งอย่างนี้ก็ได้

ช่วงนี้เป็นช่วงที่ต้องอยู่ระหว่างสอบ ดูหนังสือก่อนข้างหนัก บางครั้งก็ไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดของคณะบัญชี จึงไม่ค่อยมีพิธีธถ้าต้องจะหายไป

ราว 10 โมง ข้าพเจ้ากระซิบบอกให้ต้องออกไปช่วยที่โรงแรม ต้องค่อยๆ แอบขับรถออกไป อวยชัยไม่ทันสังเกตเห็นเพราะโรงรถอยู่อีกด้าน

แอบโทรเช็กกับเอื้อเป็นระยะๆ

“ทางนี้เรียบร้อยค่ะ เครื่องเสียงติดตั้งเรียบร้อย น้องต้องมาถึงเมื่อกี้ TEAC ก็มากันหลายคนแล้ว”

เรากำชับแขกให้ถึงโรงแรมภายใน 11 โมงครึ่ง เพราะอยากให้พร้อมตอนที่อวยชัยเดินเข้าไป

ข้าพเจ้าขับรถออกจากบ้านราว 11 โมงนิดๆ แต่ไปพร้อมกันเพื่อให้ดูเหมือนปกติ อวยชัยถามถึงต๋อง ก็บอกว่าเขาไปห้องสมุด เดี่ยวจะตามไปสมทบ (โกหกคงไม่บาปนะ) แดงและน้อยถึงโรงแรมแล้ว คอยโทรเช็คเป็นระยะว่าอยู่ตรงไหน เพื่อจะส่งสัญญาณให้แขกที่โรงแรมรู้และเตรียมตัว

“อยู่ถนนเพชรบุรีค่ะ” แดงติดต่อกับตัวทางโทรศัพท์

ข้าพเจ้าอดไม่ได้ เปรยเรื่องงานแต่งงานลูกหมู

“เออ..... จริงสิ ผมเกือบลืม แต่งงานเขาตอนเย็น คงไปทันมัง”

เท่านั้นแหละ เริ่มเป็นกังวล โทรถึงอำนาจเพื่อนร่วมรุ่น

“คุณจะไปไหนล่ะ” อำนาจแก้งถาม ขณะนั้นอำนาจอยู่ที่โรงแรมแล้ว

“ผมก็ไม่รู้ เมียผมกับเพื่อนเขาจะพาผมไปกินข้าว” แล้วก็หันมาถามข้าพเจ้า

“ไปกินที่ไหนเหอ”

“โรงแรมอะไรแถวๆ สุขุมวิทนี่แหละ น้อยกับแดงเขาจะไปคอยอยู่ที่นั่น เดี่ยวพาไปเอง”

โทรกลับไปหาอำนาจอีก “เขาบอกโรงแรมแถวสุขุมวิท แล้วคุณจะไปงานลูกหมูเย็นนี้หรือเปล่า”

ไม่รู้ว่าอำนาจตอบว่าอะไร โทรไปหาเพื่อนคนอื่นอีก บางคนก็ติดต่อไม่ได้ เริ่มเป็นกังวลแล้วสิ เพราะไม่อยากพลาดงานแต่งงานลูกเพื่อนสนิท

สักครู่โทรถึงदनัย คนขับรถคู่ชีพ

“บายนี่คุณว่างมั๊ย มารับผมสัก 4 โมงที่บ้านหน่อยสิ ลืมว่าต้องไปงานแต่งงาน”

“.....”

“นั่นคุณอยู่ที่ไหน ทำไมเสียงดังกัก คุณเมาหรือเปล่านะ”

“.....”

ขณะนั้นदनัยอยู่ในงานแล้ว คงจะเสียงคุยกันและเสียงดนตรี เพราะแขกทุกคนมาเกือบหมดแล้ว

“เสียงदनัยเหมือนกินเหล้าเมา ไม่รู้ไปเมาอะไรแต่เช้า” อวยชัยเริ่มบ่น

“ฮัลโหล แต่อยู่ที่ไหนแล้ว” เสียงแดงมาตามสาย

“ถึงสุขุมวิทแล้วค่ะ”

“แดงเขาคอยอยู่ที่ไหนเธอ” ไม่วายเป็นกังวลอีก

“ก็ที่ร้านอาหารนะแหละ”

เกือบเที่ยง ข้าพเจ้าเลี้ยวรถเข้าโรงแรม Westin ขณะกำลังจะจอดรถ อวยชัยหันไปเห็น
ลูกน้องคนหนึ่งกำลังเดินออกจากรถ

“..... มาทำไมที่นี่” ก็ยังไม่สงสัย ใครๆ ก็มาได้นี่นา

เดินเข้าไปยังล็อบบี้ของโรงแรม น้อย แดง ญาติแดงอีก 2 คน นั่งรออยู่ที่โซฟาซึ่งอยู่แถวๆ
ห้องจัดเลี้ยงซึ่งปิดสนิท หน้าห้องไม่มีร่องรอยของงานเลย

เก็บกันได้เรียบร้อยจริงๆ ดูจากวิดีโอในภายหลังพบว่าตรงหน้าห้องจัดเลี้ยงวุ่นวายพอสมควร
ก่อนหน้านี้ เพราะเป็นที่ให้คนเขียนอวยพร รับของขวัญ ขายสลาก ผู้คนคุยกัน บัดนี้ตรงนั้นว่างเปล่า
ไม่มีร่องรอยของการจัดเลี้ยงเลย

ทักทายกันพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินมุ่งหน้าไปยังห้องที่ปิดอยู่ โดยมีแต้ว น้อย แดง
และญาติแดงอีก 2 คนเดินตามไป

“คุณ.....คุณ..... ไปเปิดห้องเขาทำไม!?” อวยชัยตะโกนบอกเสียงหลง

ข้าพเจ้าไม่ฟังเสียงเปิดประตูห้อง อวยชัยเดินตามมาติดๆ

“เดือนเพ็ญ สวยเย็นเห็นอร่าม.....

.....”

เสียงเพลงดังกระหึ่มทั้งห้อง ไฟในห้องดับมืด มีแต่แสงจากเทียนที่แต่ละคนถืออยู่ในมือ
อวยชัยมองเล็กลัก หันไปทางโน้นทีทางนี้ที

ต่อด้วยเพลง Happy Birthday

“ผมคิดว่าโต๊ะอื่นเขามาร้องเพลงให้ผมทำไม” อวยชัยบอกทีหลัง

เมื่อเพลงจบ ไฟก็เปิดสว่าง อวยชัยหันไปมองรอบๆ

เฮ้..... หน้าคูนๆ ทั้งนั้นนี่นา

นั่นก็เพื่อน โนนก็ญาติ แล้วยังพวก TEAC อีกมากมาย ห้องที่เคยดูว่าใหญ่ บัดนี้เต็มไปด้วย
โต๊ะที่จัดอย่างสวยงาม ดูลงตัวกำลังดี

แดงต้อย เริ่มทำหน้าที่เป็น MC เชิญพี่น้องคล้อยพวงมาลัยให้น้องชาย พวงมาลัยเป็น
ดอกกรักกับดอกบานไม่รู้โรย ซึ่งมีความหมายดี (จรรยาศรีเป็นคนร้อยให้) อวยชัยยังไม่หายง

“ก่อนเริ่มงาน ขอแนะนำผู้ที่มาในวันนี้ก่อนนะคะ ล้วนเป็นผู้ชอบพอกันทั้งนั้น เริ่มจาก
โต๊ะวีไอพี มีพี่น้อง พี่ของอาจารย์อวยชัย คุณหมอปราสงค์ พี่เพ็ญ พี่ปุ๊ พี่นุ้ย (พี่ๆ จากครุศาสตร์)
น้อย (ญาติ) แดง (เพื่อนสนิท) และแขกจากอเมริกา ญาติของแดง 2 คน”

“โต๊ะเพื่อนสถาปัตย์ฯ ขอให้เล็กแนะนำหน่อย”

เล็กลุกขึ้นแนะนำ “พี่เชื่อมกับป้อม อานาจกับบีม เทิดเกียรติ ขวัญใจ จริงๆ มีมากกว่านี้
แต่ติดธุระกัน”

ข้าพเจ้าแนะนำต่อ

“เพื่อนวัฒนา มีลลิตากับคุณกมล อัมพูช ปู๋ นงพงา หมู อ้อย อรสา”

“น้องๆ จากครุศาสตร์ จุฬาฯ จรรยาศรีและครอบครัว หน้า ตั้ง และบีม”

“โต๊ะโน้นเป็นหลานๆ ของอวยชัย มีติ่ม ต่อมกับหนูย ปู อู๋ ปุยกับหน้า และลูกๆ”

“ที่เหลือเป็นพนักงานจากบริษัท TEAC รวมทั้งผู้ที่เคยอยู่และออกไปแล้ว”

เฮ.....

“ขอให้ทุกคนเป็นกันเองนะคะ เรามีอะไรสนุกๆ มาให้เล่นกันเยอะแยะ แต่ตอนนี้ทานข้าว
ก่อนดีกว่า เชิญทุกคนคะ”

ทานข้าวไปคุยกันไป โดยมีดนตรีไพเราะกล่อมตลอดเวลา คุณปกรณ์และเพื่อนก็ร้องเพลง
ให้ความบันเทิงไปด้วย อย่างกับจ้างวงดนตรีอาชีพมาเลยทีเดียว บรรยากาศเต็มไปด้วยความชื่นมื่น

อวยชัยไม่เป็นอันกิน ขนาดสังขมจีบซาลาเปาของโปรดมาเพิ่มให้เป็นพิเศษแล้วนะ เดินไป
เดินมาทักทายโต๊ะโน้นโต๊ะนี้ ขอบคุนทุกคนที่มาในงาน

“ทำไมเก็บกันได้เจียบอย่างนี้นะ ดูซิ มากันเยอะแยะไปหมด” อวยชัยพูดแล้วพูดอีก คงตื่นเต้น
ยังไม่หาย

ข้าพเจ้าเองก็ไม่ค่อยได้ทานเท่าไร เพราะต้องคอยประสานงานเตรียมการแสดงและ
คอยควบคุมรายการ

กะว่าทานกันเกือบเสร็จก็เริ่มรายการ

พนักงานบริษัท TEAC ทั้งหมดขึ้นเวทีร้องเพลง เต็มเวทีจริงๆ

“สุขกันเถอะเรา อย่ามัวรอรี ยิ้มให้กัน.....”

โลกคือละคร ทุกคนต้องแสดง..... เชิญสำราญ ร่วมเบิกบานดวงใจ

ลิ้มทุกซีไป ทำให้ใจเรีงรีน.....”

บางคนคงไม่มีเวลาซ้อมเท่าไร ก็ร้องกล่อมแก้มกันไป มีเวลาเตรียมก็ตีหน้าหงายแล้ว
เพราะงานก็มาก แล้วยังต้องหลบๆ ซ้อมร้องอีก

อวยชัยขึ้นเวที อวยกพูดเต็มที่ “วันนี้ผมอายุ 59 นะ ยังไม่ 60” ขอพูดหน่อย เสนิสเป็นตัวแทน
บริษัทมอบของขวัญห่อเบ้อเรอเลย

“ไม่เคยนึกเลยว่าจะรวมกลุ่มได้มากขนาดนี้ น้ำตาไหลพรากเลยนะเนี่ย” เริ่มพูดตลก
ให้คนหัวเราะ

“อยากพูดจingle อาจารย์กรรมการให้ผมพูดได้หรือยังล่ะ”

“ยังไม่ถึงเวลาอะ เดี่ยวจะให้พูด”

“เนื่องจากรางวัลเรามีมากมาย จะขอจับรางวัลแรกนี้ก่อนนะคะ ขอให้ทุกคนดูเบอร์สลาก
ด้วย” ตอนที่ซื้อสลากเราจะฉีกต้นข้าวใส่ลงในกล่องที่จะจับรางวัล

อวยชัยจับต้นข้าว รางวัลมีไวน์ 1 ขวด ปรากฏว่าพนักงานสาวของ TEAC ได้

“คุณจะไปไหนไปทำไมกัน นี่คือสมุห์บัญชีของบริษัท คุณดื่มเหล้า ตกลงเอาไม่เอา”
ทำพูดติดตลก เสียงพรรคพวกฮา...

“เอาอะ” พนักงานสาวรีบไปอย่างอายๆ จับรางวัลย่อยอีกสักพัก

เริ่มรายการบันเทิง

คุณกิตติหรือคุณเบนซ์ สามิจรูญศรี เป็นผู้ออกแบบนำการเล่นเกมที่มืออยู่ 3 เกม

เกมแรก “ถ้าเกมนี้สนุกขอยกความดีให้ผม ถ้าไม่สนุกยกให้ทีมงานครุศาสตร์” พอเริ่มก็สนุกแล้ว

“ขอเรียกเกมนี้ว่า รู้ใจอาจารย์อวยชัยจริงหรือเปล่า”

“ผมจะให้ดูรูป 3 รูป ให้แต่ละโต๊ะเลือกว่าอาจารย์อวยชัยอยากจะออกเดทกับสาวคนไหน”

“เ้าลูก แจกโปยตามโต๊ะ ได้มาทานอาหารฟรีแล้ว ทำงานหน่อย” หันไปบอกบีบีและปอมปอม เด็กทั้งสองเดินแจกกระดาษเขียนคำตอบไปแต่ละโต๊ะ

หน้า บีม ต้อง เดินถือรูปสาว 3 คนออกมาทันที

รูปที่ 1 เป็นรูป บริษัที๋ สเปียร์ส นุ่งน้อยห่มน้อย

รูปที่ 2 เป็นรูปดารารัฐิ์ปุ่ณ ชื่อ มิส ทามาโกะ “ผมตั้งชื่อเอง”

เสียงบีมค้านว่า “เกาหลีมัไซ้เธอคะ”

“จ้ันชื่อคิมมาโกะ” (คุณเบนซ์เปลี่ยนได้ทันที เป็นคนมี sense of humor) สาวคนนี้แต่งชุดประจำชาติปิดมิดชิด

รูปที่ 3 เป็นสาวฟิลิปปินส์ แต่งชุดอาบน้ำ ชื่อว่า โรซ่า (ไม่รู้คุณเบนซ์แต่งชื่อเองอีกหรือเปล่า)

ผู้ช่วยทั้งสามเดินถือรูปสาว 3 คนไปตามโต๊ะให้พิจารณาใกล้ๆ

“เอาล่ะครับ แต่ละโต๊ะยกป้ายชี้ว่า อาจารย์อวยชัยจะเลือกสาวคนไหน”

ต่างยกป้าย มีต่างเบอร์บ้าง เบอร์เดียวกันบ้าง คุณเบนซ์ถือไมโครโฟนเดินไปถามเหตุผลตามโต๊ะ ส่วนใหญ่จะเลือกเบอร์ 3

“โต๊ะนี้เลือกเบอร์ 3 ทำไมคิดว่าอาจารย์อวยชัยชอบเบอร์ 3 ครับ”

“อาจารย์ชอบคนดำๆ” “มิน่าเลขาดำ” คงไม่กล้าบอกว่า “เมียดำ”

โต๊ะอื่นที่เลือกเบอร์ 3 ก็ให้เหตุผลต่างๆ นานา มีคุณเบนซ์คอยเสริม

“ดูเบอร์นี้ไปๆ หน่อย” “อ้อ ชอบผู้หญิงไป”

“เห็นว่าชอบอ้อมๆ” “ดำ ไป อ้อม เป็นผู้หญิงทั้งโลกแล้วนะครับ”

“ดูคล่องแคล่วองไว” “ดูตรงไหนนะ อ้อ.....อยู่ในน้ำ”

“รู้จักอาจารย์มานาน ต้องชอบแบบนี้แหละ” คำตอบจากโต๊ะวีไอพี

ถามโตะที่เลือกเบอร์ 1 “เป็นความชอบผมเองครับ” อ้าว.....

“คราวนี้เรามาฟังซิว่า อาจารย์อวยชัยจะเลือกคนไหน ขอเชิญอาจารย์ครับ”

“ความจริงผมเป็นคนตีมากนะ (เริ่มทำตลก) ชอบกุลสตรี ปิดๆ หน่อยจะดี (มีเสียงโห่)

เบอร์ 3 หน้าตาดี แต่เปิดไปหน่อย เบอร์ 1 ใส่ปากที่สะอาด ไม่สะดวก (ฮา.....)

เบอร์ 2 หน้าตาจิ้มลิ้ม แต่งตัวปกปิด ดูว่าเป็นเด็ก แต่เด็กก็ตีนะ (ฮา.....) ผู้หญิงเรียบบ่อย
ส่วนมากชนะใจผม ผมเพิ่ง 59 (ไม่ยอมรับว่าตัวแก่แล้ว) ผมยังมีโอกาส ผมขอเลือกเบอร์ 2 ครับ”

“ตกลงอาจารย์อวยชัยเลือกเดทกับสาวเกาหลีนะครับ เป็นเบอร์ 2”

มีโตะเลือกเบอร์ 2 อยู่โตะเดียว รับรางวัลรวมไป

เกมที่ 2 มีเสื้ออาจารย์อวยชัย 3 ตัว เป็นเสื้อลายดอกๆ ทั้งนั้น สามสาวเดินชูเสื้อออกมาหน้าเวที

“ถ้าอาจารย์อวยชัยจะไปดินเนอร์กับสาวเกาหลีสอง ทายซิว่าอาจารย์จะเลือกใส่เสื้อตัวไหน”
คุณเบนซ์นำเกมต่อ

แต่ัว ต้อง บีม เดินชูเสื้อไปให้ดูตามโตะ

แต่ละโตะชูเบอร์ที่เลือก

“อาจารย์อวยชัยออกมาเฉลยหน่อยครับ”

“เอาเสื้อที่ปลดง่ายๆ หน่อย” ฮา.....

“เมื่อกี้หาเสื้อจะใส่แทบตาย ที่แท้เอามาที่นี้เอง เกือบไปต่อว่ากรณ์แล้วสิ” (กรณ์คือแม่บ้าน
ของเรา)

ทำเป็นพิจารณาทีละตัว

“ใส่ในกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัดครับ”

“เอาในกรุงเทพฯ นี่แหละครับ”

“เอาเบอร์ 1 แล้วกัน เพราะซื้อตัวนี้ที่กรุงเทพฯ ตัวอื่นซื้อที่พัทยา” เกี่ยวกันมัยเนี่ย!??

โตะที่เลือกเบอร์ 1 ก็ได้รางวัลไปตามระเบียบ เรามีรางวัลเพียบไม่ต้องกลัวหมด เตรียม
ทั้งแบบให้เดี่ยวๆ และให้รวมทั้งโตะอยู่แล้ว

เกมที่ 3 คุณเบนซ์ทำหน้าที่ต่อ

“คราวนี้อาจารย์อวยชัยจะไปทานข้าว ลองทายซิว่าอาจารย์อวยชัยจะเลือกไปทานข้าวร้านไหน

ร้านที่ 1 เป็นร้านที่ชาวต่างชาติรู้จักดี คือ เกาเหลาตัวเดียวอันเดียว ร้านนี้อยู่ที่มาบุญครอง ชื่อว่าร้าน “โป๊วเทียมเฮ็ง”

ร้านที่ 2 เป็นอาหารอิสลาม ชูพังหว้าวอร์ออยมาก คือ “ร้านเพ็ญ” อยู่ที่มาบุญครองเหมือนกัน

ร้านที่ 3 เป็นอาหารมังสวิรัตของจำลอง ศรีเมือง

เอาล่ะครับ..... แต่ละโต๊ะยกเบอร์ได้”

คุณเบนซ์เดินไปถามบางโต๊ะ หลายโต๊ะเลือกเบอร์ 2

“เฮ้! ถามโต๊ะนี้แล้วกัน ทำไมคิดว่าอาจารย์อวยชัยเลือกร้านที่ 2”

दनัยเป็นคนตอบ “ปกติอาจารย์จะสั่งอะไรก็ได้เร็วๆ เมื่อได้อาหารมาแล้ว จะปรุงอย่างละเมียดละมัย ค่อยๆ ทาน” (เกี่ยวกับการเลือกร้านมัยเนี่ย)

“ถามเด็กข้างแล้วกัน ทำไมหนุคิดว่าคุณลุงอวยชัยเลือกร้านที่ 3 ครับ”

ลูกเสนิสเป็นคนตอบ “ลุงอวยชัยเป็นคนดี และเลือกอาหารมังสวิรัต” (สงสัยผู้ใหญ่สอนให้เด็กพูดแน่เลย)

อวยชัยรีบบอก “ลูกอายุยังน้อย ยังไม่รู้จักลุงตีพอ” ฮา.....

“สิ่งที่ผมต้องการที่สุด คือ ยาโต้ป เพราะแก่แล้ว (อ้าว..... ไหนบอกยังไม่แก่ไง) ตัวเดียวอันเดียวน่าจะดี แต่จริงๆ แล้วผมชอบขนมจีบมาก ถ้าไม่มีผมก็เลือกตัวเดียวอันเดียว อย่าไปบอกใครนะ ให้รู้กันแค่ 60 กว่าคนนี่พอ”

คุณเบนซ์เสริม “เวลาผมไปกับอาจารย์จรรยาศรี - ภรรยาผม มิน่าชอบนะจะให้ผมทานตัวเดียวอันเดียว แต่ไม่ค่อยเวิร์คหรอกครับอาจารย์” ฮา.....

บริษัท TEAC ได้รางวัลไป 2 โต๊ะ

เป็นอันจบเกมที่นำสนุกสนาน ซึ่งนำโดยคุณเบนซ์

จับหางบัตรรางวัลอีกรอบหนึ่ง

รายการต่อไปเป็นการร้องเพลง

เพลงแรกร้องโดยตัว ลูกสาวคนโต

“เพลงที่ตัวจะร้องต่อไปนี่ คือเพลง “รางวัลแด่คนช่างฝัน” ตอนนั้นตัวเรียนอยู่ที่อเมริกา รู้สึกท้อ พ่อจึงส่งเนื้อเพลงนี้ไปให้ ทำให้รู้สึกดีขึ้น”

อวยชัยน้ำตาซึม เป็นคนซนซิติฟอยู่แล้ว

“อย่ากลับคืนมาเมื่อเธอย้ายสัญญา..... เดินทางไป อย่าหวั่นไหวใครขวางกั้น.....
..... เมื่อดอกไม้แย้มบานให้คนหาผู้ไม่หวั่น..... คือรางวัลแด่ความฝันอันยิ่งใหญ่ให้เธอ.....

บนทางเดินที่มีขวากหนาม..... ฉันยังพร้อมช่วยเธอเสมอ..... จะปลอบดวงใจ
ให้เธอหายร้าวราน จะเป็นสะพานให้เธอเดินไปแน่นอน จะเป็นสายน้ำเย็นดับกระหายยามโหยอ่อน
คอยอวยพรให้เธอสมดังหวังได้ นิรันดร์.....”

เสียงตัวอ่อนหวาน สามารถสะกดให้คนนั่งฟังได้ตลอดทั้งเพลง ทุกคนปรบมือให้กำลังใจ
ตัว โดยเฉพาะพ่อ

คราวนี้ก็ถึงเพลงของลูกคนเล็ก (แต่ตัวโต) ต้องกระโดดขึ้นเวทีอย่างกระฉับกระฉ่าง
ตามสไตล์ของต๋อง บอกให้นักร้องเปิดเพลงคาราโอเกะ พอทำนองเพลงขึ้น ต๋องก็เริ่มร้อง

Midnight, not a sound from the pavement

.....

Every street lamp seems to beat a fatalistic warning

.....

Daylight, I must wait for the sunrise

I must think of a new life and I mustn't give in

.....

Touch me, it's so easy to leave me

All alone with the memory

Of my days in the sun

.....

What happiness is, look, a new day has begun.

ต้องร้องไป ทำท่าแปลกๆ เหมือนไม่ใช่

“ทำไมเนื้อเพลงกับทำนองไม่เหมือนกับที่ต้องเคยเห็นล่ะ” ต้องร้องบอกทันทีที่เพลงจบลง

นักดนตรีเสริม “นั่นสิครับ น้องเขาก็ร้องไปได้ ผมก็ว่าทำนองมันแปลกๆ น้องเขาเก่งนะ
ขนาดเนื้อและทำนองไม่คุ้น เขาก็ร้องไปได้จนจบ”

ปรากฏว่าคงเป็นแบบเก่า หรือคนละ version

“ขอแก้ตัวใหม่นะคะ”

คราวนี้ต้องร้องเพลงไทย เพลงอะไรข้าพเจ้าก็ไม่คุ้น

ฉันให้เธอได้ทุกอย่าง..... เพื่อรางวัลอันยิ่งใหญ่

.....

คงจะเป็นเพลงเด็กวัยรุ่น คนมีอายุอย่างพวกเราจึงไม่รู้จัก คราวนี้ต้องร้องจนจบ ไม่มีปัญหา

รายการต่อไปเป็นการแสดงร้องและเต้นแบบทางเครื่อง โดยจรรยาครูและบีม ทั้งคู่ทุ่มกระโปรง
บานแบบสู่มีสตีสไฉแวววาว เสียงตบมือกราว.....

เฮ้อเฮ้อ..... หล่อจริง อ้าฮ้อ..... หล่อจัง

.....

อยากกระซิบเบาๆ ลุงดูเก่า..... เก่าจริงๆ

60 ยังปั้งปั้ง เตะปี้ยังดั่ง เหมือนตอนหนุ่มเลย

.....

แก้มยุ้ยน่าหยิกชะมัด..... พุดเสียงเบาๆ

หมวดพริ้มจิ้มลิ้มหนักหนา..... หนุ่มเกินจะเดาอายุ

.....

มีมุ๊ก แล้วยังมีมาด ถ้าเดินตลาด คนคงกรี๊ดดดดดด ทั้งซอย

ช่างหาเพลงได้เหมาะเหม็งจริงๆ นะ สองสาวร้องและเต้นสะบัด เรียกเสียงเฮฮาได้ตลอดเวลา
อวยชัยรู้สึกดี อายากออกไปเต้นบ้าง

คุณเบนซ์ออกมาร้องเพลง Young Ones เพลงยอดฮิตสมัยพวกเรายังหนุ่มยังสาว มีนักเต้น
ออกมาสมทบอีก 1 คน คือ ต้อง สามสาวเต้นได้มันมาก ส่วนคุณเบนซ์ก็ร้อง
ได้อย่างกับนักร้องอาชีพ

นั่งอยู่ไม่ได้แล้ว..... อวยชัยออกมาเต้นกับต้อง วาดลวดลาย
โชว์ใหญ่ แดงออกมาสมทบ คุณเบนซ์โดดลงมาเต้นในช่วงที่ไม่มีเนื้อเพลง
เพลงจบหอบไปตามๆ กัน

“โอ๊ย..... ขอขอบคุณที่เพลงจบ” อวยชัยพูดหอบๆ คงเหนื่อย
มากละสิ จะเลิกเต้นก่อนเพลงจบก็กลัวเสียฟอร์ม

“ผมพูดได้หรือยังล่ะ” ขนาดเต้นมาเหนื่อยๆ นะ ยังอยากจะทำอีก

“เดี๋ยวซี เดี่ยวให้พูดแน่”

เบรกให้หายเหนื่อยด้วยการจับรางวัล

“บอกแล้วว่ารางวัลเพียบ ไม่มีหมดง่าย ๆ”

จรรยาศรีและบิมนำเกมต่อไป ไม่ต้องกลัว เตรียมของสนุกๆ มาเยอะ

เกมนี้เล่น 2 คู่ คือ คู่ของอำนาจและบิมน อวยชัยและข้าพเจ้า ฝ่ายหญิง 2 คนถูกปิดตา
ส่วนหนุ่ม (น้อย) ทั้งคู่ถูกหนีบด้วยไม้หนีบตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย 10 อัน

“ให้ฝ่ายหญิงหาไม้หนีบ ใครได้ครบก่อนชนะ”

“ห้ามหยิบต่ำกว่าเอวนะ” อวยชัยร้องบอก

“เริ่มได้ค่ะ” ว่าแล้วสองสาว (ใหญ่) ก็เริ่มคลำสะเปะสะปะ อวยชัยปิดป้องพร้อมทั้งทำเป็น
ร้องไปด้วย

“โอ๊ย..... จ๊กจ๊ก” เสียงเฮเป็นระยระยๆ

สั๊กพัก “เฮ้..... คู่คุณอำนาจได้หมดแล้วค่ะ”

“คู่นี้คล้ายบ่อย คล้ายจนลูกสี่คนแล้ว” อวยชัยไม่วายตอด คู่อำนาจเลยได้รางวัลไปตามระเบียบ

รายการต่อไปเป็นการเชิญตัวแทนแต่ละกลุ่มมาเล่าชีวิตของอวยชัยในแง่มุมต่างๆ เริ่มจากพี่น้อง พี่สาว ออกมาเล่าชีวิตในวัยเด็ก

“พี่แก้วกว่าแก้ว 10 ปี พวกเราเรียกอวยชัยว่า “แก้ว” พ่อแม่มีลูกสาวมา 3 คน คอยอยู่นานถึงได้ลูกชาย คุณพ่อดีใจมากและรักเป็นที่สุด เลี้ยงแบบมดไม่ให้โต ไรไม่ให้ตอม มีพี่เลี้ยงและพี่สาว 3 คน ล้อมรอบ หนึ่งคนต้องคอยถือแสบหรือพัดเพื่อปิดขุง ถ้าแก้วหกล้มหัวโนก็เอามะนาวกับดินสอพองมาทา ร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กัน คุณพ่อจะดุเรียงแถวเลย ประดับประดาเต็มที่มีผู้สืบสกุลอยู่เพียงคนเดียว

ตอนสงครามย้ายไปอยู่บางกรวย เหตุการณ์ตื่นตื่นปลายสงคราม ตอนนั้นมาอยู่กับคุณป้า แก้วไม่สบายมาก ตัวร้อนจัด จึงส่งไปโรงพยาบาลศิริราช ระหว่างทางผ่านวัดพระแก้ว บนหลวงพ่อแก้ว ด้วยไข้หลายร้อยฟอง หมอบอกว่า ถ้ามาซำก็ตาย

หลังสงครามมาอยู่บ้านสีลม แก้วเรียนที่โรงเรียน BCC (กรุงเทพคริสเตียน) ตั้งแต่ชั้นประถม ถึงชั้นมัธยม ไปโรงเรียนต้องเดินข้ามถนนสีลม คุณพ่อให้พี่เลี้ยงพาข้ามตั้งแต่เล็กจนโต จนแก้วขอคุณพ่อว่า อายเขา

ตอนแก้วเล็กๆ ขอบวาดรูป ได้เลือกคุณพ่อซึ่งเป็นนักวาดรูป (เฉลิมวุฒิ) คุณพ่อสั่งให้คนที่อยู่ใกล้ชิดไม่ให้ชมหรือสนับสนุน ไม่อยากให้มีอาชีพเหมือนคุณพ่อ เพราะไม่มั่นคง แต่แก้วชอบ ขอคุณพ่อว่าถ้าเข้าสถาปัตย์จุฬาฯ ได้ ขอเรียน คุณพ่อจึงยอม พอเรียนจบจุฬาฯ แล้วก็ไปเรียนต่อที่เยอรมัน และทำงานเจริญรุ่งเรืองจนถึงปัจจุบัน

สรุปได้ว่าแก้วเป็นลูกที่พ่อแม่มุ่งมาดมาก คุณพ่อตามใจ แต่ก็ไม่ค่อยทำให้คุณพ่อผิดหวัง ทำงานเจริญรุ่งเรือง เป็นที่พึ่งของพ่อแม่ วงศ์ตระกูล เป็นหลักของตระกูล “วุฒิโฆสิต” จนทุกวันนี้”

ทุกคนฟังเงิบกริบ ทุกคนได้รู้ชีวิตของอวยชัยยามเด็กจนโต คิดว่าทุกคนที่ไม่ใช่ญาติพี่น้อง ก็ารู้จักอวยชัยหรือแก้วอย่างละเอียดถี่ถ้วนนี้แหละ

คนต่อไปที่ออกมาพูดเป็นเพื่อนสนิทของอวยชัยที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คุณอำนาจ สุชาโต

“สถาปัตย์ฯ รุ่นเรามี 60 คน เป็นผู้หญิง 12 คน เราเรียกว่า นางสิบสอง วันนี้นำ 2 คน

เราสนิทกันเพราะชื่อ “อ” เหมือนกัน ใส่แว่นตาเหมือนกัน เลยอดเล่นรักบี้ ผมชอบดูหนัง คุณพ่อของอวยชัยเป็นนักหนังสือพิมพ์ มีบัตรหนังฟรี เลยได้ดูหนังฟรีตลอด

แก้ววาดรูปเก่ง ผมพยายามเกาะติดไว้ ฝีมือดี เวลาอาจารย์เสือ (อาจารย์สมัยสารท สนิงวงศ์) ขวนแก้วไปทำงานก็ชวนผมไปด้วย ในออฟฟิซมีกัน 2 คน ภรรยาอาจารย์เป็นหม่อม เรียนจบแล้ว ก็ไปเรียนภาษาเยอรมันด้วยกัน แต่ผมไม่ได้ไปเรียนที่ประเทศเยอรมัน

แก้วมีครอบครัวที่น่ารัก เป็นหลักของ “วุฒิโฆสิต”

คราวนี้ก็มาฟัง “อวยชัย” ในแง่ของประธานกรรมการบริษัท TEAC เสนิสซึ่งเป็นทั้งลูกศิษย์ และมือขวาออกมาพูด

“บริษัทเริ่มจากสต๊าฟฟ์ 3 - 4 คน จนปัจจุบัน 30 กว่าคนถึงเกือบ 50 คน เริ่มสำนักงานเล็กๆ ที่ราชดำริ (โตมารูเก่า) แล้วย้ายมาอยู่ในปัจจุบัน อาจารย์เป็นคนใจดี ใครโดนอาจารย์ว่าละก็ ต้องพิจารณาตัวเองสักหน่อย

เวลาไปดูงานด้วยกันที่ site อาจารย์จะเดินดูตลอด เป็นตัวอย่างที่ดี อาจารย์ไม่รู้สึกว่าตัวเองแก่ สี่ห้าปีทีหลังก็เป็นอย่างนี้

“แก้อยู่ตัว” อวยชัยอดตลอดไม่ได้

วันนี้พวกเราพร้อมใจกันมา บางคนมาไกลมาก ในนามของบริษัท TEAC ผมขอให้อาจารย์ และครอบครัวมีความสุขและมีสุขภาพแข็งแรง”

ถึงคราวผู้แทนจากครอบครัวขึ้นกล่าว ก็ต้องเป็นภรรยาสิ จะขอเล่าบางตอน

“... อาจารย์อวยชัยคุณพ่อรักมาก เมื่อวันแต่งงาน พonganเล็กก่อนจากไป คุณพ่อมากระซิบว่า “พ่อฝากลูกด้วยนะ”คุณพ่อหวังได้หลานชาย เพราะอยากให้สืบสกุล มีแต่ลูกสาว คุณพ่อดูผิดหวัง จึงคิดว่าถ้าลูกแต่งงาน อาจขอให้ใช้นามสกุลของเรา มีใครสนใจมั๊ยคะ (เฮ.....)”

อาจารย์อวยชัยมีความสุขกับการทำงานมาก เรียกว่า workaholic ก็ว่าได้ เลยดูเป็นคนเครียด ทำงานไม่หยุด

เป็นคนพูดตลกหน้าตาย ใครได้ฟังจะขำ แต่พวกเราชินแล้ว พอเล่าอะไรตลก พวกเราก็เฉยๆ อาจารย์ก็จะบอกว่า “เป็นคนอื่นเขาหัวเราะตกเก้าอี้ไปแล้ว” พวกเราชินแล้วนี่ อาจารย์เป็นคนรักลูกมาก ลูกๆ ก็รักเขา ครอบครัวมีความสุขดี

ต้องขอขอบคุณทุกคนที่มาในงานนี้ด้วยนะคะ

รายการต่อไปเป็นการฉายสไลด์มัลติวิชั่นเกี่ยวกับประวัติอาจารย์อวยชัย “จากวัยเด็กสู่ความสำเร็จในชีวิต” รูปต่างๆ ที่เอาไปทำ เอาไปจากทางบ้านบ้าง อวยชัยมีรูปสมัยเด็กๆ กับครอบครัว อยู่อัลบั้มหนึ่ง วางไว้บนชั้นในห้องนอน ข้าพเจ้าแอบแกะออกไปบางรูป ขนาดแกะออกแล้ว เอากลับมาคืน เจ้าตัวยังไม่รู้เลย

บางรูป ต่อมหลานสาวเป็นคนไปหามาให้ มอบรูปทั้งหมดให้อื้อ อื้อเอาไปจัดการให้คนทำ ออกมาได้ดีมาก

อีกส่วนหนึ่งของมัลติวิชั่น ต่อมเป็นคนทำ โดยใส่เพลง My Way เพลงโปรดของอวยชัย เข้าไปด้วย

เอาละ..... คราวนี้ก็ถึงเวลาที่เจ้าตัวยากจะพูดมากแล้ว พอได้รับเชิญให้ออกมาพูด ก็รีบคว้าไมโครโฟนเลย

“โอ๊ย..... ตื่นเต้นจังเลย เขาปิดกันเก่งจริงๆ นะ ทำไมต้องจัดใหญ่โตอย่างนี้ละ ผมไม่รู้เรื่องเลย ผมเป็นคนง่าย ๆ

เมื่อวานลูกซื้อขนมปุยฝ้ายมา ปักเทียน ร้องเพลงให้พ่อ แด้วซื้อมา ซึ่งเกือบตาย แม่เขาไปเดินแพชั่นโชว์ที่ไหนก็ไม่รู้

ตื่นเต้นนะเนี่ย... ไม่นึกเลยว่าจะเป็นอย่างนี้ ตอนเดินเข้ามา เขา (แดงต้อย) ก็เดินฉับๆ เปิดประตูห้อง ผมยังโวยวายเลยว่าเปิดประตูห้องทำไม อยู่ดีๆ เปิดประตูแล้วไม่บอกเขาก่อน

พอเข้ามาปั๊บ ร้องเพลงกัน ผมยังคิดว่า เอ๊ะ..... คนเขามาทานข้าวกัน ทำไมเขารู้ละ เป็นวันเกิดผม คงจ้างมาร้องมั่ง แต่พอไฟสว่าง อ้าว..... พวกเราทั้งนั้นนี่หว่า ทำไมปิดกันได้เก่งไม่รู้เลยจริงๆ

ขอขอบคุณทุกท่าน ญาติๆ เพื่อนๆ ตั้งแต่คุณหมอปราสงค์ เพื่อนสถาปัตย์ เพื่อนวัฒนา ครุศาสตร์ บริษัท TEAC ขอขอบคุณสำหรับวันนี้

ความจริงผมเพิ่ง 59 ยังไม่ 60 ถ้ายังไม่ออกจากราชการ ยังไม่ถือว่า 60 ความจริงผมยังไม่แก่อย่างที่ท่านคิดนะ จะให้ร้องเพลงด้วย หรือให้พูดอย่างเดียว (ข้าพเจ้ารีบส่งสัญญาณว่าให้พูด) อ้อ..... ให้พูดอย่างเดียว

งานนี้ใหญ่โต เกณฑ์กันมาหรือเปล่าเนี่ย เกรงใจ..... เกรงใจ”

มีเสียงตะโกนมาว่า “จะร้องเพลงก็ได้เนะ”

“เดี๋ยวก่อนๆ ยังมีพูดอีกเยอะ เดี่ยวค่อยร้อง ผมในนามของตัวเอง (ฮา.....) ขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่มาในวันนี้ ไม่นึกเลยว่าจะยิ่งใหญ่อย่างนี้ 60 ก็คือวัยหนึ่งที่ผ่านไป ไม่ได้คิดว่าสำคัญ ชีวิตเราทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน วันใดวันหนึ่งก็จะแก่ลงๆ

ดังนั้น ทุกคนต้องทำงาน โดยเฉพาะพวก TEAC ด้วยกัน (ฮา.....) พยายามทำงานให้ได้มากที่สุดเหมือนผม (โฮ.....) ตื่นเช้าขึ้นมาก็ทำงาน ขอให้ทุกคนมีสุขภาพดี ถ้าไม่ดีก็จะทำงานไม่ได้ดี ดังนั้น ขอให้รักษาสุขภาพเพื่อทำงานโดยเฉพาะ (เฮ.....)

ในนามของทุกๆ ท่าน เอ๊ย..... ของกระผม ขอให้ทุกท่านที่มาในวันนี้ ไม่ว่าจะญาติ เพื่อนฝูง พรรคพวก มีแต่ความสุข ความเจริญ ขอให้มีความสุขมากๆ ตลอดไป ขอขอบคุณครับ”

ไฟในห้องหรือห้อง พนักงานของโรงแรมเซ็นเค้กปักเทียนออกมา ทุกคนร้องเพลง Happy Birthday เจ้าตัวก็ร้องด้วย

อวยชัยและครอบครัวช่วยกันตัดเค้กแจกให้ญาติผู้ใหญ่ก่อน แล้วช่วยกันตัดให้แขกคนอื่นๆ

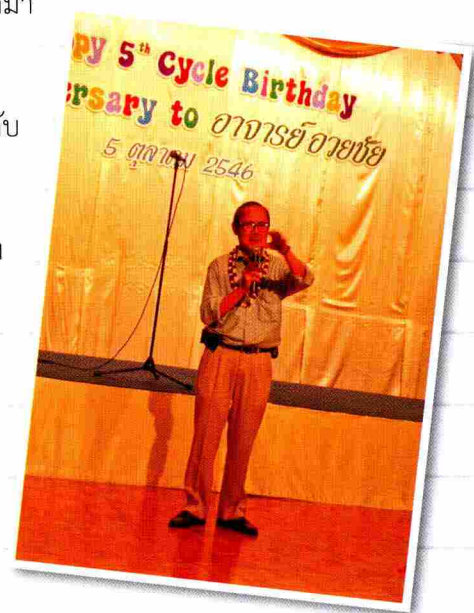
อวยชัยและแดงตั๋ยออกมาเปิดฟลอร์ด้วยเพลง

When the girl's in your arms

คุณเป็นซักร้องเพลงคลอตามได้ไพเราะมาก สักครูเสนิสก็ออกมาเต้นกับบีม ได้ข่าวว่าเหยียบเท้ากันอุตุลุด

เพลงต่อไปคือเพลง Tennessee Waltz มีปู่กับติ่ม และหนุ่ยกับ ต้อมออกมาเต้นอีก 2 คู่

มีการมอบเงินจากการขายสลาก ขายได้ราว 9,000 บาท อวยชัยจึงสมทบให้เป็นหนึ่งหมื่นบาท ไม่ได้บอกหม่อมอัมพูช่วงหน้า เพราะอยากให้แปลกใจ เขาเลยกลับไปก่อน จึงมอบให้หมอลลิตาแทน เพราะทำคลินิกอยู่ด้วยกัน เป็นการนำเงินไปช่วยเด็กบ้านปากเกร็ด ในเรื่องการทำฟัน เท่ากับได้ทำบุญร่วมกัน

หลังจากนั้นก็เป็นการร้องเพลง อวยชัยร้องเพลงเดี่ยวเพลง “จงรัก” ร้องเพลงคู่กับภรรยาบ้าง
ข้าพเจ้าไม่ยากร้องเลย เพราะซึกเหนื่อยแล้ว แต่ซัดศรีทธาไม่ได้ เห็นท่าจะไม่ยอมปล่อยให้ใครโฟน
แล้วสิ

จับสลากต่อ รางวัลยังเหลืออีกเยอะ หลังจากนั้นก็ถ่ายรูปกันเป็นหมู่ๆ ตามกลุ่มของแขก

มีการมอบของขวัญกันอีก เพราะตอนต้นไม่มีเวลา กลุ่มน้อยๆ ครูศาสตร์ จรูญศรี แดง
หน้า บีม มอบตะกร้าผลไม้ใบใหญ่ แต่ละคนก็ได้ของติดมือกันไป เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง คนของ TEAC
อุ้มตุ๊กตากบตัวใหญ่ไป

งานเลิกเมื่อเวลาเกือบบ่าย 3 โมง ทุกคนมีความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของวันเกิด
แก้มซึ่งกว้างอยู่แล้วก็กว้างขึ้นไปอีก

กรรณิการ์ วุฒิโฆสิต

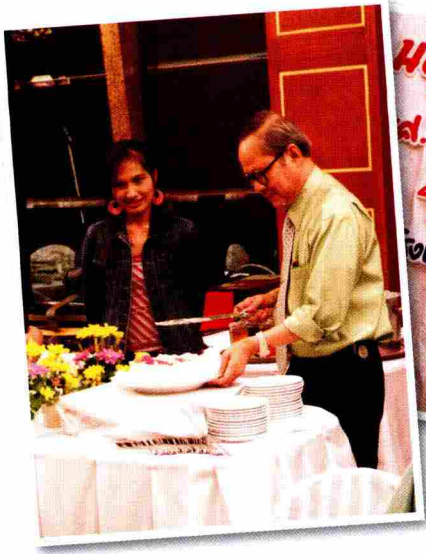

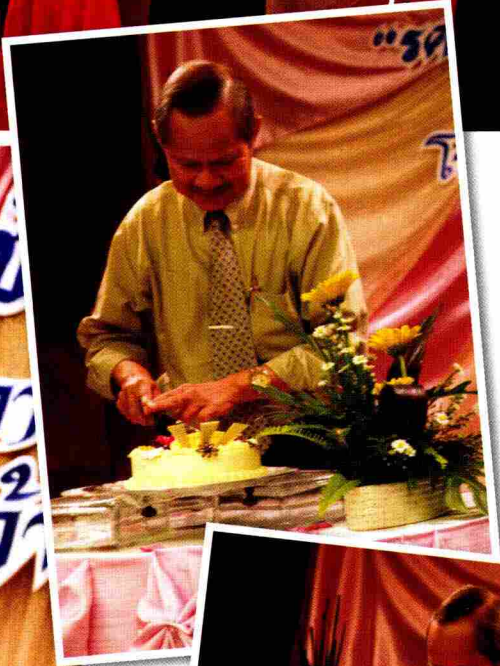
Anniversary to อาจารย์อายชัย
5 ตุลาคม 2546

รวมภาพสนุกสนานที่บริษัทในวาระต่างๆ

งานวันเกิดปี 2547

งานวันเกิดปี 2548

งานปีใหม่ 2548

งานปีใหม่ปี 2549

งานปีใหม่ปี 2550

งานปีใหม่ปี 2553

สงกรานต์ปี 2551

สงกรานต์ปี 2552

Königssee mit St. Bartholomä
von Natur aus ein Königreich.

พักผ่อนกับการเดินทาง

ประเทศฮอลแลนด์

สวน Keukenhof

เมืองตักตา

ประเทศฝรั่งเศส

แก้หน้าให้เหมือนฮิตเลอร์
ในพิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง
ประเทศอังกฤษ

ทำท่าเหมือนจะเล่นสกี
บนยอดเขา Titlis
ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์

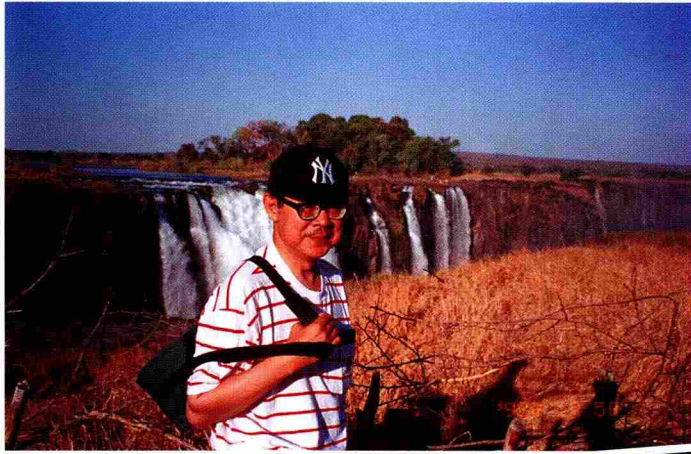

โพสต์ท่ากับดอกไม้สวย

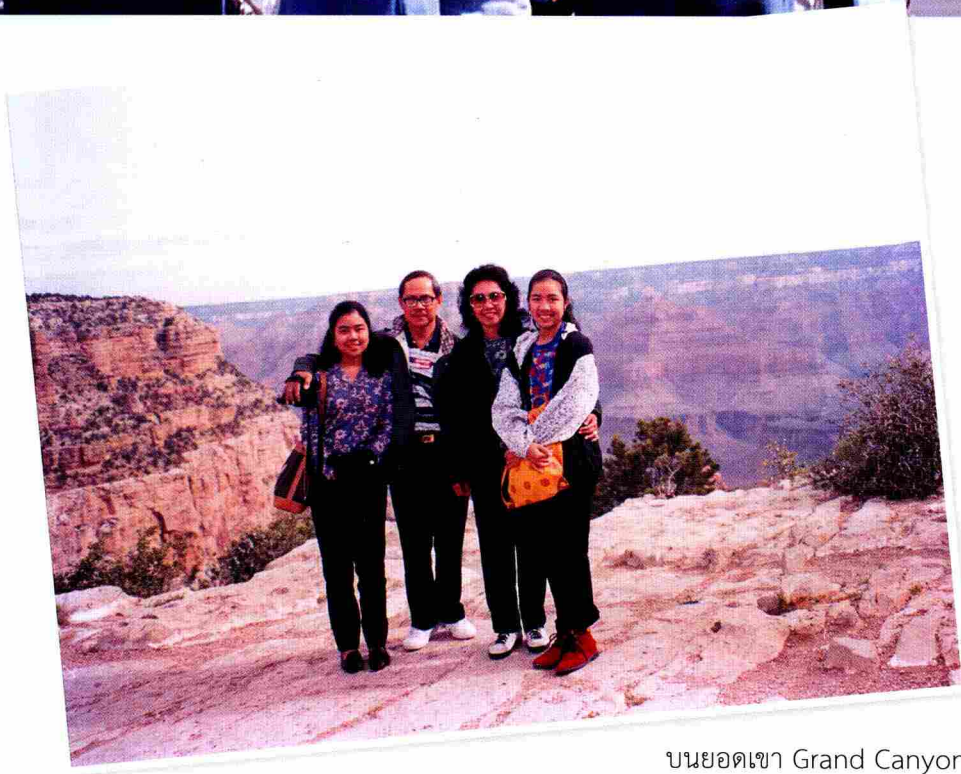

ท่องเที่ยวในแอฟริกา
ใส่เสื้อกันฝนตุสตั้ว

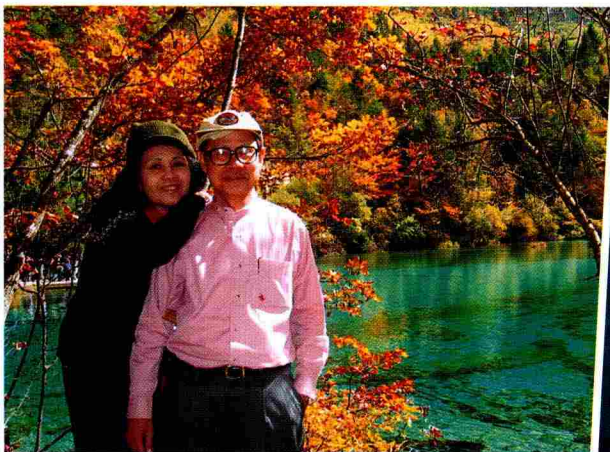
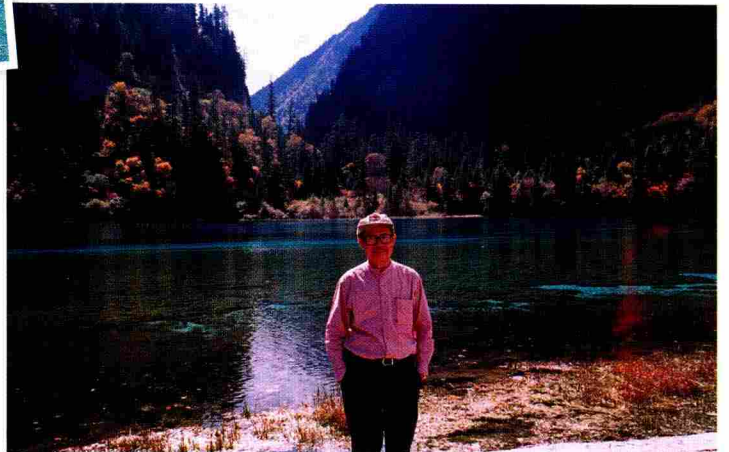
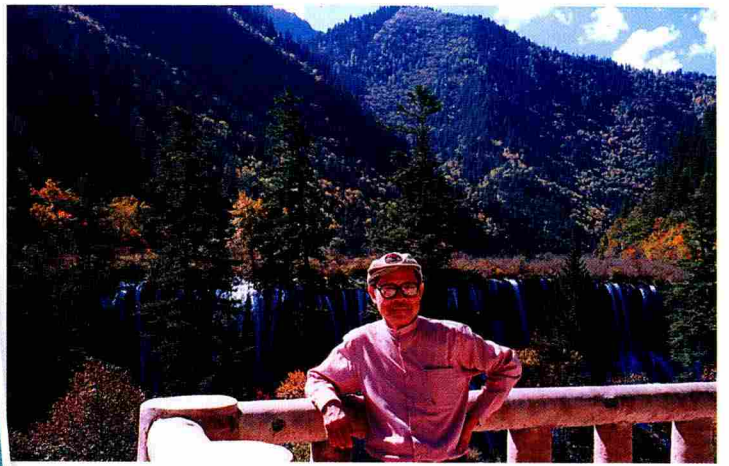
บนยอดเขา Grand Canyon

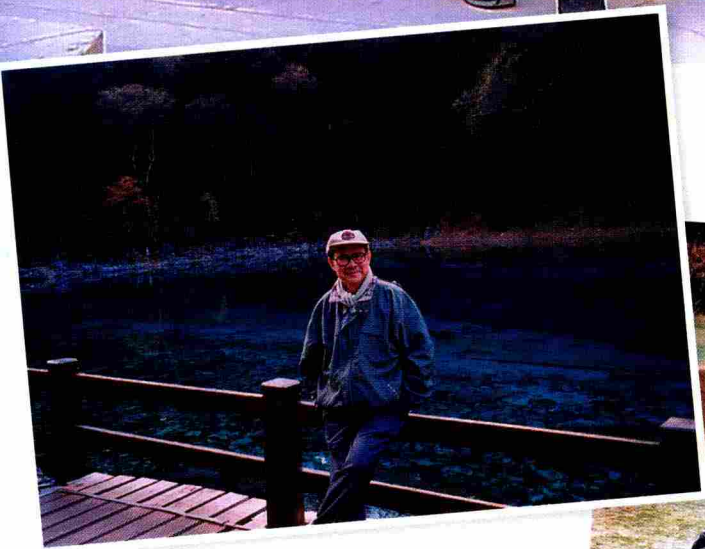
រៀន U.S.A

จิ่วไจ้โกว ประเทศจีน

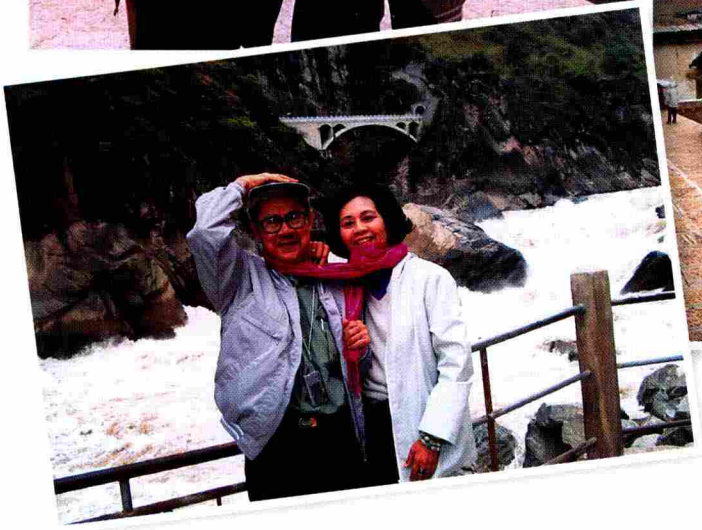
วิวสวยงามประทับใจ หนึ่งในสถานที่ที่สวยงามที่สุดในโลก

แซงกรี่ลา

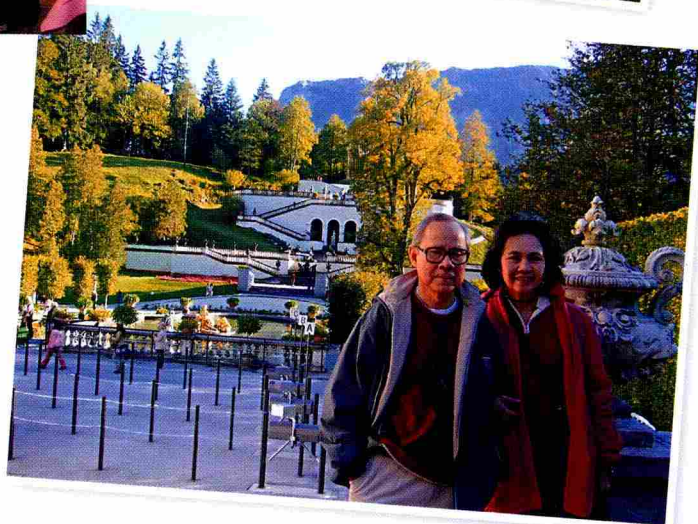

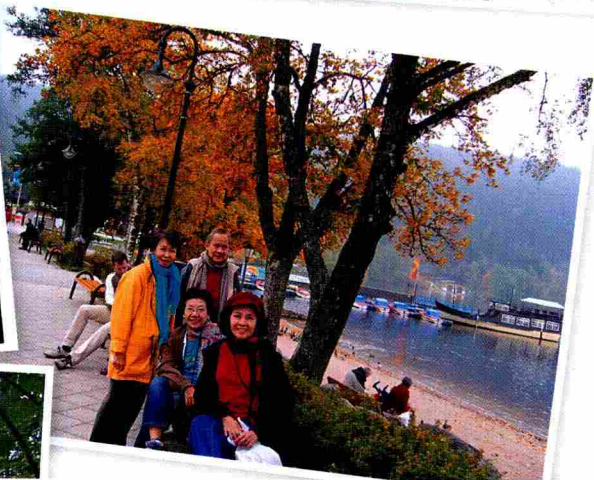
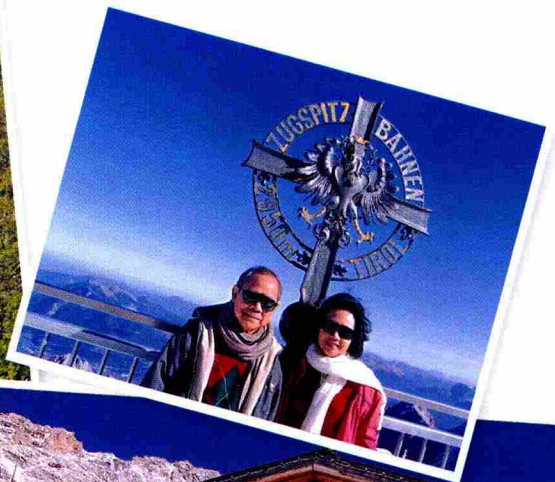
กลับมาเยี่ยมสถานที่ที่เคยเรียน เยอรมนีเป็นประเทศที่อาจารย์อวยชัยชอบที่สุด

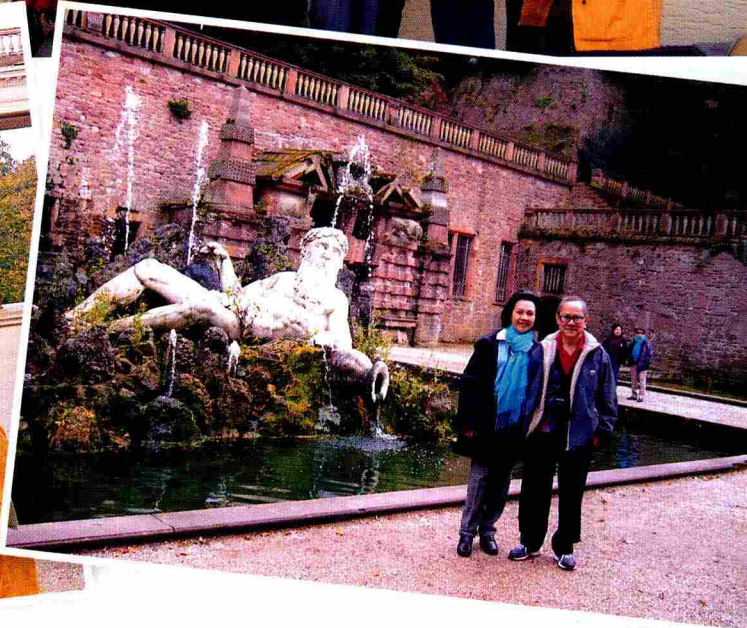
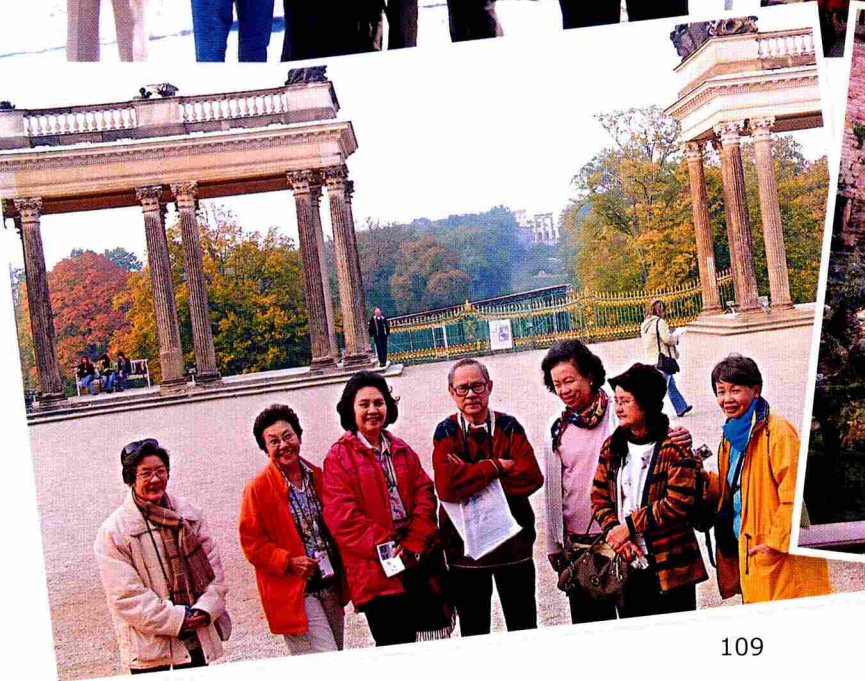

ฉลองวันเกิด
โดยคุณต้องจัดเค้กให้เป็นพิเศษ
4 ตุลาคม 2549

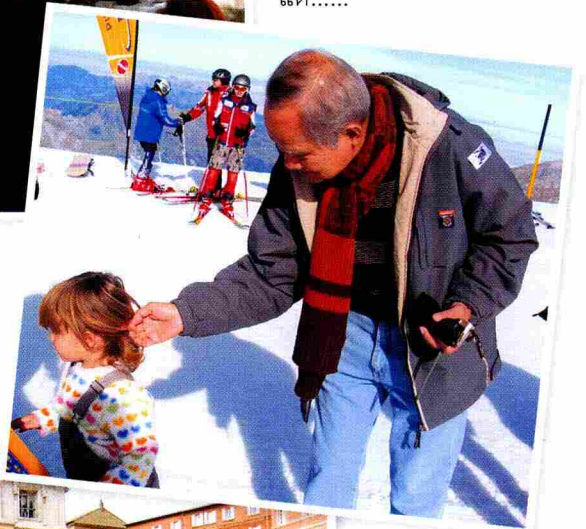

ประเทศอิตาลี

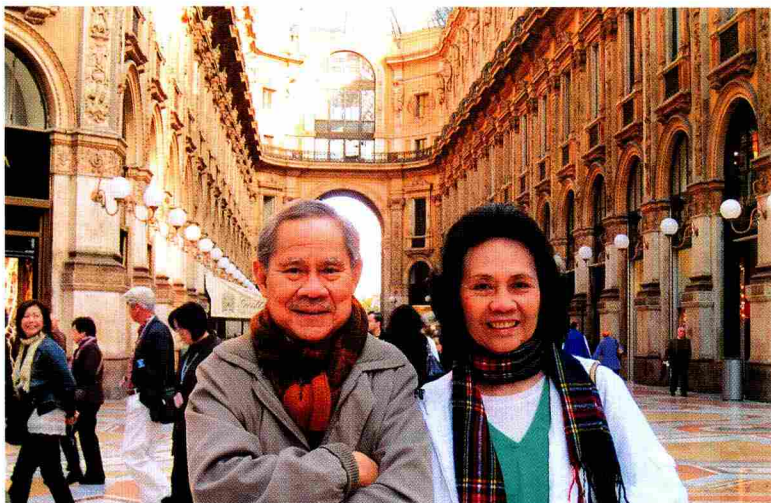
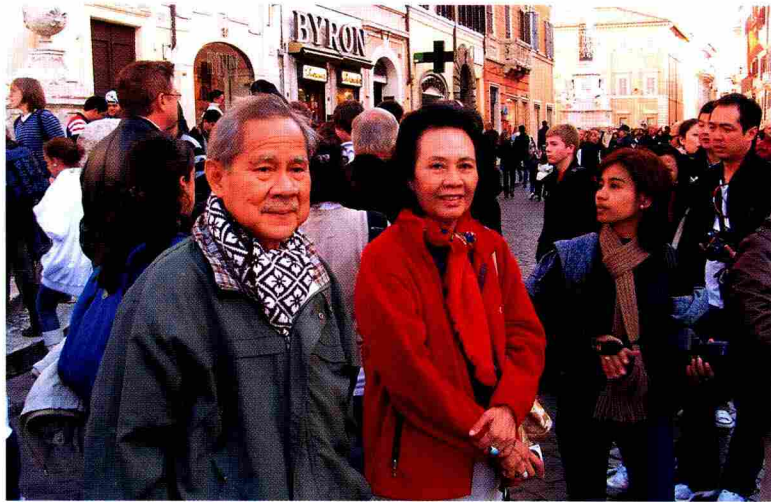

โยนเหรียญที่น้ำพุ Trevi
เพื่อจะได้กลับมาอีก
แต่.....

Vatican

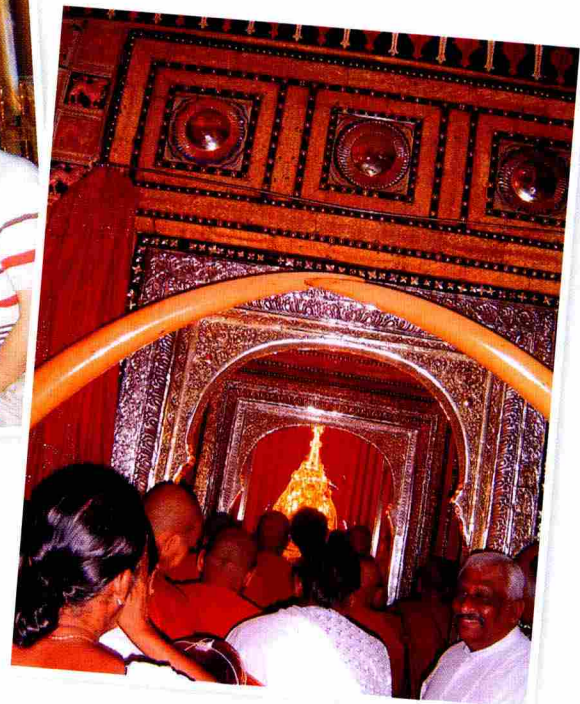
ประเทศศรีลังกา

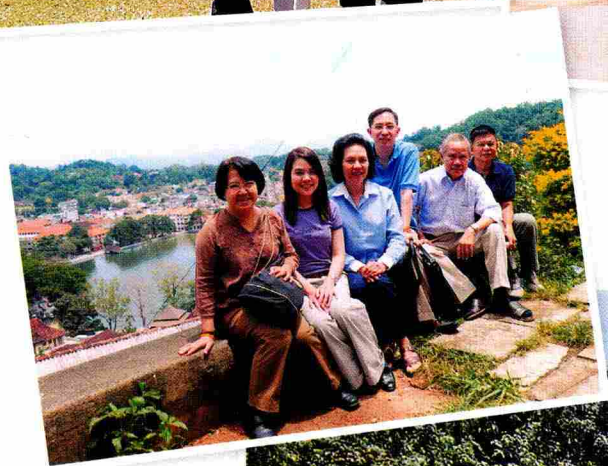
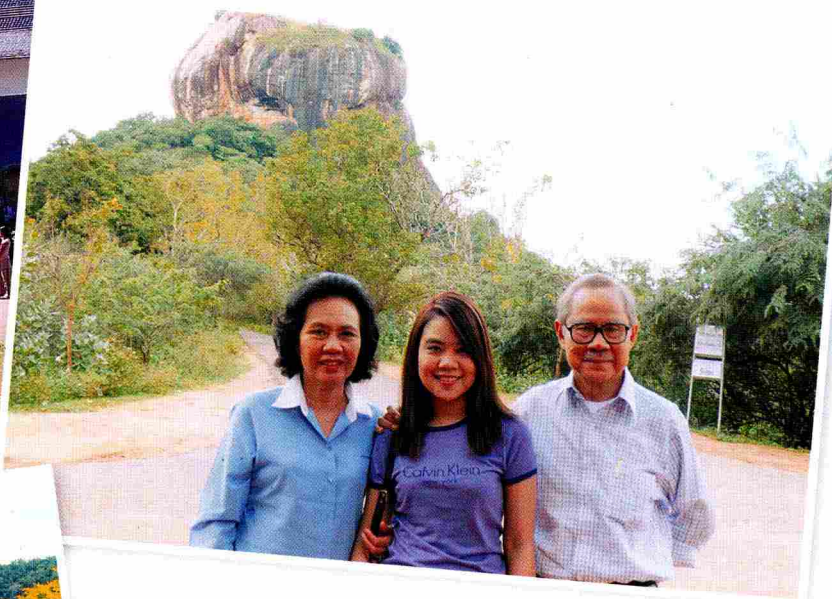
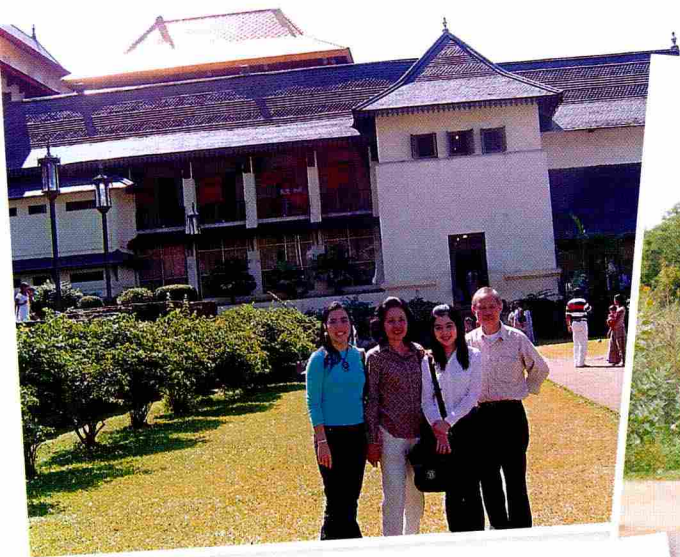

วัดพระธาตุเขี้ยวแก้ว
Sri Dalada Maligawa

สถูปประดิษฐานพระธาตุเขี้ยวแก้ว

เบื้องหลังเป็น Sigiriya มรดกโลก

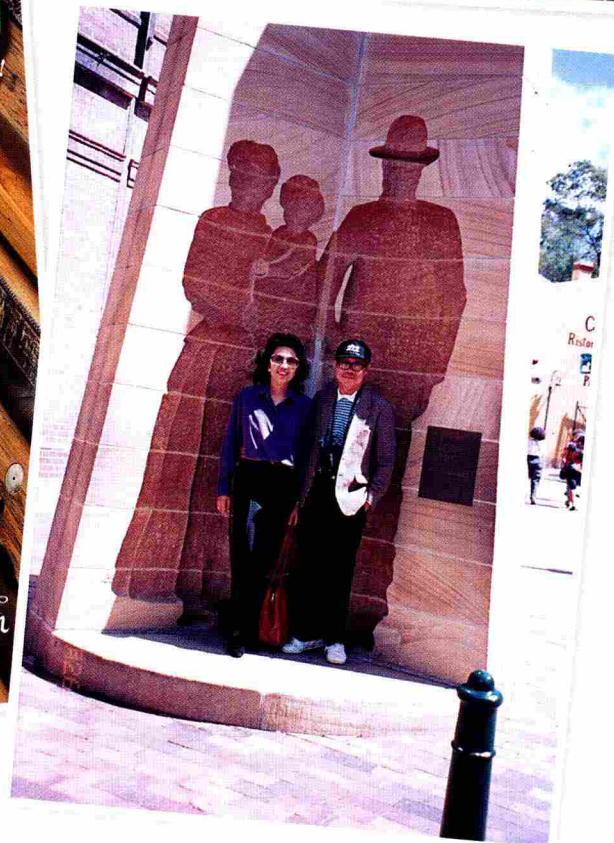
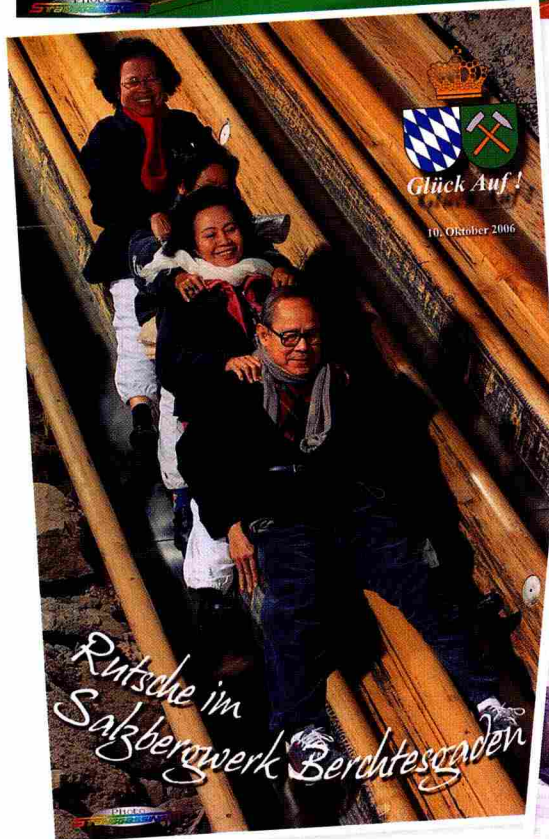

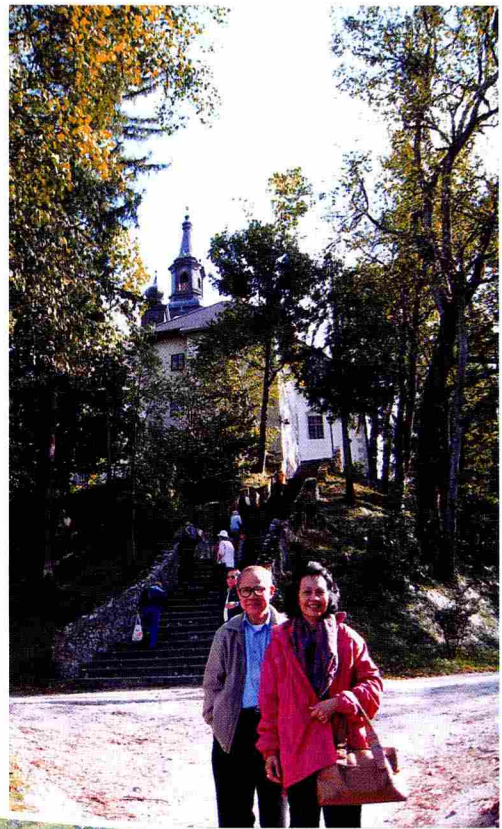
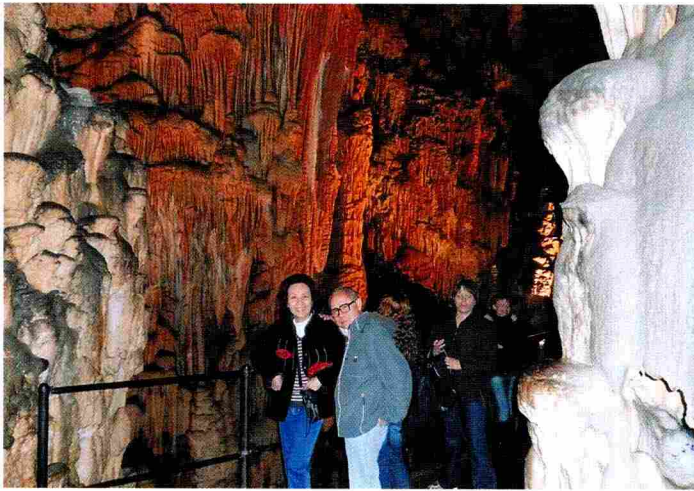
มาทั้งเที่ยวทั้งเยี่ยมลูกสาวที่ทำงานที่สถานทูตไทยที่นี่

Botanical Garden

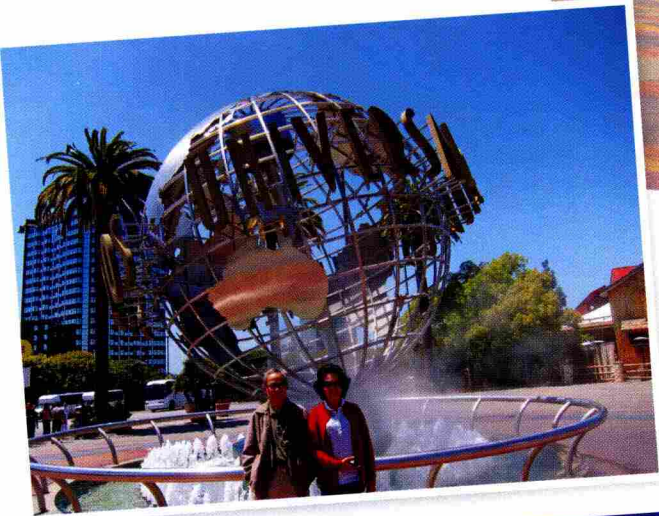
ประเทศโครเอเชีย

เป็นทริปสุดท้ายที่มาเที่ยวกับภรรยาและเพื่อนๆ

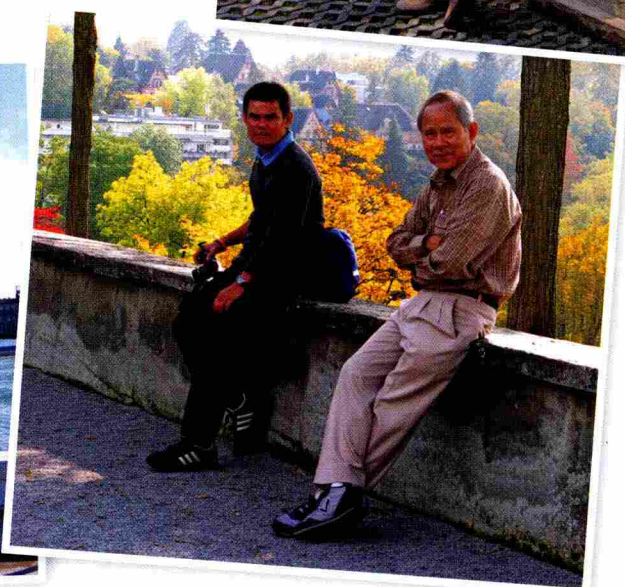
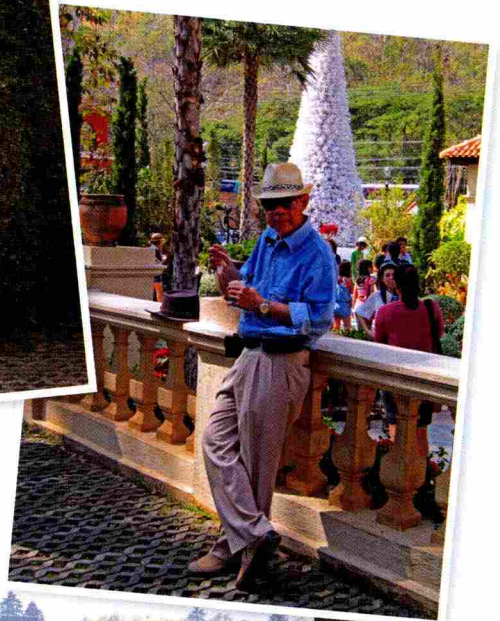
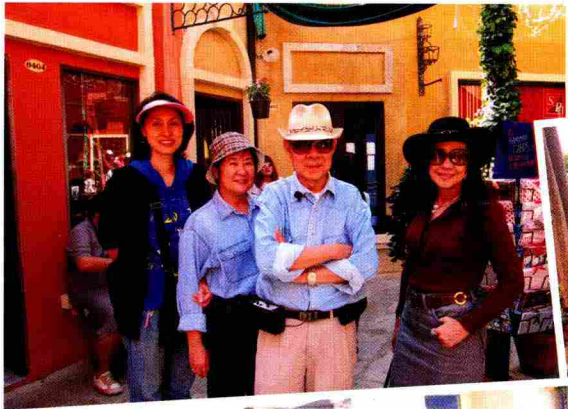

มาเที่ยวและเยี่ยมลูกสาวที่ทำงาน
ที่สถานกงสุลไทยในแอล.เอ. ประเทศสหรัฐอเมริกา
พ.ศ. 2553

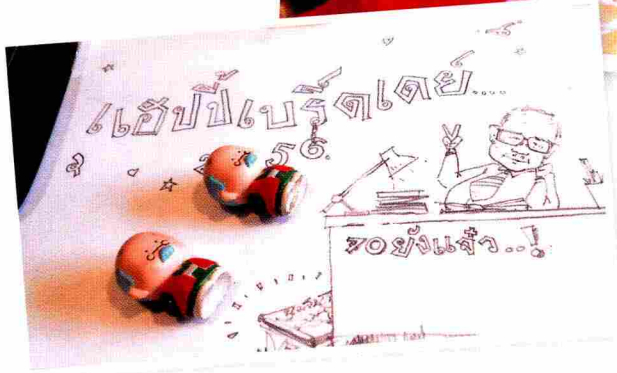
ท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ กับลูกน้อง

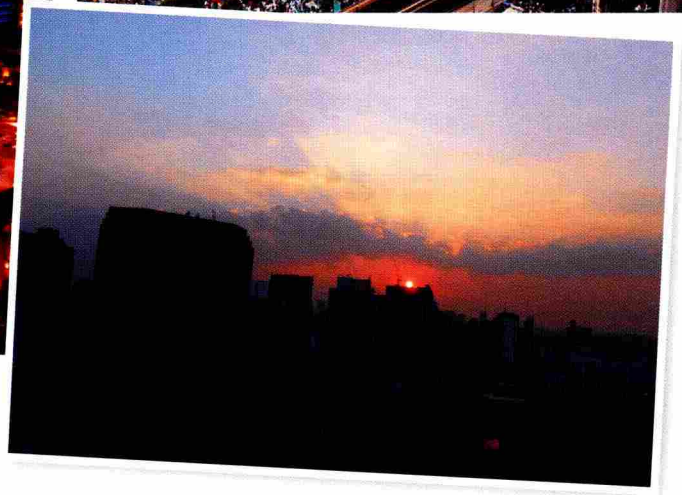
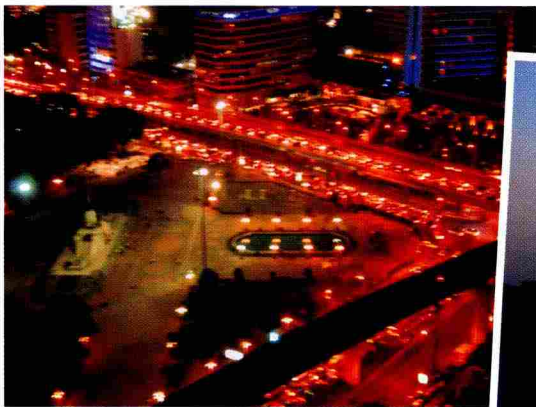

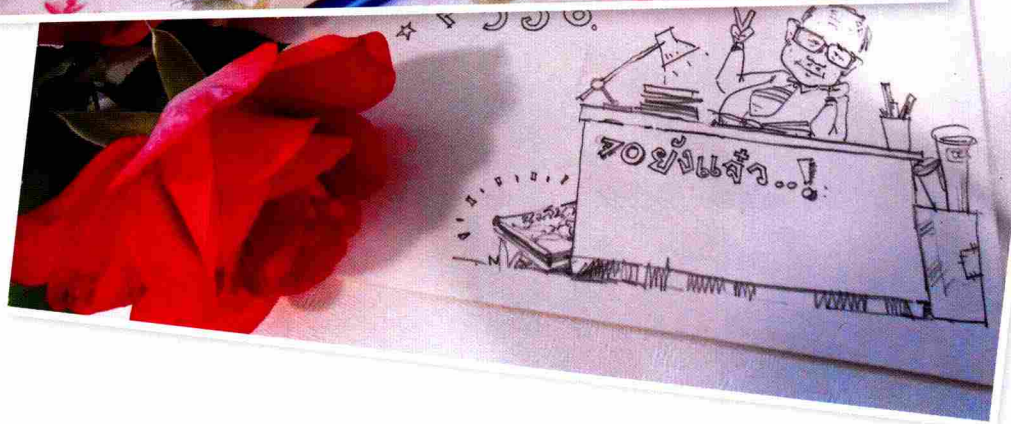
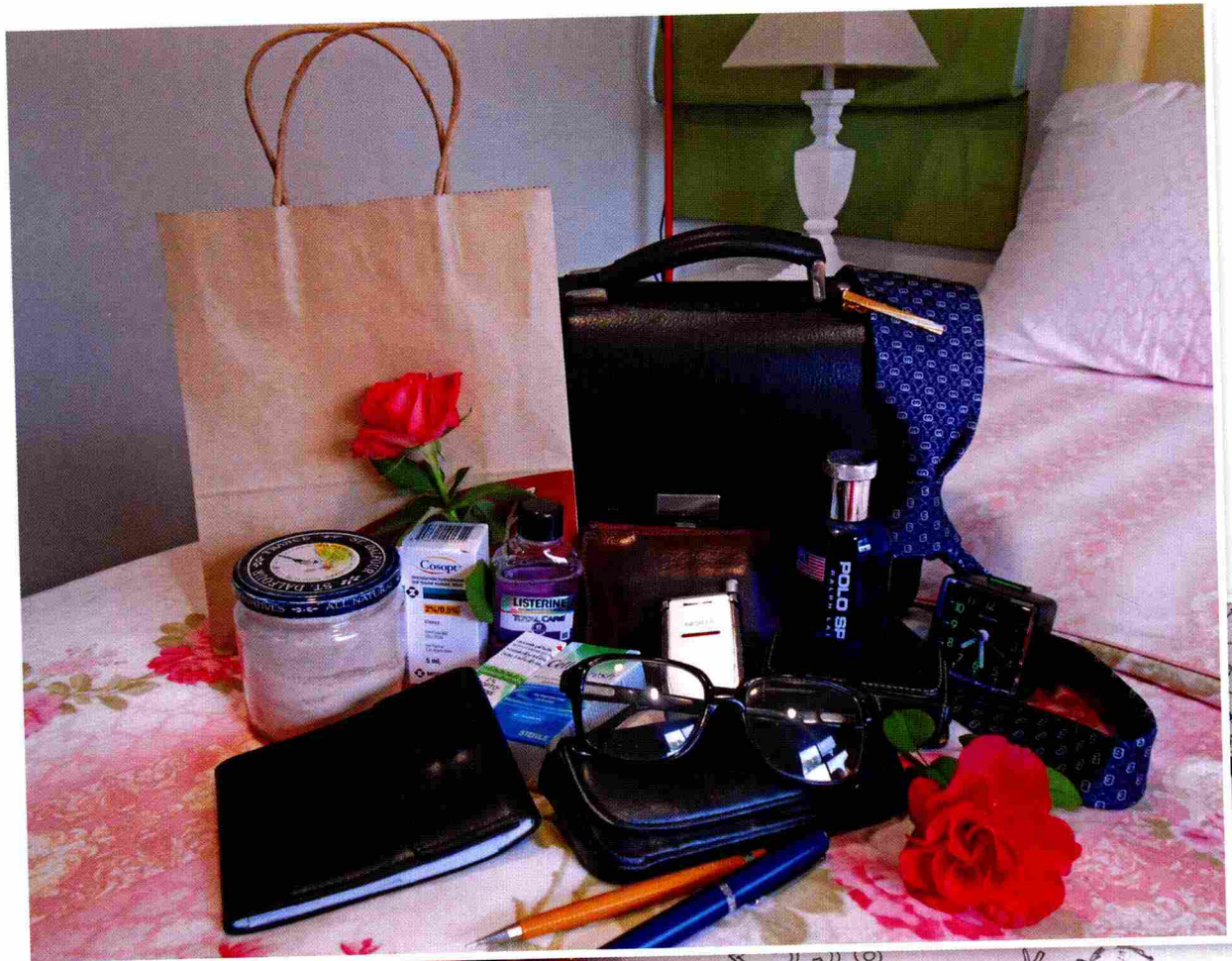

ช่วงเวลาที่อยู่ในโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย

ของที่ต้องติดตัวเสมอ

၂၁၁၂ : My Way

And now, the end is near
And So I face the final curtain.
My friends, I'll say it clear;
I'll state my case of which I'm certain.

I've lived a life that's full
I've travelled each and every highway.
And more, much more than this,
I did it my way.

Regrets? I've had a few.
But then again, too few to mention.
I did what I had to do
And saw it through without exemption

I planned each charted course
Each careful step along the byway,
And more, much more than this,
I did it my way.

Yes, there were times, I'm sure you know
When I bit off more than I could chew,
But through it all, when there was doubt,
I ate it up and spit it out.

I faced it all and I stood tall
And did it my way.

I've loved, I've laughed and cried,
I've had my fill, my share of losing.
And now, as tears subside,
I find it all so amusing.

To think I did all that,
And may I say, not in a shy way
Oh, no, no, not me.
I did it my way.

For what is a man, what has he got?
If not himself - then he has thought,
To say the things he truly feels
And not the words of one who kneels.
The record shows I took the blows
And did it my way.

Yes, it was my way.

เพลง : Bridge Over Troubled Water

When you're weary, feeling small,
When tears are in your eyes,
I will dry them all;
I'm on your side. When times get rough
And friends just can't be found,
Like a bridge over troubled water
I will lay me down.
Like a bridge over troubled water
I will lay me down.

When you're down and out,
When you're on the street,
When evening falls so hard
I will comfort you.

I'll take your part.
When darkness comes
And pains is all around,
Like a bridge over troubled water
I will lay me down.
Like a bridge over troubled water
I will lay me down.

Sail on silvergirl,
Sail on by.
Your time has come to shine.
All your dreams are on their way.
See how they shine.
If you need a friend
I'm sailing right behind.
Like a bridge over troubled water
I will ease your mind.
Like a bridge over troubled water
I will ease your mind.

၂၁၁၂ : Green Green Grass of Home

The old hometown looks the same as I step down from the train,
And there to meet me is my Mama and Papa.
And down the road I look and there runs Mary hair of gold and lips like cherries.
It's good to touch the green, green grass of home.
Yes, they'll all come to meet me, arms reaching, smiling sweetly.
It's good to touch the green, green grass of home.
The old house is still standing though the paint is cracked and dry,
And there's that old oak tree that I used to play on.

And Down the lane I walk with my sweet Mary, hair of gold and lips like cherries.
It's good to touch the green, green grass of home.
Yes, they'll all come to meet me, arms reaching, smiling sweetly.
It's good to touch the green, green grass of home.

Then I awake and look around me, at the cold grey walls that surround me
And I realize that I was only dreaming.
For there's a guard and there's a sad old padre arm in arm we'll walk at daybreak.
Again I'll touch the green, green grass of home.
Yes, they'll all come to see me in the shade of that old oak tree
As they lay me neath the green, green grass of home.

เพลง : เดือนเพ็ญ

เดือนเพ็ญ สวยเย็นเห็นอร่าม
นภาแจ่มนวลดูงาม
เย็นชื่นหนอยามเมื่อลมพัดมา
แสงจันทร์นวลชวนใจข้า
คิดถึงถิ่นที่จากมา
คิดถึงห้องนาบ้านเรือนที่เคยเนา
กองไฟ สุ่มควายตามคอก
คงยังไม่มอดดับดอก
จันทร์เอยช่วยบอกให้ลมช่วยเป่า
สุ่มไฟให้แรงเข้า
พัดไล่ความเยือกเย็นหนาว
ให้พี่น้องเรานอนหลับอุ่นสบาย
* เรไร้องดังฟังว่า
เสียงเจ้าที่เฝ้าครวญหา
ลมเอยช่วยมากระซิบข้างกาย
ข้ายังคงอยู่ไม่หน่าย
มิเลือนห่างจากเคลื่อนคลาย
คิดถึงมิวายที่เราจากกัน
** ลมเอย ช่วยเป็นสื่อให้
นำรักห่างจากดวงใจ

ของข้านี้ไปบอกเขาน้ำนา
ให้เมืองไทยรู้ว่า
ไม่นานลูกที่จากมา
จะไปชบหน้าก็บอกแม่เอย
(ซ้ำ *, **)
ให้เมืองไทยรู้ว่า
ไม่นานลูกที่จากมา
จะไปชบหน้าก็บอกแม่เอย
ให้เมืองไทยรู้ว่า
ไม่นานลูกที่จากมา
จะไปชบหน้าก็บอกแม่เอย

เพลง : จวงรัก

โปรดอย่าถามว่าฉันเป็นใครเมื่อในอดีต
รู้ไว้อย่างเดียว เต็มใจรักเธอ และรักตลอดไป
อย่าเพียรถาม ว่าฉันจะรัก เธอนานเท่าใด
เพราะชีวิตฉัน คงไม่ยืนยาว ไปถึงปานนั้น

และโปรดอย่าถาม ว่าอดีตฉันเคยรักใคร
รักมากเพียงไหน กำหนดวัดได้เท่าดวงใจฉัน
ฉันตอบไม่ได้ ว่าฉันจะรัก ช่วงกาลนิรันดร์
รู้แต่เพียงฉัน หมัดสิ้นรักเธอ เมื่อฉันหมดลม

Happy Anniversary

Day by day,
Year by year,
So many reasons to celebrate
life and love we share.

Հիմա 8 տարեկան ծննդյան օր
Գրանձ ունեցողները ընտանիքում
37 11: 2020/01/19 թվականին:

ՅԻ ԿՆՆԵ
AV
19.1.10.52

Wishing you
all things wonderful
on your birthday
and every day!

Happy Birthday

Մի օրը քեզ համար
մի օրը քեզ համար
մի օրը քեզ համար
մի օրը քեզ համար

գրան.
8 no.55

KS,

FOR OUR ENGAGEMENT
IN MEMORY!

AV

19 JAN 10

Because You're
Someone Special

Dear AV,

Because you're
someone special
and you're thought of
all year through,
This brings
a Happy Birthday wish
especially for you.

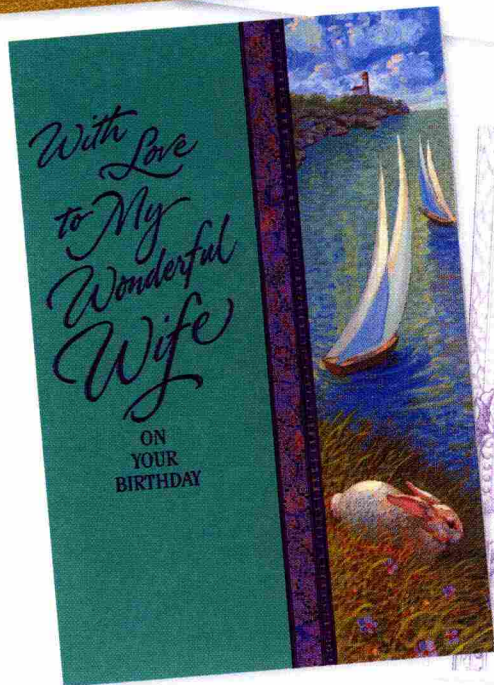
Have a
Wonderful Day

Գրանձ ունեցողները
Գրանձ ունեցողները
Գրանձ ունեցողները
Աֆրիկա (16 010 25)

KV

Just to say...

With Love
to My
Wonderful
Wife

ON
YOUR
BIRTHDAY

Happy Birthday

I always knew that someday
I'd marry a special woman
who'd bring joy
and new meaning to my life.
I knew we'd share, and care
and be happy just being together...
But I never could have known
just how wonderful
you'd be,
or how very much
I'd love you.

Գրանձ ունեցողները

Գրանձ ունեցողները
19.1.10.54

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานพระพิธีธรรม สวดพระอภิธรรม
รongsaladtraajaryayayay wumimedit

มีกำหนด ๓ วัน เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๘ - ๒๙ - ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๐๐ น.

วันเสาร์ที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗	บริษัท ทีค จำกัด, ครอบครัว และญาติ, เพื่อนโรงเรียนวัฒนาฯ รุ่น ๘๖
วันอาทิตย์ที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗	บริษัท ทีค จำกัด, สมาคมนิสิตเก่าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนสาร์ตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เพื่อนครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่น ๕
วันจันทร์ที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๗	บริษัท ทีค จำกัด, สำนักบริหารบุคคล กระทรวงการต่างประเทศ, Google Thailand, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บริษัท แอ็คคอนซัลแต้นส์ จำกัด
วันอังคารที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗	บริษัท ทีค จำกัด, สถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่น ๒๕๐๕, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ครอบครัว “ศาลิคุปต์”, เพื่อนเตรียมอุดม รุ่น ๒๒

กำหนดการบำเพ็ญกุศลศพ
รongsaladtraajaryayayay wumimedit

วันอังคารที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗	เวลา ๑๐.๓๐ น.	สวดมนต์ - ฉันทเพล
	เวลา ๑๙.๐๐ น.	สวดพระอภิธรรม
	เวลา ๒๐.๐๐ น.	ทำพิธีบรรจุศพ

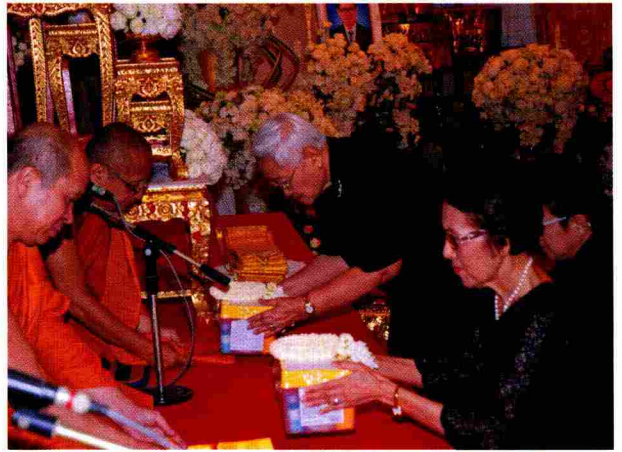

ศาลา 12 ที่ให้อาจารย์อยู่ตลอดระยะเวลาก่อนพระราชทานเพลิง

คำไว้อาลัย

แต่รongsศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต

ผมรู้จักรองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ตั้งแต่อาจารย์ยังเป็นนิสิต
ในคณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อมาอีกสองปีผมเป็นผู้หนึ่ง
ที่ให้คำแนะนำงานวิทยานิพนธ์นั้น

สมัยเมื่อสามสิบปีมาแล้ว อาจารย์แสงอรุณ อาจารย์สมัยศารท รวมทั้ง
ผมได้รวมตัวกันตั้งสำนักงานสถาปนิกเล็กๆ ขึ้นที่บ้านอาจารย์สมัยศารท อาศัยแรง
ส่วนหนึ่งจากนิสิตมาเขียนแบบในเวลาว่างจากห้องทำงานของคณะ อาจารย์อวยชัย
เป็นคนหนึ่งที่มาช่วยงานนี้

อาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้เข้าเรียนภาษาเยอรมันตั้งแต่เมื่อเรียน
สถาปัตยกรรมปีหนึ่ง ดั้งนั้นเมื่อจบ สด.บ. จึงสามารถพูดและเขียนภาษาเยอรมันได้
ในเวลาต่อมาได้สอบเข้าชิงทุนไปเรียนต่อที่เยอรมันจนจบ และได้กลับมาเป็นอาจารย์
สอนอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์อวยชัยเป็นคน
เยือกเย็นและสุภาพ เสมอต้นเสมอปลาย เป็นที่น่าเสียดายที่เสียชีวิตเมื่ออายุ
เพียงเจ็ดสิบปีเศษ น่าจะอยู่ได้อีกนาน จากการประพุดตีตัวสม่ำเสมอและมีความดี
อยู่ในตัว จึงเป็นการสร้างบุญกุศลไว้ จงสัมฤทธิ์ผลให้ดวงวิญญาณของอาจารย์อวยชัย
มีแต่ความสงบเป็นนิรันดร์ในสัมปรายภพด้วยเทอญ

(รองศาสตราจารย์ ม.ล.ประทีป มาลากุล)

คำไว้อาลัย

อาจารย์อวยชัยทศมรุจิก

ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผมมีโอกาสได้รู้จักกับอาจารย์อวยชัย ทศมรุจิก เมื่อประมาณปี 2550 โดยที่อาจารย์
นายแพทย์ศิริพงศ์แห่งโรงพยาบาลรามคำแหง ได้โทรศัพท์มาแนะนำ ฝากให้ผม
ช่วยดูแลรักษาอาการเสียงแหบของอาจารย์ พร้อมกำชับให้ผมดูแลอย่างดีที่สุด
ซึ่งผมรับคำและตั้งใจปฏิบัติด้วยความยินดียิ่ง นับเป็นโชคคดียิ่งที่มีโอกาส
ดูแลอาจารย์ เนื่องจากอาจารย์เป็นผู้ป่วยที่ดี มีความรู้ ความเข้าใจการตรวจรักษา
ของแพทย์เป็นอย่างดี นอกจากนี้อาจารย์ยังมีความเข้าใจในตนเองเป็นอย่างดี
คำถามต่างๆ ที่อาจารย์มีให้แก่มผมและแพทย์ท่านอื่นๆ เป็นไปด้วยเหตุผล เพื่อ
ความกระจ่างของโรคและการปฏิบัติตัวในการรักษา ป้องกันโรคแทรกซ้อน และ
ส่งเสริมสุขภาพ

เมื่อผมเป็นหัวหน้าภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผมยังให้การดูแลรักษาอาจารย์อยู่ ผมและอาจารย์
ได้ร่วมมือกันเป็นอย่างดี เพื่อค้นหาโรคที่ทำให้เกิดอาการเสียงแหบ ซึ่งกว่าจะพบ
โรคต้นเหตุก็ใช้เวลาอยู่ไม่ใช่น้อย แม้ว่าจะต้องทำการส่องกล้องหรือผ่าตัดหลายครั้ง
ก็ตาม ซึ่งเมื่อวินิจฉัยโรคได้แล้ว อาจารย์ได้รับการรักษาต่อโดยอาจารย์ นายแพทย์
ศิริพรชัย ศุภนคร ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคนี้ อาจารย์ได้ให้ความร่วมมือในการรักษา
เป็นอย่างดี แต่เนื่องจากเป็นโรคที่รุนแรงตามธรรมชาติของมัน จึงทำให้อาการของ
อาจารย์ทรุดหนักในที่สุด

ในช่วงที่ผมเป็นหัวหน้าภาควิชาฯ ผมต้องรับงานปรับปรุงสถานที่ทำงาน
ของฝ่ายโสต ศอ นาสิกกรรมซึ่งอยู่ในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ด้วย ได้มีการปรับปรุง
ห้องผ่าตัดที่ตึกพันธุทิพย์ ห้องตรวจโรคผู้ป่วยนอกที่ตึก ภ.ป.ร. ผมได้เรียนปรึกษากับ
อาจารย์ ซึ่งอาจารย์มีความกรุณาต่อผมมาก ได้ให้ลูกน้อง ลูกศิษย์ของอาจารย์มาดูแล

จัดการให้จนเป็นที่เรียบร้อย พระคุณของอาจารย์ที่มีกับผมและภาควิชาฯ ของผม จะไม่มีวันลืมเลือนไปจากใจของผมตราบชีวิตของผม

ด้วยความกรุณาของอาจารย์ ด้วยไมตรีจิตของอาจารย์ และด้วยความสนิทสนมคุ้นเคย ทำให้ผมอดหวั่นไหวใจหายมิได้ เมื่อแรกทราบข่าวการจากไปของอาจารย์ แม้ทราบดีว่าอาจารย์เป็นอะไร ร้ายแรงแค่ไหนก็ตาม ผมเองเป็นคนซี้โรค อาจารย์เคยมาเยี่ยมตอนผมป่วยเจียนตายก็หลายครั้ง ผมยังจดจำน้ำเสียงจรรยาวัตรที่งดงามของอาจารย์ได้ดี ผมจึงขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ดลบันดาลให้ดวงวิญญาณที่งดงาม สะอาด บริสุทธิ์ ของอาจารย์ จงเสวยสวรรค์ภพ เสพสุขนิรันดร ตราบเข้าสู่พระนิพพานในกาลข้างหน้าด้วยเทอญ

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ภาคภูมิ สุปิยพันธุ์

คำไว้อาลัย

อาลัยรongsศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโมลิต

ผมรู้จักกับอาจารย์อวยชัยเป็นเวลานานกว่า 30 ปี ตอนนั้นอาจารย์สอนหนังสือทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท อยู่ในคณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และใช้เวลาออกราชการร่วมกับเพื่อนๆ เปิดสำนักงานออกแบบก่อสร้างอาคารต่างๆ ซึ่งผมได้มีโอกาสใช้บริการของอาจารย์ให้ช่วยออกแบบสถาปัตยกรรม อาคารโรงพยาบาลไทยนครินทร์ รวมทั้งอาคารสำนักงานและที่อยู่อาศัยหลายแห่ง ตลอดจนอาคารโรงแรมแลงคาสเตอร์ซึ่งยังอยู่ระหว่างการก่อสร้างขณะนี้ และบ้านพักอาศัยส่วนตัว ฯลฯ แม้กระทั่งก่อนอาจารย์จะถึงแก่กรรม ยังช่วยผมพิจารณาออกแบบโรงพยาบาลขนาดใหญ่อีกแห่งหนึ่งที่ถนนบางนา-ตราด กม. ที่ 4 กรุงเทพมหานคร

เมื่อผมได้รับข่าวจากสำนักงานของอาจารย์ว่า อาจารย์ได้ถึงแก่กรรมแล้ว ผมรู้สึกเสียใจและแทบจะไม่อยากเชื่อว่าเป็นความจริง เพราะไม่คิดว่าอาจารย์จะจากไปเร็วเช่นนี้ เพราะปกติผมจะมีโอกาสพบปะกับเพื่อนร่วมงานของอาจารย์คือ คุณสุวิทย์ เตชะสาน เกี่ยวกับเรื่องการออกแบบก่อสร้างของโครงการที่กำลังตระเตรียมอยู่ และก็ได้ถามไถ่ถึงสุขภาพของอาจารย์อยู่ตลอดเวลา เพราะทราบว่าช่วงหลังนี้อาจารย์สุขภาพไม่ค่อยจะแข็งแรง และผมยังได้เคยไปเยี่ยมอาจารย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ซึ่งอาจารย์เข้ารับการรักษาตัวอยู่ ผมก็เห็นอาการของอาจารย์โดยทั่วไปว่ายังคงปกติดี เพียงแต่มีสีหน้าที่อ่อนเพลียเล็กน้อยแต่สามารถเขียนหนังสือและทำงานออกแบบต่างๆ บนเตียงคนไข้ นอกจากนี้ยังทราบว่าช่วงใดที่อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง คุณหมอมือที่ดูแลอาจารย์ก็อนุญาตให้กลับบ้านได้ และไปทำงานที่สำนักงานเป็นประจำแทบทุกวัน ดังนั้นเมื่อได้ทราบข่าวอย่างกะทันหันเช่นนั้น จึงทำให้มีความตกใจและอาลัยเป็นอย่างยิ่งว่าวงการสถาปัตยกรรมและสังคมไทยได้สูญเสียบุคลากรที่มีคุณธรรมและคุณภาพดีไปอีกท่านหนึ่งแล้ว

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต เป็นผู้มีวิชาความรู้และประสบการณ์ ด้านออกแบบสถาปัตยกรรม โรงพยาบาล โรงแรม อาคารขนาดใหญ่ของสำนักงาน และที่อยู่อาศัย ฯลฯ เป็นอย่างสูงท่านหนึ่ง ท่านเป็นผู้ที่มีอัธยาศัยสุภาพ เรียบร้อย พร้อมทั้งจะให้คำแนะนำ อธิบายแก่ผู้ที่ได้มาติดต่อ รวมทั้งยินดีที่จะรับความคิดเห็น จากผู้อื่น เพื่อนำไปประกอบการพิจารณาในเรื่องงานออกแบบต่างๆ เป็นที่เคารพ นับถือของผู้ที่รู้จักคุ้นเคยทุกผู้ทุกนาม ตลอดจนลูกศิษย์ทั้งปวงที่ได้ศึกษาเล่าเรียน กับอาจารย์อย่างไม่รู้ลืม

ในโอกาสนี้ ผมใคร่ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลายในสากลโลก ตลอดจนคุณงามความดีที่รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้บำเพ็ญและสั่งสมมาตลอดอายุขัยของท่าน จงดลบันดาลประทานพรให้ดวงวิญญาณ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้ไปสู่สุคติในสัมปรายภพตลอดกาล

(จตุพร สินหาทกถากุล)

คำไว้อาลัย

อาลัย “พี่อวย”

ท่านรองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต หรือ “พี่อวย” ของน้อง ๆ อาจารย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ เป็นอาจารย์จุฬาฯ ตั้งแต่ศึกษาจบจากประเทศเยอรมันในระดับปริญญาโท ต่อจากการศึกษาระดับปริญญาตรีที่จุฬาฯ พี่อวยจึงเป็นรุ่นพี่ที่จบ “สถาปัต” ไปก่อน 5 ปี

เมื่อได้เข้ามาเป็นอาจารย์คณะสถาปัตย์ฯ พี่อวยซึ่งเป็นรุ่นพี่อาจารย์ที่ทุ่มเททางด้านการศึกษาการสอนอย่างยิ่งมาหลายปี ควบคู่ไปกับการนำความรู้ความสามารถในการปฏิบัติวิชาชีพที่เชี่ยวชาญมาสอนนิสิต ทั้งทางด้าน การออกแบบ “โรงพยาบาล” และ “อาคารขนาดใหญ่” เมื่อถึงช่วงที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์ในชั้นปีที่ 5 ของทุกปี กลุ่มวิทยานิพนธ์พี่อวยจะฮิตมากสำหรับนิสิตที่ต้องการออกแบบ “โรงพยาบาล”

ในช่วงที่มีโอกาสเป็นหัวหน้าภาควิชา และจำเป็นจะต้องทำงานบริการ เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้กับบุคคลภายนอกจึงได้เรียนปรึกษาพี่อวย ช่วยเปิดสอนรายวิชา “การออกแบบโรงพยาบาล” ซึ่งพี่อวยมีความรู้ด้านนี้เป็นพิเศษ จึงมุ่งมั่นที่จะช่วยภาควิชาอย่างเต็มที่ วิชานี้เป็นวิชาที่บุคคลภายนอกสนใจอย่างยิ่ง และจากการเตรียมการสอนอย่างหนัก เอกสารประกอบรายวิชานี้จึงเป็นที่มาของตำรา “การออกแบบโรงพยาบาล” เล่มแรกของประเทศไทย ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ได้รับความอนุเคราะห์จากพี่อวยให้ภาควิชาฯ ดำเนินการจัดพิมพ์จำหน่าย ก็ต้องขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

ประสบการณ์จากการออกแบบโรงพยาบาลในการปฏิบัติวิชาชีพของพี่อวย เป็นที่เลื่องลือในการออกแบบโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียง ทำให้

น้องๆ ในภาควิชาฯ ได้ฝึกปฏิบัติวิชาชีพเช่นกัน ช่วงหนึ่งได้มีโอกาสร่วมงานกับ พี่อวยออกแบบอาคารวิทยานิเวศน์ ซึ่งสร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2536 จนถึงปัจจุบัน มหาวิทยาลัยได้ดำเนินการปรับปรุงอาคารเพื่อให้ใช้ได้อีกในระยะเวลายาวนาน นอกจากนั้นพี่อวยยังได้เป็นหัวหน้ากลุ่มออกแบบอีกหลายอาคาร ได้แก่ อาคาร ศศปัฐศาลา ระยะที่ 1 สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2533 อาคารหอพักนิสิตชาย (จำปี) สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2534 อาคารวิทยานิเวศน์ อาคารศศปัฐศาลา ระยะที่ 2 สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2537 อาคารนารถ โภธิประสาท สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2537 อาคารศศพล สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2546 อาคารหอพักนิสิตหญิง (พุดซ้อน) สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2549 อาคารจามจური 9 สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2550 และอาคาร ศูนย์ความเป็นเลิศทางทันตแพทยศาสตร์ เป็นอาคารสุดท้ายอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ซึ่งเริ่มก่อสร้างในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2556

ถึงแม้พี่อวยจะจากไป พวกเรา นิสิต บัณฑิต และคณาจารย์ ภาควิชา สถาปัตยกรรมศาสตร์ทุกคนยังระลึกถึงพี่เสมอ อาคารที่รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไชสิต ออกแบบแต่ละหลังจะคงอยู่เป็นอนุสรณ์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สืบต่อไป

ศาสตราจารย์เลอสม สถาปิตานนท์

คำไว้อาลัย

อาจารย์ของผม

“งานและเงินไม่ใช่สิ่งที่สำคัญนะยัง รักษาสุขภาพให้มากๆ นะ”

ประโยคข้างต้นนี้ เป็นคำสอนแทนความห่วงใยสุดท้ายที่ผมได้ยินจากอาจารย์อวยชัย ในห้องทำงานของผมเมื่อช่วงประมาณต้นปีที่ผ่านมา ในวันนั้นอาจารย์เดินเข้ามาใกล้ๆ ผม ยิ้มและเอื้อมมือมาจับที่แขนซ้ายผมอย่างเบาๆ แล้วก็เอ่ยประโยคที่กล่าวมาข้างต้นกับผม วันนี้ผมยังรู้สึกได้ถึงเสียงและสัมผัสที่อ่อนโยนและจริงใจของอาจารย์ได้อย่างชัดเจนครับ

อาจารย์มักจะเข้ามาที่ห้องภาควิชาฯ ทุกๆ ครั้งที่อาจารย์มาคณะ และทุกครั้งถ้าอาจารย์เห็นผมอยู่ในห้อง อาจารย์จะเดินเข้ามาในห้องทำงานของผมพร้อมรอยยิ้มและคำทักทายที่อ่อนโยนเสมอๆ ผมคงคิดถึงอาจารย์ตลอดไปครับ เพราะอาจารย์เข้ามาหาผมและให้กำลังใจ ไม่ว่าจะป็นรอยยิ้ม คำสอนดีๆ หรือของขวัญชิ้นเล็กๆ ในช่วงหนึ่งของชีวิตที่สำคัญของผม

ขอบพระคุณอาจารย์มากครับ

อาจารย์อวยชัยเป็นอาจารย์ของผมตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 ขณะนั้นผมได้มีโอกาสเรียนกับอาจารย์ในหลายๆ วิชา วิชาที่สำคัญวิชาหนึ่งคือ วิชาการปฏิบัติการออกแบบสถาปัตยกรรม ชั้นปีที่ 2 ตอนที่ผมได้อยู่ในกลุ่มอาจารย์นั้น โปรแกรมคือ โครงการสโมสรกีฬา สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากอาจารย์ก็คือ ความละเอียดในการจัดผังอาคาร อาจารย์จะนั่งลงดูแบบอย่างช้าๆ แล้วจะเริ่มซักถามความคิดและแบบของผมน้อยๆ ละเอียดและใจเย็น จากนั้นอาจารย์ก็จะชี้แนะวิธีการจัดผังพื้นที่ดี สอนให้รู้จักแก้ปัญหาในผังอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ ซึ่งคำสอนเหล่านั้นของอาจารย์ยังคงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของผมสำหรับการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมมาจนถึงทุกวันนี้

ขอบพระคุณอาจารย์มากครับ

ผมมีเรื่องราวบนอาจารย์หลายๆ เรื่องในช่วงที่ผ่านมา โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งอาจารย์ก็ยังคงให้ความช่วยเหลือภาควิชาฯ อยู่อย่างสม่ำเสมอ และประมาณ 1 ปีกว่าที่

ผ่านมานี้ ผมมีสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ผมได้ขออาจารย์ไว้ นั่นคือ การขออนุญาตอาจารย์ทำ**ห้องปฏิบัติการทัศนศาสตร์** ซึ่งห้องนี้จะอยู่ในตึกของอาจารย์ หลังจากที่ผมเอ่ยขออนุญาตอาจารย์จบ อาจารย์ก็ตอบผมกลับด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนพร้อมรอยยิ้มเช่นเคยว่า “**ทำอะไรก็ได้ถ้าดีและพัฒนาการศึกษา ให้อาจารย์ช่วยอะไรก็บอก**” ผมยังจำคำที่อาจารย์พูดได้เป็นอย่างดีไม่มีลืม ตอนนี้อยากจะบอกอาจารย์ว่า ผมขอสัญญาว่าผมจะพยายามทำห้องนี้ให้ดีที่สุด ให้สมกับความกรุณาที่อาจารย์มีให้ผมอย่างสม่ำเสมอครับ

ท้ายนี้ ผมขออนุญาตทำตามความเชื่อของผม มอบเนื้อเพลงที่มีความหมายเกี่ยวกับ **ความสุขอันเป็นนิรันดร์** ในอ้อมกอดแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความเชื่อของศาสนา ผมให้อาจารย์นะครับ

Amazing grace

Amazing grace! How sweet the sound
that saved a wretch like me!
I once was lost, but now am found ;
was blind, but now I see.

‘Twas grace that taught my heart to fear,
and grace my fears relieved;
how precious did that grace appear
the hour I first believed.

Through many dangers, toils, and snares,
I have already come;
‘tis grace hath brought me safe thus far,
and grace will lead me home.

The Lord has promised good to me,
his word my hope secures;
he will my shield and portion be,
as long as life endures.

Yea, when this flesh and heart shall fail,
and mortal life shall cease,
I shall possess, within the veil,
a life of joy and peace.

When we've been there ten thousand years,
bright shining as the sun,
we've no less days to sing God's praise
than when we first begun.

ขอให้อาจารย์พักผ่อนอย่างสงบครับ....อาจารย์ของผม

ด้วยรักและอาลัยอย่างสูง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิรัช พิชรเศวต)
หัวหน้าภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์

คำไว้อาลัย

รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิไผ่ชิต บุรพคณาจารย์ “การจัดการสถาปัตยกรรม”

เมื่อผมโอนมารับราชการที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ผมได้รับความเมตตาสอนสั่งให้
ความรู้ทั้งวิชาครูและวิชาสถาปัตยกรรมจากท่านอาจารย์อวยชัย วุฒิไผ่ชิต ท่านเป็นผู้รอบรู้ทั้งด้าน
ทฤษฎีและการปฏิบัติวิชาชีพ ได้ผลิตตำราการปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมและตำราการออกแบบ
โรงพยาบาล ให้กับภาควิชาฯ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และวงการวิชาชีพได้นำไปใช้ในการสอน
การเรียนรู้และการนำไปปฏิบัติวิชาชีพ เมื่อภาควิชาฯ มีแนวความคิดในการตั้งกลุ่มสาขาการจัดการ
สถาปัตยกรรมขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2545 ท่านอาจารย์อวยชัยรับที่จะเป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานสาขา
ให้กับกลุ่มคณาจารย์ที่สนใจในวิชาการด้านนี้ ท่านยินดีรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
ให้กับนิสิตในสาขานี้ตลอดมาเป็นจำนวนมากทุกๆ ปี เพื่อมุ่งแสวงหาความรู้จากการวิจัยวิทยานิพนธ์
ของนิสิต ทั้งด้านปฏิบัติวิชาชีพสถาปัตยกรรมและการจัดการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการออกแบบโรงพยาบาล
ในการพูดคุยปรึกษาหารือกับอาจารย์ ในวันหนึ่ง ท่านได้เล่าว่าศาสตร์ในการออกแบบโรงพยาบาล
และการปฏิบัติวิชาชีพจริงในด้านนี้เป็นเรื่องยากมาก ค่าตอบแทนก็น้อยไม่คุ้มกับเวลาที่ลงแรงกาย
แรงใจไป แต่ท่านก็ชอบและรักงานด้านนี้ แม้จะมีปัญหาอุปสรรคมากมายก็ยังยินดีที่จะทำต่อไป
การวิจัยในด้านนี้ที่นิสิตสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ด้วยความอนุเคราะห์ประสานงานกับเครือข่าย
โรงพยาบาลต่างๆ ที่ท่านทำงานให้ ทำให้นิสิตและคณาจารย์มีโอกาสดูได้เรียนรู้ เก็บข้อมูลวิจัยพัฒนา
ให้ก้าวหน้าต่อไป เมื่อท่านเริ่มมีสุขภาพไม่แข็งแรงเช่นเดิม ท่านก็ยังเป็นห่วงการเรียนการสอนของสาขา
วิชาอยู่เสมอ ยังคงรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษานิสิตเรื่อยมาจนท่านได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้กับนิสิต
สาขาการจัดการสองคนสุดท้าย เมื่อผมทราบว่าท่านป่วยมาก แจ้งผ่านเลขาฯ ไปว่าขอไม่รบกวนท่าน
ก็ได้ ท่านกลับตอบมาว่าท่านยินดีสอนนิสิตไปจนกว่าจะไม่สามารถสอนได้ และขออ่านตรวจให้
ความเห็นวิทยานิพนธ์สองเล่มสุดท้ายจนเสร็จก่อนเข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้ายและจากพวกเราไป

คณาจารย์และนิสิตทุกคนในสาขาการจัดการสถาปัตยกรรม ขอกราบมูทิตาจิตรำลึกถึง
ท่านอาจารย์อวยชัย วุฒิไผ่ชิต ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ผู้ก่อเกิดประโยชน์ศึกษา บุรพคณาจารย์
แห่งการจัดการสถาปัตยกรรม

รองศาสตราจารย์ นาวาโท ไตรวัฒน์ วีรยศิริ

สาขาวิชาการจัดการสถาปัตยกรรม

คำไว้อาลัย

ขอไว้อาลัยแด่สถาปนิกผู้ยิ่งใหญ่ และอาจารย์ที่รักและเคารพยิ่ง
“รศ. อวยชัย วุฒิโมลิต”

ตกใจและเสียใจมากสำหรับข่าวที่ได้รับในเช้าวันนี้ ว่าอาจารย์ได้เสียชีวิตแล้ว
เมื่อเวลาตีหนึ่งของวันนี้

โดยส่วนตัว เมื่อตอนเรียนที่คณะไม่ได้สนิทสนมกับอาจารย์มากนัก
เป็นลูกศิษย์ที่เรียนกับอาจารย์แค่วิชาเดียว คือวิชา Professional Practice ในปี
สุดท้าย ซึ่งเป็นวิชาเกี่ยวกับการปฏิบัติวิชาชีพ จรรยาบรรณต่างๆ แต่ก็ไม่ได้ประทับใจ
อะไรมาก เคยแค่รู้จักติดศัพท์ว่าใครๆ ก็เรียกอาจารย์ว่า “ป้าอวย” เท่านั้น

เมื่อเปลี่ยนสถานะมาเป็นอาจารย์ เปลี่ยนจากลูกศิษย์มาเป็นเพื่อนร่วมงาน
โชคดีที่ได้ใกล้ชิดกับอาจารย์ ทั้งการเป็นเลขาฯ กลุ่มวิทยานิพนธ์ของอาจารย์ และ
เป็นกรรมการกลุ่ม “การจัดการสถาปัตย์” ซึ่งอาจารย์เคยเป็นประธานกลุ่ม พบว่า
อาจารย์เป็น “ป้าอวย” จริงๆ แต่ไม่ใช่ในนัยที่ใครๆ หมายถึง อาจารย์เป็นอาจารย์
ที่มีความรับผิดชอบสูงมาก อาจารย์มาสอนและมาประชุมตรงเวลาเสมอ ไม่เคย
ต้องให้ใครโทรตาม เวลาสอนอาจารย์สอนอย่างเต็มที่ และ “ให้” อย่างเต็มที่ รวมถึง
อาจารย์เป็นคนเด็ดขาด รักษามาตรฐานในการตัดสิน ให้คะแนนอย่างตรงไปตรงมา
ตามมาตรฐานของอาจารย์ ไม่มีความลำเอียง อาจารย์ถือเป็นอาจารย์ตัวอย่างที่
น่าเคารพ ยกย่อง และน่ายึดถือเป็นแบบอย่างอย่างยิ่ง

เมื่อได้มาทำวิจัย “เส้นทางสถาปนิกสยาม” ร่วมกับพี่ๆ ซึ่งต้องรวบรวม
ประวัติและผลงานของสถาปนิกหลายต่อหลายท่าน ซึ่งแน่นอนต้องมีชื่อของอาจารย์
รวมอยู่ด้วย จึงได้พบว่า ท่านเป็นสถาปนิกที่ทำงานออกแบบเยอะมาก แม้งาน
จะไม่เด่นไม่ดังในแง่รูปแบบอาคาร แต่งานของท่านล้วนแล้วแต่ใช้งานได้ดี ตอบรับ

กับความต้องการลูกค้าโดยเฉพาะอาคารประเภทโรงพยาบาล ยืนยันโดยคุณแม่
ซึ่งเคยได้มีโอกาสพูดคุยกับอาจารย์ เมื่อครั้งอาจารย์ไปเป็นสถาปนิกออกแบบ
คลินิกให้คณะทันตแพทย์ฯ จุฬาฯ คุณแม่ยังประทับใจกับความเป็นสถาปนิก
ที่ดี เข้าใจลูกค้า และออกแบบให้สามารถใช้งานได้อย่างดีเยี่ยม ซึ่งทำให้อาจารย์
ได้งานอย่างต่อเนื่อง

เมื่อกลับมาจากลาคลอด ต้องขอบคุณพี่แคทที่ชวนไปเยี่ยมอาจารย์ที่
โรงพยาบาลจุฬาฯ มันเพิ่งช่วงต้นเดือนนี้เอง อาจารย์ยังพูดคุยได้ ทานอาหารได้
อาจารย์พูดว่า “ฝากคณะด้วย รุ่นพวกผมคงไม่ไหวแล้ว” เรายังไม่รู้สึกรายนั้นเลย
ยังรู้สึกว่าคุณอาจารย์ยังสอนได้และยังสามารถทำประโยชน์ให้กับวงการได้อีกมาก

มันเร็วไปจริงๆ ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ได้สูญเสียบุชนิยบุคคล
ไปอีกท่านแล้ว

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัลยา พัฒนพิระเดช

คำไว้อาลัย

บทความอาลัย

ผมได้รู้จักกับอาจารย์อวยชัยในฐานะลูกศิษย์ และมีโอกาสร่วมงานด้วยกัน เมื่อได้มาทำงานที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ย้อนหลังไปเมื่อปี พ.ศ. 2534 ผมเรียนปี 2 ได้อยู่กลุ่มวิชาออกแบบสถาปัตยกรรมกับอาจารย์ จำได้ว่าทำโครงการทาวนเฮ้าส์ หรือสมัยนี้เรียกทาวนโฮม ผมใช้สี่เยอะเกินไปในผังพื้นที่ ท่านก็เขียนอธิบายมาว่าใช้สี่เยอะเกินไป ไม่จำเป็น ทำให้ผมได้เข้าใจบางอย่างมากขึ้น ซึ่งอาจดูเป็นเรื่องเล็กๆ แต่ทำให้ผมต้องคิดมากขึ้นในการทำงานในเวลาต่อมา

หลังจากนั้นได้มีโอกาสที่อีกครั้งในการมาเป็นอาจารย์ ประมาณปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา ภาควิชาได้กำหนดให้ผมสอนวิชาเกี่ยวกับการจัดการงานก่อสร้าง ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทร่วมกับอาจารย์อวยชัย ซึ่งเป็นโอกาสซึ่งทำให้ผมได้ใกล้ชิดและได้เรียนรู้จากท่านเป็นอันมาก ประมาณ 2-3 ปีต่อมา ผมได้อยู่กลุ่มวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาตรีกับท่านอีก ทำให้เราได้มีโอกาสพูดคุยเรื่องงานกันเกือบตลอดเวลา

ในวิชาการจัดการงานก่อสร้างสถาปัตยกรรม ระดับปริญญาตรี เราได้ตกลงแบ่งกันคนละครึ่ง มีการดูงานและมีวิทยากรจากภายนอกมาบรรยาย 1 ครั้ง ในการสอนปีแรกๆ ผมยังไม่เข้าใจในเรื่องราวต่างๆ ว่าเหตุใดหัวข้อต่างๆ มาได้อย่างไร ซึ่งในเวลาต่อมา ผมก็เข้าใจเรื่องราวและลำดับเนื้อหาว่าแต่ละเรื่องสำคัญและสัมพันธ์กันอย่างไร ซึ่งอาจารย์อวยชัยเป็นผู้สังเกตเห็น แม้ผมได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ของการจัดการก่อสร้างมาก่อนหน้านี้ แต่เป็นเนื้อหาของต่างประเทศ และบางเรื่องอาจใช้ได้ บางเรื่องอาจไม่เหมาะกับประเทศไทย สัดส่วนเนื้อหาที่อาจารย์อวยชัยได้กำหนด ผมเห็นว่าเป็นการเขียนแผนการสอนที่ดีมากวิชาหนึ่ง

ในการสอนนิสิต ท่านเป็นคนช่างสังเกต ว่าใครเป็นอย่างไร ใครอาจมีปัญหา บางครั้งท่านมาบอกผมว่าช่วยดูแลคนนี้นักคนนั้น ทำให้ช่วยเหลือนิสิตให้มีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น

ในปีหลังๆ เมื่อท่านเริ่มสุขภาพไม่ค่อยดี ท่านบอกให้ผมสอนแทนในเนื้อหาของท่าน ผมทราบดีว่าไม่สามารถบรรยายให้ดีเทียบท่านได้ ผมเลยเปลี่ยนเนื้อหาที่ผมถนัดกว่ามาทดแทน

ในวิชาวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาตรี ซึ่งหัวข้อส่วนใหญ่เป็นหัวข้อการออกแบบโรงพยาบาลที่ท่านมีความเชี่ยวชาญ ซึ่งผมก็เหมือนได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กับนิสิตว่าการออกแบบโรงพยาบาลที่ดีจะต้องทำอย่างไร

ท่านเคยกล่าวว่าห้องผ่าตัดโรงพยาบาลทั่วไปกับโรงพยาบาลเฉพาะทางไม่เหมือนกัน เหมือนท่านต้องการที่จะทำหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เวลาน้อยไปสำหรับผู้ที่มีความสามารถเช่นท่าน ผมยังนึกในใจ หากท่านต้องการทำหนังสือผมยินดีที่จะช่วยเต็มที่ตามความสามารถที่มี

วันหนึ่งในการตรวจวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี ท่านบอกว่าขอชื่อผมร่วมเป็นผู้ออกแบบโครงการใหญ่แห่งหนึ่ง ผมได้กล่าวว่ายินดีและรู้สึกเป็นเกียรติครับ

ผมเคยไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาลช่วงหนึ่ง ประมาณ พ.ศ. 2554 ทราบมาว่าท่านรักความเป็นส่วนตัวมาก ท่านจึงไม่อยากให้ใครไปเยี่ยมท่าน ผมก็นึกในใจว่าเรามาเยี่ยมท่านบ่อยไปไหม แต่ผมทราบเพียงว่าที่ไปเยี่ยมเพราะเป็นห่วงท่าน และอยากให้คุณหายเร็วๆ บางครั้งก็สับสนนิดหน่อยว่าไปเยี่ยมดีหรือไม่ไปดี ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมท่าน ท่านก็ยังคงสอบถามเรื่องงาน เรื่องการเรียนการสอนว่าไปถึงไหนแล้ว

ก่อนท่านจากไป ผมทราบข่าวเป็นระยะๆ ว่าท่านอยู่โรงพยาบาล คิดว่าท่านคงอาการดีขึ้น และจะได้ออกจากโรงพยาบาลเนื่องจากคิดว่าท่านคงเป็นไม่มาก ในที่สุดเมื่อท่านต้องจากไป ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ขอบุญคุณกุศลที่ได้กระทำแต่อาจารย์อวยชัย และขอโอสถกรรมทั้งหลายที่ผมได้กระทำกับท่าน ทั้งเจตนาและไม่เจตนา ทั้งกาย วาจา ใจ หากชาติหน้ามีจริงฉันใด หากเหตุแห่งการเกิดยังไม่ดับสิ้น ผมขอได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์ท่าน และได้ร่วมงานกับท่านอีกเหมือนในชาตินี้

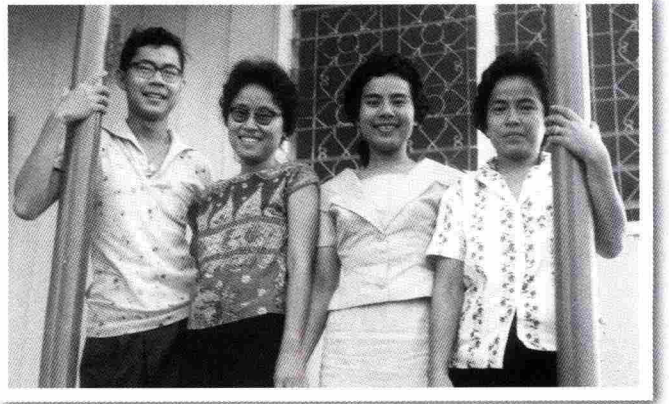
ตราวิทย์ ศิวะเกื้อ

คำไว้อาลัย

รำลึกถึงแก้วน้องรัก

หลังจากที่พี่ได้ไปนั่งฟังพระสวดในงานบำเพ็ญกุศลของน้องทั้ง 7 วัน ทำให้พี่ได้พบกับความจริงที่เกิดขึ้นหลายประการ

ประการแรกคือ ในความคิดของพี่ พี่ไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่าพี่จะต้องมางานศพของน้อง เพราะพี่ๆ ทั้งสามคนยังมีชีวิตอยู่และอายุเกิน 80 ปี ทุกคน คือ 86, 85 และพี่ 81 ปี อายุมากกว่าน้องอย่างน้อยก็ 10 ปี และพี่ๆ ทั้งสองคนยังนอนป่วยอยู่บนเตียง พี่คิดแต่เพียงว่า น้องคงได้มาในงานของพี่ๆ ทุกคน และคิดฝากผีฝากไข้ไว้กับน้อง แต่ความจริงกลับเป็นไปไม่ได้

ประการที่สอง เมื่อน้องเกิด คุณพ่อตั้งชื่อเล่นให้ทันที แทบจะไม่ต้องคิดว่า “แก้ว” เพราะน้องเกิดที่หลังพี่ถึง 10 ปี และคุณพ่อมีบุตรสาวแล้ว 3 คน เผื่อบุตรชายจนคิดว่า จะไม่มีบุตรอีกแล้ว ได้บุตรชายมาอย่างไม่คิดฝัน เพราะฉะนั้นน้องจึงเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของคุณพ่อและคุณแม่ คุณพ่อรักและตามใจเสมอ แต่ “แก้ว” ไม่เคยเสียเด็ก เริ่มตั้งแต่เป็นนักเรียนโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน นักเรียนเตรียมอุดมฯ นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ตลอดจนไปศึกษาต่อที่ประเทศเยอรมนี น้องไม่เคยทำให้คุณพ่อและคุณแม่ต้องเดือดร้อนหรือเสียใจเลยสักครั้ง

เมื่อสำเร็จการศึกษา แก้วได้เข้าทำงานเป็นอาจารย์ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ตอนนั้นคุณพ่อและคุณแม่ก็อายุมากและเจ็บป่วย พี่ๆ ต่างมีครอบครัวทั้งหมดแล้ว จึงได้แก้วเป็นผู้ดูแลรักษาพาไปโรงพยาบาล และเมื่อท่านทั้งสองถึงแก่กรรม แก้วก็ได้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ในงานบำเพ็ญกุศลและฌาปนกิจศพ

ขณะที่มีครอบครัว แก้วเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี รักบุตร รักภรรยา บุตรสาวทั้งสองคนเรียนสำเร็จปริญญาโทจากอเมริกา และมีการงานทำที่มั่นคงที่กระทรวงการต่างประเทศ

และบริษัท GOOGLE แก้วมีบริษัท TEAC ที่แก้วได้ก่อตั้งขึ้นมาด้วยความสามารถ เป็นหลักทรัพย์ของครอบครัวในเวลาต่อมา

ครอบครัว “วุฒิโฆสิต” ของเราได้แก้วเป็นเสาหลักตลอดมา สมควรกับชื่อที่คุณพ่อได้ตั้งให้จริงๆ ว่า “ลูกแก้ว”

ประการที่สาม น้องเป็นดั่ง “แก้วสารพัดนึก” สำหรับพี่จริงๆ เพราะเมื่อพี่คิดอยากจะทำต่อเติมบ้าน แก้วได้ช่วยจัดหาช่างและมาดูแลการต่อเติมบ้านให้ และเมื่อลูกชายของพี่ คือหลานปู่ คิดจะปลูกบ้านใหม่บนที่ดินซึ่งคุณย่าได้มอบไว้ให้ เมื่อพี่ปรึกษา น้อง แก้วได้จัดการหาแปลน และมาควบคุมการปลูกจนสำเร็จสวยงาม ทันตามความต้องการ

สามีพี่ที่เจ็บป่วยด้วยโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง แก้วได้คอยไต่ถามอาการอยู่ตลอดเวลา และเมื่อต้องการซื้อเครื่องช่วยหายใจและเครื่องมือต่างๆ เพื่อช่วยคนเจ็บ แก้วก็เป็นธุระติดต่อให้จนสำเร็จด้วยดี

ประการที่สี่ แก้วได้รับความสำเร็จในด้านการงานเป็นอย่างดี ตลอดเวลาที่พี่นั่งอยู่ในงานศพของน้อง พี่เห็นลูกศิษย์ เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง และเพื่อนร่วมงาน มาในงานมากมาย ตลอดจนกระทั่งพวงหรีดจำนวนมากที่มีผู้นำมาเคารพศพ ทำให้พี่ได้ทราบความจริงว่า แก้วเป็นครูบาอาจารย์อันเป็นที่รักของลูกศิษย์ เป็นรองศาสตราจารย์ที่ดีที่สุด เป็นที่รักของเพื่อนฝูงและผู้ร่วมงานเสมอ

ความจริงประการสุดท้ายก็คือ ขณะนี้ “ดวงแก้ว” ของเราได้จากไปเสียแล้ว พี่ๆ ทุกคนเสียใจสุดจะพรรณนาจริงๆ ขอกุศลผลบุญอันเกิดจากความดีที่แก้วได้กระทำมาตลอดชีวิต จงดลบันดาลให้แก้วมีความสุข ความสงบในสัมปรายภพเทอญ

รักและคิดถึงแก้วมาก

พี่โต พี่แว๊ด และพี่น้อง

คำไว้อาลัย

ความทรงจำ

“บ้านเคียงผา”

สงกรานต์ปีนี้ (2557) น้ำต้อยชวนไปบ้านที่เขาใหญ่ น้ำแก้วได้ไปพักผ่อน หลังออกจากโรงพยาบาล น้ำแก้วดูสดชื่นขึ้น ได้อากาศบริสุทธิ์ ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ น้ำแก้วเล่าความเป็นมาของบ้านคู่มือความสุข หน้าจะเปื้อนยิ้มอยู่ตลอดเวลา ที่คุยกัน คงจะเป็นความสุขที่น้องต้องกลับมาจากสหรัฐฯ มาทำงานที่เมืองไทยด้วย ได้รดน้ำดำหัวน้ำแก้วกับน้ำต้อยเนื่องในวันสงกรานต์ โดยไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับน้ำแก้ว เรานัดกันว่าวันปีใหม่มะมาฉลองกันที่ “บ้านเคียงผา” อีก แต่ไม่มี.....น้ำแก้วอีกแล้ว

“บ้านเคียงหาด”

บ้านพักริมทะเลที่กุยบุรี ต่อมได้ไปเมื่อปี 2554 เป็นบ้านในฝันของน้ำแก้ว ที่อยากมีบ้านพักริมทะเล ครั้งนั้นเป็นการพักผ่อนที่สนุกมาก น้ำแก้วยังดูแข็งแรง ปกติดี ยังเดินเล่น ไปเที่ยวประจวบฯ.. ด่านสิงขร กลับมารับประทานอาหารเย็น รับลมทะเลที่บ้าน ร้องเพลง เดินรำ (เดินรื้อกด้วยนะ) กันอย่างสนุกสนานจำได้ไม่ลืม

“บ้านดินแดง”

อยู่กันมาตั้งแต่เล็กจนโตช่วงเรียนหนังสือจนน้ำแก้วเรียนจบปริญญาโท จากเยอรมนีและทำงาน น้ำแก้วเรียนหนังสือเก่ง ทำกิจกรรมในขณะที่เรียน วาดรูปเก่ง

มารยาทเรียบร้อย สุภาพ เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับหลายๆ โดยไม่ต้องสั่งสอน แต่ซึมซับแบบอย่างที่ดีมาบ้างน้อยบ้าง น้ำแก้วคุยสนุก ติดตลกตามแบบ “ถาปัด” จะมีเสียงหัวเราะตามมาเสมอ.....ยังรำลึกได้ไม่รู้ลืม

“บ้านซอยปราโมทย์”

อยู่ถนนสีลม ต่อมเข้าไปอยู่บ้านนี้ตั้งแต่เรียนอนุบาลที่โรงเรียนผดุงดรุณี น้ำแก้วเรียนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน เด็กตัวเล็กๆ ที่เล่นเตะฟุตบอลกับน้ำแก้ว และเพื่อนบ้านของน้ำแก้ว ตรงชาน (ระเบียง) หน้าบ้าน (ไม่มีสนามให้เล่นหรรอก) ในความทรงจำนั้นชอบดูน้ำแก้ววาดรูป ด้วยความชื่นชมที่อยากทำได้บ้าง ตอนนั้น..... จำได้เท่านี้

ความทรงจำที่ดีเหล่านี้ ทำให้เรารู้สึกว่า “น้ำแก้ว” ไม่ได้หายไปไหน ยังทำงาน คุยสนุก อารมณ์ดี ช่วยเหลือหลานทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะความช่วยเหลือ “พีโต” ทุกครั้งที่แม่เข้าโรงพยาบาล น้ำแก้วจะช่วยเหลือ และถามไถ่ทุกข์สุขมาตลอด

“ความทรงจำ” เหล่านี้ยังอยู่ตลอดไป ต่อมเขียนแทนหลานลูกแม่โต

ต่อม

คำไว้อาลัย

ด้วยรักและอาลัยต่อน้าแก้ว

ผมและน้องปัดซึ่งเป็นหลานรุ่นเล็กที่สุดของน้าแก้ว รู้จักน้าแก้วมาตั้งแต่พวกเราจำความได้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนถึงวันที่น้าแก้วได้จากพวกเราไป น้าแก้วเป็นตัวอย่างให้หลานอย่างพวกเรา ได้เรียนรู้สิ่งที่ดีหลายประการ อีกทั้งเป็นผู้ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้พร้อมในธรรมหลายประการ กล่าวคือ

น้าแก้วรัก ตั้งใจ และทุ่มเทเป็นอย่างมากในงานที่ทำ ทั้งงานสอนหนังสือและงานที่สำนักงาน สถาปนิก ไม่ได้หยุดการทำงานแม้จะเลยเวลาเกษียณอายุมาแล้วกว่า 10 ปีก็ตาม มีผู้กล่าวว่า การปฏิบัติงานก็คือการปฏิบัติธรรมนั่นเอง เพราะยามที่ทำงานด้วยความตั้งใจเราต้องมีความแน่วแน่ในจิต อันเป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลา

น้าแก้วเป็นตัวอย่างของความกตัญญูทวดที่เป็นอย่างสูงต่อบุพการี โดยเป็นที่พึ่งของคุณตาและคุณยายมาโดยตลอด ดูแลท่านอย่างใกล้ชิดทั้งในยามชรา ยามเจ็บป่วย และในที่สุด ได้จัดงานสวดพระอภิธรรมศพของท่านอย่างสมเกียรติเมื่อทั้งสองท่านได้ล่วงลับไป นอกจากนี้ ยังได้ดูแลป้าจิมผู้เป็นพี่เลี้ยงของน้าแก้วเป็นอย่างดีราบจนท่านเสียชีวิตลง

น้าแก้วเป็นตัวอย่างของการเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ประเสริฐ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีความเอื้ออาทร ต่อญาติพี่น้องในยามที่ต้องการความช่วยเหลือจากน้าแก้ว นั่นคือการเป็นผู้ที่กอบประด้วยความมีเมตตา และกรุณาธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพรหมวิหารธรรม คือมีความสงสาร ต้องการช่วยเหลือผู้อื่น ให้พ้นทุกข์ มีความเสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว และเอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อผู้อื่น

อีกทั้งพวกเราไม่เคยเห็นน้าแก้วแสดงอารมณ์โกรธเลยสักครั้ง แสดงถึงความเป็นผู้ที่มีใจสงบ เยือกเย็น เป็นที่น่าอยู่ใกล้ของทั้งครอบครัวและญาติพี่น้อง อันนำมาซึ่งความสามัคคีด้วยดีต่อกันเสมอมา นั่นคือการเป็นผู้ที่ถึงในสังคหวัตถุธรรม (ธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจกันได้) อันมีทาน การแบ่งปันต่อกัน ปิยวาจา การพูดจาดีต่อกัน อตถจริยา การเอื้อประโยชน์ต่อกัน และสมานัตตตา การเป็นผู้วางตัวได้อย่างเหมาะสม เสมอต้นเสมอปลาย นำเคารพนับถือ ดังนั้น ด้วยอานิสสงส์ของ กุศลกรรมที่น้าแก้วได้ปฏิบัติโดยตลอดมาต่อญาติมิตรและบริวาร ของจึงเป็นพลวปัจจัยให้ดวงวิญญาณของน้าแก้วจงสถิตอยู่ในสรวงสวรรค์ทิพยพิमानตราบกาลนานเทอญ

หลานปูและปัด

(วิฑวัส - วิรงรอง ทวีโภค)

คำไว้อาลัย

พ็อวยชัย (= ความโศกเศร้าของพี่แดงต้อย)

ดิฉันเป็นน้องเมียของอาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ซึ่งต่อไปนี้ขอเรียกว่า “พ็อวยชัย” ตามที่เรียกจนชินปาก ความที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ต่างประเทศเพราะแต่งงานกับคนต่างชาติทำให้ดิฉันรู้จักพี่เขยไม่มากเหมือนคนที่อยู่ในประเทศ แต่ก็พอที่จะเล่าเรื่องพ็อวยชัยสู่กันฟังได้บ้างเล็กน้อย ดิฉันจะเล่าให้ฟังเป็นส่วนนิดเดียวที่รู้เห็นตลอดเวลาที่พ็อวยชัยมาเป็นสมาชิกในครอบครัวของเรา

พ็อวยชัยและพี่แดงต้อย (อาจารย์กรรมการ ศาสิกุप्त วุฒิโฆสิต) แต่งงานในเดือนพฤษภาคม ปี 1973 ดิฉันได้รับจดหมายจากเมืองไทยเล่าเรื่องงานแต่งงานรวมทั้งรูปถ่าย 3 - 4 ใบแนบมาด้วย คุณป้าเก้อ ศาสิกุप्त เป็นผู้เขียนบรรยายรายละเอียดมา 2 หน้ากระดาษเป็นภาษาอังกฤษ ชนิดอ่านแล้วมองเห็นภาพชัดเจน

พิธีตอนเช้ามีที่บ้านของเรา มีเลี้ยงพระ ไหว้ผู้ใหญ่ ตอนเย็นรดน้ำ เลี้ยงแขกที่โรงแรม President นายกรัฐมนตรี ถนอม กิตติขจร มาเป็นประธาน สวมมงคล รดน้ำ มีญาติสนิท ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช และท่านผู้หญิงอุศนา (คุณอาของเจ้าสาว) มาทำพิธีถอดมงคล มีแขกและญาติมาประมาณ 400 กว่าคน แถมมีคณะแขกพิเศษมาจากประเทศฝรั่งเศส คือครอบครัว Mon และ Madame CHARLES ซึ่งขณะนั้นผู้พ่อเป็นถึงนายกเทศมนตรีเมือง Lille ประเทศฝรั่งเศส มากัน 5 - 6 คนบินตรงมาเมืองไทยเพื่อมางานแต่งงานของพี่แดงต้อยโดยเฉพาะ ดิฉันเห็นว่าครอบครัว CHARLES ให้เกียรติเราสูงทีเดียว

พูดถึงครอบครัวนี้ พี่แดงต้อยเป็นเพื่อนสนิทกับลูกชายสมัยเรียนอยู่ที่อเมริกา ครอบครัวนี้จึงรักพี่แดงต้อยมาก พลอยทำให้ดิฉันก็เลยได้รับผลบุญไปด้วย

ครั้งหนึ่งระหว่างที่ดิฉันเดินทางไปศึกษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงนั้นพี่แดงต้อยเรียนภาษาอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส จึงแวะไปพักกับครอบครัว Michel CHARLES เขาดูแลเลี้ยงดูดีมาก แถมขับรถพาไปเที่ยวดูเมืองต่างๆ ออกไปถึง Brugge ประเทศเบลเยียม ดิฉันยังจำความเอ้ออาทรของครอบครัวนี้มาจนถึงทุกวันนี้ อาหารเต็มโต๊ะ กินไม่หวาดไม่ไหว บ้านนี้มีคนรับใช้และคนสวนด้วย เพราะบ้านใหญ่มาก (ครอบครัวนี้เคยอยู่ปราสาท Chateau มาก่อน) ดิฉันเสียดายมากที่ไม่ได้ไปงานแต่งงานของพี่สาวและพี่เขย สมัยโน้นไปเมืองไทยไม่สะดวก ง่าย และตัวถูกเหมือนสมัยนี้ พี่แดงต้อยช่างโชคดีจริงๆ ที่ได้แต่งงานกับพ็อวยชัย

พี่อวยชัยและพี่แดงต้องมีความคล้ายคลึงกันหลายอย่าง ทั้งสองสอนที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน พี่อวยชัยสอนที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ้าดิฉันจำไม่ผิด ทั้งสองพบกันตอนเข้าไปเป็นอาจารย์ใหม่ๆ ทั้งสองมีการศึกษาสูง จบปริญญาโทเท่ากัน เพียงแต่ว่าพี่อวยชัยจบจากประเทศเยอรมัน พี่แดงต้องจบจากประเทศสหรัฐอเมริกา ดิฉันคิดว่า การอ่านตำราภาษาอังกฤษยากแล้ว (ประสบด้วยตนเองสมัยเรียนที่โรงเรียนวัฒนาฯ ดิฉันตกภาษาอังกฤษเป็นประจำ) นี่พี่อวยชัยต้องอ่านตำราเป็นภาษาอังกฤษเยอรมัน มันน่าจะยากกว่าภาษาอังกฤษหลายเท่า (ได้รับคำบอกเล่าจากเพื่อนและญาติที่เรียนจบจากประเทศนี้) แสดงว่าพี่อวยชัยของพวกเราเก่งจริง

คุณพ่อ (ปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว) ชอบชมความสามารถของพี่อวยชัยเสมอๆ ปกติท่านไม่ชอบยกยอใครหรือชมใครง่ายๆ (ดิฉันผู้เป็นลูกรู้ดี) ท่านชมว่า พี่อวยชัยเป็น Architect ที่เก่ง และแอบชมพี่แดงด้วยว่า ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสใช้ได้ คุณพ่อจะให้พี่แดงต้องเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศสตอนที่เรียนอยู่ที่นั่น การที่คุณพ่อชมพี่อวยชัยและพี่แดงด้วยลับหลังไม่ทำให้ดิฉันรู้สึกแค้นที่คุณพ่อไม่เคยออกปากชมดิฉันเรื่องอะไรเลย เพราะรู้ว่าท่านอาจจะแอบชมความสามารถบางอย่างของดิฉันลับหลังก็ได้

พี่อวยชัยเป็นลูกชายคนเดียวของคุณเฉลิม ตระกูล “วุฒิโมสิต” เป็นตระกูลเก่าแก่ คุณเฉลิมก็เป็นที่เคารพรักของบุคคลเป็นจำนวนมากในวงการหนังสือพิมพ์ พี่แดงด้วยก็เป็นบุตรของผู้พิพากษาศาลฎีกา มีปู่เป็นพระยาสมัยโน้น ทั้งสองได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ทุกคนบอกว่า ทั้งสองเหมาะสมกันมาก พี่แดงด้วยโชคดีที่ได้พี่อวยชัยเป็นสามีมาดูแลครอบครัว

อารมณ์ขำขันของพี่อวยชัยครั้งแรกที่บ้านคุณย่า (คุณหญิงเทียมภักดินฤเบศร์) ที่คลองบางหลวง ปากคลองภาษีเจริญ เป็นครั้งแรกที่ได้รู้จักพี่อวยชัย จำได้ว่ามีคนนั่งกันอยู่หลายคน กำลังเตรียมงานหมั้นหรืองานแต่งงานนี้แหละ (ตอนนั้นดิฉันเรียนอยู่ที่อเมริกา และกลับมาเยี่ยมบ้านช่วงฤดูร้อน) พอถูกแนะนำให้รู้จัก พี่อวยชัยแทนที่จะพูดว่า “ยินดีที่ได้รู้จัก” กลับพูดเล่นว่า “ขอเปลี่ยนตัวเจ้าสาวได้มั๊ย” ดิฉันฟังแล้วสะดุ้ง ยังไม่ชินกับพี่อวยชัย แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมากตามนิสัยของดิฉัน แต่ไม่ทราบว่าคุณอื่นคิดอย่างไร คิดว่าไม่มีใครถือสาอยู่แล้ว น่าจะเป็นคำพูดติดตลก แต่ก็ทำให้พอกลับไปบ้านอดภูมิใจในตัวเองไม่ได้ เหมือนเป็นคำย่อว่า หน้าตาเราคงใช้ได้เหมือนกันนะ กลัวแต่ว่าพี่แดงด้วยจะไม่สบายใจ แต่พี่แดงด้วยคงชินกับการพูดติดตลกของพี่อวยชัยแล้ว

ทุกครั้งตลอดเวลากว่า 40 ปีที่มีโอกาสเจอพี่อวยชัย ก็จะมีคำพูดที่ทำให้ดิฉันยิ้มและหัวเราะได้เสมอ พี่อวยชัยมีเขาวนในการเป็นนักพูดติดอารมณ์ขำขันเก่งมาก ไหวพริบเร็ว ดิฉันถือว่าเป็นคนเก่ง มีพรสวรรค์ พี่แดงด้วยโชคดีที่พี่อวยชัยเป็นคนมีอารมณ์ดี สนุกสนาน พูดติดตลก คุยด้วยแล้วไม่เครียด

พี่อวยชัยเป็นหัวหน้าครอบครัวที่รักลูกเมียมาก พี่อวยชัยเป็นคนขยัน นอกจากสอนหนังสือที่จุฬาฯ แล้ว ก็ไปเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยอื่นๆ รวมทั้งก่อตั้งบริษัท TEAC ซึ่งเป็นบริษัท Architecture และ Engineering ซึ่งได้รับความสำเร็จและได้รับความไว้วางใจจากลูกค้าเป็นจำนวนมาก

พี่อวยชัยทำงานตลอดเวลา แต่ก็ไม่มีสัมภาระให้เวลากับครอบครัวด้วย แทบทุกปีต้องพาครอบครัวไป vacation ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ไปเกือบทั่วโลกแล้วมั้ง บุกไปถึงป่าซาฟารีในทวีปแอฟริกา พี่แดงตั๋ยมักจะเล่าเรื่องการเที่ยวนี้ให้ฟัง ดิฉันก็ได้แต่จินตนาการเพราะตัวเองเคยไป “ต่างประเทศ” แค่นับนิ้วได้ไม่กี่นิ้ว ต้องขอขอบคุณพี่อวยชัยที่พาพี่แดงตั๋ยมไปดูสิ่งแปลกๆ ในหลายประเทศ

นอกจากเป็นสามีที่รักภรรยาแล้ว ยังเป็นพ่อที่รักลูกสาวทั้งสองคนมาก (น้องแต้วและน้องต๋อง) สนับสนุนให้มีการศึกษาถึงที่สุด และคอยให้กำลังใจลูกๆ อยู่ตลอดเวลา ดิฉันจำได้ว่า พี่อวยชัยส่งการ์ดสวยๆ ใบใหญ่ให้น้องแต้วเสมอ ซึ่งขณะนั้นเรียนปริญญาโทและพักอยู่กับดิฉันที่ซานดิเอโก น้องแต้วมาเรียนที่อเมริกาไม่นาน ก็เกิดวิกฤตการเงินที่เมืองไทย ค่าเงินอ่อนมาก จาก 20 กว่าบาทไปถึง 50 บาทต่อดอลลาร์ แต้วก็ไม่ต้องกลับเมืองไทยเหมือนนักเรียนเป็นจำนวนมากที่ต้องกลับเพราะค่าใช้จ่ายพุ่งสูงขึ้นไปสองเท่า ส่วนน้องต๋องเรียน Inter. ซึ่งแพงกว่าภาคธรรมดา และแล้วลูกสาวทั้งสองของพี่อวยชัยและพี่แดงตั๋ยมก็ประสบผลสำเร็จในชีวิต มีความรู้ดีตัวสูง มีอาชีพที่มั่นคง ดูแลตัวเองได้

เรื่องการศึกษา พี่อวยชัยไม่เสียดายเรื่องค่าเล่าเรียนของลูก ดิฉันคิดว่าพี่อวยชัยต้องมีความสุขและความภาคภูมิใจที่เลี้ยงลูกให้มีอนาคตที่ดี ซึ่งต่อไปก็จะสามารถช่วยเหลือตัวเองและสังคมได้เต็มที่

พี่อวยชัยเป็นคนชอบทำงาน ขยัน หาเงินมาสร้างความมั่นคงให้ครอบครัว เห็นได้จากที่พี่อวยชัยซื้อบ้านตากอากาศริมทะเลใกล้ๆ ประจวบฯ ดิฉันเคยไปมาแล้ว แต่งไว้สวยมาก ส่วนบ้านที่เขาใหญ่ พี่อวยชัยสร้างเสร็จปีที่แล้ว พี่แดงตั๋ยมบอกว่า ปลูกต้นไม้ ทำสวนสวยงามตามวิสัย Architect (ดิฉันยังไม่ได้ไปเห็น) แต่เห็นว่าบ้านใหญ่ที่หัวหมากพี่อวยชัยก็ตกแต่งทันสมัย ค่อนข้าง European Style สะอาด โปร่ง หรือแม้แต่คอนโดที่ราชดำริ พี่อวยชัยก็ตกแต่งเอง ทำให้พี่แดงตั๋ยมไม่ต้องคิดอะไรมาก

พี่อวยชัยแนะนำให้รู้จักอาหารเยอรมัน เรื่องที่จะเล่าเกิดมานานแล้ว สมัยก่อนภัตตาคารเยอรมันในกรุงเทพฯ ยังไม่แพร่หลายเหมือนทุกวันนี้ ครั้งหนึ่ง พี่อวยชัยและพี่แดงตั๋ยมไปทานอาหารเยอรมัน

ที่สถาบันเกอเธ่ (ดิฉันอยู่อเมริกาไม่คุ้นเคยกับอาหารเยอรมัน) พี่อวยชัยแนะนำให้ทาน Black Forest Cake ดิฉันเป็นคนแปลก ไม่ชอบทานช็อกโกแลต พี่อวยชัยบอกว่าอร่อยนะ ตั้งแต่นั้นเลยรู้จักเค้กนี้ และทุกครั้งที่ไต่ยีนและได้ทานเค้กนี้ก็ทำให้นึกถึงการทานเค้กครั้งแรกกับพี่แดงตั๋ยและพี่อวยชัย ครีมเยอะและหวาน แถมมีสอดไส้ตรงกลางด้วย

ต่อมากรุงเทพฯ เริ่มมีร้านอาหารเยอรมันเพิ่มขึ้น ดิฉันชอบไปทานที่ร้าน House Munchen และ By Otto ซึ่งทำไส้กรอกเอง เดียวนี้ดิฉันสามารถทำ Sauerkraut หรือกะหล่ำปลีตองได้เองแล้ว ทานกับหมูหรือไส้กรอกทอด พร้อมมันบด อร่อยมาก ต้องขอขอบคุณพี่อวยชัยที่แนะนำให้รู้จัก อาหารเยอรมัน

พี่อวยชัยชอบทานอาหารจีนมากเช่นกัน ไปกรุงเทพฯ บางครั้งก็ได้อานิสงส์ไปทานด้วยกัน กับครอบครัวพี่อวยชัย พี่แดงตั๋ยบอกว่า พี่อวยชัยชอบร้านอร่อยๆ อาหารดี แพงไม่ว่า ดิฉันจึงถือว่าเป็นบุญปากที่ได้รับความเมตตาจากพี่ทั้งสอง

ประมาณหลายปีที่ผ่านมา พี่อวยชัยเกิดมีอาการไม่ปกติ คุณหมอบอกว่าเกล็ดเลือดต่ำ จึงอยู่ในการดูแลรักษาจากคุณหมอผู้เชี่ยวชาญที่โรงพยาบาลจุฬาฯ พี่อวยชัยทำงานเป็นปกติ มาเรื่อยๆ เป็นห่วงพี่แดงตั๋ยอยู่อย่างสม่ำเสมอ บางทีก็บอกผ่านดิฉันให้ไปบอกพี่แดงตั๋ยให้ทำโน่น ทำนี่ หรืออย่าทำโน่นอย่าทำนี่ ด้วยความห่วงใย ดิฉันเคยพูดว่า “ทำไมพี่อวยชัยไม่ไปพูดเองล่ะ” พี่อวยชัยพูดน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “เขาไม่ฟังผม คุณช่วยไปบอกหน่อยซิ” พี่แดงตั๋ยก็จะหัวเราะ บอกว่า “พี่อวยชัยเขามีอารมณ์ขันแบบนี้แหละ”

ดิฉันคิดว่า พี่อวยชัยเป็นคนดี จะเห็นได้จากที่มีผู้คนรักพี่อวยชัยมากมาย และดิฉันรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งในการจากไปของพี่อวยชัย ตลอดเวลากว่า 40 ปีที่พี่อวยชัยรักและดูแลพี่แดงตั๋ย และครอบครัว ดิฉันต้องขอขอบคุณพี่อวยชัยเป็นอย่างสูง ความรักความเสียสละของพี่อวยชัยที่มีต่อ พี่แดงตั๋ยก็จะเป็นผลบุญที่ติดตามตัวพี่อวยชัยไปในชาติหน้าอย่างแน่นอน

เท่าที่ดิฉันรู้จักพี่อวยชัย ดิฉันต้องขอพูดว่า พี่อวยชัยคือความโชคดีของพี่แดงตั๋ย

ขอบคุณค่ะพี่อวยชัย
มาลินี ศาลิคุปต์ Billings
La Jolla, CA, USA

คำไว้อาลัย

จากแดงและน้อย

เมื่อสักประมาณปี 2514 ผ่านมา 43 ปีได้ แดงต้อยได้พาชายหนุ่มคนหนึ่ง มาแนะนำให้เพื่อนๆ รู้จัก ชายหนุ่มคนนี้เป็นคนเรียบร้อย ซื่ออายุ แต่มีहनวดเรียว เหนือริมฝีปาก ซึ่งพวกเราสาว ๆ มักคิดว่าผู้ชายที่มีहनวดมักเป็นคนเจ้าชู้ ไร้ใจไม่ได้ เป็นเสียผู้หญิง

แต่ได้ประจักษ์ในภายหลังว่า ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย อวยชัยไว้हनวดเพื่ออำพรางให้ตัวเองดูเข้ม ซึ่งแท้จริงเป็นคนซื่อๆ สุภาพอ่อนโยน ชี้เกรงใจคนอื่น มีเมตตา และมีระเบียบวินัย รอบคอบในทุกๆ เรื่อง และรักครอบครัวมาก เป็นแก้วสารพัดนึก ให้ลูกและเมีย อวยชัยเป็นคนมีอารมณ์ขัน ชอบเล่าเรื่องตลก แต่บางครั้งเราไม่เข้าใจ ตามไม่ทัน คนเล่าเลยหัวเราะคนเดียว

อวยชัยเป็นเพื่อนเขยที่เราสนิทมากที่สุด ไร้วางใจจนนอนห้องเดียวกันได้ ตอนที่เราไปพักที่ “ศาลิวิลล่า” ของคุณเสริม ศาลิคุปต์ ที่ชะอำ ทุกห้องไม่มีแอร์ยกเว้นห้องใต้ดิน จึงมีมตินอนหมู่ ครั้งนั้นเราสนุกกันมาก

จนเมื่อ 2 ปีที่แล้ว แดงต้อยโทร. มาเล่าถึงอาการป่วยของอวยชัย พวกเรา ตกใจมาก สิ่งที่ได้ทำคือ เอาใจช่วย ถึงกระนั้น ความเป็นคนชี้เกรงใจ ไม่อยากให้เพื่อน เป็นกังวล เราจึงไม่รู้เรื่องมากนัก เราได้แต่ภาวนาทุกครั้งให้อวยชัยเข้าโรงพยาบาล ขอให้การรักษาประสบความสำเร็จ แต่ก็ไม่เป็นไปอย่างที่พวกเราปรารถนา

จนเช้าวันที่ 28 พฤษภาคม ก็ได้รับข่าวร้าย อวยชัยได้จากพวกเราไปแล้ว ขอให้คุณงามความดีที่อวยชัยได้ปฏิบัติมาตลอด จงส่งผลให้ได้ไปสู่ภพที่ดีด้วยเทอญ

แดงและน้อย

(ปิยะดา เอี่ยมพิกุล และกุสุมา ศาลิคุปต์)

คำไว้อาลัย

ด้วยรักและเคารพยิ่ง

กราบเท่าคุณอวยชัยที่เคารพรักยิ่ง

หนูไม่มีโอกาสไปเยี่ยมคุณอวยชัยที่โรงพยาบาลเลย เพราะไม่เคยคิดว่าคุณอวยชัยจะจากไปเร็วขนาดนี้ ในความรู้สึกส่วนตัวของหนู คิดอยู่เสมอว่าคุณอวยชัยจะต้องกลับมาพักผ่อนอยู่ที่บ้าน เมื่อวันเวลาผ่านไปไม่นานนัก ก็ได้ข่าวจากคุณต๋นัยว่าคุณอวยชัยเสียชีวิตแล้ว ก็รู้สึกเสียใจมาก แต่ไม่ว่าคุณอวยชัยจะอยู่ไหนใด โปรดจงรับทราบความรักและความเคารพจากหนูด้วย

ในความทรงจำของหนู คุณอวยชัยมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รักเพื่อนพวงพ้อง รักครอบครัว ลูกหลาน ญาติมิตร และคนรอบข้าง

ดังนั้นแม้จะตระหนักดีว่า สักวันหนึ่งคุณอวยชัยจะต้องจากไป แต่การสูญเสียคุณอวยชัย เป็นการสูญเสียที่มีผลกระทบต่อจิตใจและความรู้สึกอย่างใหญ่หลวง พระคุณและความรักความเมตตาที่คุณมีให้หนูจะอยู่ในหัวใจ รวมทั้งเป็นตัวอย่างที่ดีตลอดไป

ในโอกาสนี้ หนูขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ตลอดจนคุณงามความดีที่คุณอวยชัยได้สั่งสมมาตลอดอายุขัย จงดลบันดาลประทานพรให้ดวงวิญญาณของคุณอวยชัย ฐิติโมสิต ประสบแต่ความสุขสงบ และร่มเย็นในสัมปรายภพทุกประการ

กรณ์คะ

คำไว้อาลัย

ด้วยความผูกพัน

เราเป็นเพื่อนเรียนด้วยกันมา ทั้งอวยชัยและแดงตั๋ย แต่ต่างวาระกันแดงตั๋ยนั้นเป็นนักเรียนประจำด้วยกันที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ตั้งแต่ชั้นประถมเมื่อกว่า 60 ปีมาแล้ว จึงสนิทสนมกัน เราได้ออกมาเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จึงมารู้จักกับอวยชัย ไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน แต่มาคุ้นเคยกันเมื่อได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกรรมการโรงเรียนที่เรียกว่า “กรรมการห้อง 60” เราทำด้านปฏิคม อวยชัยเป็นประธานหนังสือพิมพ์ ซึ่งเหมาะกับเขามาก เขาเป็นลูกชายคนเดียวของคุณเฉลิม วุฒิโฆสิต นักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียง เป็นที่น่านับถือในวงการ ท่านเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชาวไทย งานของอวยชัยต้องมีทีมงานช่วยทำหนังสือรุ่นของโรงเรียน รวมทั้งหาโฆษณาด้วย อวยชัยได้ตั้งอนุกรรมการจำนวนหลายคน เขาจึงเป็น “พี่แวน” ที่น้องๆ รู้จัก แล้วเราก็สอบเข้าคณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียนด้วยกันมา 5 ปี และจบพร้อมกัน

พอเข้าสถาปัตแล้ว “ลูกแก้ว” ที่เรียบริ่อยก็เปลี่ยนไปตามสิ่งแวดล้อม ชอบแอบเล่น พุดตลก แต่ทำเป็นเสียบๆ หน้าตาย คุณไม่ให้เสียภาพพจน์ เรียนปีหนึ่งมีเพื่อนจากโรงเรียนเตรียมฯ เข้ามาด้วยกันสืบทอดว่าคน แรกๆ ยังไม่คุ้นกับเพื่อนหน้าใหม่ จึงเล่นแหย่กันเอง วิชาที่เรียนปีหนึ่งเป็นวิชาพื้นฐานทางศิลปะ อาจารย์แสงอรุณ รัตกลีกร เป็นผู้สอนและคุมสตูดิโอ เป็นที่รู้จักกันว่าอาจารย์แสงอรุณเป็นปรมาจารย์ทางด้านศิลปะอย่างหาคนเทียบยาก และอาจารย์ก็มีอารมณ์ศิลปินอย่างมาก จนพวกเรากลัวด้วย อาจารย์สอนวิชา Sculpture รวมทั้ง Bas Relief วันนั้นอาจารย์ให้ออกแบบ Bas Relief ด้วยทรายในกรอบไม้ ซึ่งต้องทำอย่างระมัดระวัง เพราะทรายล้นง่าย นิสิตตั้งอกตั้งใจทำ อวยชัยทั้งที่อยู่คนละมุมห้องแต่ก็เดินมาแวะเวียน เอนิ้วจิ้มงานของเราให้ล้นอยู่หลายหน แรกๆ ก็ไม่ว่าอะไร หลายทีเข้าเราจึงโพล่งฟ้องอาจารย์ว่าอวยชัยชอบมาแกล้งเรื้อย อาจารย์มองหน้าอวยชัยนึกว่าจะดูแต่กลับพูดว่า “อวยชัย คุณเป็นคนตาแหลม” เพื่อนๆ เฮกัน อาจารย์สถาปัตก็เป็นที่เสียอย่างนี้

เรามีสุนัขพันธุ์ Cocker Spaniel ที่สารภีเพื่อนสถาปัตย์ให้มา มันออกลูกมา 6 ตัว สีน้ำตาลอ่อนและสีดำ อวยชัยอยากได้สีดำ ตัวที่ให้ไปคงจะเป็นตัวสุดท้าย ตัวเล็ก อวยชัยรับไปพร้อมบ่นเบาๆ ต่อว่าเล็กน้อยว่า “ให้ผมตัวเล็กที่สุดเลย” ก็บอกว่า “นั่นแหละดีแล้ว” แต่เมื่อเอาไปเลี้ยง เขาบำรุงให้กินเนื้อกับไข่วันละ 2 ฟอง มาเห็นอีกที เขาเอามาอวด ตัวโตกว่าเพื่อน แข็งแรง ขนดำมันหยิกสลวยน่ารักเชียว

อวยชัยขึ้นชื่อว่าเก่ง Still Life ทั้งเส้นสาย Shade and Shadow วาดได้เหมือนมาก เรื่องเรียนเขามีระเบียบ รับผิดชอบสูง ได้รับ Assignment ทำโปรเจกต์ เขาไม่รีรอ คิดเลย พวกเราส่วนใหญ่ปล่อยอารมณ์ เล่น ทำอย่างอื่น จนเวลาส่งจึงเอาจริง ซึ่งอวยชัยคิดว่าพวกเราไม่กลัวได้ F หรือใจ

ความที่เป็นคนขยันและใฝ่ดี เขายังไปเรียนภาษาเยอรมันและสอบได้ทุนไปเรียนต่อที่เยอรมัน เมื่อเรียนจบได้แวะไปเที่ยวนิวยอร์ก ขณะนั้นเราเรียนจบปริญญาโทแล้วได้ทำงานที่นิวยอร์ก จึงได้พาอวยชัยเที่ยว จำได้ว่าพาไปที่ Brooklyn Heights เป็นสวนสาธารณะเล็กๆ มองดูเข้าไปที่เกาะแมนฮัตตัน ตึ้นตาคี และมี Brooklyn - Queens Expressway อยู่ที่ระดับล่างอีกที

จนกลับมาแล้ว อวยชัยทำงานเป็นอาจารย์ที่คณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ฟังว่า ขณะสอน อาจารย์ไม่อยู่นิ่ง เดินกลับไปกลับมาที่หน้ากระดานตลอดเวลา (คงเดินแบบทหารเยอรมัน) จนลูกศิษย์คนหนึ่งขอให้อาจารย์หยุดเดิน “ผมเวียนหัวครับ”

ถึงคราวจะขอสาวแต่งงาน แดงตั๋ยนั้นทางบ้านเป็นตระกูลเก่า บ้านอยู่ริมคลองบางหลวง คุณป้า คุณอา เรียนที่โรงเรียนวังหลัง คุณป้าเก่ง ภายหลังเรียนจบที่ Cornell University, N.Y. USA. คุณป้าเลี้ยงดูและรักแดงตั๋ยดุจลูก เราสนิทกับคุณป้าด้วย เพราะเคยเป็นครูสอนคุณแม่ พอทราบเรื่องจะมาสู่ขอ คุณป้าโทร. มาสอบถามกับเรา โดยเริ่มต้นว่า “พ่อแวนตากันแก้วเป็นเพื่อนกับเธอใช่ไหม?...” เราตอบให้ท่านสบายใจ รับรองไปว่าอวยชัยเป็นคนดี รับผิดชอบ ขยันทำงาน สุดท้ายคุณป้ารับว่าเป็นหวังที่อวยชัยใส่แวนตาหนา เกรงว่าตอนแก่จะมองไม่เห็น เป็นภาระให้แดงตั๋ยต้องลำบากดูแล แท้จริงแล้วเทคโนโลยีสมัยใหม่เขาิงเลเซอร์รักษาได้ ภายหลังตาของอวยชัยกลับเป็นปกติ ไม่ต้องใส่แวนตาเลย

เมื่อครั้งจุฬาฯ จัดงานเลี้ยงเกษียณอายุให้แดงต้อย อาจารย์รุ่นน้องที่คณะครุศาสตร์ โทร. มาขอให้กล่าวสุนทรพจน์ให้ในฐานะเพื่อน โดยอัดเสียงไปเปิดเป็นการเซอร์ไพรส์แดงต้อย ดูเหมือนจะให้ส่งรูปไปประกอบด้วย ตอนท้ายเราได้กล่าวถึงคู่ชีวิตที่ดูแลกันมา กินใจอวยชัยถึงกับน้ำตาซึม แแดงต้อยเล่าให้ฟังว่าเขาเป็นคนเช่นสิทิว เราเคยพูดกับแดงต้อยว่า พ่อแม่เขาเลี้ยงลูกอย่างไร ลูกสุดท้องผู้ชายคนเดียวด้วย “ลูกแก้ว” น่าจะถูกตามใจ เอาแต่เล่น แต่เขากลับเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง (กินไป)

อวยชัยได้ก่อตั้งบริษัทออกแบบ เขาทุ่มเทกับงานจนแทบไม่ได้สังสรรค์กับเพื่อนๆ เขาทำงานด้วยความเสียสละ เป็นห่วงลูกน้อง เป็นที่น่าสรรเสริญ บัดนี้บริษัทมั่นคง มีงานออกแบบตึกใหญ่ๆ หลายงาน เราเชื่อว่าสถาปนิกผู้ร่วมงานตระหนักดีในเรื่องนี้ และคงสืบทอดเจตนารมณ์ของอาจารย์อวยชัยต่อไปได้

ระยะหลังที่อวยชัยป่วย ไม่มีเสียง โทร. ไปหาแต่รู้สึกไม่สะดวก ไม่อยากขัดใจ ได้แต่แนะนำให้แดงต้อยพาไปเปลี่ยนบรรยากาศ พักผ่อนที่บ้านเขาใหญ่ที่เพิ่งสร้างเสร็จ ทราบว่าอวยชัยชอบและไปพักผ่อนร่วมอาทิตย์เลย

ท้ายที่สุด อวยชัยอยู่ไอซียู แแดงต้อยโทร. ส่งข่าวมา เรารีบไปเยี่ยมได้ทัน อวยชัยยังรับรู้เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะได้เจอกัน

อวยชัยจากไปด้วยเหตุปัจจัยและตามกฎแห่งกรรมที่มนุษย์ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เราเชื่อแน่ว่าอวยชัยไปสู่ภพภูมิที่ดี เขาทำแต่กรรมดี ไม่เบียดเบียนใคร เป็นลูกที่ดี เป็นสามี เป็นพ่อ เป็นน้อง เป็นเพื่อนที่ดี ยิ่งกว่านั้นยังทำบุญเป็นวิทยาทานมาตลอด ถ่ายทอดความรู้แก่นิสิตสถาปัตย์จำนวนนับพันๆ คน ซึ่งพวกเขาได้นำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัว อันเป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติ

ด้วยความผูกพันที่เป็นเพื่อนกันมานาน จึงมีความอาลัยต่อการจากไปของอวยชัย

โสภภาพิศ อหันทริก

คำไว้อาลัย

อวยชัยเพื่อนรัก

อวยชัยเป็นเพื่อนที่เคยทำงานเพื่อสังคมร่วมกันของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา แม้ว่าเราจะทำงานด้วยกันเพียง 2 ปี แต่เราก็สนิทกันเหมือนญาติ อวยชัยเป็นคนพูดน้อยแต่จริงจัง มีความรับผิดชอบ มีวิธีการบริหารจัดการที่ดีเยี่ยม การทำหนังสือของโรงเรียนในขณะที่อายุไม่ถึง 20 ปี ถือว่าเป็นผลงานสุดยอด

ความเป็นคนช่างฝัน การเป็นสถาปนิกคือสิ่งที่อวยชัยได้ทำสิ่งที่ตัวรัก และสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ไว้มากมาย แม้ว่าระยะหลังเราจะห่างกันไปบ้างด้วยภาระงานที่รัดตัวด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่ข่าวคราวต่างๆ ของเพื่อนรักก็ยังคงได้รับฟังอยู่เสมอ

พระพุทธเจ้าสอนว่ามีเกิดก็ต้องมีดับ อวยชัยได้เกิดมาทำประโยชน์ให้แผ่นดินมากมาย ถึงเวลาที่เพื่อนจะได้พักผ่อนแล้ว ขอกุศลผลบุญที่เพื่อนได้ทำไว้จงบันดาลให้เพื่อนไปสู่สุคติในสัมปรายภพเถิด

ศ.คลินิกเกียรติคุณ นพ. เหลือพร - ดาริกา ปุณณกันต์

คำไว้อาลัย

เพื่อนเก่า

เรารู้จักอวยชัยตั้งแต่เรียนโรงเรียนเตรียมอุดม และมาต่อที่สถาปัตย์ จุฬาฯ เป็นเวลานานกว่า 50 ปีแล้ว

อวยชัยเป็นคนดี มีคุณธรรม เคร่งครัดในระเบียบวินัย เมื่อเรียนจบก็เป็นอาจารย์สอนที่สถาปัตย์ จุฬาฯ ซึ่งมีสิ่งแวดล้อมที่ดี เอื้อแก่การทำความดีและทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น

เรามีความเชื่อมั่นว่า อวยชัยจากไปสู่ภพภูมิที่ดี สู่สุคติภูมิ เนื่องในความดี มีคุณธรรม และใช้ชีวิตที่เป็นประโยชน์คุ้มค่า

สุธาร เดชอุดม

คำไว้อาลัย

ไว้อาลัย

รู้จักอวยชัย วุฒิโฆสิต เมื่อ 55 ปีที่แล้ว เรียนอยู่ห้องเดียวกันที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา อวยชัยเป็นคนเงียบๆ ไม่พูดมาก ยิ้มอย่างเดียว จบจากเตรียมมา อยู่จุฬาฯ ด้วยกันอีก 2 ปีก็ไม่เคยเจออวยชัยเลย มาพบกันอีก 3 - 4 ครั้งเมื่อมีการประชุมสร้างตึก Welles ที่โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียนร่วมกัน อวยชัยก็ยังเหมือนเดิม คือถามคำตอบคำ เงียบๆ ยิ้มอย่างเดียวไม่เปลี่ยน จนเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม ได้รับโทรศัพท์จากธีระชัย บอกว่าให้ช่วยเขียนอะไรก็ได้ให้เพื่อนหน่อย ถึงได้รู้ว่าเพื่อนจากไปแล้ว รู้สึกใจหาย ขอให้เพื่อนหลับให้สบาย ระลึกถึงและตั้งใจที่ได้รู้จักเพื่อนที่ชื่อ “อวยชัย”

แพทย์หญิงรัชนี ธีระบุตร (ปัตติสิงห์)

ห้อง 82 ต่อ.

คำไว้อาลัย

บางเสี้ยว บางตอน

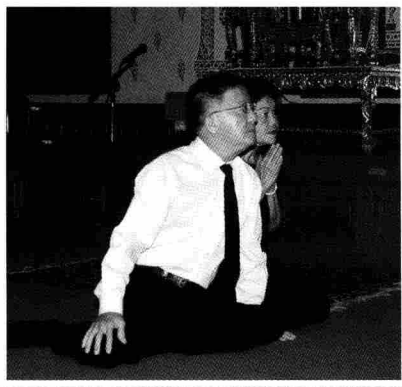
เรา หมายถึง อวยชัยและผม จบจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา มาเข้าสถาปัตย์ จุฬาฯ ในรุ่นมี 60 คน เป็นนิสิตหญิง 12 คน ขณะเรียนเรากับเพื่อนอีก 2 คน ดิเรกและซวาลตั้งกลุ่มชื่อย่อว่า “ท ท ท” แปลว่า “ทำทันที” ก็ตรงที่ตั้งเป้าว่า เมื่อโรมิ่งงานที่เป็นโปรเจกต์ก็ให้เริ่มค้นคว้าและลงมือทำ ไม่ทิ้งไว้จนใกล้กำหนดส่งแล้วค่อยลงมือ นั่นเป็นลักษณะหนึ่งของอวยชัยที่เป็นคนแอ็คทีฟ ไม่เฉื่อยและมีการวางแผนในทุกเรื่อง

จบปี 3 อาจารย์เสื่อ (อาจารย์สมัยศารท) ได้เรียกอวยชัยไปทำงานพาร์ทไทม์ที่ออฟฟิศบ้านอาจารย์ อวยชัยชวนผมไปทำงานด้วยกัน เราใช้เวลาเรียนและทำงานหาประสบการณ์ไปพร้อมกันจนเรียนจบปีที่ 5

เนื่องด้วยสมัยเรียนโรงเรียนเตรียมฯ อวยชัยและผมเรียนวิชาเยอรมันเหมือนกัน คงเป็นแรงบันดาลใจให้อวยชัยตั้งเป้าเรียนต่อหลังจบปริญญาตรีที่ประเทศเยอรมัน จึงชวนผมเรียนซึ่งก็มีพื้นฐานอยู่แล้วไปเรียนต่อที่สถาบันเกอเธ่ ตั้งอยู่แถวถนนพระอาทิตย์ในสมัยนั้น

ผมได้งานทำที่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย อวยชัยไปเรียนต่อที่เยอรมัน ครั้งที่ผมไปดูงานต่างประเทศได้แวะเยี่ยมอวยชัย ซึ่งได้พาผมเที่ยวทั่วกรุงเบอร์ลินในฐานะเจ้าถิ่น

กลับจากเยอรมัน อวยชัยเข้าเป็นอาจารย์สอนที่คณะสถาปัตย์ฯ จุฬาฯ เราชวนกันตั้งออฟฟิศ รับงานออกแบบ พร้อมทั้งชวนเพื่อนวิศวะโยธา ธีระชัย สราธรรมย์ เพื่อนจากโรงเรียนเตรียมฯ มาร่วมด้วยครบ 3 คน สำนักงานอยู่แถวสะพานควาย ทำงานกันเฉพาะตอนเย็นหลังเลิกงานประจำ ตั้งแต่ 2 ทุ่มถึงเที่ยงคืน

งานแรกของสำนักงานแทน
ที่จะเป็นงานออกแบบ กลับเป็นงาน
อินทีเรียร์โรงเรียนสอนตัดเสื้อ โชคดี
ที่ 5 ปีที่เรียนมาเราเรียนมาครบทั้ง
ออกแบบภายนอก ออกแบบภายใน
และจัดสวน

งานออกแบบทยอยเข้ามาเป็นลำดับ ทำให้ต้องทำงานกันเต็มที่ จึงย้าย
ออฟฟิศมาอยู่แถวอินทรา ประตูนํ้า และเมื่อมีพนักงานมากขึ้น จึงต้องย้ายอีกครั้ง
มาที่ตึกไคมารู ราชประสงค์ และที่นี่มีลูกศิษย์อาจารย์อวยชัยมาช่วยทำงานหลายคน
ย้อนรอยอดีตสมัยที่อาจารย์เรียกเราไปใช้งาน ผมเองจะค่อยๆ ห่างออกมาเพราะ
ติดงานประจำที่ กพผ. และในที่สุดก็แยกตัวออกไป

หลังจากนั้น อวยชัยได้คิดที่จะสร้างสำนักงานถาวรจากที่เคยย้ายไปมา
หลังจากมองทำเลในซอยมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยตอนมารับงานออกแบบ
อาคารเรียนใหม่มหาวิทยาลัย บริษัท TEAC จึงมีที่ตั้งเป็นหลักแหล่งที่นี่

สำนักงานได้เจริญเติบโตมาเป็นลำดับจนถึงทุกวันนี้ เพราะความมุ่งมั่น
เอาจริงเอาจัง และเอาใจใส่ในทุกรายละเอียดของอวยชัย

ขอผลบุญกุศล คุณความดีที่อวยชัยสร้างมาชั่วชีวิต รวมทั้งผลบุญที่ครอบครัว
และญาติมิตรได้ร่วมกันทำอุทิศให้ จงปกป้องอภิบาลรักษา และเป็นปัจจัยหนุนให้
ดวงวิญญาณของอวยชัยผู้ล่วงลับไปสู่สุคติและได้บำเพ็ญบารมีต่อไป จงประสบ
ทางสว่าง สะอาด สงบ พ้นไปจากความทุกข์ทั้งปวง

อำนาจ สุชาโต

คำไว้อาลัย

เพื่อนผมชื่อ “อวยชัย วุฒิโฆสิต”

ผมเคยได้รับคำถามจากผู้ชำนาญการการเกษตรชาวต่างชาติที่เป็นที่ปรึกษากรมวิชาการการเกษตร เรื่องการจัดตั้งสถานีศูนย์การวิจัยการเกษตรแห่งชาติ ท่านหนึ่งว่า

“คุณเป็นผู้ชาย คุณไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่หาความสุข แล้วคุณ จะเกิดมาทำไม”

ผมตอบแบบปากไวๆ ไปว่า “ก็เกิดมาเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบกับ คนที่ไม่เคยกินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่หาความสุขสนานรื่นเริงอย่างคนอื่น ก็มีชีวิตอย่างมีความสุข”

ซึ่งจริงแล้วคำตอบของผมหมายถึงวิถีทางของการดำรงชีวิตที่งดงามของเพื่อนผมคนหนึ่ง ที่อยู่ในสังคมในปัจจุบันด้วยการไม่ข้องแวะกับอบายมุขทุกชนิดทุกประเภท ตลอดเวลาตั้งแต่รู้จักกันเมื่อ 50 กว่าปีจนปัจจุบัน

เพื่อนผมชื่อ “อวยชัย วุฒิโฆสิต” ผมคงไม่ต้องใช้คำนำหน้านามเพื่อประกาศเกียรติคุณของเพื่อนผม เพราะไม่ว่าใครหรือผมจะประกาศเกียรติคุณของเขาก็ไม่ทำให้ “อวยชัย วุฒิโฆสิต” เปลี่ยนแปลงเกียรติคุณแห่งความดีพร้อมไปได้แม้แต่น้อย

อวยชัยเพื่อนผมคนนี้เป็นบุตรชายของนักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่ง ซึ่งได้รับการยกย่องจากบรรดานักหนังสือพิมพ์ด้วยกันว่า ท่านเป็นสุภาพบุรุษนักหนังสือพิมพ์ที่แท้จริง คุณพ่อของอวยชัยชื่อ เถลิมวุฒิ วุฒิโฆสิต เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อ “ชาวไทย” สำนักงานของหนังสือพิมพ์นี้ตั้งอยู่หน้าวัดสระเกศราชวรมหาวิหาร

ความงดงามแห่งชีวิตของคุณพ่อคุณอวยชัย ที่เป็นต้นแบบของชีวิตของอวยชัย ความสงบ สันติ ของวัดสระเกศราชวรมหาวิหารที่แผ่พลังแห่งความดีงาม ได้เสริมสร้างคติแห่งชีวิตของอวยชัยก็คือ ความเป็นผู้มีศีล หรือความเป็นผู้มีปกติที่ไม่เคยเบียดเบียน ประทุษร้ายต่อผู้ใดและตน ความเป็นผู้มีศีลของอวยชัยเป็นปกติ

แห่งชีวิต เป็นต้นแบบของเพื่อน ของศิษย์ ของลูก โดยไม่ต้องแสดงตนให้ประจักษ์แก่ผู้ใด แต่ได้แสดงอยู่ตลอดเวลาของการมีชีวิต ชีวิตที่สงบสุข เรียบง่าย เต็มไปด้วยเมตตา และรื่นเริงในทุกกาลและเวลา ศิลที่อวยชัยปฏิบัติอยู่นั้นเป็นปกติของชีวิตก็คือ เบญจศีล หรือศีล 5 ที่พวกเราทั้งหลายมักจะสมาทานกันตอนเข้าวัดทำบุญ แต่ศีล 5 ของอวยชัยเป็นศีล 5 ที่อวยชัยปฏิบัติโดยไม่ต้องสมาทานที่ไหน นอกจากอยู่ในพฤติกรรมและเจตนาของอวยชัยตลอดเวลา

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ที่พวกเราแปลกันและเข้าใจกันว่าเว้นจากการฆ่าสัตว์นั้น ศีลข้อนี้ของอวยชัยหมายถึง การไม่คิด ไม่ทำ ไม่เคยแม้ประทุษร้ายต่อสัตว์ มนุษย์ ผู้มีลมหายใจผู้ใดทั้งสิ้น ให้ชีวิตสัตว์ มนุษย์ ต้องสิ้นไป หรือแม้แต่ได้รับความเจ็บป่วยแต่อย่างใด

อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ที่พวกเราแปลว่าเว้นจากการลักทรัพย์นั้น ศีลข้อนี้ของอวยชัยมิได้หมายแปลเพียงการแย่งชิงลักขโมย ฉ้อโกง ทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ผู้ใด อวยชัยคงสมาทานศีลในข้อนี้ไปจนถึงไม่เคยแม้แต่จะประทุษร้าย แย่งชิงทรัพย์สิน ให้ทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ของสัตว์ของมนุษย์ได้ให้ฉิบหาย สูญหาย ไร้ค่า

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ นั้นมิได้หมายความว่าเพียงประพฤติดิฉิดในกามหรือการไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงหรือชายอื่นที่มีใ้คู่ครองของตน กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณีของอวยชัยหมายถึงการไม่ประทุษร้าย แย่งชิง ทำลายคนรักหรือของรัก ที่เป็นที่ยึดมั่นด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อันเป็นฐานของกามคุณของผู้ใดทั้งสิ้น อวยชัยมีความสุขอยู่กับความงดงามและความยินดีในความรักของผู้อื่นตลอดอายุขัยของอวยชัย

ในเรื่องของ**มฺสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ** หรือศีลข้อที่ 4 นั้น ศีลข้อนี้ของอวยชัยมิได้หมายถึงการพูดปด หลอกลวง โกหก เสียดสี ดูถูกดูแคลนผู้ใดให้เกิดความโกรธแค้นหรือเอาประโยชน์โดยมิชอบ แต่**มฺสาวาทา**เวระมะณีของอวยชัยหมายถึงการไม่กล่าวคำที่มีลักษณะประทุษร้ายต่อจิตใจ ให้เกิดความโกรธแค้นเกลียดชังแก่ผู้ใด **มฺสาวาทา**ของอวยชัยเป็นเรื่องที่อวยชัยให้แก่เพื่อนพ้อง ลูกศิษย์ และผู้อยู่ใกล้ทั้งสิ้น

และสุดท้ายคือ ศิลข้อที่ 5 สุราเมระยะมัณชะปะมาทัตถานา เวะระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทียามิ ที่มีได้หมายถึงการไม่เสพสุรา เครื่องดองของเมา
ในชีวิตของอวยชัย หากหมายถึงสติแห่งการรักษาศีลข้างต้นทั้ง 4 ข้อที่มั่นคง
ไม่มัวเมา ไร้สติ ดังเช่นคนดื่มน้ำเมาต่างหากเล่าที่อวยชัยรักษาศีลข้อที่ 5 นี้ไว้

อาณิสสแห่งการรักษาศีลทั้ง 5 ข้อที่อยู่ในท้ายบทของการรักษาศีล อันได้แก่

ศีลนะ โภคะสัมปะทา ศีลที่อวยชัยยึดมั่นถือปฏิบัติทั้ง 5 ข้อนี้ เป็นโภคะทรัพย์
อันสำคัญที่ประมาณมิได้ของอวยชัย

ศีลนะ สุคะติง ยันติ ศีลที่อวยชัยยึดมั่นถือปฏิบัติโดยชอบนี้แล ทำให้ชีวิต
ของอวยชัยมีความสุข สงบ สันติ อันเป็นมงคลสูงสุด และ

ศีลนะ นิพพุติง ยันติ ตัสมา สีสัง วิโสทะเย ถ้านิพพานที่ท่านพุทธทาส
แปลว่าไม่ร้อยรัดไม่เสียดแทง ชีวิตในภพนี้และในภพหน้าของอวยชัยก็น่าจะแน่ชัดว่า
อวยชัยไม่ถูกร้อยรัดด้วยกิเลส ไม่เสียดแทง ร้อนรนด้วยความปรารถนาอันเป็น
ความว่างเปล่า ความสงบ สันติ อันเป็นมงคลสูงสุดในพุทธศาสนา เป็นคุณสมบัติ
ของอวยชัย วุฒิโฆสิต ทั้งในภพนี้และภพอื่น

ชีวิตของอวยชัยคือ ชีวิตอันเป็นตัวอย่างของความงดงาม ความสุข ที่เป็น
ของตนเอง และใช้เปรียบเทียบกับคำถามของผู้คนที่ชีวิตอันร้อยรัดไปด้วยกิเลส
และตัณหา

ร.ต. ขวพงศ์ ชำนิประศาสน์
อดีตนายกสมาคมสถาปนิกฯ

คำไว้อาลัย

แด่เพื่อน

อวยชัย วุฒิโฆสิต

เป็นลูก “แก้ว” ของ ผอ. สวัสดิ์ วุฒิโฆสิต ผอ. โรงเรียนสตรีโชติเวช ผู้มีทั้งความเป็นระเบียบและเรียบร้อย กับ คุณเฉลิม วุฒิโฆสิต บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “ชาวไทย” อวยชัยได้รับการถ่ายทอดมาจากทั้งสองท่านเป็นอย่างดี สัมกับเป็นลูกแก้วจริงๆ ทั้งความเรียบร้อยและความเป็นนักเขียน

เป็นผู้ชายที่เรียบร้อยที่สุดในห้องของสถาปัตย์ จุฬาฯ น้องใหม่ปี 2504 คนที่เรียบร้อยที่สุดเป็นผู้หญิง ชื่อ สุณีภา จากเตรียมอุดมเรือนไม้สี่เหลี่ยมด้วยกัน อวยชัยเรียนอยู่ห้องริมสุด ห้อง 82 ผมอยู่ห้องติดกันคือ 83 เห็นหน้ากันบ่อยแต่ไม่เคยคุยกัน เพราะอวยชัยใส่แว่นหนา มองใครข้างๆ ไม่ค่อยเห็น ขอโทษแทนเพื่อนด้วย ถ้าไม่ทักทายหรือไม่รับไหว้ใครๆ (ไม่ได้เจตนาครับ)

เรามาสันทกันมากเมื่อตอนปลายปี 2 แล้ว อาจารย์สมัยศารทเลือกเรา 2 คนไปทำงานที่บ้านซอยสวัสดิ์ (คงจะเห็นว่าเข้าท่าที่สุด/คุยหน้อย) เดินเข้า - ออก ซอยสุขุมวิท 31 กินข้าวด้วยกัน ไปตัดผมยังไปด้วยกัน (อาจารย์จ่ายเงิน) แต่ไม่เคยชวนกันไปเที่ยวชุกชน

ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้แทนรุ่นในตำแหน่งและหน้าที่สวัสดิการคณะ มีหน้าที่ดูแลและรับกำไรการค้าของร้านตงเอียง และหารายได้อื่นเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายกิจกรรม นิสิตอย่างรอบคอบโดยมิให้รั่วไหล จึงเป็นหน้าที่ที่เหมาะสมกับอวยชัยที่สุด

อวยชัยเป็นคนตั้งใจจริง ขยัน ตรงต่อเวลา เสมอต้นเสมอปลาย เป็นหนึ่งในร้อยคนที่วิญญาณศิลปินชาวสถาปัตย์เข้าสิงได้น้อยที่สุด

จบจากเยอรมันอวยชัยแหวะหมมที่อเมริกา พวกนี้เที่ยวเพลินจากฟิลาเดลเฟีย ไปนิวยอร์ก บอสตัน ไนแองการา เข้าแคนาดา โตรอนโต ออตตาวา เลาะชายทะเล ตะวันออก

กลับมาเห็นเราแยกไปตีกอล์ฟกับเพื่อน อวยชัยถามว่าใช้เวลาเท่าไร จะตีกอล์ฟได้เท่ากับเทอดเกียรติ อีกปีกว่าๆ เรากลับมาจะชวนไปตีกอล์ฟ เพื่อนบอกว่ายังไม่มีความไปซื้อไม้กอล์ฟ และบอกว่าช่วยเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวให้ด้วย จะแต่งงานกับ อาจารย์กรรมการ เพื่อนโสภาศิต ถามว่าจีบกันมานานหรือยัง อวยชัยบอกว่าพบกันที่ งานปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่จุฬาฯ ก็คงเป็นบุพเพสันนิวาสจริงๆ คนสวยอย่าง อาจารย์แดงต้อย หนุ่มๆ แอบมองตั้งเยอะ (แต่จะคอย “แก้ว”)

นอกจากสอนหนังสือที่จุฬาฯ แล้ว คนขยันอย่างอวยชัยได้ตั้งสำนักงาน สถาปนิก ชื่อ TEAC รับทำงานมากมายเป็นปีกแผ่น มีน้องๆ ช่วยกันขยันขันแข็ง เป็นทีมที่ถนัดด้านโรงพยาบาลเป็นพิเศษ ทุกอย่างเดินหน้าไปด้วยดี เป็นระบบระเบียบ จนวันหนึ่งคนดีที่น่ารักอย่างอวยชัยก็มาจากพวกเราไป

ไปดี ไม่ต้องห่วงอะไรแล้วนะเพื่อน

เทอดเกียรติ ศักดิ์คำดวง

สธ. 101/2504

คำไว้อาลัย

จากเพื่อนและผู้ร่วมงานคนหนึ่ง

รู้จักอวยชัยมาตั้งแต่สมัยเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พ.ศ. 2502 ในฐานะเลขานุการหนังสือพิมพ์ห้อง 60 ซึ่งมีอวยชัยเป็นประธาน หลังจากนั้นก็มาเรียนที่คณะสถาปัตยกรรม จุฬาฯ ด้วยกัน แล้วจบพร้อมกันในปี พ.ศ. 2509 จากนั้นก็แยกย้ายกันไปตามวิถีชีวิตของแต่ละคน จนมาพบกันอีกในช่วงการทำงานวิชาชีพ ในฐานะผู้ออกแบบกับที่ปรึกษาและบริหารงานก่อสร้าง ซึ่งในการทำงานย่อมต้องมีข้อขัดแย้งกันเป็นธรรมดา แต่เราก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดมา

มาร่วมงานกันอีกครั้งที่คณะสถาปัตยกรรม จุฬาฯ โดยเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์นักศึกษาในระดับปริญญาโท ทั้งโครงการปกติและโครงการพิเศษด้วยกันหลายปี

ได้ข่าวอวยชัยเข้าโรงพยาบาลจากอาจารย์พรรณชลัทเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา นึกไม่ถึงว่าอวยชัยจะจากไปหลังจากที่ได้ข่าวไม่นาน อวยชัยเป็นเพื่อนที่ดีและมีน้ำใจ ขนาดไม่สบายยังส่งการ์ดมาแสดงความยินดีที่ลูกสาวแต่งงานและขอโทษที่มาร่วมงานไม่ได้ ช่างเป็นเพื่อนที่มีน้ำใจจริงๆ

อวยชัยเป็นเพื่อนที่ดี มีน้ำใจทั้งในฐานะเพื่อนและผู้ร่วมงาน การจากไปของอวยชัยเป็นการสูญเสียเพื่อนที่ดีและบุคลากรในวงการสถาปัตยกรรม ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ซึ่งน่าเสียดายยิ่ง

ขอให้อวยชัยไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเถิด

รองศาสตราจารย์มาลินี ศรีสุวรรณ

คำไว้อาลัย

ความทรงจำถึงเพื่อน...อวยชัย วุฒิโมลิต

เพื่อนสถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่นเข้าปี 2504 มีนิสิตหญิง 12 คน ที่เหลือเป็นนิสิตชาย อาจารย์อวยชัยเป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งเพื่อนๆ จะจำอวยชัยได้ในฐานะเพื่อนผู้ชายที่อยู่ในกลุ่มเรียนหนังสือดี ขยัน ตั้งใจเรียน งานออกแบบในวิชา Architectural Design แต่ละชั้นปี จะมีความเรียบร้อย ตรงไปตรงมา มีเหตุผล แต่ไม่สะดุดตา ดึงดูดความสนใจเหมือนงานของเพื่อนบางคน แต่ก็กลายเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของอาจารย์อวยชัยที่เพื่อนๆ จะจำได้

ความที่อาจารย์อวยชัยเป็นคนมีน้ำใจ ห่วงใยเพื่อนๆ ร่วมชั้น และพี่ๆ น้องๆ ในคณะสถาปัตย์ ดังนั้นตอนอยู่ปี 3 อาจารย์อวยชัยจึงมีตำแหน่งเป็นส่วสติกรของคณะสถาปัตย์ หน้าที่หลักคือจัดหาอุปกรณ์ประกอบการเรียนในวิชาออกแบบ เช่น กระดาษประเภทต่างๆ เครื่องเขียน สี ฯลฯ มาเตรียมไว้ให้ซื้อกันที่ร้านขายเครื่องเขียนเล็กๆ ในคณะ สืบทอดแนวทางที่รุ่นพี่ๆ ทำเป็นตัวอย่างไว้

ยังจำได้ว่าในช่วงที่เรียนอยู่ปีท้ายๆ ของการเรียนในคณะฯ อาจารย์อวยชัยได้ไปช่วยงานอาจารย์ของคณะสถาปัตย์ที่รวมตัวกันทำงานออกแบบ เช่น อาจารย์สมัยศารท อาจารย์ ม.ล.สันธยา อาจารย์ ม.ล.ประทีป อาจารย์ชุมพล และคงมีอาจารย์ท่านอื่นๆ อีก โดยมีนิสิตในคณะ 2-3 คนไปช่วยเขียนแบบ หนึ่งในนั้นก็เป็นอาจารย์อวยชัย คงด้วยความมีวินัยในการทำงาน ร่วมงานกับอาจารย์ท่านอื่นๆ ได้ด้วยดี ประสบการณ์และความสามารถในการทำงานออกแบบจึงเป็นสาเหตุให้อาจารย์มาตั้งสำนักงานออกแบบของตัวเองเมื่อเรียนจบจากคณะสถาปัตย์ จุฬาฯ และเมื่อเรียนจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยในเยอรมัน

ชีวิตในช่วงที่อาจารย์อวยชัยประกอบวิชาชีพในสำนักงานสถาปนิกอิสระพร้อมกับการเป็นอาจารย์ประจำที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบกับความถนัดเฉพาะตัวของอาจารย์อวยชัยที่มักได้งาน

ออกแบบประเภทโรงพยาบาลเอกชนจนเป็นที่รู้จัก เช่น โรงพยาบาลพญาไท 2 โรงพยาบาลไทยนครินทร์ และโรงพยาบาลรัฐอื่นๆ อีก ทำให้อาจารย์อวยชัย มีความถนัดและมักจะเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาตรีและปริญญาโท ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จนกลายเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของอาจารย์อวยชัย และ ทำให้อาจารย์เขียนตำราเกี่ยวกับการออกแบบโรงพยาบาล จากประสบการณ์ และการค้นคว้าของอาจารย์ที่ได้รับความนิยมของนิสิตทั้งในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ และในสถาบันการศึกษาอื่นๆ

ความที่อาจารย์อวยชัยเป็นคนสุภาพ พูดเสียงเบา พวกเราจึงไม่ทันสังเกตว่า อาจารย์อวยชัยเสียงแหบลง และนั่นเป็นเหตุให้อาจารย์อวยชัยเข้ารับการรักษา เกี่ยวกับเส้นเสียงที่โรงพยาบาลจุฬาฯ จำได้ว่าตอนไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลต้องใช้ คุยกันโดยผ่านการเขียนใส่กระดาษถาม - ตอบกัน ความจริงอาจารย์ก็ยังมีเสียง แต่เพื่อไม่ให้อาจารย์ต้องใช้เสียงโดยไม่จำเป็น

หลังจากอาจารย์อวยชัยออกจากโรงพยาบาลแล้ว อาจารย์ก็ยังเป็นอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และเคยประชุมเกี่ยวกับคะแนนสอบที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ABAC) ด้วยกัน ก็ไม่มีปัญหาเรื่องเสียงมากนัก นอกจากอาจารย์จะพูดเสียงเบา ช่วงหลังๆ ขาดการติดต่อกับอาจารย์อวยชัยไปบ้าง แต่ก็ได้รับข่าวคราวจากอาจารย์ กรณีการร่ำรยาอาจารย์อวยชัยว่า อาจารย์อวยชัยต้องไปรับการให้เลือดที่โรงพยาบาล ทุกสองสัปดาห์ ซึ่งอาจารย์จะดูแลใส่ใจขึ้นทุกครั้งที่ได้รับการให้เลือดมา เพื่อนก็ ค่อนข้างเบาใจว่าคงไม่มีอะไรวิกฤติเกี่ยวกับการรักษาอาการป่วยของอาจารย์อวยชัย

แต่แล้วก็ถึงวันที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นวาระสุดท้ายที่ได้พบเห็นอาจารย์ อวยชัยอีก เชื่อแน่ว่าอาจารย์อวยชัยซึ่งไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน เป็นคนจิตใจดี หัวดีต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน กรรมดีนี้คงจะส่งผลให้อาจารย์อวยชัยไปสู่ภพภูมิที่ดี เหมือนเช่นในชาตินี้ที่ทำให้เพื่อนๆ มีแต่ความทรงจำดีๆ กับอวยชัยตลอดไป

ผุสดี ทิพทัส

คำไว้อาลัย

2502

คุณอวยชัย เตรียม 22 คนเมืองกรุง
เคยพาผม ลูกทุ่ง ไปค้างบ้าน
หนังสือรุ่น เขาเป็น บรรณาธิการ
ผมได้งาน เพราะชนะเลิศ ออกแบบปก

คุณพ่อคุณแม่ อวยชัยผม ร่วมโต๊ะอาหาร
แม่อาจารย์ พ่อหนังสือพิมพ์ เป็นนายก
สมาคม นักหนังสือพิมพ์ เราอยากถก
คุณแม่บอก “เรื่องรกรก อย่าเสียเวลา”

คุณอวยชัย จึงมีวินัย เป็นอย่างยิ่ง
เขาเรียนจริง ทำงานจริง และใฝ่หา
สถาปนิก โรงพยาบาล ชั่นนำหน้า
เป็นอาจารย์ แต่งตำรา และสอนศิษย์

2557

สังสารวัฏ พาสามท่าน จากไปแล้ว
ยังชัดแจ้ว “เรื่องรกรก อย่าไปคิด”
เป็นอาจารย์ ทำงานบุญ สร้างลูกศิษย์
บุญลิติต สู่สวรรค์ นිරันดร!

สงคราม

คำไว้อาลัย

สถาปนิกผู้ไม่เคยหยุดนิ่งกับงานออกแบบ

ใช้แล้วครับ ผมหมายถึงท่านอาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต เพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของผมจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาในรุ่นที่เรียกกันสั้นๆ ว่า “ต.อ. 22” อันเป็นสถานศึกษาที่เราได้พบและเป็นเพื่อนกัน จากการรู้จักกันฉันเพื่อนฝูงก็พัฒนามาเป็นเพื่อนที่ค่อนข้างจะสนิทสนมกัน เนื่องจากว่าเราทั้งสองคนได้รับเลือกจากเพื่อนร่วมห้องและท่านอาจารย์ประจำห้องเรียนให้ไปเป็น “กรรมการห้อง 60” ด้วยกัน

อวยชัยหรือ “แก้ว” มาจากโรงเรียนของคริสเตียนก่อนเข้าแผนกเยอรมันของโรงเรียนเตรียมฯ ส่วนผมมาจากโรงเรียนของคาทอลิกและมาอยู่ฝั่งฝรั่งเศสที่เตรียมอุดมฯ ในความทรงจำของผมนั้น แก้วชอบงานวาดรูปและขีดเขียนมาก และมีความรู้ชัดเจนในขั้นตอนจัดทำหนังสือเป็นรูปเล่ม นั่นก็คือทำหน้าที่เป็นสาราณียกรที่เก่งมากออกแฉวของการที่จะเป็นสถาปนิกเอกอย่างชัดเจนตั้งแต่สมัยเรียนเตรียมอุดมศึกษา

กิจกรรมที่ต้องทำร่วมกันในฐานะที่อยู่ “ห้อง 60” ด้วยกัน ทำให้แก้วและผมใกล้ชิดกันมากขึ้น เป็นอันว่านิสัยใจคอของเรามันเข้ากันได้ดี และสำหรับผมแล้วผมมองว่าแก้วเป็นบุรุษที่มีความสุภาพมาก อุนิสิย์อ่อนโยน ยินดีช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเต็มใจ มีความนอบน้อมต่อผู้อาวุโส ให้เกียรติและรับฟังความเห็นของคู่สนทนาอย่างอดทนถึงแม้ว่าจะไม่เห็นด้วยก็ตาม

เมื่อถึงเวลาที่เราจะต้องกระโดดข้ามรั้วโรงเรียนเตรียมฯ เข้าไปในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แก้วก็กระโดดข้ามเพียงระยะสั้นๆ เข้าไปอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ส่วนผมต้องกระโดดไกลกว่าแก้วข้ามสนามใหญ่ของจุฬาฯ ไปอีกฟากหนึ่งเพื่อเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์

ผ่านไป 5 ปี แก้วก็ได้เป็นสถาปนิกสมใจ ส่วนผมนั้นได้สร้างความผิดหวังเล็กๆ ให้กับแก้ว เพราะผมได้เลือกที่จะเป็น “วิศวกรเครื่องกล” ไม่ใช่ “วิศวกรโยธา สาขา

โครงสร้าง” ที่แก้วเคยคิดว่าผมน่าจะเรียนทางนี้ เพื่อที่เราอาจมีโอกาสที่จะทำงานร่วมกันได้เหมือนสมัยอยู่ “ห้อง 60” ที่โรงเรียนเตรียมฯ

เมื่อจบการศึกษากันแล้ว แก้วก็สมัครเป็นอาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ส่วนผมก็สมัครเป็นอาจารย์ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ เรียกว่าเรายังอยู่ใกล้กันคือในรั้วของจุฬาฯ ทั้งคู่

ผมทราบว่าแก้วได้รับทุนไปศึกษาต่อที่ประเทศเยอรมนี ถ้าจำไม่ผิดก็คือที่ T U Berlin หรือ Technical University Berlin หากจำชื่อผิดไปก็ขอภัยนะครับ เพราะมันนานมากแล้ว ขณะที่ผมก็ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ

อยู่มาวันหนึ่ง ผมก็ได้รับจดหมายจากแก้วว่าจะมาเยี่ยมผมและเที่ยวที่ลอนดอน ให้ผมมารับด้วย แก้วเลือกเดินทางด้วยรถไฟครับ และผมก็ได้ไปรับแก้วที่สถานีชาร์ครอส (หากจำไม่ผิด) ที่ลอนดอน แก้วได้มีโอกาสพบกับเพื่อนเก่า ต.อ. 22 อีกคนหนึ่ง คือ ยาหิยศรีเฉลิม บุณาค (สกุลเดิม) เรา 3 คนก็เที่ยว กิน ดูสถานที่ต่างๆ ในกรุงลอนดอนแบบประหยัด เพราะทุกคนยังมีอาชีพเป็นนักศึกษาต่างชาติด้วยกัน ไม่ค่อยมีเงินกันเท่าไรครับ แต่ก็เป็นการพบกันอย่างมีความสุขและสนุกสนานมาก

เมื่อพวกเรากลับมาจากการศึกษาที่ต่างประเทศแล้ว ผมก็ได้มีโอกาสเจอกับแก้วเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการที่ผมไปรบกวนแก้วที่ออฟฟิศสถาปนิกของแก้วให้ช่วยออกแบบบ้านให้ผมเสียมากกว่า แก้วออกแบบบ้านหลังเล็กๆ ให้ผมอยู่ 1 หลัง และต่อมาก็ออกแบบบ้านแฝดอีกหนึ่งหลังโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายอะไรทั้งสิ้น เพราะรู้ว่าผมไม่มีตังค์จ่าย พอสักพักใหญ่ๆ ประมาณ 1 ปีให้หลัง ผมก็รวบรวมเงินได้ก้อนหนึ่งแล้วไปหาแก้วที่ออฟฟิศบอกว่าเอาค่าออกแบบมาให้ แก้วบอกเอาไปให้ลูกน้องเป็นการส่วนตัวก็แล้วกัน ก็คือสถาปนิกคนที่ทำแบบให้ภายใต้คำแนะนำของแก้วนั่นเอง

ในเรื่องงานอาชีพนั้น เพื่อนๆ แก้วทุกคนทราบดีว่าแก้วเก่งและประสบความสำเร็จมาก หากผมจำไม่ผิด แก้วก็เป็นคนหนึ่งที่มีส่วนก่อตั้งบริษัทออกแบบทางวิศวกรรม ACT Consultants ร่วมกับวิศวกรรุ่นเดียวกัน เช่น คุณฉลาด ชุ่มฤทธิ์ เป็นต้น ผมจำได้ว่าที่บริษัทแอ็คทีฟนี่เพื่อนๆ เขาเรียกแก้วว่า “ลูกแก้ว” ครับ

ผมทราบต่อมาว่าแก้วก่อตั้งบริษัทออกแบบทางสถาปัตยกรรมของตัวเองต่างหากอีกบริษัทหนึ่งชื่อ TEAC และผมได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนแก้วที่นั่นเป็นครั้งคราว (นานๆ ที)

เมื่อผมและแก้วมีอายุมากขึ้น งานการก็มากขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของแก้ว การพบปะกันก็ห่างกันไปมาก แต่ก็ยังคุยกันทางโทรศัพท์บ้าง จนวันหนึ่งได้ข่าวจากคุณโสภณีพิศว่า แก้วป่วยหนักมาก ผมก็ตั้งใจจะไปเยี่ยม แต่ขณะนั้นผมก็ป่วยเช่นกัน และเป็นเวลานานถึง 6 - 7 อาทิตย์กว่าจะฟื้นฟูร่างกายมาเป็นปกติได้ ทำให้ไม่สามารถไปเยี่ยมแก้วได้ ทำได้แต่เพียงส่งใจไปเยี่ยมแทน และภาวนาให้แก้วหายจากโรคร้าย...แต่ก็ต้องรับทราบด้วยความเสียใจเป็นอย่างยิ่งว่า...แก้วได้ “จากกรุงเทพฯ ไปสู่แดนสวรรค์” เสียแล้ว

ผมคิดถึงแก้ว...เสียดาย...ถ้าแก้วยังอยู่ก็จะได้มีผลงานสถาปัตยกรรมดีๆ มากกว่านี้ออกมาให้เห็นกัน ต่อจากนี้ไปก็เหลือแต่ความทรงจำและภาพแห่งความหลังที่สะท้อนถึงมิตรภาพที่ดีและอบอุ่นของเราทั้งสองเท่านั้น

ขออำนาจบุญกุศลที่อาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้ทำไว้กับวงการสถาปัตยกรรม ได้ส่งผลให้แก้วประสบความสำเร็จในสัมปราคาด้วยเทอญ

กุลธร ศิลปบรรเลง

คำไว้อาลัย

พ่อววยชัย ทรภักและเคารพ

รู้จักพ่อววยชัยครั้งแรกเมื่อเริ่มเข้าเรียนที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ปี 2507 ขณะที่พ่อววยชัยเรียนอยู่ปี 4 หลังที่จบการศึกษาไม่พบกันหลายปี มารู้จักพ่อววยชัยครั้งที่ 2 เมื่อผมเรียนจบและสมัครเข้าเป็นอาจารย์วุฒิปริญญาตรี ปี 2512 เข้ามาทำงานได้ไม่ถึงปี พ่อววยชัยก็เข้ามาเป็นอาจารย์ หลังจากจบปริญญาโทจากเยอรมนี นับเป็นอาจารย์จบจากเยอรมนีคนที่สองต่อจาก ดร.เกียรติ จิวะกุล ซึ่งเข้ารับราชการที่คณะปีเดียวกับผม พ่อเป็นอาจารย์คราวนี้เริ่มสนิทสนม

คุ้นเคยกันมากเพราะเริ่มทำงานในห้องเดียวกัน ร่วมกับอาจารย์ผุสดี ทิพทัส เพื่อนรุ่นเดียวกับที่ภาพในความทรงจำเกี่ยวกับพี่ในสมัยยังเป็นนิสิตต่างกันโดยสิ้นเชิงกับเมื่อพ่อววยชัยเป็นอาจารย์ที่สมัยเรียนผมเคยรู้สึกว่าเป็นคนคงแก่เรียน เรียกอย่างสมัยนี้ก็คือเด็กแนว เด็กเรียน และเคร่งขรึม แท้จริงพี่เป็นคนสนุก มีอารมณ์ขันและมีมุขตลอดเวลา แต่เวลาทำงานพ่อววยชัยเป็นคนจริงจัง มีวินัย ตรงต่อเวลา และรับผิดชอบทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ผมจึงทั้งเคารพและรักพ่อววยชัย ทั้งยังถือเป็นหนึ่งในแบบอย่างการทำงานของผมมาช้านาน จำได้ว่าทุกครั้งที่เคยปากขอคำแนะนำปรึกษาและขอความช่วยเหลือ พ่อววยชัยไม่เคยปฏิเสธผมเลย แม้หลังเกษียณอายุราชการพี่และผมยังร่วมกันทำงานให้มหาวิทยาลัยและสภาการศึกษาไทยมาอย่างต่อเนื่อง

ในฐานะ “ครู” แม้ไม่เคยมีโอกาสอนในชั้นปีเดียวกันหรือวิชาเดียวกัน แต่ผมก็รับรู้ว่าเป็นที่ยอมรับและเคารพทั้งในด้านความรู้วิชาการและประสบการณ์วิชาชีพ จากนิสิตและคณาจารย์รุ่นน้องที่ร่วมงานด้วยอย่างมาก พ่อววยชัยเปรียบดังตำราวิชาชีพเดินได้ เพราะทำงานวิชาชีพภายใต้การบ่มเพาะของอาจารย์มาตั้งแต่สมัยเรียนจนกระทั่งมาตั้งสำนักงาน TEAC ของตนเองต่อเนื่องจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พ่อววยชัยจึงมีคำตอบที่ชัดเจนในทุกคำถามจากทุกคน

“ป๊าววย” ที่เป็นสมญาที่น้องๆ และนิสิตที่คุ้นเคยชอบเรียก เป็นครูที่หนุ่มเสมอ มีชีวิตชีวา และเปี่ยมด้วยพลัง ให้เวลาสอนศิษย์ทุกคนอย่างทุ่มเทถ้วนหน้าไม่มีสองมาตรฐานทั้งศิษย์ปริญญาตรี และปริญญาโท จนกระทั่งมาเมื่อสองสามปีที่ผ่านมาที่ร่างกายที่เริ่มอ่อนแอลงด้วยโรคภัย พี่จึงต้องผ่อนภาระการสอนลง แต่ยังมีวามมาสอนทั้งที่ต้องใช้เครื่องขยายเสียงช่วย เพราะมีปัญหาที่หลอดเสียง ทั้งนี้เพราะความห่วงใยในศิษย์ และความรับผิดชอบในวิชาที่สอนยังไม่ลุล่วง พี่อวยชัยมีทั้งความเมตตา กรุณา ห่วงหาอาหารต่อศิษย์ยิ่งกว่าตัวเอง เป็นครูผู้เสียสละและทำงานด้วยจิตวิญญาณ ความเป็นครูอย่างสูงยิ่ง

ในฐานะสถาปนิก พี่อวยชัยฝากผลงานคุณภาพแก่วงวิชาซีพีสถาปัตยกรรมไว้มากมายหลายสิบหลายร้อยชิ้น พี่อวยชัยเป็นสถาปนิกที่รักในวิชาชีพ เป็นผู้มีวินัยในการทำงาน พี่อวยชัยเข้าทำงานในสำนักงานแต่เช้าตรู่ก่อนลูกน้อง เพื่อเตรียมงานและตรวจงานพร้อมมอบหมายให้ลูกน้องทำต่อ ก่อนเข้ามาทำงานหน้าที่ครูตามเวลาราชการไม่ตกหล่น ตลอดชีวิตราชการและต่อมาหลังเกษียณอายุ ในฐานะอาจารย์พิเศษ

ในฐานะของปัจเจกบุคคล ถ้าพูดเลยว่าทุกคนที่มีโอกาสรู้จักหรือร่วมทำงานกับพี่อวยชัย ไม่มีใครจะไม่ชื่นชมและเคารพนับถือในตัวพี่อวยชัย ด้วยบุคลิกของความอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นกันเอง เรียบง่าย มีเมตตา และมีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ โดยเฉพาะผู้ด้อยอาวุโส

การจากไปของพี่อวยชัยย้ำเตือนธรรมของพระพุทธเจ้าที่ว่า ความพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักที่พอใจเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะทั้งเสียตายและเสียใจในการจากไปของพี่ ทั้งๆ ที่รู้ว่าสังขารทั้งหมดทั้งสิ้นเป็นอนิจจัง...

ขอให้คุณความดี บุญกุศลที่พี่สั่งสมมาตลอดชีวิตจงเป็นทุนเสริมส่งให้ดวงวิญญาณของพี่เดินทางไปสู่สุคติ สัมปรายภพ...พบกันใหม่ชาติหน้านะพี่

(วีระ สัจกุล)

คำไว้อาลัย

ด้วยความรักและอาลัย

ผมรู้จักอาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ผ่านคุณสงคราม สมบูรณ์ ตั้งแต่เรียนหนังสือที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีที่ 2 ว่าเป็นลูกนักหนังสือพิมพ์อาวุโสของเมืองไทย คุณพ่อคุณแม่รักมาก ถึงกับตั้งชื่อเล่นว่า “ลูกแก้ว”

มาพบอาจารย์อวยชัยอีกครั้งหนึ่งหลังจากจบมหาวิทยาลัย 15 ปี เมื่อผมลาออกจากการประปานครหลวงมาอยู่บริษัท ไทยสะแกน จำกัด ช้างโรงแรมอินทรา ประตูน้ํา ซึ่งอาจารย์อวยชัยมาใช้ชั้น 2 เปิดสำนักงาน บริษัท ทีค จำกัด (TEAC - Thai Engineering and Architect of Thailand Co., Ltd.) ร่วมกับคุณฉลาด ชุ่มฤทธิ์ ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่ พ.ศ. 2519 และบริษัท แอ็ค คอนซัลแทนส์ จำกัด ในปี 2523 (ACT - Associated Consultants of Thailand Co., Ltd.) ร่วมกันรับงานออกแบบด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม

ผมเลิกจากการเป็นวิศวกรบริษัทก่อสร้างตามคำชวนของคุณฉลาด ชุ่มฤทธิ์ และได้มาร่วมงานกับอาจารย์อวยชัยอย่างใกล้ชิดตั้งแต่ปี 2526 แต่เมื่อเศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็วในยุคนายกรัฐมนตรีนายชาติชาย ชุณหะวัณ ทั้ง TEAC และ ACT เริ่มมีงานมากขึ้น ทำกันไม่ไหวแต่ไม่ไหว จน ACT ต้องมีสถาปนิก In house เอง ในปี 2532 เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างสถาปนิกและวิศวกร อาจารย์อวยชัยก็เน้นไปรับงานออกแบบโรงพยาบาล ส่วน ACT ก็มาเอาดีทางนิคมอุตสาหกรรมและท่าอากาศยาน คุณฉลาดก็ยังมีหุ้นส่วนใน TEAC และอาจารย์อวยชัยก็เป็นหุ้นส่วนใหญ่คนหนึ่งของ ACT แต่คุณฉลาดก็มาด่วนจากไปก่อนเวลาอันสมควร ด้วยวัยเพียง 46 ปี อาจารย์อวยชัยเป็นคนที่ทุ่มเทอย่างหนัก ให้แก่วิชาชีพ ทั้งด้านการสอนในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วยังบริหารงาน TEAC จนประสบความสำเร็จอย่างสูง ร่วมกับลูกศิษย์สถาปนิกเกือบทั้งหมดที่ผมรู้จักตั้งแต่มาร่วมงานที่ ACT โดยไม่เปลี่ยนแปลง

จัดว่าเป็นเบอร์ต้นๆ ในงานออกแบบโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ผมไม่มีโอกาสพบอาจารย์อวยชัยบ่อยนัก แต่ก็คุยกันและขอความช่วยเหลือหรือคำแนะนำทางโทรศัพท์อยู่เสมอ พร้อมทั้งหยอกล้อว่าทำงานสอนและงานบริษัทมากกว่าก่อนเกษียณอายุราชการเสียอีก

ผมได้ข่าวอาจารย์อวยชัยป่วยเข้าโรงพยาบาลจาก Line กลุ่ม ตอ. 22 จึงได้รับแจ้งข่าวให้พนักงาน ACT ที่คุ้นเคยเตรียมตัวไปเยี่ยมกันทันที วันรุ่งขึ้นระหว่างขับรถไป ACT ผมโทร.สั่งให้เลขาฯ เตรียมส่งดอกไม้เยี่ยม และติดต่อสอบถามกับเลขาฯ TEAC เรื่องสถานที่ ก็ได้รับทราบข่าวการเสียชีวิตด้วยความเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

อาจารย์อวยชัยเป็นปูชนียบุคคลของลูกศิษย์ เป็นสถาปนิกมือดีที่ปฏิบัติงานให้แก่ลูกค้าอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เป็นผู้นำที่ดี มีคุณธรรมของผู้ร่วมงาน เป็นหัวหน้าครอบครัวที่อบอุ่น เป็นกัลยาณมิตรของเพื่อนๆ ขอให้กุศลผลบุญที่ได้ทำไว้ จงเป็นพลวัตปัจจัยส่งผลให้อาจารย์อวยชัยไปสู่สุคติในภพภูมิที่ดี และถ้ายังจะต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏ ก็ภาวนาขอให้ได้พบกันอีกในหนทางที่เกื้อกูลกันได้มากกว่าเดิม

วันชัย วิมุกตายน
กรรมการผู้จัดการ
บริษัท แอ็ค คอนซัลแท้นส์ จำกัด

คำไว้อาลัย

รำลึกอาลัย รศ.อวยชัย วุฒิไมลิต

เพื่อนกรุงเทพคริสเตียนฯ รุ่น 108 หรือ 1960 ประถม 1 พ.ศ. 2492 มัธยม 6 พ.ศ. 2506
มัธยม 8 พ.ศ. 2503

รุ่นเราเข้า ป.1 มี 2 ห้อง ห้อง ก และ ข ครูประจำชั้น ป.1 ก ชื่อครูกุสุมา เผ่าศรีทองคำ
ณ วันนี้ ท่านยังอยู่ที่บ้านเลขที่ 94/938 ถนนเพชรเกษม หมู่บ้านเพชรเกษม 3 ซอย 3 เขตภาษีเจริญ
กรุงเทพฯ 10160 โทรศัพท์ 0-2421-9677 และ 0-2806-0041 ครูประจำชั้น ป.1 ข ชื่อครูเทียบ
เพชรอุไร นักเรียนในรุ่น อาทิ ชัยยันต์ โปษยานนท์ รองอธิบดีกรมสรรพสามิต C 10 กระทรวงการคลัง
สุดฮั่ว - สุดสน เก่าเจริญ เจ้าของไร่กั๊กตาตาดาร ณรงค์ วัชวิญญู ประจิดรและมนตรี หงส์หยก
ธนู มาลากุล มন্ত্রী สิมาร์กซ์ อัศนี พลกนิษฐ์ อภิสร พึ่งสุนทร เปรมชัย มุสิกะภุมมะ รองผู้ว่า กพผ.
เต็มเกียรติ สวัสดิกุลวัฒน์ เจ้าของแต่เล่าจิ้นเส็ง เขาวราช แมนไกร ลีละพันธ์ น้อย พงษ์สามารถ
วิสาทและวิศาล อังคทะวณิช นิกตร์ นาคะนิธิ ทวีกุล โกสโยกานนท์ ศรชัย (เปาว์) พิชัยณรงค์-
สงคราม ภายหลังเปลี่ยนชื่อเล่น ชื่อจริง “เปาว์” ธรรมศักดิ์ ภูผาเรือง ม.ร.ว.จตุมงคล โสณกุล
ปลัดกระทรวงการคลัง ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย วีระ เลิศอัคฆากร พล.ร.อ. พันธุ์จรูญ
วิชัยภัย บุณนาค ผช.ผบ.ทร. สมพล วณิชกุล สังกร เกษมศานต์ น้อยยโสภณ ณ นคร นพ. มิชัย
พันธุ์มะปราง ลูกชายเป็นโปรกอล์ฟคนแรกๆ ของไทยที่สำเร็จโดยตรง โปรโทนี่แต่งงานกับอดีต
นักว่ายน้ำแชมป์ซีเกมส์ผู้ประกาศข่าวช่อง 7 ศรสวรรค์ ภูวิจิตร นพ.ปราโมทย์ เพชรชาติ ผอ.รพ.
กลาง นพ.สถาพร ขวลิขิตอารัง ผอ.รพ.มเหสักข์ พล.อ. เถกิง นิรัตติชัย พล.อ. สุรพล เสนีย์วงศ์
วรรณะ อากาศฤกษ์ ปรงเกียรติ ต้นตาคม ดร.วิชัย รักวิทยาศาสตร์ วิรัช (ไต้) ศรีทรา วิชัย (แหง่ปั่น)
อรัญเกษม วีระพงษ์ สังคปริษา ลูกเป็นนักร้องนักแสดงชื่อดัง ก้อง สหรัถ สังคปริษา สุนทร ธรานนท์
พล.อ.ท. ม.ร.ว.ประเสริฐศักดิ์ สุขสวัสดิ์ เจ้ากรมกำลังพล ทอ. เฉลิมชัย ภูมัย เลขประจำตัว 6666
พล.ร.อ. นพ.จตุ เฉลิมเกียรติคุณพ่อเป็น ผบ.ทร. พล.อ.ต. ประพัทธ์ ฤทธาณีนี คุณพ่อเป็น ผบ.ทอ.
จอมพลอากาศพื้น ประพัฒน์เรียนปีซีซีไม่เด่นนัก ไปเรียนมัธยมต้นที่สวีตเซอร์แลนด์ พักอยู่บ้าน
ท่านเอกอัครราชทูต พล.ต. หลวงวิจิตรวาทการ จอมปราชญ์คนหนึ่งของเมืองไทย ท่านเคียวประพัฒน์
จนเป็นคนเอเชียคนแรก มีฟิลิปปินส์อีก 1 คน สามารถสอบเข้าเรียนต่อโรงเรียนนายเรืออากาศสหรัฐอเมริกา

สุชาติ ปาลิวังค์ คุณพ่อชื่อ สุ่น แซ่ลี คนเมืองกาญจนบุรี ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่น
เอาเชลยศึกชาวฮอลแลนด์จากอินโดนีเซียเมืองขึ้นของฮอลแลนด์จำนวนมากมาก่อสร้างทางรถไฟ

สายมรณะจากกาญจนบุรีไปพม่า ให้เซลยศึกเหล่านี้้อยู่อย่างทุกข์ทรมาน คุณสุนลอบส่งข้าวปลาอาหาร เครื่องนุ่งห่มให้เซลยศึกแบบลับๆ เรียกว่าให้ฟรีๆ

สงครามเล็ก เซลยศึกคนหนึ่งเดินทางกลับมาขอบคุณและรับเอาสุขภาพพร้อมน้องชายชื่อ สุโชติไปร่ำเรียนและอุปการะทุกอย่าง สุชาติเป็นนักแบดมินตันระดับทีมชาติ ให้ทางบ้านส่งขนไก่ จากไทยไปผลิตเป็นลูกขนไก่ขายในฮอลันดา ขายดีขยาดเพราะคุณภาพดีราคาถูกกว่าที่โน่น สุชาติ จึงเป็นคนมีฐานะดี แต่งงานกับสาวฮอลแลนด์ สุโชติน้องชายเรียนจบแล้วไปอยู่นิวเจอร์ก สหรัฐฯ เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ เป็นผู้แทนจำหน่ายเบียร์สิงห์ในสหรัฐอเมริกา

เข้าเรียน ป.1 อีก 2 คน แต่มัธยม 3 ไปเรียนวชิราวุธ พล.อ. ชูฉัตร กำภู เจ้ากรมแพทย์ ทบ. คุณพ่อชื่อ ม.ล.ชูชาติ อธิบดีกรมชลประทาน ผู้ริเริ่มบุกเบิกสร้างเขื่อนขนาดใหญ่ที่สุดของไทย “เขื่อนภูมิพล ที่จังหวัดตาก” และ พล.ต.ต. จักษ์ จักษุรักษ์ คุณพ่อเป็นกรรมการห้ามมวยที่ดังที่สุดในเมืองไทยก็ว่าได้ คุณเจือ จักษุรักษ์ จักษ์นั้นเป็นหัวหน้าทีมรักบี้

คนสุดท้ายที่จะเขียนถึงเพื่อนที่เข้าเรียน ป.1 วรรณไว พิศนาคัย คุณพ่อชื่อ คุณสังข์ เป็นโฆษก รัฐบาลของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ท่านมีนโยบายเหยียบเรือสองแคมแบบลับๆ ภายนอกนั้นไม่มีตรี กับสหรัฐฯ

จึงได้ส่งวรรณไว อายุ 11 ปี และน้องสาว อายุ 8 ปี ขึ้นรถ ลงเรือ ขึ้นมา ขึ้นหลังช้าง ผ่านพม่า ท่านติดต่อนายกรัฐมนตรีนุ และได้รับไฟเขียวเดินทางผ่านพม่าไปยังประเทศจีน พี่น้องคู่นี้ไปเป็น บุตรบุญธรรมของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จีน ต่อมาข้าราชการท่านนี้ คือ

“นายกรัฐมนตรีนุ จู เอ็น ไล ผู้โด่งดังคนหนึ่งของคนจีน”

เพื่อนเข้าเรียนประถม 2 มีเพียง 3 คน คนแรก ชัยยันต์ (หินฟัน) สถิรังกูร ได้เรียน ป.2 ษวชชัย กิรติบาล และยงยุทธ ศรจิตติ จะว่าเส้นดีหรือดวงดีก็ไม่ทราบ ได้เรียน ป.2 ก ครูประจำชั้นชื่อ ครูทัศนีย์ สัมพันธ์รักษ์ คาคเตาเอาว่ามาจากโรงเรียนผดุงตูลุณี เจ้าของโรงเรียน ครูปรีดา วิชัย เป็นภรรยาผู้จัดการปิซีซี อาจารย์เจริญ วิชัย ได้ฝากฝังข้ามฟากมา

เข้าเรียนประถม 3 มากจนต้องเปิดห้องประถม 3 ค มาจากผดุงตูลุณีมากที่สุด อาทิ รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต อาจารย์คณะสถาปัตยกรรม จุฬาฯ พ.ต.ท. สุพรรณ บูรณากาญจน์ ผอ.โรงพิมพ์ กรมตำรวจ สุชาติและสุวพันธ์ ต้นปิ่นเพชร นพ. โชติกเสถียร โชคชัย ศุภวานิช ผจก. บริษัท นมตรามะลิ โชติ เทียมสุวรรณ เสริมศักดิ์ แซ่สุธา สามารถ ศรียานงค์ C10 รองเลขาธิการสภา ความมั่นคง สืบสาย สมรรถนาวิณ ประวัตติและ ดร.เฉลิมลาภ ช่วยประสิทธิ์ ไพฑูรย์ เล็กอุทัย กิติรัตน์และธวัชชัย เสริมปรุงสุข ธีระ ศานติกุล วัฒนา เขียวสุทธิ ณรงค์ (ไผ่เฉลิม) พิสิษฐบรรณาการ เทอดกุล สุนทรเนตร สุตทยา วัชรภักย์ ผู้บุกเบิกกีฬาหมากรุกและนักหมากรุกทีมชาติ นพ.พรพิรินทร์

โอสสถานท์ สองคนหลังนี้ คุณแม่เป็นพี่สาวนายกรัฐมนตรีนานันท์ ปันยารชุน นายภา ทานที่ 18 ชาวบิชีซี

เพื่อนที่เรียนชั้นเดียวกันตั้งแต่ประถมมูลผดุงตรุณี แต่เรียนได้พาสชั้นจึงเข้ามาเรียนบิชีซี รุ่น 107 พล.ต.อ. วีระ วิสุทติกุล รองอธิบดีกรมตำรวจ เพื่อนที่เรียนก่อน 1 รุ่น แต่ต้องมาเรียนซ้ำ ชั้นประถม 3 ที่บิชีซี ศ.เกียรติคุณ พล.ต. ชัยยง ศรจิตติ ศาสตราจารย์ภาควิชาวิศวกรรมโยธา โรงเรียน นายร้อย จปร. เนื่องจากคุณแม่ไม่ให้เรียนล้าหน้าเผด็จผู้พี่ที่เขียนเรื่องนี้แหละ ที่มีมาจากโรงเรียนอื่นๆ ธีระชัย สารณมย์ วิศวกรไฟฟ้าจากจุฬาฯ ข้าราชการระดับ 9 กรมสรรพสามิต ปรีชา (อูยลอย) วัฒนานุกุลกร นพ.सानิต ชานนท์ แคน วงศ์ประสาธน์ มนุและชินินทร์ ศีตะจิตต์ เดชไกร ผลนิวาศ รศ.ดำรงศักดิ์ มลิตา อาจารย์วิศวกรรมเครื่องกล จุฬาฯ สุเทพและสุธน สุทธิมณฑล โชติและชาญ โสภณพนิช เมื่อขึ้นชั้น ป.4 ข ครูประนอม วัฒนจินดา เป็นครูประจำชั้น คุณพ่อชินา เจ้าของธนาคาร กรุงเทพ จัดรถไปรับส่งเพื่อนๆ ไปงานวันเกิดโชติที่บ้านถนนวิทย์ ปัจจุบันเป็นสถานทูตเวียดนาม ได้ไปเล่นฟุตบอล กินอาหารอร่อย กินเค้ก เป็นการไปงานวันเกิดเพื่อนครั้งแรกในชีวิต คุณครูประนอม วัฒนจินดา ยังอยู่ด้วย สุขภาพด้อยลงมาก ณ บ้านเลขที่ 312/54 ซอยชวกุล ถนนศรีอยุธยา พญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2245-4943 ใกล้ๆ โรงพักพญาไท

ผู้เข้าเรียน ป.4 ค มี 2 คน นวรัตน์ เลขะกุล ผอ.ธนาคารชาติภาคใต้ หาดใหญ่ คุณแม่เป็น นักร้องสุนทราภรณ์ชื่อดัง “คุณเจริญใจ สุนทรวาทิน” และ นพ.ลภโชค มิตรภักดี ซึ่งมีโอกาสได้ พบกับแก้ว-อวยชัย ที่เบอร์ลินขณะเรียนอยู่ที่เยอรมนี ประมาณปี 1967 กับเพื่อน BCC บางคน คือ ธนุ มาลากุล ณ ออยุธยา และสุเทพ เขียรตระกูล สถาปนิก ซึ่งเสียชีวิตแล้ว หมอยังถามแก้วว่า “แก้ว มาทำอะไรที่นี่ มาเรียนหรือมาทำงาน และจบอะไรมา...”

ผู้เข้าเรียนมัธยม 1 เปิดอีก 1 ห้อง ห้อง จ กิรติ จรรย์ยานนท์ นพ.ธวัชชัย ตันสฤติย์ ผอ.รพ.เชียงใหม่ราม ประธานบิชีซีภาคเหนือ ยุทธนา อักขิโสภานักชกทีมชาติ รอง ผอ.วิทยาลัย พลศึกษา จิรศักดิ์ เอื้อสุนทรวัฒนา ประทิน บุรณบรรพต ประธานกรรมการบริษัทไทยฟูจิ ชิรอกซ์ จำกัต์ ดุษฎี สาริกะบุตร รองอธิบดีกรมอุตุฯนิยมิวิทยา พล.ร.อ. ไพศาล อัมระपाल ผช.ผบ.ทร. ศ.เกียรติคุณ นพ. ดร.พรชัย มาตังคสมบัติ อธิการบดี ม.มหิดล พงษ์ทอง สุวรรณศิริ ฆานิต นิลอุบล คุณแม่ชื่อ คุณหญิงอนงค์ คุณพ่อชื่อ ผล เป็นชาวบิชีซี เจ้าของคอกม้า จ็อกกิ้งคอกนี้จะมีใส่ชุด สีม่วง เหลือง กระจ่าง สุวรรณมาศ พ่อเลี้ยงเมืองแพร่ เจริญ สายศร ผู้มีใควตาส่งไปยาสูบเข้าโรงงาน ยาสูบมากที่สุด คุณพ่อชื่อ คุณเหรียญ เลขประจำตัว 1 รร.เกษตรแม่โจ้ อนันต์ รัตนพิเชษฐชัย หัวหน้าชั้นตลอดกาล ไพโรจน์ โสภณูติ C 10 รองเลขาธิการส่งเสริมการลงทุน ไพโรจน์ ติระพัฒนกุล ชาลี พัฒนเจริญ สุกรีย์ เปรมศรีรัตน์ นพ.ประมุล ศรีรัตน์ ผอ.รพ.วชิระ สุวิช สมุทรโคจร

โกรพ อัจฉริยะกุล คุณพ่อเป็นศิษย์เก่าบิชีซีชื่อ คุณแก้ว เจ้าของนามปากกา “แก้วฟ้า” เป็นนักแต่งเพลงชื่อดังให้วงสุนทราภรณ์ จนถูกขนานนามว่าเพลงดังต้อง

“ทำนอง เอื้อ (สุนทรสนาน) เนื้อ แก้ว (อัจฉริยะกุล)”

โกวิทเป็นลูกชายคนเดียวของคุณแก้ว (มีพี่สาว 1 คน คุณนภาพรรณ) โกวิทมีลูกชายคนเดียวเช่นกัน ชื่อ แก้วโกวิท ถ้ามีใครตะโกนเรียกชื่อว่า “ไอ้แก้ว” ไม่รู้ว่าจะเรียก “ปู่ ลูก หรือหลาน”

ถ้ามีคำถามว่า เพื่อนคนใดไปอยู่ต่างประเทศยาวนานที่สุด คงหนีไม่พ้น อนุวัต (เจ๊กทั้ง) สุจินัย ไปเรียนต่างประเทศตอน ม.2 ม.3 จบแล้วทำงานธนาคารกรุงเทพในต่างประเทศมาโดยตลอด เกษียณในตำแหน่งผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ สาขานิวยอร์ก สหรัฐฯ แต่งงานกับคนจีนอเมริกัน ณ วันนี้อยู่ที่โน่น นับเวลาในต่างประเทศไม่น้อยกว่า 62 - 63 ปี

เข้าเรียน ม.2 - ม.4 ต้องเพิ่มถึงห้อง จ คนแรก สมเกียรติ เจริญกุล รองอธิบดีกรมสรรพากร ผู้สอบมัธยม 6 ได้ที่ 1 รับรางวัลปากกาปาร์กเกอร์พลอกทองที่หน้าเสาธงจากอาจารย์อารีย์ เสมประสาท ชัยรัตน์ กุลกลการ เลขาธิการผู้เสียสละอย่างยิ่ง ผู้ว่าฯ ปรีณะ ลิพัฒน์พันธ์ นพ.เกษม ศิริกลการ ผอ.รพ.เมโย อุดม ศิลาฉาย เรวัต ฉ่ำเฉลิม อัยการสูงสุด นพ.วิสุทธิ์ จันทน์เครือ ประจักษ์ (ลิ้มตระกูล) วรพฤษ์ คนนี้สงบเสงี่ยม แต่เลขประจำตัว 10000 พ.ต.ท. เทียนชัย เทียงธรรม ไพรัช ปิยะรัฐ พ.ต.อ. พิเศษ พิชญ์ สารคุณ

พ.ต.อ. วิวัฒน์ วัฒนายากร คุณพ่อชื่อ ขุนธำรงพันธ์ภักดี ชาวปัตตานี ท่านขุนมีบุตรชาย 9 คน หญิง 1 คน ลูกชาย 8 คนเรียนปี่ซีซี ที่ดังที่สุด ท่านสวัสดิ์ วัฒนายากร อธิบดีกรมชลประทาน และองคมนตรี

เหตุการณ์สุดๆ สมัยเรียนมัธยม 3 สุดฮั้ว เก่าเจริญ อายุราว 17 ปี เจ้าของไลก์ภัตตาคาร เป็นนักเรียนประจำ เขียนใบลาถึงอาจารย์ผู้ปกครอง อาจารย์อารีย์ เสมประสาท ขอลาไปแต่งงานเสร็จแล้วจะกลับมาเรียนเป็นนักเรียนประจำเช่นเดิม

ในตอนเที่ยงวันเสาร์วันแต่งงาน พวกเราแทบทุกคนแต่งชุดนักเรียนขาสั้น สุพรรณ บูรณากาญจน์ รวบรวมเงินเพื่อนๆ คนละหนึ่งบาท ซื้อคอมพิวเตอร์เล็กๆ ผูกโบว์ม่วง - ทอง นำเพื่อนๆ อวยพร “ให้ฮั้วไว้สองดูอาซ้อยามค่ำคืน จะได้ไม่ผิดฝาผิดฝั่ง” ทานกลางวันม้ออ่อยๆ อีกม้อ แล้วนั่งรอร่างกลับโรงเรียน

คืนวันอาทิตย์ เมื่อเข้านอน ฮุดฮั้วจะถูกเพื่อนๆ รุมซักถามถึงผลงานคืนวันแต่งงาน นี่คือเพื่อนปี่ซีซี 108 คนแรกที่แต่งงาน

เข้าเรียนมัธยม 7 คนแรกระดับเหรียญทอง นพ.โชติชัย ศรีสุโร ที่ 1 ประเทศไทย แผนกวิทยาศาสตร์ ไม่เคยไปเรียนพิเศษเลยเพราะเป็นนักเรียนประจำ เรียนในห้องเรียนของเรานั้นแหละ ผู้ว่าฯ ทรงวุฒิ งามมีศรี ดร.จรัส อันทระกุล นพ.รังสรรค์ วรวงศ์ ผอ.มันเศรษฐ (ปรีชา) หอมวิเศษวงศา ผอ.ศุภย์ รพช.ภาค ผอ.ประสิทธิ์ วิไลลักษณ์ ผอ.ศุภย์ รพช.ภาค

มีเพื่อนที่พลาดท่าพลาดทีมาร่วมเรียนรุ่นเราและมีจิตไมตรีที่ดียิ่ง หรือพวกเก่าแบบต่างๆ กัน

- ประกิต ประทีปะเสน ภายหลังเรียน ม.7 - ม.8 ควบเพียงปีเดียว เป็นกรรมการและรองผู้จัดการใหญ่ธนาคารไทยพาณิชย์ ช่วยเหลือเพื่อนๆ ในเรื่องการลงทุน หลายคนเป็นระดับเศรษฐี ณ วันนี้

- มิชัย ขอเจริญ ช่วยเหลือเพื่อนทุกครั้งที่ผ่านมาลงภาคใต้ ชาวเพชรบุรี ทำนาเกลือ ได้ผลผลิตมากที่สุดในประเทศ

- เกียรติศักดิ์ ดุลละล้มพะ ย่ามัธยม 4 สองปี มัธยม 5 - 6 - 7 - 8 เรียนห้อง ก ตลอด

- ชาญชัย อภิบาลศรี ใช้ชีวิตเป็นนักเรียนปีซีซีนานที่สุดของรุ่น ห้าพันหนึ่งร้อยสิบวัน

รายชื่อที่กล่าวมาแล้วนั้นคือ “ผู้ที่ได้กำพร้าเพื่อนชื่อ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต”

อวยชัย ชื่อเล่นว่าแก้ว ถ้าผู้เขียนไม่เลอะเลือน คุณแม่ชื่อสำอาง คุณพ่อชื่อเฉลิม เป็นเจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายวัน ชื่อ “ชาวไทย” สมัยโน้น และเป็นนักเขียนนามปากกา “เฉลิมวุฒิ” แก้วจบ ม.6 แล้วเรียน 7 - 8 โรงเรียนเตรียมอุดม คณะสถาปัตยกรรม จุฬาฯ จบแล้วเป็นอาจารย์ที่คณะตั้งบริษัทออกแบบชื่อ ทีค (TEAC)

แก้ว มีเพื่อนคู่หู อีระชัย สราญรมย์ จบวิศวะไฟฟ้า จุฬาฯ เป็นวิศวกรไฟฟ้าคนเดียวของกรมสรรพสามิตขณะนั้น สุดท้ายครองตำแหน่งระดับ 9 ผอ.สนง.สรรพสามิตเขต

ปรีชา วัฒนคุณากร อุลลอย จบวิศวะโยธา นิวซีแลนด์ เจ้าของบริษัทพรภัทร เอ็นจิเนียริ่ง ทั้ง 3 เป็นปีซีซี รุ่น 108

โรงเรียนปีซีซีสร้างอาคารสุทธู 2 หลัง ทั้งคู่สูง 16 ชั้น

1. อาคารสิรินารถ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

2. อาคาร จอห์น เอ เอकिन อาจารย์ผู้ทำความเจริญให้ปีซีซียาวนาน 18 ปี ชั้นที่ 12 ของอาคารนี้ สร้างเป็นหอประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ใช้ระบบ High Technology กตดูเรื่องราวต่างๆ มีผู้คนคณะต่างๆ รวมทั้งโรงเรียนอื่นๆ มาเยี่ยมชมจำนวนมาก ได้รวบรวมเรื่องราวความเป็นมาของปีซีซี รายชื่อนักเรียนตั้งแต่เลขประจำตัว 1 นักกีฬาชุดชนะเลิศหรือดีเด่นสาขาต่างๆ รายชื่ออดีตครูอาจารย์ผู้เสียสละทำงานให้โรงเรียน มักคุเทศก์เป็นนักเรียนปัจจุบันที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี เข้าชมฟรี แต่ควรเป็นหมู่คณะ ควบคุมดูแลโดย อ.กรองจิตร หิโตปกรณ์ 08-5164-7695

อาคารหลังนี้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเป็นประธานในพิธีเปิดอาคาร เมื่อวันที่จันทร์ที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2553 และทอดพระเนตรหอประวัติศาสตร์โดยทรงใช้เวลายาวนาน

ที่สำคัญที่สุด อาคาร 2 หลังนี้ ออกแบบโดย รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต เป็นสถาปนิก มี ธีระชัย สราญรัมย์ เป็นวิศวกรโยธา รวมทั้งการเชื่อมเข้ากับอาคารเดิม มี ประทีน บุรณบรรพต และปรีชา วัฒนคุณากร ร่วมเป็นกรรมการดูแลควบคุมการก่อสร้าง ทั้ง ธีระชัย ประทีน และปรีชา เป็น คริสต์ศาสนิกชนที่เคร่งครัดในการรับใช้พระเจ้า ณ วันนี้ รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต ได้จากโลกนี้ไปแล้ว...

อาคารสิรินารถและอาคารจอห์น เอ เอकिनี่ จะเป็นสิ่งรำลึกถึงเพื่อนแก้วเมื่อยามที่พวกเรา ได้กลับมาเยี่ยมกรุงเทพมหานครคริสเตียนวิทยาลัย

ขอให้เพื่อนที่ใกล้ชิดเอ็น เป็นคนไม่โลก โอบอ้อมอารี ที่ชื่อ รองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต นี้จงไปสถิต ณ ที่ดีที่สุด

นายยงยุทธ ศรจิตติ

ประธานปี่ซีซี รุ่น 108

อดีตประธานนักเรียนประจำ

อดีตนักกรีฑาและนักฟุตบอล ร.ร.ปี่ซีซี

อดีตอุปนายกสมาคมศิษย์เก่าปี่ซีซี

อดีตข้าราชการระดับ 9 ผอ.

ศูนย์เร่งรัดพัฒนาชนบท ภาคตะวันออก ประจันตคาม ปราจีนบุรี

76/2 ถนนเอกมัย 22 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2390-0998

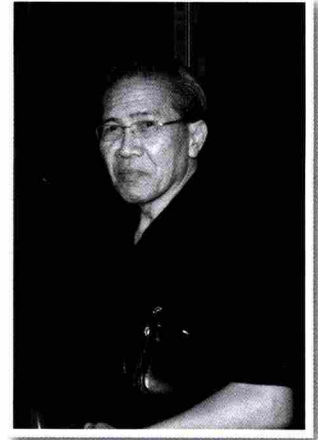
หมายเหตุ สมัยโน้นตึก 4 ชั้นครึ่ง ติดถนนสาทรเหนือ โรงเรียนจะประกาศให้ทราบว่า ผู้บริจาค เป็นศิษย์เก่าจากลำปาง ชื่อ คุณน้อย คมสัน บริจาค 100,000 หนึ่งแสนบาท ตึก 4 ชั้น ติดวังประมวญหรือโรงช้างเดิมทั้งสองหลัง จะเห็นป้าย “บริษัทขุนหงัน จำกัด” ผู้รับเหมาก่อสร้าง

หากมีข้อผิดพลาดประการใดขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

คำไว้อาลัย

นึกถึง “แก้ว...อวยชัย”

“แก้ว” หรือ “อวยชัย” กับผมเข้าเรียนหนังสือพร้อมกันที่ BCC (กรุงเทพฯคริสเตียนวิทยาลัย) ในปี 2494/1952 เมื่อ 62 ปีมาแล้ว (อยากให้อายุกลับกันจัง เป็น 26 ปี) อยู่ชั้นประถมปีที่ 3 ห้อง ป.3 ค (ห้อง ค สำหรับเด็กเข้าใหม่) และอยู่ห้องเดียวกันในห้อง “ก” ตั้งแต่ ป.4 ก ถึง ม.6 ก อวยชัยเป็นนักเรียนบ้าน (อยู่บ้าน) ผมเป็นนักเรียนประจำ เวลา 8 ปีที่เรียนห้องเดียวกันก็ทำให้เรารู้จักกันสนิทสนมกันมากพอที่จะเป็นเพื่อนที่ติดต่อกันตลอดมา เรามีชื่อรุ่นว่า “รุ่น 108 หรือรุ่น 1960” (ปีจบ ม.8) เพื่อนร่วมรุ่นที่พอเป็นที่รู้จักในแวดวงราชการและธุรกิจ เช่น

ชัยยันต์ โปษยานนท์ ชาญ - โชติ โสภณพนิช ประกิต ประทีปเสน ยงยุทธ ศรจิตติ ศ.เกียรติคุณ นพ. ดร.พรชัย มาตังคสมบัติ พล.อ. นพ.ชูฉัตร กำพู ณ ออยุธยา พล.ร.อ. นพ. จูติ เฉลิมเตียรณ ม.ร.ว.จัตุมงคล โสณกุล ศ.(พิเศษ) เรวัตติ ฉ่ำเฉลิม พล.ร.อ. พันธุ์จรุณ วิทยากัย บุนนาค พล.ร.อ. พลกฤต (ไพศาล) อัมระपाल พล.อ. สมชาย ธนะรัตน์ พล.อ. สุรพล เสนีวงศ์ ณ ออยุธยา ฯลฯ

จากนั้นเราจึงออกมาเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เป็นรุ่น ต่อ. 22 เมื่อปี 2502/1959 อวยชัยเรียนเยอรมัน ผมเรียนฝรั่งเศส แต่ก็ยังเกาะกลุ่มเป็นก๊วนเดียวกัน (BCC) เป็นกรรมการนักเรียน (ห้อง 60) ด้วย โดยมี ชัยยันต์ โปษยานนท์ เป็นประธาน แต่กลุ่มใหญ่ขึ้นเพราะมีสาว ๆ จากวัฒนา/มาแตร์/เซนต์โย ฯลฯ เข้ามาเพิ่มอีกหลายคน

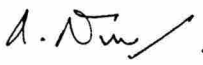
เมื่อจบ ม.8 เข้ามหาวิทยาลัย ตอนนี้แยกกันเรียนตามถนัด อวยชัย เข้าสถาปัตจุฬาฯ ผมเข้าวิศวะ จุฬาฯ ก็ทำให้ต้องห่างกันไปอีกช่วงหนึ่ง

หลังจบจากจุฬาฯ ก็แยกกันไปทำงาน แต่ยังพบกันบ้างในการสังสรรค์ ประจำเดือนของรุ่น (BCC) แม้ “แก้ว” จะไม่ได้ไปร่วมทุกครั้งเพราะติดงาน ซึ่งนอกจากจะเป็นอาจารย์ที่คณะแล้ว อวยชัยได้เปิดสำนักงานเพื่อรับออกแบบ อวยชัยยังนึกถึงผมที่จบวิศวะมา จึงชวนมาทำงานออกแบบด้วยกัน โดยลงหุ้นกัน 3 คน น่าจะคนละ 5,000 บาท ไม่น่าเชื่อ แต่เมื่อ 40 ปีก่อนนะครับ (4 เท่าของเงินเดือน) มีอวยชัยและเพื่อนถนัดชื่อ อำนาจ สุชาโต และผม ชื่อ “teac” เป็นสำนักงานเล็กๆ ที่ชั้นสองของตึกแถวริมถนนพหลโยธิน ใกล้ทางออก อดต. ปัจจุบัน ต่อมางานมากขึ้น จึงย้ายมาแถวราชประสงค์ อยู่ในตึกโตมารูเก่า

เนื่องจากผมเป็นคริสเตียน เราจึงมีโอกาสทำงานออกแบบอาคารโบสถ์ ของคริสเตียนหลายแห่งด้วยกัน เช่น คริสตจักรใจสมาน (สุขุมวิท ซอย 6) คริสตจักร เทียนสั่ง (สะพานเหลือง) และงานปรับปรุงคริสตจักรวัฒนา (สุขุมวิท ซอย 19) เป็นต้น เมื่ออวยชัยย้ายสำนักงานอีกครั้งเพราะเติบโตจนกลายเป็นบริษัทใหญ่ขึ้น อยู่แถวมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผมและอำนาจไม่ได้ตามไป

ตลอดเวลาที่คบหาและทำงานร่วมกันมาตั้งแต่เด็ก “แก้ว” เป็นคน nice มาก สุภาพเรียบร้อย เจียวยุติ ไม่ค่อยพูดเล่นกับใคร เป็นเด็กเรียน ตั้งใจเรียน มีอัธยาศัยที่ดีต่อทุกคน ใจเย็น ไม่เคยโกรธให้เห็น มีความรับผิดชอบสูง จริงใจ ไม่เอาเปรียบใคร เสมอต้นเสมอปลาย ไม่ชอบกวนใคร แม้ในช่วงหลังๆ ที่เริ่มป่วย อยู่โรงพยาบาลก็ไม่บอกใคร ไม่ให้ไปเยี่ยม ที่บริษัทก็ไม่อยากให้เพื่อนมาเห็นสภาพ แต่เมื่อผมขอไปเยี่ยมก็ยังให้พบ

สุดท้าย คุณกับอำนาจและโสภณีพิศ จะหาโอกาสไปเยี่ยมและทานข้าวด้วยกัน แต่ยังไม่แน่ว่าได้ มาทราบอีกครั้งจากโสภณีพิศว่า “แก้ว” ป่วยมาก อยู่ไอซียู ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ผมเตรียมจะไปเยี่ยมแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว...และนี่คือชีวิตเสี้ยวหนึ่ง ของ “แก้ว - รศ.อวยชัย วุฒิไผ่สิต” สุภาพบุรุษซึ่งเป็นที่รักของทุกคน

(ธีระชัย สราญรมย์)

คำไว้อาลัย

อาลัยแก้ว - อวยชัย เพื่อนรักที่จากไป...

ก่อนงานทำบุญครบหนึ่งร้อยวันของ “แก้ว - รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต” ผมได้มีโอกาสพบกับ คุณแดงต้อยหรืออาจารย์กรรมธิการ ภรรยาของ “แก้ว” ได้ทานอาหารด้วยกันจึงมีโอกาสได้พูดคุยกัน ถึงเรื่องการจากไปของ “แก้ว”

ในระหว่างทานอาหาร คุณแดงต้อยได้พูดออกมาว่า “เค้าคงไปเกิดแล้วนะ” ผมจึงไปนิดหนึ่ง ก่อนที่จะตอบไปว่า “คงไม่ใช่ แก้วคงไม่ได้ไปเกิดอีก” เพราะตามความเชื่อของผมซึ่งเป็นคริสเตียน เราเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาครั้งเดียว ไม่มีการเวียนว่ายตายแล้วเกิด ตามที่คนทั่วไปส่วนหนึ่งเชื่อกันอยู่

แม้เวลานี้เราเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย แต่ปัจจุบันมีคนกลุ่มหนึ่ง ไม่ใช่กลุ่มเล็กๆ แต่มีจำนวนเป็นร้อยล้านหรือพันล้านคนซึ่งเป็นคริสเตียน มีความเชื่อว่า จะมีคนส่วนหนึ่งในโลกนี้ จะไม่ต้องตาย แต่จะถูกรับขึ้นไปในสวรรค์โดยไม่ผ่านความตาย...ปรากฏการณ์นี้เรียกว่า The Rapture และเรื่องนี้กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ คือในช่วงชีวิตของเราทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในขณะนี้แหละ

สักครู่คุณแดงต้อยก็มีคำถามตามมาอีกว่า “แล้วเรา (คุณแดงต้อยกับแก้ว) จะได้พบกันอีกมั๊ย?” ผมรู้สึกลำบากใจที่จะตอบ แต่ก็ต้องบอกไปว่า “ก็คงได้พบกัน” ซึ่งคงไม่ผิด อย่างน้อยทั้งสองคน คงได้พบกันในวันพิพากษาครั้งสุดท้าย (The Last Judgment at the Great White Throne) ตามพระคัมภีร์ แต่เมื่อพบกันแล้วหลังจากนั้น - หลังการพิพากษา จะได้อยู่ด้วยกันอีกครั้งหนึ่งหรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเป็นเรื่องที่จะต้องอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์กาล (Eternity) ขึ้นอยู่ว่า แต่ละคนจะต้องไปอยู่ที่ไหน? สวรรค์หรือที่อื่น?

“เค้าน่าจะกลับมาบอกกันบ้าง” เป็นความรู้สึกที่ยังอาลัยถึง “แก้ว” ของภรรยา ผมจึง บอกไปว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะมีใครที่ตายจากโลกนี้ไปแล้วจะกลับมาบอกหรือมาเตือนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้างหลัง โดยยกตัวอย่างเรื่องของเศรษฐีกับลาซาร์สให้ฟัง...ยืนยันเรื่องชีวิตหลังความตาย (ลูกา 16:19-31)

จากการสนทนากับคุณแดงต้อยในวันนั้น ทำให้ผมต้องกลับมาคิด และวันนี้อยากมาให้ความรู้ ความเข้าใจกับเพื่อนๆ และท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย 3 เรื่องด้วยกัน คือ

1. เรื่องของชีวิต

มนุษย์ ประกอบด้วย “ร่างกาย-จิตใจ-วิญญาณ” “จิตใจและวิญญาณ” จะไปด้วยกันเสมอ และเป็น “ชีวิต” หรือ “ตัวจริง” ของเรา ซึ่งไม่มีวันดับสูญ แต่จะดำรงอยู่ตลอดไป

เมื่อมนุษย์ตาย “จิตใจและวิญญาณ” จะแยกออกจาก “กายหรือร่างกาย” ไป หากกลับเข้ามาอีก ผู้นั้นก็จะฟื้นและเป็นขึ้นหรือมีชีวิตอีก

“ชีวิต” หรือ ส่วนที่เป็น “จิตใจและวิญญาณ” นี้คือสิ่งที่พระเจ้าเป็นผู้ให้เราเมื่อ “เกิด” มา หรือสร้างเรามา ดังพระวจนะที่ได้มีกล่าวไว้ ดังนี้

1.1 การทรงสร้างมนุษย์

ในปฐมกาลพระวาตะ (พระวจนะ) ดำรงอยู่ และพระวาตะทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1)

แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นเป็นของพระเจ้า ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น (สดุดี 24:1)

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายา ตามอย่างของเรา...” พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง (ปฐมกาล 1:26-27)

พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ (ยอห์น 1:4)

พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดินระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต (ปฐมกาล 2:7)

1.2 การให้กำเนิดเราแต่ละคน

เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกัน ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์ (สดุดี 139:13, 15)

พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์ปลอดภัย อยู่ที่อกแม่

ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา (สดุดี 22:9-10)

พระองค์มีใจต้องให้มือมนุษย์มาปรนนิบัติ ดังว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจ และสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก (กิจการ 17:25)

1.3 ทรงเป็นผู้กำหนดและลิขิตชีวิต

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติ สืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะคลำหาให้พบพระองค์ ที่จริงพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ด้วยว่า เรามีชีวิตและไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์ (กิจการ 17:25-28)

เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตายและกลับเป็นผงคลี เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้น (สดุดี 104:29-30)

อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย

เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา (ยอห์น 14:6)

ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มี เราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย

เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก รับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย (ยอห์น 14:1-3)

2. เรื่องความตาย

“ความตาย” ยังเป็นเรื่องที่น่ากลัวสำหรับคนเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นยังนำมาซึ่งความเศร้าโศกเสียใจกับการจากไปของบุคคลซึ่งเป็นที่รัก ซึ่งมีเหตุผลหนึ่งมาจากความไม่รู้ ความไม่เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

หลายคนยังยึดติดกับความคิดที่ถูกถ่ายทอดกันมาว่า มนุษย์อยู่ในวงจรชีวิต คือ เกิด - แก่ - เจ็บ - ตาย แล้วก็กลับไปเกิดใหม่ วนเวียนเช่นนี้ไม่มีวันจบ

อยากจะทำความเข้าใจกันใหม่ว่า การเกิด - แก่ - เจ็บ - ตาย นั้นถูกต้อง แต่ไม่มีการเวียนว่ายตาย - เกิด อีก จึงน่าจะใช้คำว่า “เส้นทางชีวิต” แทน “วงจรชีวิต”

“ความตาย” หมายถึงการถูกแยกออก เช่น “จิตใจ - วิญญาณ” แยกออกไปจากร่างกาย

สำหรับคริสเตียน “ความตาย” มีความหมายสำคัญมากกว่านั้นคือ การถูกแยกจากพระเจ้า ด้วยความบาปที่มนุษย์มีอยู่ เป็นความบาปที่สืบทอดกันมาทางสายเลือดจากมนุษย์คู่แรก (อาดัม - เอวา)

เมื่อไม่ได้อยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงประทับบนสวรรค์ หรือสถิตอยู่ในสวรรค์ ก็หมายความว่าเราจะไม่ได้อยู่ในสวรรค์ด้วย เมื่อไม่ได้อยู่ในสวรรค์ ก็เหลือเพียงที่เดียวที่ต้องไปอยู่ก็คือ “นรก” เพราะในโลกหน้ามีเพียง 2 ที่ที่มนุษย์จะไปอยู่ คือ “สวรรค์หรือนรก” เท่านั้น

ดังนั้น “ความตาย” จึงเป็นการที่ตัวจริงของเรา หรือ “ชีวิต” แยกออกจากร่างกายที่ต้องกลับเป็นดิน ส่วนตัวจริงเมื่อจากโลกนี้ไปก็เข้าไปอยู่ในโลกหน้า

ถ้าเทียบกับ “การเกิด” ก็เหมือนกับการจากครรภ์มารดาเข้ามาอยู่ในโลก ทั้ง “การเกิด” และ “การตาย” จึงเป็นการออกจากที่หนึ่งเพื่อเข้าไปในอีกที่หนึ่งเท่านั้นเอง “แก้ว” จึงจาก (หรือตายจาก) โลกนี้และเข้าไปสู่ (หรือไปเกิดใน) โลกหน้านั่นเอง

3. เรื่องบ้านเก่า - บ้านใหม่

ในชีวิตเราทุกคนมีบ้าน บางท่านอาจจะอยู่บ้านเดียวมาตลอด บางท่านมีหลายบ้าน และบางท่านต้องย้ายบ้านหลายครั้ง

ผมเองเท่าที่จำความได้ บ้านหลังแรกอยู่ที่จังหวัดตรังซึ่งเป็นที่เกิด ต่อมาย้ายมานครศรีธรรมราช แล้วย้ายกลับมาอยู่พิษณุโลกก่อนจะย้ายเข้ากรุงเทพฯ

ที่กรุงเทพฯ ได้ย้ายไปหลายที่จนสุดท้ายมาจบที่บ้านปัจจุบัน คือ ชลนิเวศน์ แต่กำลังวางแผนจะกลับไปอยู่พิษณุโลก ซึ่งต้องสร้างบ้านใหม่อีก

การย้ายบ้าน ส่วนใหญ่ก็จะไปอยู่ในบ้านที่ดีขึ้น และเราก็คงจะตื่นเต้นกับการเข้าไปอยู่ในบ้านใหม่ ต้องเตรียมหลายอย่าง ถ้าเป็นการสร้างหรือซื้อบ้านใหม่ก็จะมีฉลองขึ้นบ้านใหม่ด้วย

ชีวิตของ “แก้ว” ก็เช่นเดียวกัน เมื่อ “แก้ว” หรือใครก็ตามจากโลกนี้ไป ก็มักจะพูดว่า “กลับบ้านเก่า” ซึ่งผมคิดว่าเราใช้คำผิด “แก้ว” ไม่ได้ไปบ้านเก่า เพราะ “แก้ว” ไม่ได้กลับไปอยู่ที่ที่เคยอยู่ แต่ต้องเป็น “บ้านใหม่”

สำหรับคริสเตียน “บ้านใหม่” นี้ เป็นบ้านที่พระเยซูคริสต์ได้ไปจัดเตรียมหรือสร้างไว้ให้ท่าน (ยอห์น 14: 1-3)

อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย

ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มี เราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย

เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก รับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่เราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย (ยอห์น 14:1-3)

ฝากท่านทั้งหลายกลับไปคิด ทั้งเรื่อง “ชีวิต ความตาย และบ้านใหม่” เพื่อท่านจะเตรียมชีวิตด้วยเวลาที่ยังมีเหลืออยู่นี้ สำหรับการเตรียมตัว เตรียมใจ เพื่อไปอยู่ในสวรรค์ หรือ “บ้านใหม่” ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้ท่าน โดยไม่ลืมว่า

ก. ทางไปสวรรค์นั้นมีเพียงทางเดียว

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

“ทางนั้น” คือทางที่จะนำท่านไปสวรรค์ ไม่ใช่ “ทางเลือกหรือทางที่ดีกว่า” แต่เป็น “ทางเดียว” เท่านั้นแหละ

ข. นามที่จะช่วยท่านให้รอดได้ ก็มีเพียงนามเดียว

“ในผู้อื่น ความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

หากท่านยอมต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เข้ามาในชีวิต ท่านจะได้รับสิทธิพิเศษทันที ดังนี้

1. ได้รับการยกโทษบาปทั้งหมดในอดีต จาก “คนบาป” กลายเป็น “ผู้ชอบธรรม”
2. เมื่อจากโลกนี้ไป ท่านจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ทันที
3. ท่านจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องขึ้นศาลหรือเข้าสู่การพิพากษาครั้งสุดท้ายตามการกระทำ

ของแต่ละคน

4. ท่านจะมี “บ้านใหม่” ที่พระเยซูคริสต์ได้ไปจัดเตรียมให้ท่านในสวรรค์

5. ท่านจะได้พบกับทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าที่ท่านรู้จัก คนที่ท่านรัก ทั้งที่จากไปก่อนและผู้ที่ จะตามไปภายหลัง

แต่หากท่านปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและเป็น “ทางนั้น” ในวันนี้ ท่านจะต้องพบกับพระองค์อีกครั้งหนึ่งในฐานะเป็นผู้พิพากษามนุษย์ทุกคนในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะตัดสินว่าใครจะต้องไปอยู่ที่ใด ระหว่าง “สวรรค์กับนรก”

ถ้าทุกท่านเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว “ความตาย” คงไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวและไม่ใช่ว่าเรื่องน่าโศกเศร้าเสียใจกันอีกต่อไป เมื่อเรารู้ความจริงว่า “ความตาย” เป็นเพียงการจากกันชั่วคราวเท่านั้น แต่เมื่อได้พบกันอีกครั้ง เราก็จะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป แต่จะกลับเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดีสำหรับทุกคน

ปัญหาขณะนี้ไม่ได้อยู่ที่ “แก้ว” ซึ่งจากไปแล้ว แต่อยู่กับเพื่อนๆ และท่านทั้งหลายที่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจึงต้องคิด ต้องใคร่ครวญและตัดสินใจ

“ความตาย” ไม่ใช่การสิ้นสุดของชีวิต แต่เป็นการเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์

ขอพระเจ้าทรงโปรดอวยพระพรและช่วยให้ท่านทั้งหลายมีสติปัญญาที่จะตัดสินใจได้อย่างถูกต้องต่อไป

ธีระชัย สราญรมย์

เพื่อน BCC 1960 และ ต่อ. 22

คำไว้อาลัย

แต่ แก้ว - อวยชัย วุฒิโมลิต

มากกว่าห้าสิบปีที่ได้เป็นเพื่อนกัน โดยทั่วไปเห็นว่าแก้ว มีชีวิตและอุปนิสัยไม่แตกต่างไปจากเพื่อนๆ มากนัก แต่ที่ประทับใจคือ แก้วไม่เคยปฏิเสธหรือลังเลกับการร่วมทำบุญและการสนับสนุนด้วยดีทุกครั้งอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะทำบุญทอดกฐิน การร่วมสร้างพระประธานในพระอุโบสถ ซึ่งแก้วได้มีส่วนร่วมสร้างถึง 7 องค์ หรือแม้แต่การทำบุญเพื่อสร้างโรงเรียน ห้องน้ำ ฼าปนสถานเมรุเผาศพ และเป็นสิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์ในบวรพระพุทธศาสนา เท่าที่สังเกตเห็น แก้วเป็นผู้มีจิตใจเป็นกุศลมานานแล้ว

ช่วงที่เรียนหนังสือด้วยกันที่จุฬาฯ แก้ว อำนาง และเราได้มีโอกาสไปทำงานฝึกงานกับอาจารย์เสื่อ (อาจารย์สมัยศารท สนิทวงศ์ ณ อยุธยา) และเราทั้งสามคนก็ได้ไปเรียนภาษาเยอรมันเพิ่มเติมด้วยกันที่สถาบันเกอเธ่ จนกระทั่งแก้วได้มีโอกาสไปเรียนต่อที่เยอรมัน และเราก็ยังติดต่อกันตลอดและมีโอกาสส่งข้อมูลการวิจัยไปให้ตามที่แก้วขอมาดอนที่เราทำงานที่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) จนกระทั่งแก้วเรียนจบและมาเป็นอาจารย์ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ในช่วงหลังเราก็ห่างเหินกันบ้างตามภารกิจของแต่ละคน ส่วนมากจะติดต่อกันเรื่องที่แก้วส่งเงินมาทำบุญที่เราเป็นประธานทอดกฐินทุกครั้ง

บั้นปลายชีวิตทราบข่าวจากปู้ (ซวงพงศ์) ว่าแก้วป่วย เราเองก็นัดกับเพื่อนๆ (เทอดเกียรติ) จะไปเยี่ยมแก้ว แต่ทว่า เล็ก (โสภภาพิศ) ได้โทร. มาบอกตอนเช้าว่า แก้วได้จากเราไปแล้ว ก่อนที่พวกเราจะไปเยี่ยมเพียงวันเดียว มันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกจริงๆ ทูกรูปทุกนาม ไม่เลือกชั้นวรรณะ เพศ วัย เมื่อเกิดมาก็ต้องแตกดับเป็นที่สุด ไม่มีผู้ที่เลี้ยงได้เลย ไม่ซำก็เร็ว ไม่มีการเรียงลำดับอาวุโสเลย แต่ทว่าคงเป็นผลบุญกุศลที่แก้วได้เคยสั่งสมมา ส่งผลให้แก้วได้เข้าถึงอมตะธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงมีสภาวะเป็นไตรลักษณ์ ได้แก่ อนิจจัง มีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นธรรมดา ทุกขัง เป็นความเสื่อมสลาย

**ไม่คงทน และอนัตตา ไม่มีสภาพเป็นตัวตน ไม่สามารถบังคับได้” ก็ทำให้แก้ว
รับสภาพตามความเป็นจริงได้**

วัฏจักรของชีวิตหมุนเวียนไม่รู้จบสิ้น ตราบที่เรายังไม่ถึงซึ่งนิพพาน แก้วได้จาก
พวกเราไปชั่ววินาที หลุดพันจากความทุกข์ทรมานของพยาธิสภาพในชาติภพนี้แล้ว
แก้วได้สร้างผลงานให้แก่สังคมมากมาย สร้างลูกศิษย์ให้เป็นสถาปนิกที่มีฝีมือไว้มาก
เราเชื่อว่าผลบุญกุศลและคุณความดีที่แก้วได้บำเพ็ญมาก่อนที่ธาตุนั้นจะแตกดับ
คงเป็นพลวปัจจัย ส่งผลให้แก้วสู่สุดดีในสัมปรายภพนะเพื่อนรัก

จาก หะ'เรก ที่แก้วเรียกขานเรา
(ดิเรก รอดสวาสดี)

คำไว้อาลัย

ระลึกถึง ด้วยรัก และเคารพตลอดไป

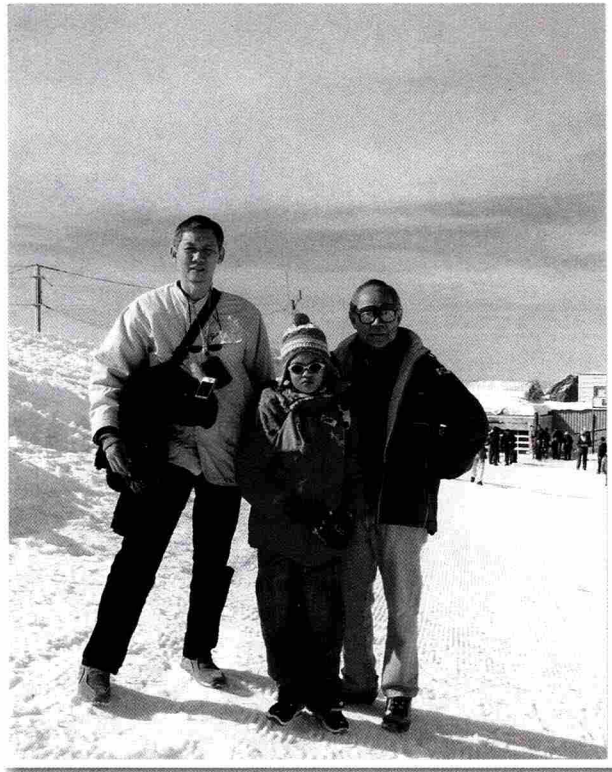

อาจารย์อวยคือชื่อที่พวกเราชาวสถาบันจุฬาฯ ทุกคนใช้เรียก รศ. อวยชัย วุฒิโฆสิต ด้วยความคุ้นเคยในบุคลิกของท่านที่เป็นอาจารย์ที่ใจดี ไม่เคยดุตำราว่ากล่าวนิสิตแรงๆ เลย จังหวะของชีวิตทำให้ผมได้มาร่วมงานกับอาจารย์ตั้งแต่ TEAC ยังอยู่ที่ราชดำริอาเขต หรือที่คุ้นเคยกัน

คือ ห้างโตมารู เมื่อปี 2524 ตั้งแต่ยังเป็นออฟฟิศเล็กๆ ขนาด 80 ตารางเมตร พนักงานเพียง 4 - 5 คน ด้วยความที่อาจารย์เป็นคนที่ไม่จู้จี้ ไม่ก้าวก่าย ถ้าเห็นว่าทุกอย่างเป็นไปได้ไปอย่างเหมาะสม ผมจึงทำงานที่ที่คิดด้วยความสบายใจและมีความสุขในการทำงานตลอดมา

ในพิธีสวดพระอภิธรรมศพ เพื่อนๆ และคนรู้จักหลายคนหยอกผมว่าเป็นลูกอาจารย์เหรอเพราะเห็นต้อนรับแขกที่มาเหมือนลูกหลาน ผมตอบว่าไม่ใช่ก็เหมือนใช่ เพราะอาจารย์เป็นผู้ให้โอกาส และให้ผมได้เกิดในฐานะสถาปนิกคนหนึ่งของวงการ ผมบอกว่าอาจารย์เหมือน “พ่อ” มากกว่า “นาย” เพราะถ้าเป็นนายคงต้องเจตตองพูด สั่งงานกันบ่อยกว่านี้ ในขณะที่อาจารย์เหมือนพ่อที่อยู่บ้าน (ออฟฟิศ) เดียวกัน เจอกันทุกวัน แต่ไม่ค่อยได้พูดกันเหมือนพ่อลูกทั่วไปสมัยนี้ จึงเปรียบอาจารย์เป็นพ่อที่ใจดีกับลูกๆ (พนักงาน) ทุกคน

อาจารย์เป็นคนที่มองโลกในแง่ดีและอารมณ์ดีเสมอ บางครั้งได้มีโอกาสเดินทางไปดูงานต่างประเทศร่วมกัน ได้พูดคุยกันในเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ใช่เรื่องงาน

จะเห็นตัวตนของอาจารย์ในมุมสนุกสนานเฮฮา อันเป็นความทรงจำที่ดี ทุกวันนี้
ผมยังระลึกและจดจำเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ทำร่วมกันกับอาจารย์ได้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณในทุกสิ่งที่อาจารย์มอบโอกาสให้ผมได้มีอย่างในวันนี้ และ
ขออิच्छานให้อาจารย์ได้ไปสู่สัมปรายภพอย่างสงบ ไม่ต้องห่วงในหลายๆ สิ่ง
ผมสัญญาว่าผมจะดูแล TEAC ที่อาจารย์รักอย่างเต็มกำลังและความสามารถ
เท่าที่จะทำได้

(เสนิส อยู่พุล)

กรรมการผู้จัดการ

บริษัท ทีค จำกัด

คำไว้อาลัย

ถึงอาจารย์

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผมทำงานกับท่านอาจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิต ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งจากอาจารย์เป็นอย่างมาก อาจารย์เป็นต้นแบบที่ดีเยี่ยม ในบุคลิกภาพที่สุภาพและอ่อนโยน ความขยันและเอาใจใส่ต่องานและภารกิจ ที่ดูแล และที่ชัดเจนที่สุดคือการตรงต่อเวลา ซึ่งคนทั่วไปที่รู้จักอาจารย์ย่อมทราบ กันดี อาจารย์จะไม่เคยไปสายเลยในการนัดหมายใดๆ

อาจารย์ให้เกียรติกับทุกๆ คน จนทุกคนที่ทำงานร่วมกับอาจารย์จะรู้สึก เกรงใจ และยินดีที่จะช่วยเหลืออาจารย์ในทุกๆ เรื่อง แค่อาจารย์เอ่ยปาก โดยไม่รู้สึกร ว่าเป็นภาระแต่อย่างใด

วันนี้อาจารย์ได้จากพวกเราไปแล้วอย่างสงบ ขอให้ดวงวิญญาณของ อาจารย์จงไปสู่สุคติภพ ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องใดๆ อีก เพราะพวกเราจะช่วยกันดูแล ทุกๆ อย่างต่อจากอาจารย์ รวมทั้งบริษัทที่คของอาจารย์ ที่ท่านรักเปรียบเสมือน บ้านที่สอง ให้ดำรงอยู่และเจริญก้าวหน้าตามความประสงค์ของอาจารย์ที่มัก จะกล่าวกับพวกเราอยู่เสมอ

สุวิทย์ เตชะसान
กรรมการบริษัท ทีค จำกัด

คำไว้อาลัย

ความทรงจำดีๆ ที่มีต่ออาจารย์อวยชัย

ผมเข้าทำงานที่ทีศประมาณปี 2532 ทำงานได้ปีกว่าๆ ก็ขอลาออกเพื่อไปทำงานบริษัทญี่ปุ่น คุมงานก่อสร้าง อาจารย์ไม่ยอมให้ผมออกก็เรียกผมไปคุย

อาจารย์ : อยากคุมงานหรือ

ผม : ครับ

อาจารย์ : ผมมีงานคุมงานที่เชียงใหม่ สนใจไหม

ผม : ได้ครับผม (ชอบเชียงใหม่อยู่แล้ว)

อาจารย์ : จั้นไปเลย แต่ไปทำงานร่วมกับบริษัทอื่น เป็นบริษัทที่ปรึกษาสร้างโรงพยาบาลเชียงใหม่-ราม

ผมตอบรับและทำงานที่ทีศต่อ ผมไปทำงานที่เชียงใหม่ ปี 2534 เดินไปทำงานบ้าง นั่งสองแถวบ้าง ประมาณ 2 กิโลเมตร ลำบากพอสมควร ตกกลางคืนก็เหงา (วัยรุ่น) ไปไหนลำบาก วันหนึ่งอาจารย์ได้ไปดูงาน ผมเลยเอ่ยปากขอยืมเงินอาจารย์ 60,000 บาท อาจารย์ถามว่า เอาไปทำอะไร ผมก็บอกว่า เอาไปซื้อมอเตอร์ไซค์ไปทำงาน แล้วคืนเงินด้วยการหักเงินเดือน อาจารย์คงเห็นใจในความลำบากของผม เลยเซ็นเช็คทันที ผมแอบเห็นว่าอาจารย์มีสั่นตอนเซ็น (อาจารย์คงคิดว่าจะได้เงินคืนหรือเปล่าน้อ) หลังจากนั้นอาจารย์ก็ได้มาดูงานอีก พอเจอผมอาจารย์ก็ถามว่า ได้ซื้อมอเตอร์ไซค์หรือยัง ผมก็ตอบไปว่า ผมเอาไปเที่ยวหมดแล้ว อาจารย์ก็หัวเราะแล้วไม่ว่าอะไรต่อ คุมงานจนจบงานผมก็ยังไม่ได้มอเตอร์ไซค์เลย

สนธยา เพชรบางไกรระ

คำไว้อาลัย

อาดิษอาจารย์

19 ปีที่ได้ทำงานภายใต้การบริหารของอาจารย์ เป็นช่วงเวลาที่น่าประทับใจมาก อาจารย์มีวิธีการพูดแบบนุ่มนวลให้ผู้ร่วมงานเต็มใจทำงานอย่างเต็มที่ ในสถานการณ์ที่คับขัน เคร่งเครียด จะมีคำแสร้งและอารมณ์ขันเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ ขั้นตอนต่างๆ ของการทำงาน มีการเตรียม วางแผนไว้อย่างละเอียด รอบคอบ ดูแล และติดตาม ทำให้มั่นใจว่าบรรลุผลอย่างสวยงามและทันกาลภายในกำหนด สิ่งใดที่ไม่เข้าใจ ไม่กระจ่าง จะได้รับคำอธิบายอย่างใจเย็นด้วยถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ไม่เว้นแม้แต่เรื่องการใช้อักษร ในช่วงแรกที่มาทำงานใหม่ๆ เคยเรียกบริษัทแอ็คเท็ค จำกัด เป็นแอ็คเท็ค ก็ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการเงิน จะมีวินัยในการรับและใช้จ่ายอย่างตรงไปตรงมา ระมัดระวัง เพื่อความมั่นคงของกิจการ ช่วงอาจารย์เข้าโรงพยาบาล ได้ภานาขอให้อาจารย์หายจากความเจ็บป่วย แค่เพียงหันหลังกลับมาอีกครั้ง อาจารย์ก็ไม่อยู่แล้ว พนักงานรุ่นหลังจะไม่ได้เรียนรู้ ได้รับความอบอุ่น การดูแลอย่างใส่ใจ ความรู้รอบด้านเปี่ยมประสบการณ์ ความถ่อมตนในแบบไทยๆ สไตส์อาจารย์

ด้วยรักและเคารพ
วรารณณ์

คำไว้อาลัย

รักและเคารพท่านอาจารย์ตลอดไป

อาจารย์อวยชัยเป็นคนที่น่ารักและน่านับถือ ตั้งแต่อยู่มากก็ได้รับแต่ความอบอุ่น อาจารย์ได้สอนจนมากมายหลายเรื่องเกี่ยวกับการทำงาน ว่าการทำงานที่ดีจะต้องมีสมมุติฐานว่าเราจะต้องทำอะไรในแต่ละวัน จะได้ไม่ลืมนและไม่มีการผิดพลาด แม้ตัวอาจารย์เองก็ยังต้องจดทุกวัน จึงทำให้พวกเราทำงานไม่ผิดพลาด ทำงานได้ง่ายขึ้น อาจารย์เป็นคนที่มีลูกน้องมาก เวลาทำงานผิดอาจารย์ก็จะสอนแล้วสอนอีก แต่ท่านก็รักและไม่เคยทำให้ลูกน้องเสียใจ อาจารย์เป็นคนประหยัดมากๆ สำหรับตัวเอง แต่ส่วนของลูกน้องนั้นจะคอยช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะใครจะมีความทุกข์หรือขอความช่วยเหลือ อาจารย์ช่วยตลอดและมีความเมตตาต่อพนักงานมากๆ อาจารย์เป็นคนมีวินัยมาก มาทำงานแต่เช้าทุกวัน และชอบคนที่มาทำงานเช้าและตรงเวลา อาจารย์เป็นคนเรียบร้อย สุภาพอ่อนโยน ไม่ค่อยชอบคนพูดเสียงดัง ไม่ชอบความแตกแยก สอนให้รักและอภัยกันและกันเสมอ ฉะนั้นพวกเราเลยเติบโตในรั้วที่อบอุ่นเพราะพระคุณของอาจารย์

การจากไปคราวนี้ไม่มีวันหวนกลับมาแล้ว นับเป็นการเสียบุคคลที่น่ารักไป แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ได้รับอาจารย์ไปอยู่กับพระองค์บนสวรรค์แล้ว

เจริญจิต รุกขภิบาล

(จุน)

คำไว้อาลัย

ในใจตลอดไป

เมื่อนึกถึงอาจารย์อวยชัย ภาพที่จินตภาพพนักงานก็คือเจ้านายที่มาทำงาน ก่อนลูกน้องเสมอ ขนาดพนักงานที่ว่ามาเข้ามาก ๆ แล้ว แต่พอมาถึงก็จะเห็น อาจารย์นั่งทำงานอยู่แล้ว อาจารย์เป็นแบบอย่างของความขยันขันแข็ง และเอาจริงเอาจังกับงานที่ทำ ไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในการทำงาน แม้ขณะตอนที่อาจารย์ป่วยมากถึงขนาดต้องนอนโรงพยาบาล แต่พออาการดีขึ้น ก็เห็นอาจารย์กลับมาทำงานตามปกติแล้ว

อาจารย์เป็นคนที่รักและเอาใจใส่ต่อพนักงานทุกคนสม่ำเสมอ ในวันเกิดของพนักงานทุกๆ ปี ก็จะมีการดอวยพรเล็กๆ เขียนด้วยลายมือของอาจารย์เอง มอบให้พนักงานมิเคยขาด

ถึงแม้ว่าตอนนี้อาจารย์จะไม่ได้อยู่กับพวกเราแล้ว แต่อาจารย์ก็จะอยู่ในใจของพวกเราเสมอตลอดไป

อรรณพ สุวรรณพาหุ

คำไว้อาลัย

ความทรงจำของผม

ช่วงผมเข้าทำงานที่ทีคใหม่ ๆ ใครบอกให้ทำอะไรผมก็ทำ ทุกเช้าต้องเซ็นชื่อที่ชั้น 4 ผ่านห้องทำงานของอาจารย์แล้วขึ้นไปทำงานที่ชั้น 9 หลังตู้เย็นหน้าห้องอาจารย์จะมีตะกร้าผลไม้ พวกส้มเขียว มะละกอ เป็นประจำ เพื่อนผมก็หลอกผมว่า ผลไม้พวกนี้เค้าวางไว้ให้พนักงานกิน มันกินประจำ ก่อนกินผมก็บอกป้าสายหยุด (แม่บ้านตอนนั้น) ว่า ผมหยิบส้มมากินลูกนึงนะ

วันรุ่งขึ้นพอเซ็นชื่อเสร็จ พี่ดำก็มาบอกว่าอาจารย์เรียกพบ ผมตกใจมากกว่าเกิดอะไรขึ้น

อาจารย์ : สมยศ คุณหยิบส้มเขียวบนหลังตู้เย็นไปกินใช่ไหม

ผม : ครับ

อาจารย์ : ผลไม้พวกนั้น ผมเอาไว้กินเป็นยา เพราะผมท้องผูก ต้องกินผลไม้ทุกวัน คุณหยิบไป ผมก็มีไม่พอกินซี

ผม : (มีน้ำ ถึงมีแต่พวกส้มเขียว มะละกอ)

อาจารย์ : คุณอยากกินหรือ บอกผมได้นะ ผมจะให้เงินคุณไปซื้อต่างหาก แต่หลังตู้เย็นนี้ สายหยุดเค้าเตรียมไว้ให้ผม คุณอย่าหยิบไปอีกนะ

ผม : (ทั้งตกใจ ทั้งอาย รีบตอบไปว่า) ไม่ครับ ผมไม่ได้อยากกินขนาดนั้น ผมนึกว่าหยิบกินได้เลย ผมขอโทษครับ

อาจารย์ : ไม่เป็นไรๆ แต่ถ้าอยากกิน มาบอกผมนะ

ผม : รีบยกมือไหว้พร้อมขอโทษอีกครั้ง

หลังจากนั้น พี่ดำก็ไม่เรียกผมว่าสมยศ เปลี่ยนมาเรียก ไอ้ส้ม ไอ้ส้มเขียว จนถึงทุกวันนี้

สมยศ

1 สิงหาคม 2557

คำไว้อาลัย

แต่..ท่านอาจารย์อวยชัย

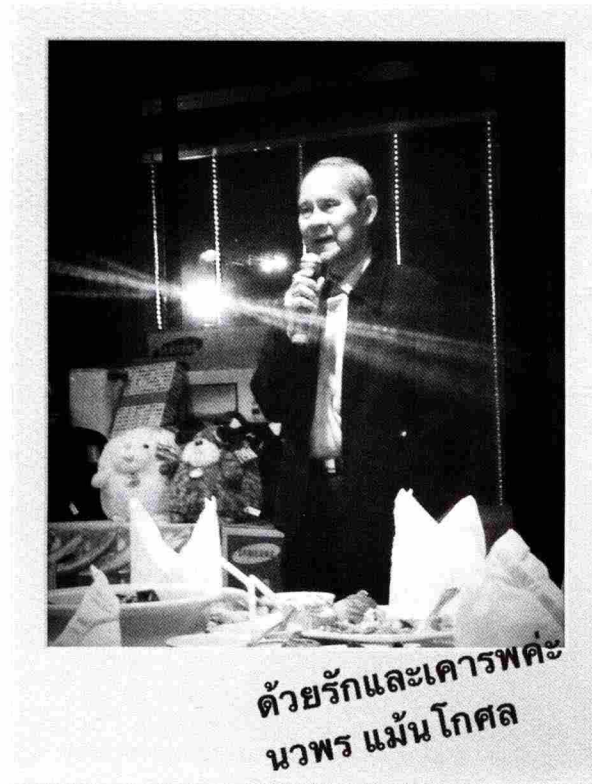
อาจารย์คะ เวลาที่เราทำความรู้จักหรือพบกันแทบจะน้อยมาก แต่ในเวลาที่ไม่มากนัก กลับทำให้พลอยรู้สึกได้รับความอบอุ่นและความใจดีจากอาจารย์ ขอขอบคุณอาจารย์มากนะคะที่มาเป็นเจ้านายของพลอย ที่พลอยจะสามารถเล่าให้ใครต่อใครฟังได้ว่า อาจารย์เป็นเจ้านายที่ดีและไม่เคยเจอเจ้านายที่เหน็ดเหนื่อยนี้มาก่อน เป็นความรู้สึกที่มาจากใจจริงๆ อาจารย์ไม่เคยถือตัวเลย คอยเดินมาถามไถ่ไม่เคยทำให้พลอยรู้สึกด้อยค่าเลย ขอขอบคุณอาจารย์มากจริงๆ ค่ะที่ให้เกียรติมาเป็นเจ้านายของพลอย

มีคำหนึ่งที่ทำให้พลอยน้ำตาซึมทุกครั้งที่คิดถึงอาจารย์..... “ต่อให้ไม่มีใครช่วยคุณ ผมจะช่วยคุณเอง”

อาจารย์ได้ชื่อใจพลอยไปเรียบร้อยแล้วค่ะ

รักและเคารพอาจารย์ตลอดไป
พลอย พ่วงสุวรรณ

คำไว้อาลัย

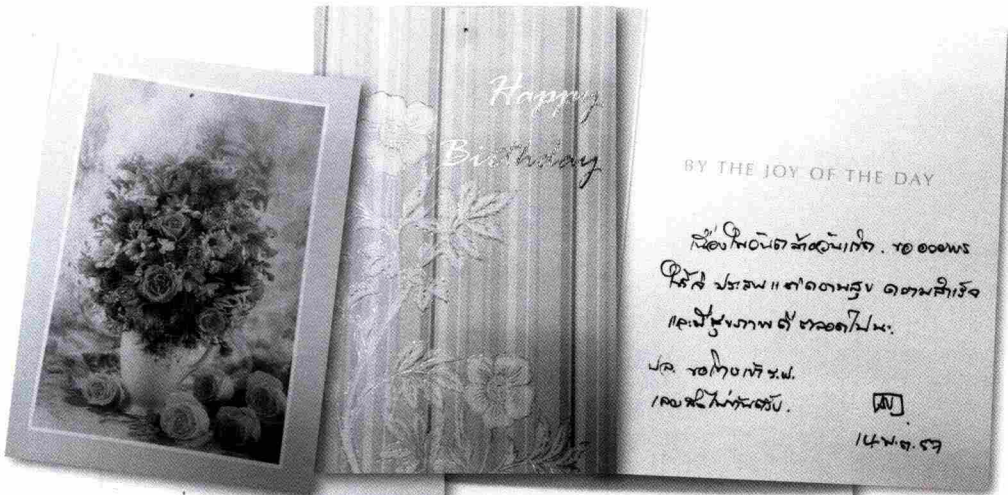

คำไว้อาลัย

แต่...อาจารย์ผู้เป็นที่รักของทุกคน

คำไว้อาลัย

เนื่องในวันคล้ายวันเกิด
ขออวยพรให้คุณมีความสุข
สุขภาพดี และอายุยืนยาว

เนื่องในวันคล้ายวันเกิดขออวยพร
ให้คุณมีความสุขและสุขภาพ
ดีตลอดไป

อาจารย์เป็นเจ้านายที่ใส่ใจกับลูกน้องทุกคน ไม่เคยได้ยินอาจารย์ดูใครแรงๆ วันเกิดทุกปีจะมี การ์ดวางไว้บนโต๊ะแต่เช้า ช่วงไหนงานเร่ง อาจารย์ จะคอยถามว่าเครียดไหมเหนื่อยไหม แล้วตบท้ายว่า ช่วยกันหน่อยนะ แค่นี้เราก็มีแรงทำกันต่อแล้ว อาจารย์เป็นทั้งเจ้านาย ญาติผู้ใหญ่ ที่พวกเรา เคารพรักมาก ไม่มีใครคิดว่าอาจารย์จะจากไปเร็วขนาดนี้ แต่ถึงยังไง ความรัก ความเคารพต่ออาจารย์ ก็คงจะยังคงอยู่ตลอดไปค่ะ

จี

1 สิงหาคม 2557

คำไว้อาลัย

แม้ชีวิตจะหาไม่....แต่อาจารย์อวยชัย วุฒิโมสิต
ก็ยังอยู่ในใจผมเสมอ

ท่านคือผู้ให้

- ให้กำลังใจในยามท้อแท้
- ให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิต
- ให้โอกาสทางความคิดในการปฏิบัติงาน
- ให้ความเชื่อมั่น และจุดประกายในความคิด

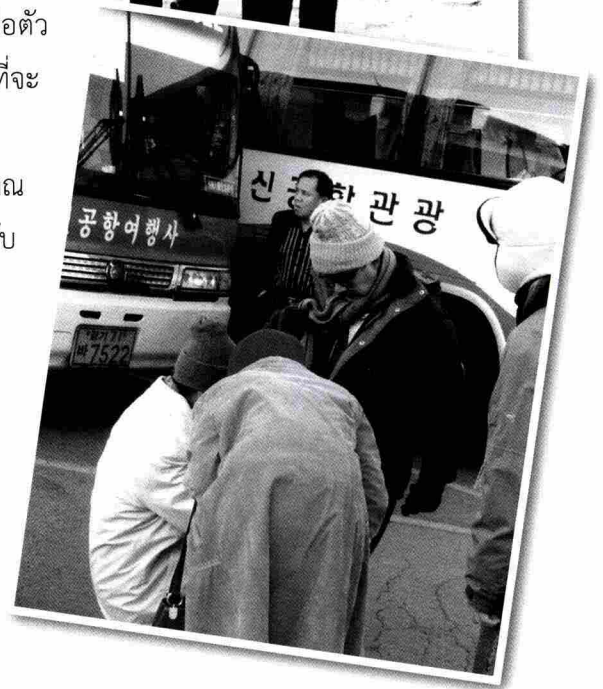
สร้างสรรค์

และอีกอย่างหนึ่งที่ผมประทับใจมากที่สุดเมื่อได้ทำงานร่วมกับท่าน คือคำว่า “ขอบใจ” “ขอบคุณ” ทุกๆ ครั้ง ในฐานะลูกน้อง (ลูกจ้าง) แม้กระทั่งความเกรงใจ ทั้งๆ ที่ไม่ควรจะเกิดระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง และท่านไม่เคยถือตัวแบ่งชนชั้น วรรณะ เพราะฉะนั้นมันไม่มีความรู้สึกใดที่จะลืมท่านได้ตราบชั่ววันรันดร์

บัดนี้ท่านได้พักผ่อนสบายแล้ว ขอให้ดวงวิญญาณของท่านจงไปสู่สุคติในสรวงสวรรค์ชั้นสูงสุดเถิดนะครับ
ท่านอาจารย์อวยชัย วุฒิโมสิต

เคารพรัก อาลัยยิ่ง

ชูชาติ อุดมมงคลดี

คำไว้อาลัย

ด้วยรักและเคารพอย่างสูง

เอ่เข้ามาทำงานที่บริษัท ทีค จำกัด ได้ประมาณ 1 ปี ถือเป็นความโชคดีที่ได้รู้จักทุกๆ คน โดยเฉพาะคุณอวยชัย เป็นเจ้านายที่ดีมากจริงๆ

คุณอวยชัยเป็นเจ้านายที่ขยันทำงานมากๆ ‘งานและบริษัทคือชีวิตของคุณอวยชัย’ แม้ร่างกายจะไม่แข็งแรง แต่เชื่อว่าจิตใจยังสามารถจะทำงานได้อีก 10 ปีอย่างสบายๆ

ก่อนวันที่คุณอวยชัยจะเสีย ได้เข้าไปเยี่ยมและพูดคุยเล่าถึงเรื่องของบริษัทให้คุณอวยชัยฟังว่า “เดือนนี้บริษัทจะเก็บเงินได้เยอะนะค่ะ และมีโครงการใหม่ๆ อีกหลายโครงการเลยค่ะ” ซึ่งวินาทีนั้นไม่คาดคิดว่าคุณอวยชัยก็ยิ้ม 😊 รับรู้ในสิ่งที่เราเล่าให้ฟัง และรู้สึกได้ว่าคุณอวยชัยคงต้องหายและต้องกลับมาทำงานอีกแน่ๆ เพราะเชื่อว่าเมื่อจิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว ในเมื่อจิตใจของคุณอวยชัยเข้มแข็ง สติสัมปชัญญะดีทุกอย่าง คุณอวยชัยก็ต้องสู้กับร่างกายได้ แต่สุดท้ายแล้วคุณอวยชัยก็ต่อสู้กับโรคร้ายไม่ได้ ขอให้คุณอวยชัยได้ไปอยู่บนสวรรค์นะค่ะ

ดลนภา อำนวยสาร (เอ)

คำไว้อาลัย

อาจารย์ศรี...

นับตั้งแต่วันที่ 26 สิงหาคม 2530 มาจนถึงวันนี้ 27 ปีแล้วที่ผมได้มาอยู่กับอาจารย์ ตลอดเวลาที่อยู่กับอาจารย์ ผมได้รับการอุ้มชูดูแลเอาใจใส่อย่างดี มีความสุข ประดุจเป็นลูกหลานญาติสนิทของอาจารย์และครอบครัวเสมอมา อาจารย์เป็นทั้งเจ้านายและญาติผู้ใหญ่ในดวงใจของผมและลูกสาว ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันมา บุญคุณ พระคุณ และคุณงามความดีของอาจารย์นั้นสุดจะพรรณนา (ตามที่บุคคลอื่นได้กล่าวไว้แล้ว) ผมขออนุญาตที่จะไม่กล่าวถึง เพราะอาจจะซ้ำกับคนอื่น แต่ผมเก็บไว้ในดวงใจ - ในความทรงจำตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ตลอดเวลาที่อาจารย์เจ็บป่วยนั้น ผมได้ทำใจตลอดมาว่ามันเป็นวัฏจักรของมนุษย์ที่ย่อมมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา แต่จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ผมยังทำใจไม่ทำให้เสียใจต่อการจากไปของอาจารย์ไม่ได้เลยครับ การจากไปของอาจารย์สำหรับผมนั้นเปรียบดังสุภาษิตที่ว่า “ขาดพ่อเหมือนถ่อหัก” เลยละครับ

สุดท้ายนี้ ขอให้อาจารย์ได้ไปสู่สัมปรายภพที่ดี สมกับคุณงามความดีที่อาจารย์ได้กระทำบำเพ็ญมาตลอดชีวิต

รักและอาลัย

दनัย แสงสว่าง

คำรำพันของदनัย

นับแต่นี้ต่อไป ไม่มีใครอีกแล้วที่จะคอยถามผมว่า กินข้าวหรือยัง มีตั้งค์หรือเปล่า ครอบครัวมีปัญหาอะไรมั๊ย ลูกเต้าเป็นอย่างไร ไปเรียนหรือเปล่า ค่าเทอมจ่ายหรือยัง รถพังตั้งค์มีพอมั๊ย ขาดเหลือเท่าไรเอาที่ผมไปก่อน...ผ่อนทีหลัง.. (แต่...ส่วนใหญ่หมัก...ไม่ค่อยได้ผ่อน) ขอเพียงอย่างเดียว ทุกครั้งที่กรณีเปิดประตูบ้าน ตอนเช้า คุณต้องรออยู่ที่ประตู ห้ามป่วย ห้ามสาย ห้ามตาย ห้ามลา....หรือหายหน้าไปโดยเด็ดขาด

- คุณง่วงหรือเปล่า.....ในขณะที่คนถามนั่งครึ่งหลังครึ่งตื่นอยู่ด้านหลังคนขับแล้วหลับต่อ

- คุณจะค้างที่นี่หรือ..... ในขณะที่ขับรถใช้ความเร็วปกติ เพราะต้องตามรถคันอื่นๆ เขาไปเรื่อยๆ

- คุณจะเอารางวัล NOBLE PRIZE สาขาสันติภาพหรือก็แค่ให้รถคันอื่นเขาแข่งเข้าเลนคันสองคัน

- ไอ้คันที่แข่งเราไปนะ มั่นยี่ห้ออะไร คันละเท่าไร ไปดูมาสักคันซิแล้วหลับต่อ

- เสาร์ - อาทิตย์ไหนที่คุณว่าง เอารถไปซ้อมมือหน่อยนะ ระยะเวลาี่รู้สึกมือคุณจะตกไปหน่อย ในขณะที่เข็มไมล์คาอยู่ที่ 130 กม./ชม. แล้วเผอิญง่วงเงียชะโงกหน้ามาเห็นเข้า

- ทำไมคุณไปทางนี้ล่ะ ไปทางโน้นดีกว่า ทางที่ผมบอกนะ สรุปพอทำตามต้องกลับมาทางเดิมทุกที (ทั้งนายและป่าว...เลยต้องตกลงกันใหม่ว่า ขึ้นรถอาจารย์หลับไปเลยนะครับ)

- แล้วเราจะกินอะไรกันดี ต้องเอาเจ้าที่อร่อยที่สุด ดั่งที่สุด แต่ไม่กินข้าวนะ ผมชอบเส้น คุณต้องกินเป็นเพื่อนผมนะ ห้ามหนีไปกินก่อน

- คุณทำแผนที่เป็นมัย เบอร์โทร. มีมัย อยู่ตรงไหนบ้าง ไร่ร้านที่มันอร่อย ข้าวหมูกรอบไล่แขก รัตหน้า ส.ข. เปาะเปี๊ยะสดวงศ์สว่าง ก้วยเตี่ยวเนื้อหวังเชียงหนัน ข้าวมันไก่สามย่าน ก้วยเตี่ยวเส้นปลานาเกลือ หอยทอดกระทะร้อนวัดพลับพลายชัย ผัดไทยบ้านนอก หอยทอดกระทะไหม้ ก้วยเตี่ยวไก่แม่ศรีเรือน (แต่ที่โปรดปราน สุดน่าจะเป็นก้วยเตี่ยวเป็ดนมหมก...555) เผื่อวันหลังผมจะได้พาแดงต๋อยไปกินบ้าง (ไม่รู้ว่าจะสำเร็จบ้างหรือยัง)

แล้วนับแต่นี้ต่อไป ผมก็คงต้องใช้ใบขับขี่ของตัวเองเมื่อถูกเจ้าหน้าที่เรียกตรวจหรือเมื่อทำผิดกฎจราจร เพราะคงไม่มีมือที่รีบยื่นมาจากด้านหลัง เพื่อจะรับผิดชอบแทนอีกต่อไปแล้ว

น้ำมันรถมาทำงานก็ต้องเติมเอง ทั้งที่ทำงานก็ไกลขึ้นมากกว่าเดิม 4 เท่า ต่อวัน รถก็กำลังจะพัง ดังก็น่าจะหมด รั้นทดแน่...คนัยเอ๋ย.....แงๆๆๆ

คำไว้อาลัย

แต่ผู้สมพระคุณของผมนและครอบครัว

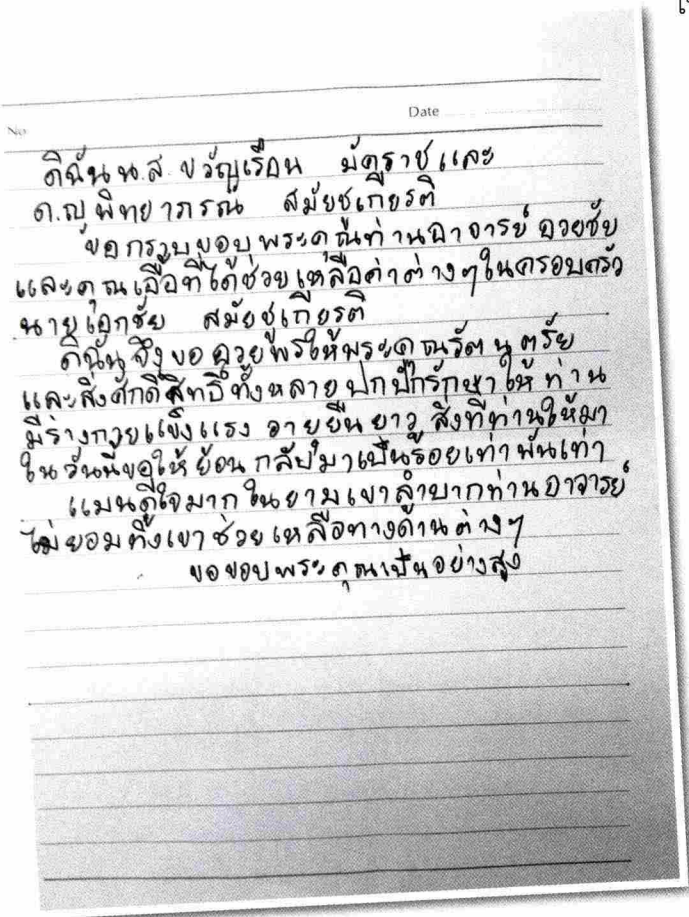
อาจารย์ที่เคารพ

ถึงแม้ว่าผมจะรู้จักอาจารย์ไม่เท่าไร อาจารย์ดีกับผมมาก ขนาดผม
ประสบอุบัติเหตุ อาจารย์ก็ยังไม่ทอดทิ้ง ยังคงคอยช่วยเหลือครอบครัวผมมาโดยตลอด
ผมและครอบครัวยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณอาจารย์ที่ช่วยเหลือครอบครัวผมเลย
และผมขอบคุณอาจารย์ที่เคยแนะนำเรื่องการทำงาน ทำให้น้อย่างน้อยที่สุดผมก็ตั้งใจ
ที่ได้ไปเยี่ยม ไปส่งกำลังใจให้อาจารย์ตอนที่อาจารย์อยู่โรงพยาบาล ขอให้อาจารย์

ไปสู่สุคติครับ

เอกชัย สมัยชูเกียรติ

(แม่ม)

คำไว้อาลัย

บ้านสายลมแห่งรัก

ภาพถ่ายจากฝีมืออาจารย์ เป็นภาพสุดท้ายที่อาจารย์ถ่ายให้

หลายครั้งที่จดปากกลางบนกระดาดฯ ครั้งแล้ว ครั้งเล่า เอื้อไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี เพราะความรู้สึกมันเต็มตันจริงๆ ตลอดเวลา 38 ปีที่ได้รู้จักอาจารย์ และได้มีโอกาสมารับใช้ดูแลอาจารย์ภายหลังอีก 19 ปีเต็มๆ อาจารย์ไม่ได้เป็นเพียงแต่เจ้านายอย่างเดียว อาจารย์เป็นทั้งเพื่อน พี่ และบางครั้งก็เป็นเหมือนพ่อ ไม่ว่าเอื้อจะมีปัญหาใดๆ ถ้าโถมเข้ามา อาจารย์จะยื่นเคียงข้างเสมอ ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะทอดทิ้ง คำปลอบใจ กำลังใจมีให้เสมอมา ไม่เคยทำให้เอื้อรู้สึกโดดเดี่ยว.....เหมือนอย่างในวันนี้เลย

บ่อยครั้งที่อาจารย์และเอื้อต้องเดินด้วยกันเพื่อไปหาคุณหมอตามตึกต่างๆ ในโรงพยาบาล จุฬาฯ อาจารย์มักจะพูดเสมอว่า “เอื้อ **ไม่รู้ว่าผมจะได้เดินกับเอื้ออย่างนี้อีกนานแค่ไหน**” ถ้าเอื้อสามารถล่วงรู้ได้ว่าวันนั้นจะมาถึงเร็วอย่างนี้ เอื้อว่า...เราน่าจะเดินกันต่อไปกันอีกสักหน่อย ก็คงจะดีค่ะ

อาจารย์เป็นคนที่มีความรักให้กับทุกคน และที่สำคัญที่สุดอาจารย์เป็นคนที่ไม่เคยลืมนบุญคุณของใครเลย ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นใคร จะสูงส่งหรือต่ำต้อยเพียงใด อาจารย์จะพร่ำพูดให้เอื้อฟัง อยู่เสมอถึงบุคคลต่างๆ เหล่านั้น และสุดท้ายอาจารย์ก็จะบอกเอื้อว่า “**ผมจะจดจำไว้เสมอ..... ตราบลมหายใจสุดท้ายแห่งชีวิตของผม**”

ตลอดเวลาที่อาจารย์ต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลตั้งแต่ปี 2553 เป็นเวลาที่ครอบครัวของอาจารย์อยู่ต่างประเทศกันหมด บ่อยครั้งที่เอื้อแอบเห็นอาจารย์ยกหูโทรศัพท์ขึ้นเพื่อจะโทรหา แต่แล้วก็ต้องวางลงทุกครั้ง เอื้อได้แต่ยืนมองและเข้าใจอาจารย์ดี ไม่ว่าจะทุกข์แค่ไหน เจ็บปวดเพียงใด หรือสับสนและวุ่นใจ อาจารย์ไม่เคยต้องการให้คนที่อาจารย์รักต้องพลอยทุกข์ร้อนไปด้วย กลับปลอบใจให้ทุกคนสบายใจด้วยซ้ำไป

วันหนึ่งอาจารย์ได้รับโทรศัพท์จากซานติเอโก ซึ่งน้องแตัวไปทำปริญญาโทอยู่ที่นั่น หลังจากวางหูโทรศัพท์ลง อาจารย์นั่งเฝ้ายาวนาน จนเอื้อยกกาแฟเข้าไปเสิร์ฟให้ จึงได้เห็นว่าอาจารย์นั่งตาแดงๆ อยู่ วันรุ่งขึ้นในขณะที่เอื้อกำลังทำงาน อาจารย์เดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ พร้อมกับส่งกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้เอื้อ และบอกว่า “เอื้อช่วยส่งให้ผมหน่อย”

“บนทางเดินที่มีชวากหนาม
ถ้าเธอคร่ำถอยไปฉันคงแก้
ฉันยังพร้อมเพื่อเธอเสมอ
ขอเพียงเธออย่าหนีไปเสียก่อน”

หลังจากนั้น เวลาที่โทรศัพท์จากแดนไกล อาจารย์ไม่เคยต้องนั่งทำตาแดงๆอีกเลย มีแต่รอยยิ้มมาแทนที่ ความรักที่อาจารย์มีต่อลูกๆ และครอบครัวช่างยิ่งใหญ่เสียจริงๆ

เอื้อเป็นลูกทหาร พ่อเคยสอนเสมอว่า นายที่ดีต้องนั่งอยู่ในหัวใจของลูกน้อง นายที่ดีลูกน้องพร้อมที่จะตายนำ.....ไม่ใช่ตายตาม และอาจารย์ก็เป็นนายเอกเช่นนี้

สำหรับอาจารย์และเอื้อเราคงไม่ต้องมีคำอำลาต่อกันนะคะ เพราะไม่ว่าวันเวลาจะหมุนเวียนผ่านไปนานเพียงใด วันหนึ่งเราคงได้พบกันอีก ทุกภพ ทุกชาติ ด้วยบุญกุศลและจิตใจที่ตั้งงามของอาจารย์ เอื้อขอภาวนาให้อาจารย์จุดิภพที่มีแต่ความสุข และที่สำคัญที่สุดสำหรับเอื้อคือ ขอให้อาจารย์ มีสุขภาพที่แข็งแรง ปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บเบียดเบียน และมีความสุขในชีวิตใหม่ตลอดไปในทุกๆ ภพ และทุกๆ ชาติค่ะ

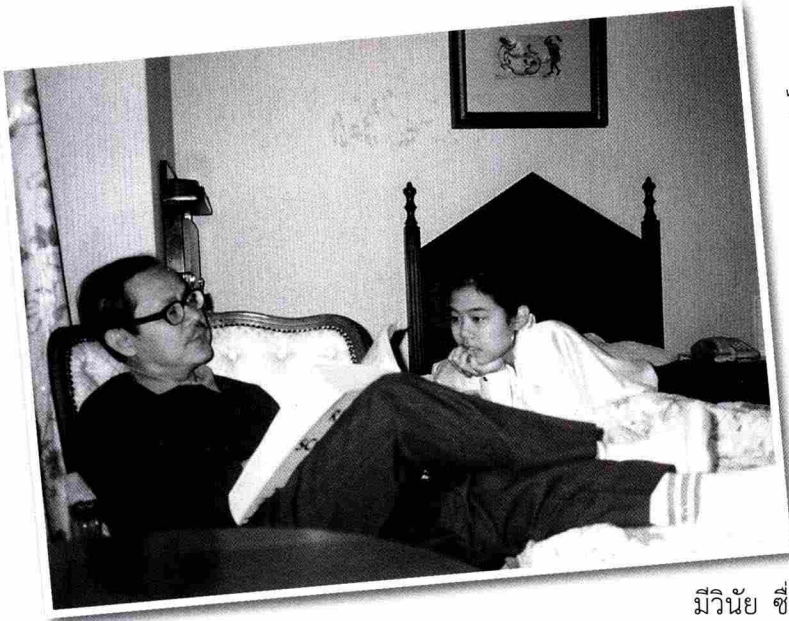

บ้านสายลมแห่งรักอยู่ติดกับบ้านเคียงฝาของอาจารย์

ด้วยความเคารพรักและอาลัยยิ่ง
เอื้อ ปกรณ์ และลูก

คำไว้อาลัย

...พ่อที่รักมากที่สุด...

พ่อจำ...จนถึงตอนนี้แต่ก็ยัง
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพ่อได้จากตัวไปแล้ว
มันทำให้ใจยากจริงๆ แต่ยังจำได้ถึงความรัก
ความผูกพันที่พ่อมือต่อแล้ว ความอ่อนโยน
ความละเอียดอ่อน...ตั้งแต่เด็กพ่อจะชอบ
หอมศีรษะแล้ว และชอบให้ตัวหอม
แก้มพ่อ ซึ่งมันเป็นการแสดงถึงความรัก
ความอบอุ่นที่ตัวจะไม่วันลืม...

พ่อเป็นต้นแบบของตัวในทุกๆ
เรื่อง ทั้งความขยันขันแข็ง อดทน ประหยัด

มีวินัย ซื่อสัตย์ และยุติธรรม ตั้งแต่เด็กจนโต แต่
จำได้ว่าพ่อทำงานหนักมาตลอด แม้กระทั่งวันเสาร์พ่อก็ยังต้องไปสอนหนังสือ แต่ก็ดูเหมือนพ่อก็
มีความสุขกับการทำงาน แต่ในขณะเดียวกัน พ่อก็ยังมีเวลาให้ครอบครัวอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ยังมี
เวลาพาลูกๆ ไปเที่ยวในที่ต่างๆ และไม่ว่าจะงานหนักแค่ไหนพ่อก็จะต้องกลับมาทานข้าวเย็น
กับพวกเราทุกครั้ง แต่รู้ว่าพ่อทำงานหนักก็เพื่ออยากให้แม่และลูกๆ อยู่กันอย่างสุขสบาย

ในอีกมุมหนึ่ง พ่อเป็นคนตลก ชอบพูดอะไรให้พวกเราหัวเราะอยู่เสมอ พ่อยังเป็นคนชอบ
ดนตรี ชอบร้องเพลง เพลงประจำตัวพ่อคือ เพลง My Way ไม่ว่าจะเวทีไหนพ่อก็จะร้องเพลงนี้
ทุกครั้ง อีกเพลงหนึ่งที่พ่อชอบมากคือ เพลงรางวัลแด่คนช่างฝัน ซึ่งตัวก็ได้มีโอกาสร้องให้พ่อ
ตอนงานวันเกิดครบรอบ 60 ปีของพ่อ และได้ร้องให้พ่อฟังอีกครั้งตอนที่พ่ออยู่ออสเตรเลีย...นอกจากนี้
พ่อยังเป็นคนรักธรรมชาติ รักความสงบ พ่อเพิ่งสร้างบ้านที่เขาใหญ่เสร็จ พ่อชอบมากเพราะสงบร่มรื่น
พ่ออยากไปใช้ชีวิตบั้นปลายที่นั่น แต่น่าเสียดาย พ่อเพิ่งได้ไปเพียงไม่กี่ครั้งก็จากไปเสียก่อน...

ช่วงที่พ่อเริ่มไม่สบาย แด้วได้ออกประจำการที่ต่างประเทศ จนกระทั่งกลับมาอยู่ประเทศไทย จึงได้มีโอกาสอยู่กับพ่อมากขึ้น ถึงแม้พ่อจะมีโรคต่างๆ รุมเร้า แต่พ่อก็ไม่เคยแสดงถึงความอ่อนแอ ให้ใครได้เห็น พ่อสู้อะดทนมาก พ่อเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลหลายครั้ง จนครั้งหลังสุดที่พ่อต้องผ่าตัด และเข้าไอซียู แด้วส่งสารพ่อเหลือเกิน ตอนนั้นพ่อไม่สามารถพูดอะไรได้แล้ว มีสายระโยงระยาง เต็มไปหมด แต่พ่อยังรับรู้ ยังยิ้มได้...พ่อดึงมือแด้วขึ้นไปหอมเหมือนจะบอกว่าพ่อยังรักและเป็นห่วง แด้วเสมอ...เวลาผ่านไป พ่อเริ่มเจ็บปวดมากขึ้น เริ่มทรุดหนัก พวกเราทุกคนไม่อยากจะเห็นพ่อทรมาณ ไปมากกว่านี้ จึงต้องยอมปล่อยให้พ่อจากไปอย่างสงบ...ตลอดไป...

แต่รู้ว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นสัจธรรมของมนุษย์ แต่แด้วรู้สึกว่ามันเร็วเกินไปสำหรับ คนดีๆ อย่างพ่อ แด้วยังอยากให้พ่ออยู่กับแด้วไปอีกนานๆ อยากให้พ่อเห็นหลานเติบโตขึ้นมาเป็น คนดี คนเก่งเหมือนคุณตา แต่รู้ว่าแด้วไม่สามารถจะยื้อความจริงได้ แต่ความจริงอย่างหนึ่งที่แด้ว อยากจะบอกพ่อคือ แด้วดีใจและภูมิใจมากที่ได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อ

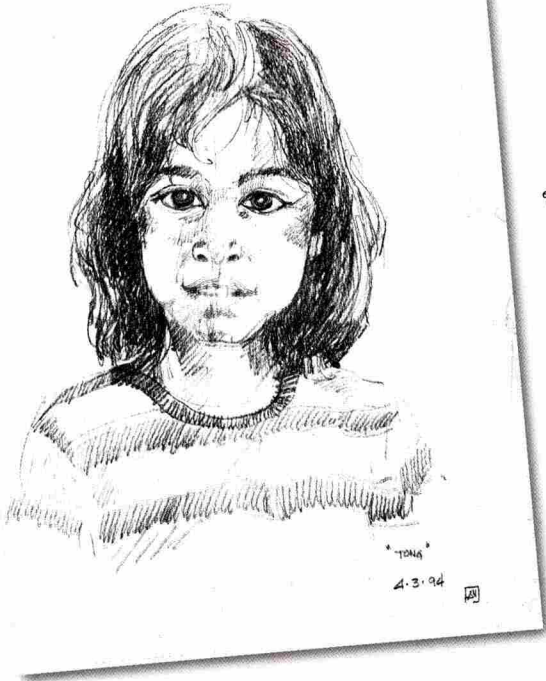
พ่อจำ...แต่อยากจะบอกว่ามันยากเหลือเกินที่ต้องเขียนในสิ่งที่สะเทือนใจขนาดนี้...สุดท้ายนี้ แด้วขอให้พ่อหลับให้สบายนะคะ...ที่ผ่านมา หากมีสิ่งใดที่แด้วทำให้พ่อเสียใจหรือไม่สบายใจ แด้วก็ ขอกราบอโหสิกรรมพ่อด้วยนะคะ แต่รู้ว่าพ่อเป็นห่วงแด้ว แต่พ่อก็ไม่ต้องกังวลนะคะ แด้วจะเข้มแข็ง อดทน และฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปให้ได้โดยมีพ่อเป็นแบบอย่าง

...ตอนที่พ่อเข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย พ่อได้คุยกับแด้วหลายเรื่อง และพ่อพูดขึ้นมาประโยค หนึ่งว่า...ไม่ว่าจะยังไง แด้วก็ยังมีพ่อนะ...แต่รู้ค่ะพ่อ ว่าพ่อยังอยู่กับแด้วเสมอ แด้วก็จะมีพ่อย อยู่ใส่ใจและในความทรงจำของแด้วเสมอและตลอดไปเช่นกันค่ะ และหากชาติหน้ามีจริง แด้วขอ เกิดมาเป็นลูกพ่ออีกนะคะ...

รักและคิดถึงพ่อมากที่สุด
แด้ว

คำไว้อาลัย

จากต้องถึงพ่อ

รูปนี้พ่อวาดให้ต้อง

แต่ “พ่อ” ผู้เป็นที่รักยิ่ง

ตั้งแต่ต้องจำความได้ ตอนต้องเล็กๆ พ่อเป็นคนขยันทำงานมาก นั่งทำงานถึงดึกๆ ตื่นเช้าพ่อก็ไปทำงานแล้ว แต่ในทุกๆ ปีช่วงที่พวกเราปิดเทอม ต้องก็จะตั้งหน้าตั้งตา รอไปทริปต่างประเทศ เพราะเป็นช่วงที่เราได้ใช้เวลาร่วมกัน ในขณะที่ได้เที่ยวเมืองต่างๆ อย่างสนุกสนาน

ตั้งแต่เราเด็กๆ ไม่ว่าจะขออะไร พ่อสอนให้ต้องมีเหตุผล และสอนให้ต้องตั้งใจขยันเรียน ทุกๆ ครั้งที่ต้องมีความสงสัยในวิชาคณิตศาสตร์ พ่อก็ช่วยสอนต้องอย่างตั้งใจ ส่วนถ้าเป็นวิชาภาษาอังกฤษก็ต้องไปทางแม่ นั่นคือสิ่งที่ทำให้ต้องชอบวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

พอถึงช่วงมัธยมปลาย ต้องรู้ว่าพ่อแอบผิดหวังที่ต้องไม่ได้เลือกภาควิทย - คณิตอย่างที่พ่อหวัง เพราะพ่ออยากให้ต้องเป็นหมอหรือเข้าสถาปัตย์ฯ อย่างพ่อ แต่ท้ายที่สุด พ่อก็ให้ต้องตัดสินใจเองทุกอย่าง รวมถึงตอนที่ต้องต้องสอบการสอบเข้าติดที่บัญชี จุฬาฯ ปี 2541 แล้วต้องลาออก (ตอนนั้นคณะบัญชีไม่ให้รักษาสถานภาพ ต้องลาออกอย่างเดียวถ้าจะไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน) เพราะต้องมีความฝันที่จะไปใช้ชีวิตนักเรียนแลกเปลี่ยนที่สหรัฐอเมริกา พ่อให้ต้องตัดสินใจเองอีก แต่ต้องสัญญากับพ่อว่า กลับมาจะตั้งใจอีกครั้ง และต้องก็สอบเข้าที่เดิมได้

ตั้งแต่ช่วงที่ต้องไปเรียนต่อปริญญาโทและทำงานที่สหรัฐอเมริกา พ่อก็จะรอวันที่ต้องกลับมาเยี่ยมบ้านทุกปี ทุกครั้งที่กลับมาบ้าน พ่อก็จะเข้ามากอดและบอกว่า คิดถึงลูกเหลือเกิน แต่พ่อก็ตามใจต้อง ให้ทำงานต่อไปไม่เรียกร้องให้กลับมา เพราะรู้ว่าต้องยังสนุกกับการทำงานและการใช้ชีวิตที่นั่น

แต่ในปลายปี 2554 ต้องกลับมาหาพ่อเหมือนทุกๆ ปี แต่เป็นปีที่ทรมานใจที่สุด เพราะได้รู้ว่าพ่อเป็นโรค MDS Syndrome หลังจากการหาข้อมูลเพิ่มเติมและคุยกับเพื่อนหมอ ก็คิดว่าพ่อน่าจะอยู่ในกลุ่มที่มีเวลาอีกสักพักใหญ่ แต่ปีนั้นเป็นปีที่เราใกล้ชิดกันมาก ต้องกับแม่นอนเฝ้าพ่อด้วยกัน ได้คุยกันที่โรงพยาบาลจุฬาฯ แต่แล้วต้องก็กลับไปทำงานต่อที่ชิคาโก

ปี 2555 ต้องกลับมาเยี่ยมพ่อตอนปลายปีเหมือนเคย ปีนั้นดูพ่อร่างกายไม่แข็งแรง แต่ดูเหมือนว่าไม่เป็นอะไรมาก ครั้งนี้ต้องได้ไปบ้านเคียงหาตที่กุยบุรีเป็นครั้งแรก รักเลย พ่อแต่งบ้านได้สวยมากๆ พ่อถามว่าต้องชอบบ้านหลังนี้ไหม ต้องตอบว่าชอบมากๆ แล้วเราพ่อลูกก็นั่งดูพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้าร่วมกัน ดูพ่อมีความสุขมากๆ ที่พวกเราได้อยู่พร้อมหน้ากันอีกครั้ง ก่อนต้องกลับอเมริกา พ่อพาไปดูที่ที่เขาใหญ่ พ่อถามว่าอยากให้พ่อสร้างบ้านใหม่ ต้องบอกว่า “ลุยเลย...แล้วเดี๋ยวต้องจะกลับมาอยู่ด้วย”

ปี 2556 ต้องกลับมาเร็วขึ้นนิดนึง ช่วงปลายเดือนกันยายน เพราะมีความตั้งใจอยากมาหาพ่อในวันเกิดปีนี้ และต้องก็รู้สึกว้าว วันเกิดพ่อนี้มีความหมายในใจต้องจริงๆ กลับมาหาพ่อในครั้งนี้ ดูพ่ออ่อนแรงลงเยอะ ต้องไปฉลองวันเกิดพ่อที่บริษัท TEAC ดูพ่อมีความสุข ถึงแม้พ่อจะทานอาหารได้ไม่เต็มที่ พ่อพูดว่า “ต้อง พ่อขออนะ ปีหน้ากลับได้แล้ว ระหว่างอยู่ที่นี้ทำอะไรไม่ทำงานทำละ...”

จากคำพูดของพ่อในวันนั้น ทำให้ต้องตัดสินใจสมัครงานที่ Google Office ในกรุงเทพฯ สมัครเองเงียบๆ ไม่ได้บอกใครเลย

“แล้วจะกลับอีกทีเมื่อไหร่ล่ะลูก”

“เดือนเมษาฯ หรือพฤษภาฯ ปีหน้านะ แล้วเจอกัน” ต้องบอกพ่อ

ปลายเดือนธันวาคม 2556 ต้องโทร.มาหาพ่อเพื่อจะเซอร์ไพรส์

“พ่อ ต้องได้งานในเมืองไทยแล้วนะ น่าจะกลับประมาณเมษายนปีหน้า”

เสียงพ่อตื่นเต้น “จริงๆ เหรอ พ่อดีใจมากเลย แล้วเจอกันนะ”

ต้องโชคดีที่ได้กลับมาใช้เวลาสองเดือนสุดท้ายกับพ่อ โดยตอนนั้นไม่เคยคิดเลยว่าเราจะเหลือเวลาเพียงเท่านี้

ช่วงสงกรานต์ปีนี้ ต้องได้ไปเขาใหญ่เป็นครั้งแรกหลังจากที่พ่อได้สร้างบ้านเคียงหาเสร็จ แต่ไม่เคยคิดว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายกับพ่อที่นี้ วันนั้นจำได้ว่าพ่อกำลังแข็งแรง แต่ยืนยันว่าจะมา

เพื่อนต้องขับรถตามมาทันทีหลัง วันที่ 12 เมษายน 2557 วันสงกรานต์ ต้องและเพื่อนๆ ออกไปเที่ยววังน้ำเขียวกัน แล้วเราก็พยายามหาพวงมาลัยมาไหว้พ่อและแม่ พอกลับมาถึงบ้าน พ่อยิ้มรออยู่พร้อมให้พวกเราเข้าไปไหว้ พ่อให้พรต้องเป็นครั้งสุดท้าย

หลังจากกลับจากเขาใหญ่ไม่นานนัก พ่อก็เข้าโรงพยาบาล และต่อมาก็เข้าไอซียู ในทุกๆ วัน ต้องสวดมนต์ขอต่อเวลาให้เราพ่อลูกได้อยู่ด้วยกันนานกว่านี้ มันเร็ว...เร็วเกินไปจริงๆ ต้องยังอยากไปนั่งดูพระอาทิตย์ขึ้นกับพ่อที่บ้านเคียงหาด อยากร้องคาราโอเกะเพลง My Way กับพ่อที่บ้านเคียงผาด้วยกันอยู่เลย

พ่อพูดไม่ได้หลังจากเข้าห้องไอซียู พ่อมีสติตลอดช่วงเวลาที่อยู่ในนั้น ถึงพ่อพูดไม่ได้ พ่อก็หมั่นเอามือต้องและพี่แตัวไปหอมบ่อยๆ เพื่อสื่อว่า พ่อรักลูกเหลือเกิน พ่อยังไม่อยากจากไป พวกเรามีความหวังในทุกๆ วันว่าพ่อจะได้ออกจากห้องไอซียูและกลับมาอยู่บ้านด้วยกัน

แล้ววันนั้นก็มาถึง...ต้องอยู่ข้างเตียงพ่อ ส่งความรักไปให้พ่อจนลมหายใจสุดท้าย พ่อมือเย็นมากในคืนนั้น และจากไปอย่างสงบในเช้าตรู่ของวันที่ 28 พฤษภาคม 2557

กว่าต้องจะรวบรวมพลังเขียนคำไว้อาลัยให้พ่อได้ ต้องก็ใช้เวลาสักพัก เพราะในทุกๆ วัน ต้องยังไม่รู้สึกว่าพ่อจากไป พ่อจากไปแต่กาย แต่ใจต้องยังมีพ่อเสมอ

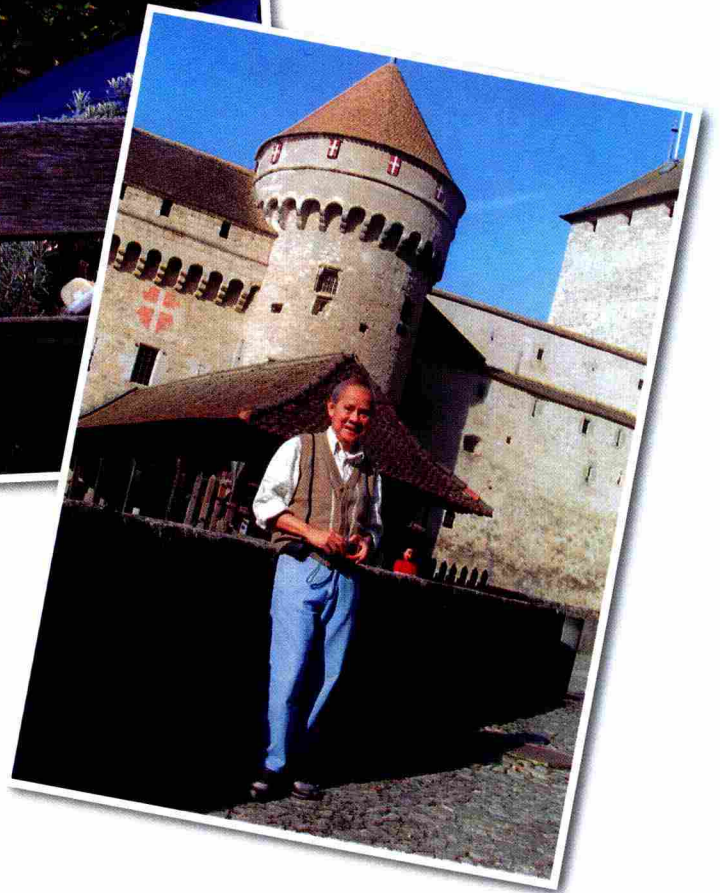
พ่อเป็นผู้ให้ในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นกำลังทรัพย์ การศึกษา กำลังใจ และความรักที่มากจนหาอะไรมาเทียบไม่ได้ การที่ต้องได้รับการศึกษาที่ดี การงานที่ดี ก็เพราะพ่อช่วยวางรากฐานที่มั่นคงให้ต้องได้มีทุกอย่างในวันนี้จริงๆ

แต่อย่างไรก็ตาม ต้องโชคดีมาก ๆ ที่ยังมีพ่อที่รักและเป็นห่วงตลอด 33 ปีของชีวิตต้อง และครอบครัวเราก็โชคดีมากที่มีพ่อผู้เสียสละ รักครอบครัว และมีน้ำใจกับทุกคนที่อยู่รอบข้าง

หากภพหน้ามีจริง ต้องขอให้เกิดเป็นลูกพ่ออีกในชาติต่อไป

รัก

ต้อง

ในความทรงจำ

แต่ัวและต้อง ลูกรัก

สิ่งที่แม่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพ่อซึ่งลูกอาจจะรู้แล้ว หรือบางเรื่องอาจจะยังไม่รู้ อย่างน้อยก็จะเป็นความทรงจำที่ดีของเราตลอดไป

แม่รู้จักพ่อในปี 2513 ปีที่เราเริ่มทำงานเป็นอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ่อสอนอยู่ในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ แม่สอนอยู่ที่คณะครุศาสตร์

เราเจอกันในงานสัมมนาอาจารย์ใหม่ที่จุฬาฯ จัดขึ้นทุกปี เพื่อให้อาจารย์ได้รู้จักกันทั่วมหาวิทยาลัย ไม่ใช่รู้จักกันเฉพาะอาจารย์ในคณะเดียวกัน

เรามีการประชุมในจุฬาฯ 1 วันที่คณะรัฐศาสตร์ แล้วจึงออกไปต่างจังหวัด รุ่นเราและอีกหลายรุ่นไปจัดสัมมนาที่เขื่อนยันฮี ไม่ว่าจะเป็นการนั่งในรถ การนอน การจัดกลุ่ม ทางจุฬาฯ เป็นผู้จัดให้ เพื่อจะได้เพื่อนต่างคณะมากขึ้น พ่อบอกแม่ในภายหลังว่า พ่อเห็นแม่ครั้งแรกที่คณะรัฐศาสตร์นี้แหละ

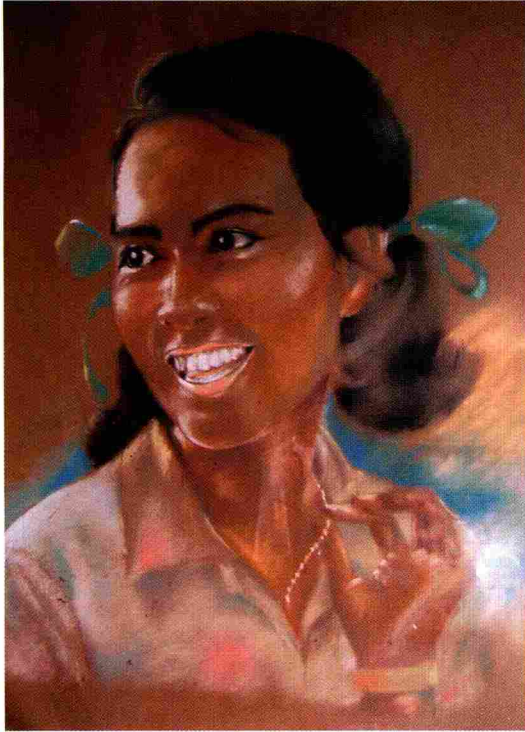
ในการทำกิจกรรมกลุ่ม เราได้ความรู้ทางวิชาการดีๆ มากมาย ได้รู้จักการใช้ชีวิตอาจารย์ในจุฬาฯ โดยมีวิทยากรรับเชิญมาจากคณะต่างๆ ในภาคคำก็มีสินทนากการ นับว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะหลังจากนั้น ไม่ว่าเราจะไปคณะไหน เราก็มีอาจารย์ที่เรารู้จัก ทำให้เราสามารถขอความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องราวของแต่ละคณะ

และเมื่อจบการสัมมนา เราก็ยังมีการพบปะกันเป็นครั้งคราว จากบ่อยครั้ง เป็นนานๆ ครั้ง แล้วก็หายไป แต่อย่างน้อย การรู้จักกันก็ยังคงอยู่

อย่างเช่น ตอนแม่ตั้งท้องแล้ว แม่ก็ได้ฝากท้องกับคุณหมอธีรา หนึ่งในสมาชิกอาจารย์ใหม่ รุ่นเดียวกับแม่ และได้รับความช่วยเหลือเอาใจใส่เป็นอย่างดี คุณหมออีกคนหนึ่งสนิทสนมกันและมีอะไรแม่ก็ปรึกษาบ้าง คือ คุณหมอปริดา ทศนประดิษฐ์ แม่และหมอปริดาถูกจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันตลอดการสัมมนา

พ่อรู้จักแม่ในการสัมมนาครั้งนี้ และก็มี การติดต่อพบปะกันอยู่เรื่อยๆ จนหมั่นกันในเดือนมกราคม และแต่งงานในวันที่ 18 พฤษภาคม 2516

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่พ่อพยายามผูกใจแม่ โดยที่วันหนึ่ง พ่อโทร.มาบอกให้แม่ไปพบที่คณะสถาปัตยกรรมฯ เรานัดกินข้าวกลางวันกันในวันนั้น แม่จึงขับรถไปพบ พ่อยืนคอยอยู่หน้าคณะพร้อมกับ

ห่อของห่อโตมาก พ่อบอกให้แม่แกะห่อของนั้น
ปรากฏว่าเป็นรูปแม่ที่พ่อขอไปสักพักแล้ว พ่อ
วาดภาพเหมือนด้วยสีฝุ่นสวยทีเดียว พ่อวาดรูป
เก่งมานานแล้ว คงเหมือนคุณปู่และพ่อสอนวิชา
Still Life ที่สถาปัตย์ด้วย แม่ซาบซึ่งมากแต่ก็
ไม่ได้บอกพ่อ รูปนี้วางไว้บนเปียโนนับตั้งแต่นั้น
วันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่แม่เห็นภาพนั้นก็
นึกถึงตอนที่พ่อมอบให้แบบอวยๆ ไม่รู้ลืม

ระหว่างที่คบกัน สิ่งแม่ประทับใจใน
ตัวพ่อก็คือ พ่อเป็นคนตรงต่อเวลามาก สิ่งนี้
ทำให้แม่รู้สึก ว่า พ่อให้ความสำคัญกับแม่ พ่อ
เล่าว่า พ่อมักมาก่อนเวลานัด แต่ยังไม่เข้าบ้าน
อาจขับรถวนไปวนมา หรือจอดอยู่หน้าบ้าน
พอได้เวลานัด จึงจะลงมากดออก และพ่อ
เป็นคนแบบนี้ตลอดมา แม่จะแต่งงานกันแล้ว

แทบจะไม่เคยผิดเวลานัด ถ้าช้าไปเพียงสองสามนาทีก็จะขอโทษ หรือไม่กี่ก็จะโทรศัพท์บอก
ซึ่งส่วนมากเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ เช่น รถติดมาก หรือติดธุระด่วน แม่เองก็เป็นคนตรงต่อเวลา
จึงเป็นสิ่งที่เราเหมือนกันและไม่เคยมีปัญหากันในเรื่องนี้

พ่อเป็นคนมีระเบียบมาก สิ่งนี้อาจจะไม่ตรงกับแม่นัก ข้าวของพ่อจะจัดเป็นระเบียบเรียบร้อย
ของอะไรวางตรงไหนต้องอยู่ตรงนั้น ถ้าใครเอาไปวางที่อื่น พ่อก็จะหยิบกลับมาที่เดิม บางครั้งแม่
อยากเปลี่ยนที่บ้างเพื่อความไม่จำเจ แต่พ่อก็ไม่ยอม อยู่กับพ่อทำให้แม่เป็นคนมีระเบียบขึ้น คอยระวัง
ไม่วางของให้ผิดที่

ในเรื่องของการทำอะไรเป็น routine พ่อก็เคร่งครัด เช่น เช้าต้องตื่นกี่โมง ออกจากบ้านกี่โมง
กลับบ้านกี่โมง ต้องเป็นเวลาเป๊ะๆ แม้แต่เมื่อไม่ค่อยสบาย แม่บอกให้พักผ่อนและออกสายหน่อย
และกลับบ้านให้เร็วขึ้น พ่อก็ยังคงตื่นราวตี 4 ครั้ง หรือตี 5 ออกจากบ้าน 6 โมง และกลับบ้านค่ำๆ
แม่เคยล้อพ่อว่า...เช้าพ่อต้องไปเปิดออฟฟิศให้ลูกน้อง และเย็นถ้าพระอาทิตย์ยังไม่ตกดินพ่อหาทาง
กลับบ้านไม่ถูก...แต่ยังไงๆ พ่อก็จะกลับมากินข้าวที่บ้าน จนก่อนเข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย พ่อก็ยัง
ทำตามตารางของพ่อ แต่ปรับเวลานิดหน่อย

พ่อบอกว่า ออกสายแล้วรถติด ดูจากภายนอกแล้วพ่อเป็นคนเงิบๆ เหมือนจะใจเย็น แต่เรื่องรถติดไม่ได้เลย ใจร้อนขึ้นมาทันที เวลารถติดจะหงุดหงิดมาก ถ้าแม่เป็นคนขับก็จะบอกให้เปลี่ยนเส้นทาง ซึ่งเมื่อเปลี่ยนแล้วก็ติดอีก ตอนหลังแม่เลยไม่ตามใจพ่อ แต่ถ้าติดบนทางด่วนแล้วไม่มีทางเปลี่ยนไปไหนได้เลย แม่ชินกับพ่อแล้วในเรื่องนี้

ชีวิตพ่อมีแต่งงาน...แล้วก็งาน...ตั้งแต่อยู่กับพ่อ เมื่อกลับถึงบ้านตอนเย็น พ่ออาบน้ำ กินข้าวเสร็จ พักไม่เกินครึ่งชั่วโมง พ่อก็จะก้มหน้าก้มตาทำงาน เตรียมการสอนบ้าง ตรวจงานนิสิตบ้าง เขียนแบบ คิดแบบบ้าง ตรวจแบบบ้าง พ่อบอกว่าหัวจะแล่นดีตอนเงิบๆ กว่าจะนอนก็ราว 5 ทุ่มหรือหลังจากนั้น

มีอยู่คืนหนึ่ง ขณะพ่อกำลังก้มหน้าก้มตาทำงาน พ่อมีอาการผิดปกติ คือตัวสั่นๆ แล้วทำท่าจะพับ แม่รีบลุกไปดู ปรากฏว่าพ่อชัก รีบเรียกคนรับใช้ให้เอาช้อนมาใส่ปากพ่อ เพราะเคยรู้ว่าบางคนชักจะกัดลิ้น แล้วรีบขับรถพาพ่อไปโรงพยาบาลแพทย์ปัญญาซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่สุดในเวลานั้น เพื่อนบ้านก็แสนดี มาช่วยดูลูกให้เพราะตอนนั้นลูกยังเล็ก พ่อนอนพักที่โรงพยาบาล 1 คืน แม่ไม่มีความรู้เรื่องคนชักว่า เขาจะชักเพียงชั่วคราวแล้วก็เป็นปกติ คิดแต่ว่าเอาไปโรงพยาบาลดีที่สุด

เมื่อเพื่อนพ่อ คุณฉลาดรู้ว่าพ่อชัก จึงส่งคนขับรถมาให้ บอกว่าพ่อไม่ควรขับรถเองแล้ว เพราะถ้าเกิดชักระหว่างขับรถจะอันตรายมาก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พ่อต้องกินยาแก้ชักตลอด และได้พบคุณหมอจรัส สุวรรณเวลา เป็นระยะๆ ซึ่งคุณหมอก็ให้การดูแลพ่อเป็นอย่างดี ต้องกราบขอบคุณคุณหมอจรัสไว้ ณ ที่นี้ด้วย

พูดถึงความขยันขันแข็งของพ่อ ต้องบอกว่าพ่อเป็นคนที่ขยันมาก และนี่คือจุดกำเนิดของบริษัท TEAC (Thai Engineering, Economic and Architectural Consultants)

เมื่อแม่รู้จักกับพ่อก็เห็นว่าพ่อเริ่มทำออฟฟิซเล็กๆ ของพ่อแล้ว พ่อทำงานกับเพื่อนอีก 2 คน คือ อำนาจ สุชาติ ซึ่งเป็นสถาปนิกรุ่นเดียวกับพ่อที่คณะสถาปัตย์ฯ และธีระชัย สราญรัมย์ วิศววะ ซึ่งเรียนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน และโรงเรียนเตรียมฯ ชั้นเดียวกับพ่อ ออฟฟิซของพ่อเป็นห้องเช่าเล็กๆ อยู่แถวสะพานควาย เพื่อน 3 คนจะทำงานประจำของตัวเองในช่วงกลางวัน ตอนนั้นพ่อสอนอยู่ที่คณะสถาปัตย์ จุฬาฯ ราว 2 ทุ่มก็จะเข้าทำงานในออฟฟิซเล็กๆ นี่จนถึงเกือบเที่ยงคืน เป็นอย่างนี้ทุกวัน ตั้งแต่จันทร์ถึงศุกร์ ส่วนวันเสาร์และอาทิตย์ก็อาจไปพบลูกค้าบ้าง ไปตรวจงานที่ก่อสร้างบ้าง พ่อทำงานที่บ้านอาจารย์สมัยศารท สนิทวงศ์ฯ ตั้งแต่ตอนเป็นนิสิตจนเป็นอาจารย์ แม่เคยตามไปกับพ่อ อาจารย์สมัยศารทน่ารักมาก เป็นกันเอง และเป็นคนคุยสนุก แม่ไปบ้านอาจารย์หลายครั้ง

เนื่องจากประตูบ้านอาจารย์มักเปิดตลอด จึงมีคนชอบมาใช้เป็นที่ลับรถ ความที่อาจารย์มีอารมณ์ขัน บางครั้งพอสาว ๆ มากลับรถ อาจารย์ก็จะเชื้อเชิญด้วยเสียงอันดังว่า.....ลงมาทานก๋วยเตี๋ยวด้วยกันมั๊ยครับ.....แม่ออดหัวเราะไม่ได้ พวกสถาปัตย์มักมีอารมณ์ขันแบบนี้ ชีวิตจึงไม่เจียบเหงา พ่อก็จะมีอารมณ์ขันไปอีกแนวหนึ่ง

หลังจากแต่งงานกันแล้ว พ่อก็ยังไปออฟฟิศเล็กๆ ของพ่อ แต่คราวนี้ขงงานกลับมาทำที่บ้านบ้าง ชื่อ TEAC ก็เกิดขึ้นที่นี่ เกิดขึ้นจากความมานะอดทน ความมุ่งมั่น และความขยันขันแข็งของพ่อ แม่ไม่รู้ว่พ่อทำงานที่นี้ก่อนหน้าที่จะรู้จักแม่ในปี 2513 หรือเปล่า พ่อปี 2519 พ่อก็ย้ายไปเช่าห้องข้างๆ ไตมารูที่ประตูน้ำ ตอนนี้นางพ่อกำลังขึ้น จึงเริ่มจ้างสถาปนิกและพนักงานมาช่วย บริษัท TEAC จึงเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

และในปี 2537 พ่อก็ต้องย้ายที่ทำงานอีกครั้งเพราะทางไตมารูต้องการที่ทำงานใหม่อยู่ในทำเลที่ดี อยู่ในซอยมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ถนนวิภาวดี มีพนักงานราว 30 กว่าคน และแน่นอน...งานก็มากขึ้น และพ่อใช้ชีวิตการทำงานอยู่ที่บริษัทเล็กๆ ของพ่อที่นี้จนวาระสุดท้ายของชีวิต

พ่อต้องฟันฝ่าความยากลำบากมากมาย บางเรื่องพ่อก็บอกแม่ บางเรื่องก็ไม่บอก คงไม่ อยากให้แม่เป็นกังวลไปด้วย แต่ที่แม่รู้คือ ช่วงที่พองสบู่แตกในปี 2540 บริษัทเล็กๆ หลายแห่งต้องปิดตัวลง บริษัทพ่อก็เป็นบริษัทเล็ก พ่อจึงเป็นกังวลมาก พ่อไม่อยากจะให้ลูกน้องต้องตกงาน พ่อเคยบอกว่า ในชีวิตพ่อ พ่อไม่เคยให้ใครออกจากงานแม้จะทำงานไม่ดี หรือมีความประพฤติไม่เป็นที่น่าพอใจ เหมือนกับที่พ่อเคยบอกแม่ว่า ตราบไคที่พ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อจะไม่ขายอะไรทั้งนั้น เราจึงยังมีที่ดินเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์เท่าไรอยู่บ้าง

ในที่สุด หลังจากพ่อปรึกษากับกรรมการบริษัทแล้ว ทางออกก็คือ ในปีนั้น พนักงานจะถูกลดเงินเดือน และทำงานเพียงสองสามวันต่ออาทิตย์ ไม่มีโบนัส ทุกคนพอใจที่ยังมีงานทำ และเมื่อเศรษฐกิจกระเตื้องขึ้น ทุกอย่างก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม คือ ทุกคนได้โบนัส มากบ้างน้อยบ้างตามผลงาน มีการพาไปเที่ยวต่างประเทศปีละครั้ง ถ้ากำไรมากก็ไปทางยุโรป ถ้ากำไรน้อยก็ไปเที่ยวแถวเอเชีย จนเพื่อนแม่ออดหัวเราะไม่ได้.....ขอไปทำงานในตำแหน่งใดก็ได้ในบริษัทก็ได้มั๊ย จะได้ไปเที่ยวบ้าง.....ในการไปเที่ยวต่างประเทศนี้อนุญาตให้เอาครอบครัวไปได้แต่ต้องจ่ายเอง เรา 3 คนแม่ลูกก็เคยไปและจ่ายเองมาแล้ว พ่อไม่เคยถือสิทธิพิเศษใดๆ ขนาดลูกน้องจะมาช่วยยกกระเป๋า พ่อยังห้ามไว้จนแม่ต้องบอกว่า เขายังหนุ่มๆ กันทั้งนั้น ไม่เป็นไรหรอก พ่อยกจะปวดหลังนะ นี่คือความเป็นคนขี้เกรงใจของพ่อ

ส่วนงานปีใหม่จัดทุกปี ตามโรงแรมบ้าง สโมสรบ้าง และรางวัลที่เอามาให้ลูกน้องจับก็เอามาจากเงินที่ได้ผลกำไรของบริษัท รางวัลดีๆ ทั้งนั้น แต่พ่อไม่เคยจับได้รางวัลใหญ่กับเขาสักที หรือถ้าได้ก็ยกให้ลูกน้องไป

มีอยู่คราวหนึ่งตอนลูกยังเล็ก ลูกไปออฟฟิศพ่อ เห็นตุ๊กตาฮิปโปตัวใหญ่มากซึ่งเตรียมไว้สำหรับเป็นหนึ่งในรางวัลจับฉลาก ลูกบอกอยากได้ ปรากฏว่า คินนั้้นพ่ออุ้มเจ้าตุ๊กตาตัวนี้กลับบ้าน ลูกน้องคงได้ยิน เลยทำเป็นว่าพ่อจับฉลากได้

ไม่รู้ว่่าพ่อมาจับงานออกแบบโรงพยาบาลเมื่อไร รู้แต่ว่า มีอยู่ช่วงหนึ่งที่พ่อออกไปศึกษาโครงสร้างของโรงพยาบาลหลายแห่ง ตั้งแต่ตัวตึก ห้องที่ใช้งานในแง่ต่างๆ การวางอุปกรณ์ในห้องคนไข้ ห้องผ่าตัด แม้แต่ในห้องเก็บศพ พ่อเล่าให้แม่ฟังด้วยความตื่นเต้นในประสบการณ์ใหม่ๆ นี้ พ่อทุ่มเทมากกับการศึกษารายละเอียดอย่างดีเป็นเวลานานก่อนจะเริ่มงานออกแบบ และหลังจากนั้นพ่อก็ต้องไปพบเจ้าของโรงพยาบาลและผู้บริหารหลายแห่ง ออกแบบโรงพยาบาลทั้งในกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด และประเทศข้างเคียง นับว่าบริษัทที่คเป็นบริษัทที่มีชื่อบริษัทหนึ่งในการออกแบบโรงพยาบาล พ่อได้เขียนตำราการออกแบบโรงพยาบาลเล่มใหญ่ และมอบให้จุฬาฯ นำออกจำหน่าย ทราบว่าพิมพ์ออกมาเท่าไรก็ขายหมด ในงานสวดอภิธรรม มีคนถามว่า พ่อเป็นหมอหรือจึงมีพวงหรีดส่งมาจากโรงพยาบาลหลายแห่ง

มาดูเรื่องอารมณ์ขันของพ่อ..... แม่เคยไปดูละครสถาปัตยกรรม บ่อยๆ ได้หัวเราะไปกับคนเล่นละครสถาปัตยกรรม มีชื่อเรื่องการสร้างละครตลกตั้งแต่สมัยพ่อกับแม่แล้ว แม่เองติดตามดูแทบทุกเรื่อง ตั้งแต่เป็นนิสิตจนหลังเกษียณก็ยังได้ดูบางเรื่อง ตัวเอกๆ สมัยนั้นตอนนีเข้ามายุ่งในวงการบันเทิงหลายคน เรียกว่า วางมือจากการออกแบบมาเล่นตลกกันบ้าง เป็นเจ้าของรายการเด่นๆ ก็หลายคน พ่อเองก็เป็นคนมีอารมณ์ขันไม่เสียชื่อเสียง ชอบพูดตลกแบบหน้าตาย เพื่อนแม่หลายคนชอบคุยกับพ่อ บอกว่าพ่อคุยสนุก แต่แม่ฟังจนชินเลยไม่ค่อยหัวเราะไปด้วย หลังจากพ่อพูดตลก และแม่ไม่หัวเราะ พ่อบอกว่า.....ถ้าเป็นคนอื่นหัวเราะตกเก้าอี้ไปแล้ว.....ก็อาจจะจริงนะ เสียตายแม่จำมุกตลกของพ่อไม่ค่อยได้

แม้แต่ตอนพ่อไม่สบายก็ยังพูดให้เราขำ เช่น ตอนที่พ่ออยู่ในห้องไอซียู พ่อรู้เรื่องหมดเพียงแต่ไม่มีเสียงเวลาพูด พ่อลูกบอกให้พ่อยิ้ม พ่อก็ฉีกยิ้มกว้างจนลูกอดหัวเราะไม่ได้ บอกให้พ่ออ้าปาก พ่อก็อ้ากว้างจนสุด พ่อคงไม่อยากจะเห็นลูกเศร้า แต่ข้างในพ่อคงเศร้ามาก.....

พ่อเป็นคนรักบ้าน รักครอบครัว เมื่อเราแต่งงานกัน เรามาซื้อบ้านที่หมู่บ้านเสรีเพราะพ่ออยากก่อสร้างตัวด้วยตัวเอง พ่อเป็นลูกชายคนเดียวของคุณปู่ซึ่งคุณปู่รักมาก และอยากให้อยู่ด้วยกัน

แต่พ่อคงอยากแยกมามีครอบครัว โดยไม่ต้องพึ่งผู้ใหญ่ ถึงจะอยู่ห่างกัน พ่อก็ไปหาคุณปู่คุณย่าบ่อยๆ และลูกๆ หลานๆ ทุกคนก็ยังคงไปกินข้าวกับคุณปู่อย่างน้อยเดือนละ 2 ครั้ง ส่วนพ่อไปบ่อยมาก พ่อดูแลคุณปู่และคุณย่าเป็นอย่างดีจนกระทั่งท่านเสียชีวิต การที่มีคนบอกว่า ลูกคนเล็กมักจะ ถูกตามใจจนเสียเด็กไม่เป็นความจริงสำหรับพ่อเลย แต่กลับตรงกันข้าม

นอกจากนั้น พ่อยังดูแลป้าจิม (จริงๆ ชื่อ ป้าลิ้ม แต่พ่อเรียกป้าจิมมาตั้งแต่เด็ก จึงเรียกชื่อนี้ มาตลอด) พี่เลี้ยงที่ดูแลพ่อมาตั้งแต่เล็กเป็นอย่างดี พ่อรักป้าจิมเหมือนญาติสนิท ป้าจิมก็รักพ่อเหมือน เป็นลูกแท้ๆ พ่อดูแลป้าจิมอย่างใกล้ชิด พาไปหาหมอเมื่อป่วยไข้ จ้างคนดูแลตอนป้าจิมอายุมากแล้ว ให้อยู่ที่บ้านดินแดง และไปเยี่ยมบ่อยๆ หาของกินดีๆ ไปให้ จนป้าจิมเสียชีวิตที่บ้านดินแดง บ้านที่ ป้าจิมอยู่กับพ่อตั้งแต่พ่อยังเป็นเด็ก พ่อมีความกตัญญูเป็นเลิศ

พ่อและแม่เริ่มใช้ชีวิตร่วมกันที่บ้านหัวหมากในหมู่บ้านเสรี

สมัยเมื่อสี่สิบปีก่อน หมู่บ้านเสรียังอยู่ไกลมาก ใครพูดถึงถนนรามคำแหงก็ยังไม่ออก ถนนมีเพียง 2 เลน เวลามืดๆ ดูเปลี่ยวจนกลัวจะถูกโจรปล้น รถก็ไม่ติด แต่เมื่อเมืองเจริญขึ้น ถนนก็ กว้างเป็น 4 เลน รถเริ่มติดมากขึ้นๆ สองข้างทางเต็มไปด้วยตึกสูงๆ หมู่บ้านเกิดขึ้นมากมาย จากที่ บรรยากาศเหมือนอยู่ต่างจังหวัด กลายเป็นเมืองที่แออัด มีมหาวิทยาลัยใหญ่ 2 แห่ง มีโรงพยาบาล อีกสองสามโรง การเดินทางเข้าเมืองเริ่มลำบาก เราจึงต้องออกจากบ้านไปทำงานกันแต่เช้ามืด แต่ พ่อก็รักที่นี่เพราะเราเริ่มชีวิตกันที่นี่ จากหลังบ้านที่เป็นทุ่งนาเว้งว่างจนบ้านเคยถูกขโมยขึ้น 2 ครั้ง กลายมาเป็นหมู่บ้านใหม่แบบทาวน์เฮ้าส์ พ่อจึงจำเป็นต้องซื้อห้องชุดที่อยู่ติดกับบ้านเรา พ่อบอกว่า ไม่นั้นเราทำอะไรเขาชะงักมาก็เห็นหมด พ่อชอบความเป็นส่วนตัว

มีสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในหมู่บ้านเสรีนี้ เนื่องจากซอยที่เราอยู่เป็นซอยแยกและเป็น ซอยตัน มีบ้านอยู่ฝั่งละ 6 หลัง เราจึงรู้จักกันดี เราทำกิจกรรมร่วมกันมากมาย แต่มีเพื่อนคือ เอ้ ซึ่งเกิดเดือนเดียวกัน ส่วนต้องก็มี เอ็ม ซึ่งอายุห่างกันเพียงเดือนเดียว เด็กๆ มีความสุขมาก พ่อก็ เล่นแบดมินตันกับเพื่อนบ้านอยู่ระยะหนึ่ง

แต่สิ่งที่เป็นฝันร้ายที่ทำให้เราไม่รู้สึก็คือ เรื่องน้ำท่วมใหญ่ในปี 2526 “หมู่บ้านเสรี” เป็นที่ รู้จักกันเพราะเหตุการณ์นี้

ปีนั้นฝนตกมาก หลายคนไม่ได้เตรียมการเพราะไม่เคยมีน้ำท่วม ฝนตกไม่หยุด น้ำเริ่มสูงขึ้นๆ จริงๆ ฝนมาก่อนหน้านี้อันหลายวันแล้ว ในซอยเราจึงเตรียมกระสอบทรายไว้บ้าง เนื่องจากบ้านเราอยู่ สุดซอยติดกับทุ่งโล่ง น้ำจึงเข้าทางด้านนี้มากกว่าทางอื่น เพื่อนบ้านต่างมาช่วยกันเอากระสอบทราย วางรอบๆ กำแพง พ่อช่วยได้บ้าง รุ่งขึ้นพ่อรีบติดต่อผู้รับเหมาที่ทำงานให้พ่อ ซึ่งมีหลายคนให้ความ

ช่วยเหลืออย่างดี เราได้พญานาคตัวใหญ่ 2 ตัวมาช่วยสูบน้ำออก เราได้ทรายและกระสอบมามาก พอสมควร พวกผู้ชายช่วยกันทำเชือกตรงปากซอยโดยเอากระสอบทรายเรียงถี่ๆ เอาดินเหนียวมาอุดรอยต่อ และเอาโอ่งหนักๆ มาวางกันไม่ให้น้ำพัดกระสอบล้ม เหมือนสร้างบังเกอร์ในสงครามทีเดียว พ่อจ้างภารโรงที่คณะมาเฝ้าพญานาคหลังเขาเลิกงาน มีฉะนั้นอาจมีคนมาขโมยไปได้ เด็กๆ สนุกกันมาก ยังไม่รู้ว่ามีผู้ใหญ่มีความวิตกกังวลมากแค่ไหน

ช่วงนั้นรถวิ่งไม่ได้เลย มีแต่รถทหารที่คอยรับส่งคนตามซอยออกไปถนนใหญ่ แล้วจึงต่อรถโดยสารอีกที่ บัดนี้ ทุกซอยกลายเป็นคลอง มีเรือหลายชนิดวิ่งรับส่งคน ตั้งแต่เรือพายซึ่งได้ข่าวว่าชนกันมาจากอยุธยา เรือยนต์ ไปจนถึงเรือหางยาว คิดดูซิ ท่วมสูงขนาดเรือหางยาววิ่งได้เลยแหละ...

เสียงเรือยนต์และเรือหางยาวดังถี่ในช่วงเช้าและช่วงเย็น บางวันแม่ตื่นได้ยินเสียงเรือหางยาวแต่เช้า คิดไปว่าอยู่บ้านคลองบางหลวง เพราะสมัยเด็กๆ แม่ได้ยินเสียงเรือหางยาวซึ่งวิ่งอยู่ในคลองหน้าบ้านคุณทวดเป็นประจำ นี่เราอยู่ไหนกันเนี่ย...

อ้อ...เราอยู่ที่หมู่บ้านเสรี रामคำแหง...!!! ได้เวลาต้องออกไปสอนแล้ว

ช่วงนั้นโรงเรียนปิด แต่มหาวิทยาลัยไม่ปิด วิชากรรมของแม่คือ แต่งตัวด้วยกางเกงให้ทะมัดทะแมง ปีนขึ้นบันไดปากซอยเพื่อขึ้นรถทหาร พอถึงปากซอยก็ลงไปต่อรถเมล์ พอรถวิ่งมาถึงหน้าซอยศูนย์วิจัย น้ำก็แห้ง วิ่งต่อไปจนถึงประตูน้ำ ลงจากรถเมล์เดินไปออฟฟิศพ่อที่โตมารู ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นกระโปรงให้เรียบร้อย แล้วจึงไปสอนที่จุฬาฯ

ขากลับก็ทำแบบเดิม ไปเปลี่ยนเป็นกางเกงที่ออฟฟิศพ่อ เดินไปขึ้นรถเมล์ ถึงปากซอยเสรีก็ปีนขึ้นรถทหาร ลงปากซอยปีนลงบันไดเข้าบ้าน วันแรกๆ ก็ตื่นตื่นดี แต่วันหลังชักไม่ชอบใจ ลำบากเหลือเกิน

จะไม่ไปสอนก็ไม่ได้ เพราะลูกศิษย์หลายคนมารออาจารย์ มีคนที่ไม่ได้อยู่ในโซนน้ำท่วมหลายคน แต่พวกที่โดนน้ำท่วมก็ไม่มา เราสอนกันแบบทุลักทุเลแบบนี้อยู่หลายวัน จนในที่สุดจุฬาฯ ประกาศปิด โลงออกไปที คงเห็นใจทั้งอาจารย์และนิสิต

นั่นคือเรื่องของแม่ สำหรับพ่อซึ่งไม่ยอมมาทำงานอยู่แล้วก็กลายเป็นนักเรียนประจำในช่วงนั้นคือไปทำงานวันจันทร์ถึงศุกร์ กลับบ้านเสาร์ อาทิตย์

อยากจะเล่าตอนที่น้ำท่วมใหม่ๆ วันหนึ่งพ่อชนทรายมาทางเรือ ปรากฏว่าระหว่างทางถูกปล้นทราย หรือถ้าจะพูดให้เบาลงหน่อยก็คือ มีคนมาขอแบ่งทราย พ่อจะมีแรงไปสู้รบปรบมือกับใครได้ พ่อมีคนมาฉวยทรายจากในเรือ พ่อก็ต้องให้เขาไป จึงเหลือทรายกลับมาบ้านไม่เท่าไร ฟังพ่อเล่าข้าก็ขำ คุณก็คุณเจ้าคนฉวยโอกาส แต่ตอนนั้นทุกคนก็ต้องเอาตัวเองไว้ก่อน

จุฬาฯ ใจดี เปิดโรงแรมสากลให้อาจารย์ที่บ้านน้ำท่วมพักได้ เย็นวันอาทิตย์เราจะเห็นพ่อหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้า นั่งเรือออกไปจากบ้าน พอเย็นวันศุกร์พ่อก็จะหิ้วกระเป๋ากลับมา ลูกๆ ดีใจที่เห็นพ่อ รอยยิ้มทั้งอาทิตย์ พ่อไม่ห่วงเพราะมีเพื่อนบ้านที่คอยช่วยเหลือเราตลอดเวลาจริงๆ พ่อคงห่วง แต่เพราะความจำเป็นจึงอยู่กับพวกเราไม่ได้ทุกวัน หรือจะให้ไปๆ มาๆ ทุกวันก็คงไม่ไหว

วันดีคืนดี เราก็จับเต็กลง เช่าเรือยนต์วิ่งดูสถานการณ์น้ำท่วมไปรอบๆ หมู่บ้านเสรีใหญ่มาก เรือแล่นเข้าซอยนั้น ออกซอยนี้ บ้านหลายหลังจมอยู่ในน้ำ เห็นแล้วสงสารเจ้าของ บางบ้านก็ถูกทิ้ง บางบ้านก็ยังมีคนเฝ้าอยู่ คงใช้ชีวิตด้วยความยากลำบาก ใครเห็นขอยเราก็อดใจจفاไม่ได้ ขอยเราแห่งสนิท บ้านทุกหลังอยู่ในสภาพเหมือนไม่มีน้ำท่วม นี่คือการสามัคคีของคนในหมู่เดียวกัน การช่วยเหลือคนบ้านน้ำท่วมยังไม่ดีเหมือนสมัยนี้ สมัยเราตัวใครตัวมัน ต้องช่วยตัวเอง

ปีนั้น เราฉลองวันลอยกระทงในซอย เต็กลง แต่งตัวสวยงาม มีการรวมตัวกินข้าวและเปิดเพลงครึกครื้นเพื่อให้เกิดความผ่อนคลาย พอตกค่ำ เด็กๆ ก็เอากระทงมาลอยในคลอง ซึ่งก็คือซอยนั่นเอง เราเห็นกระทงลอยมาจากซอยอื่นหลายใบ ทำให้เราลืมความวิตกกังวลไปได้บ้าง

เรามีความรู้สึกว่าน้ำท่วมนานเหลือเกิน เมื่อไหร่เราจะใช้ชีวิตได้ตามปกติเสียที...และแล้วก่อนวันเฉลิมพระชนมพรรษาวันเดียว น้ำก็แห้งทันที คนที่ไม่เคยทนทุกข์กับน้ำท่วมมานานๆ คงไม่รู้หรือกว่าเราดีใจกันแค่ไหน พ่อก็กลับมาอยู่บ้านได้ ชีวิตครอบครัวกลับมาเหมือนเดิม

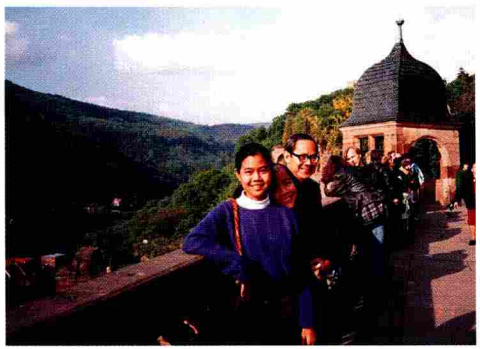
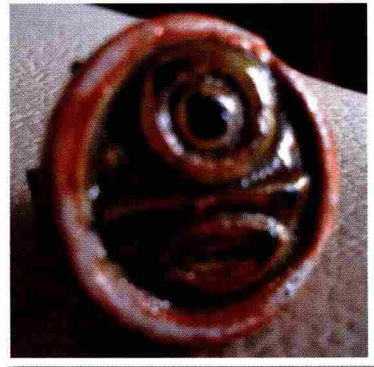
นี่เป็นเสี้ยวหนึ่งของชีวิต ณ บ้านเสรีที่มีพ่ออยู่ร่วมกับพวกเรา มีเหตุการณ์อื่นๆ เกิดขึ้นอีกมากมาย หลายชีวิตเกิดขึ้น และก็มีหลายชีวิตที่ตายไปจากที่นี่ จะไม่ให้พ่อผูกพันกับชีวิตที่บ้านนี้ได้อย่างไร เพราะฉะนั้น ถึงแม้พ่อจะซื้อคอนโดแถวราชดำริซึ่งไปไหนมาไหนสะดวกกว่า พ่อก็ไม่อยากทิ้งบ้านที่พ่อได้เริ่มชีวิตครอบครัวนี้ไป คงให้พวกเราไปอยู่แทน

พ่อไม่ชอบสังคมมากนัก ชอบอยู่บ้านฟังเพลงเพราะๆ สมัยก่อนเมื่อมีคอนเสิร์ตดีๆ เรามักจะไปดูด้วยกัน หนึ่งพ่อก็นานๆ เข้าไปดูในโรงสีกที่ พ่อชอบซื้อแผ่นซีดี ซึ่งสมัยก่อนเป็นเทปมาเปิดดูที่บ้าน เห็นพ่อเป็นคนเรียบร้อย แต่พ่อชอบดูหนังบู๊แบบพระเอกคนเดียวสู้กับผู้ร้ายร้อยคน เช่น หนึ่งของอาร์โนลด์ และเจมส์บอนด์ ซึ่งพ่อก็เก็บไว้แทบทุกชุด แต่หลังๆ ไม่ค่อยได้ดูแล้วเพราะพ่ออ่อนแรง

ส่วนดาราที่พ่อโปรดปรานก็คือ มาริลีน มอนโร และเอลวิส เพรสลีย์ ที่บ้านชายทะเล พ่อตกแต่งบ้านด้วยมาริลีนในอิริยาบถต่างๆ พ่อจะซื้อเองตอนไปอเมริกา และต้องก็ซื้อมาให้พ่อด้วย ใครๆ เห็นรูปมาริลีนแล้วแปลกใจที่คนที่เงียบขรึมกลับชอบดาราอันแรง แต่พ่อคงเห็นความเป็นศิลปะในตัวมาริลีน ส่วนเอลวิสพ่อชอบเพลงหลายเพลงของเขา พ่ออาจอยากเล่นกีตาร์และร้องเพลงอย่างเอลวิสก็ได้นะ...

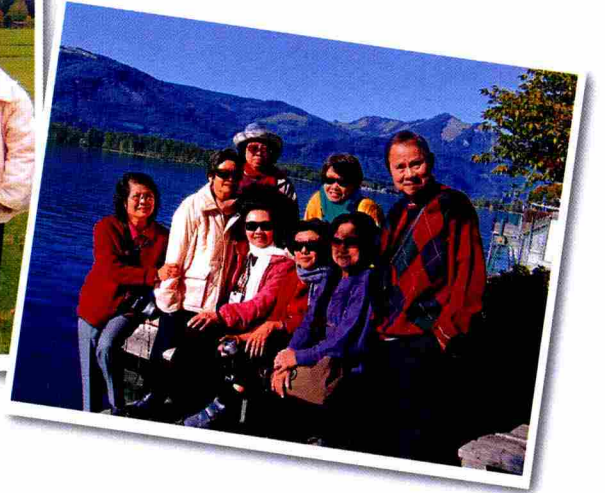
อย่างน้อยก็ควรวางไว้ให้ ดอกไม้ อาจตามมาสักดอกสองดอก พร้อมข้อความซึ้งๆ ของขวัญที่พ่อให้แม่ เป็นของขวัญที่มีความหมาย อาจจะไม่ใช่อะไรราคาแพง แต่ดูมีคุณค่าทางใจมากกว่า

.....แต่บางครั้งเอาของมีราคาหน่อยก็ดีนะ... ขนาด คบกันใหม่ๆ พ่อให้แหวนแม่วงหนึ่งเป็นแหวนทำด้วยกระเบื้อง เซรามิก ดูเก๋ดี พ่อชอบแหวนนี้มาก คงชอบดีไซน์ของมัน แม่ใส่อยู่พักหนึ่ง ตอนหลังพ่อก็ถามว่าแหวนที่พ่อให้อยู่ไหน แม่ก็ถามว่า แหวนกระเบื้องแตกใช้มั๊ย...ก็มันเหมือนเอา กระเบื้องแตกมาประกอบจริงๆ นี่นา แม่เก็บแหวนวงนั้นไว้ จนบัดนี้ อย่างน้อยก็ทำให้เป็นของที่ระลึกที่มีค่าทางใจจากพ่อ

ในช่วงปิดเทอม เราได้พาลูกไปเที่ยว ต่างประเทศบ้าง สันเกตว่า เป็นช่วงที่พ่อได้พักกาย พักสมอง ก็เป็นเพียงระยะสั้นๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งเรา ไปเที่ยวยุโรป วันสุดท้ายที่เราอยู่ที่เมืองลอนดอน หลังจากเก็บกระเป๋าเตรียมเช็คออกจากโรงแรม หัวหน้าทัวร์ได้เรียกประชุมและบอกว่าเครื่องบินที่เราจะบินกลับเกิดขัดข้อง เราต้องค้างอยู่ที่ลอนดอน อีก 1 คืน ทุกคนเฮกันใหญ่ เพราะได้อยู่เที่ยวต่อ มีแต่พ่อที่เริ่มวิตกเพราะห่วงงาน ไม่ได้มีความสุข เหมือนคนอื่นๆ

มีอีกครั้งหนึ่งที่เราไปเที่ยวกัน 1 คัณรถกับเพื่อนวัฒนาฯ ของแม่ คราวนั้นไปกัน 8 คน มีพ่อเป็นผู้ชายคนเดียวอยู่ท่ามกลางสาว (น้อย) 7 คน เป็นเดือนอยู่ในหมู่ดาวเขียวละ พ่ออยากไปเยี่ยมสถาบันเดิมที่พ่อเคยเรียนในเมืองเบอร์ลิน หลังจากนั่งรถเที่ยวรอบเมือง 2 เที่ยว พ่อกับเพื่อนสถาปนิกอีกคนก็ออกไปดูศิลปะการก่อสร้าง...พักใหญ่ พ่อกลับมาด้วยหน้าตาอืดโรย ปรากฏว่าไปหลงมากันสองคน ไม่น่าเชื่อว่าสถาปนิกจะหลงทาง และในวันเดินทางกลับ เรือบินเกิดขัดข้องอีก เราต้องค้างที่แฟรงค์เฟิร์ตอีก 1 คืน พวกเราออกไปเที่ยวในเมือง แต่พ่อขออยู่โรงแรม เพราะจะติดต่องานที่เมืองไทยดูซิ...ห้วงงานไม่เล็ก โชคดีตอนนั้นมีโทรศัพท์มือถือใช้แล้ว เลยติดต่อทางเมืองไทยได้ง่าย

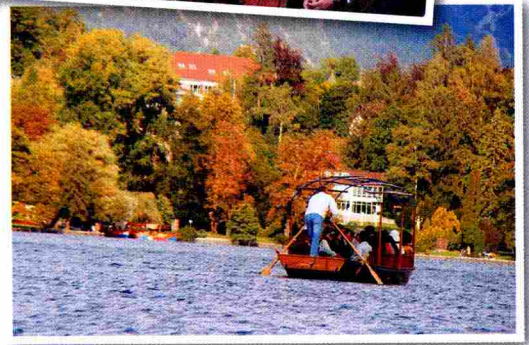
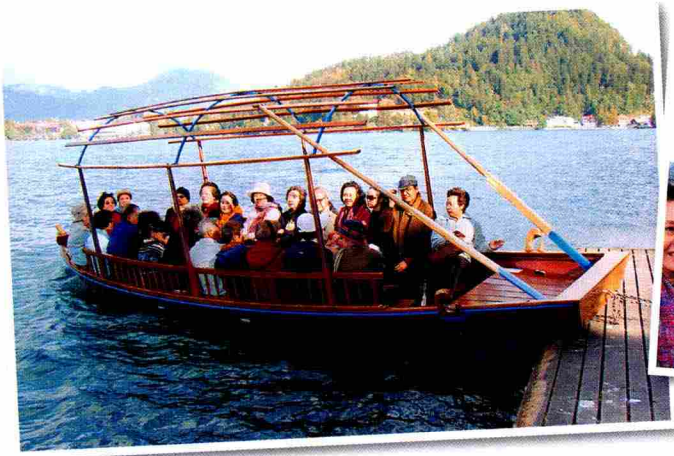
แต่ก็เกิดเรื่องอีก...เราต้องออกจากโรงแรมเข้ามิดวันรุ่งขึ้น ก่อนออกจากห้องก็เช็กว่าไม่ลืมอะไร พอไปถึงสนามบิน ก่อนเรือบินออกไม่กี่นาที แม่เพิ่งนึกได้ว่าลืมถุงใบใหญ่ที่ใส่ช็อกโกแลตแสนอร่อยหลายสิบอันซึ่งหอบหิ้วมาตลอดทางจากสวิส จะกลับโรงแรมก็ไม่ทัน เสียตายมาก เป็นเพราะพ่อคงจัดห้องให้เป็นระเบียบและเอาถุงวางแอบไว้ไม่ให้เกะกะ จึงมองไม่เห็น...แม่ไม่ได้โทษพ่อนะ...

กลับถึงบ้านเพื่อนสงสารแบ่งช็อกโกแลตมาให้สองสามคนที่คิดจะเอามาฝากคนอื่นจึงไม่มี

อีกครั้งที่ไปเที่ยวออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ตอนนั้นลูกยังเล็ก แต่จริงจังนอนกับพ่อ แม่นอนกับต้อง เราได้ไปเที่ยวฟาร์มจนกระทั่งจอกเทศ และได้ซื้อไข่กกระจอกเทศที่ตกแต่งสวยงามเป็นที่ระลึก แต่วกับต้อง

จำได้มัย...ของพ่อเป็นไข่สีขาววาดลายเก๋ๆ ของแตัวและต้องเป็นลายน่ารัก ของแม่ก็เป็นแบบเรียบๆ
เรามีไข่นกกระจอกเทศกันคนละกล่องใหญ่ แต่ละคนรับผิดชอบของตัวเอง พ่อกลับถึงบ้าน หลังจาก
รื้อกระเป๋าแล้ว ปรากฏว่าของพ่อและของแตัวไม่มี แตัวร้องไห้เสียดาย พ่อคงรู้สึกผิดที่ไม่ได้ดูแล
เก็บของให้หมดก่อนออกจากโรงแรม ก็ได้แต่ปลอบแตัวและบอกว่า พ่อจะหามาให้แตัวใหม่นะ
แต่หลังจากนั้นก็ลืมๆ กันไป

ครั้งสุดท้ายที่พ่อไปเที่ยวกับแม่คือการไปเที่ยว
ประเทศโครเอเชีย พ่อยังแข็งแรง เราเดินได้เป็นกิโลๆ
ไม่มีเหนื่อย แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เรานั่งเรือข้ามไปยังโบสถ์
ซึ่งอยู่กลางทะเลสาบ เรานั่งเรือจนเต็มสลิปกว่าคน มีฝรั่ง
ตัวโตแจวอยู่ด้านหลัง ไม่มีชูชีพใส่ เรืออยู่ปริ่มๆ น้ำ จาก
ท่าเรือไปยังโบสถ์ระยะไกลเหมือนกัน แม่สังเกตว่าพอนั่ง
ตัวเกร็ง สีหน้าไม่สู้ดี พ่อคงกลัวเพราะพ่อว่ายน้ำไม่เป็น พ่อมักจะหลีกเลี่ยงการเที่ยวทางเรือ แค่คราวนี้
พ่อไม่ได้ดูโปรแกรม แม่พาไปไหนก็ไป มาคิดๆ ดู ถ้าเกิดเรือล่มเราก็คงแย้แม่แต่คนว่ายน้ำเป็น
เพราะทะเลสาบนั้นกว้างมาก แต่ก็สวยมากด้วย แม่ตั้งใจทุกครั้งที่ทำให้พ่อลืมนานได้บ้าง

เกร็ดเรื่องการเที่ยวของพ่อและแม่มีอีกมากมาย แม่ได้เขียนเล่าไว้เป็นชุดๆ ถ้าลูกอยากอ่าน
ก็ไปหยิบดูได้ในตู้ห้องทำงานชั้นล่างของพอนะจ๊ะ

ตอนที่ลูกไปเรียนต่างประเทศ หรือแม่แต่ทำงานแล้ว ลูกคงไม่รู้ว่่าพ่อห่วงลูกมากแค่ไหน เริ่มจากแต่ไปเรียนที่แคลิฟอร์เนีย พ่อให้แม่ไปส่งที่บ้านน้ำดำที่เมือแซนดิเอโก โชคดีที่มหาวิทยาลัย อยู่เมืองนี้ เป็นช่วงที่ทางเมืองไทยปิดเทอม แม่และน้ำดำไปช่วยดูที่พักและโรงเรียนภาษา ก่อนที่จะเข้า มหาวิทยาลัย แม่อยู่ด้วยราว 3 อาทิตย์แล้วก็ฝากน้ำดำดูแลต่อ พ่อแด้วเข้ามหาวิทยาลัยได้ก็คิดว่า จะให้แด้วอยู่หอพักจะได้ไม่เป็นภาระกับน้ำดำมากนัก แต่ไปๆ มาๆ น้ำดำกับน้ำปีเตอร์ก็เป็นผู้ดูแลแด้ว ให้แด้วอยู่ที่บ้าน จนแด้วเรียนจบปริญญาโท พ่อหายห่วงที่แด้วได้อยู่กับน้ำดำ แต่เราก็เกรงใจเพราะ แด้วอยู่ด้วยถึง 3 ปี ทำให้เราทุนค่าใช้จ่ายไปเยอะเพราะตอนนั้นเป็นช่วงฟองสบู่แตก 1 ดอลลาร์ เท่ากับ 50 บาท เราชอบใจน้ำดำและน้ำปีเตอร์มาก

มาถึงต้อง พ่ออาจจะห่วงน้อยหน่อยเพราะต้องได้ไปร่วมโปรแกรม AFS ที่อเมริกามาแล้ว 1 ปี จึงทำให้ต้องรู้ทางในอเมริกาดีพอสมควร แต่ตอนแรกพ่อก็ไม่อยากให้ต้องไปตามลำพัง ห่วงไปต่างๆ นานา แต่ทุกอย่างก็ออกมาดีเกินคาดเพราะต้องได้ครอบครัวที่ดีมาก ยังติดต่อกันจนบัดนี้ หลังจาก จบปริญญาตรีที่คณะบัญชีแล้ว ต้องก็ไปเรียนต่อที่ University of North Carolina at Chapel Hill พ่ออยากให้แม่ไปช่วยดู แต่แม่ยังทำงานไม่ออกไปๆ มาๆ และต้องไปกับเพื่อน แม่จึงไม่ได้ไปด้วย แต่เมื่อต้องเรียนจบ พ่อก็ไปงาน Graduation ของต้อง

พูดถึงการไปงานของต้อง ในวันรับปริญญาที่ อเมริกา ช่วงเช้าเป็นการมอบปริญญาทั้งของปริญญาโท และปริญญาตรีซึ่งจัดในสนามฟุตบอล พ่อและแม่นั่ง ตากแดด ร้อนมาก ฝรั่งชอบแดด แต่เราไม่ชอบเพราะเรา ผิวสีดีอยู่แล้ว บรรยากาศสนุกสนานมาก เราก็อลลยสนุก ไปกับพวกเด็กๆ ด้วย ส่วนพิธีสำหรับปริญญาโทมีตอนคำ ต้องจึงบอกให้พ่อและแม่ไปพักที่ห้องก่อน

บริเวณมหาวิทยาลัยกว้างมาก ต้องให้แผนที่ และให้เราเดินตามแผนที่นั้น ส่วนต้องก็ไปถ่ายรูปกับเพื่อนๆ ในบริเวณมหาวิทยาลัย แล้วยัดพนักันที่ห้อง

เอาละซี...ใหม่ๆ ก็ดูจะไม่มีปัญหา แต่เดินไปๆ ไม่ถึงสักที ตอนขาไปต้องเป็นคนนำไป แม่พยายามจำทางไว้ แต่มีเลี้ยวไปเลี้ยวมา และมีขึ้นเนินลงเนินด้วย

ตอนนั้นร้อนก็ร้อน หน้าร้อนในอเมริการ้อนจริงๆ ร้อนแบบแห้งๆ เราต้องนั่งพักเป็นระยะๆ เนื่องจากเป็นช่วงปิดเทอมของมหาวิทยาลัย จึงไม่ค่อยมีคน ถามก็คนๆ บางคนไม่รู้ บางคนชี้ ผิดชี้ถูก พ่อหน้าจ๋อย คงเหนื่อยมากแต่ไม่บ่นสักคำ พอเห็นฝรั่งสูงอายุเดินมา ใจชื้น คิดว่าคงเป็น อาจารย์ พอถาม แยกบอกว่า.....โอเป็นผู้ปกครอง กำลังเดินหากล่อง ไม่รู้ไปทำหายที่ไหน ถ่ายรูป ลูกไว้เยอะเลย...สงสารแกมาก เพราะนั่นเป็น ของที่ระลึกที่มีค่า

โทร. ถึงต้องบอกตำแหน่งที่เราหลงตัวเองกึ่งๆ ว่าพอกับแม่อยู่จุดไหน ในที่สุดพบตำรวจจึงกลับถึงที่พักได้ในที่สุด ใช้เวลาหลงทั้งหมด 2 ชั่วโมง...!!! แม่รู้สึกผิดและสงสารพ่อมาก พ่อคงเหนื่อยมากทีเดียว

พอรีบอาบน้ำเพราะเดินมานาน ส่วนแม่ไม่ทัน ได้แค่ล้างหน้าล้างตา เปลี่ยนเสื้อเสร็จก็ต้องไปงานรับปริญญาของโรงเรียนต้อง งานผ่านพ้นไปด้วยดีเพราะนักศึกษาที่จบมีไม่มาก ต้องไหว้คณบดีที่มอบปริญญา แกก็ไหว้ด้วย

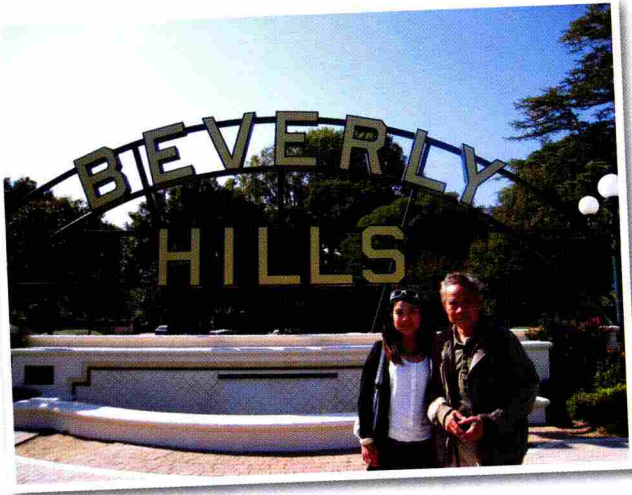
หลังจากอยู่กับต้องราว 1 อาทิตย์ก็ไปอยู่กับแตัวที่แอล.เอ. ตอนนั้นแตัวทำงานที่สถานกงสุลไทยที่นั่น พ่ออยู่กับแตัวอีก 1 อาทิตย์ แตัวได้พาพ่อไปเที่ยวหลายแห่ง ดูพ่อมีความสุขมาก แม่ขอให้พ่ออยู่นานๆ เพราะตอนนั้นพวกเราเกษียณกันแล้ว พ่อน่าจะได้พักผ่อนบ้าง แต่พ่อก็ห้วงงาน เราจึงส่งพ่อกลับบ้านก่อน

ถ่ายภาพร่วมกับเจ้าหน้าที่สถานทูตไทยในประเทศศรีลังกา

ความห้วงโยพ่ที่มีต่อลูกไม่มีที่สิ้นสุดไม่ว่าลูกจะเติบโตมากแล้วเท่าไร ความที่แม่เกษียณแล้ว พ่อมักจะให้แม่ไปอยู่เป็นเพื่อนลูก โดยที่พ่อยอมอยู่คนเดียว พ่อคงเหงาแต่ลูกสำคัญกว่า ตั้งแต่ตอนแตัวทำงานที่สถานทูตไทยในประเทศศรีลังกา 2 ปี พ่อให้แม่ไปอยู่กับลูกบ่อยมาก หิวอาหารดีๆ จากเมืองไทยไปให้ด้วย ดินะที่ไม่มีมีใครสงสัยว่าแม่ขนของผิดกฎหมายออกไปจากประเทศหรือเปล่า แม่บินไปบินมาราว 7 ครั้ง สุขภาพ

แม่ยังดีจึงเดินทางพอไหว และศรีลังกาก็อยู่ไม่ไกลจากประเทศเรามากนัก แม่ไปอยู่ครั้งละประมาณ 1 เดือน ถ้ามากกว่านั้นต้องทำวีซ่า

จนแต่้วย้ายไปแอล.เอ. พ่อก็ให้แม่บินไปอยู่เป็นเพื่อนลูก เมื่อแต่ัวแต่งงานและท้อง พ่อรีบให้แม่ไปอยู่เป็นเพื่อนแต่ัว จนแต่ัวแข็งแรง แม่จึงกลับบ้าน พอแต่ัวใกล้คลอด พ่อก็ให้แม่ไปอยู่กับแต่ัวอีก ในเวลา 3 ปีที่แต่ัวทำงานอยู่ที่เมืองแอล.เอ. แม่ไปอเมริกาสัก 4 ครั้งเห็นจะได้ และอยู่ครั้งละนานๆ

ครั้งสุดท้ายแม่ไปอยู่จนแต่ัวคลอด หนูคาล่า แม่ทิ้งพ่อไปอยู่กับแต่ัวครั้งสุดท้ายนี้ เกือบ 6 เดือน อยู่ช่วยเลี้ยงคาล่าด้วย อะไรที่ทำให้ลูก พ่อไม่มีป่นสักคำ ยอมอยู่เหงาคนเดียว

ทุกครั้งที่แม่กลับจากเยี่ยมลูก จะเห็นพ่อยิ้มรอรับที่สนามบินกับदनัย ดูพ่อดีใจที่จะหายเหงา เสียที และพอถึงบ้านก็จะมีช่อดอกไม้หรือการ์ด Welcome back home ให้แม่

ส่วนต่อมาก็ได้งานทำในอเมริกา พ่อเคยคิดที่จะไปเยี่ยมต่อหลังจากที่ต้องทำงานแล้ว เมืองที่ต้องอยู่คือเมือง Schaumburg ใกล้ๆ เมืองชิคาโก เป็นเมืองเล็กๆ บรรยากาศดีแบบที่พ่อชอบ ต้องวางแผนจะพาพ่อไปดูคอนเสิร์ตดีๆ และละครบรอดเวย์ซึ่งมีอยู่เป็นประจำที่เมืองนี้ แต่พ่อก็ยังปลีกตัวจากงานไม่ได้

จนในที่สุด ต้องวางแผนว่าเรา 4 คน พ่อ แม่ ลูก จะไปเที่ยวอะแลสกา (Alaska) เพราะแต่ัวก็ยังอยู่ในแอล.เอ. ต้องกับโอ้ เพื่อนสนิทที่เป็นหมออยู่ที่โนนเคยขับรถพาแม่ไปเที่ยว Yellow Stone National Park มาแล้ว จัดโปรแกรมได้ดีมาก

เราตกลงจะไปด้วยกัน ต้องก็จัดโปรแกรมอยู่ทางอเมริกา โดยจะขับรถเองบางช่วง ไปรถไฟบางช่วง และจะลงเรือเที่ยวด้วย พ่อเตรียมตัวเต็มที่ เผอิญช่วงนั้นพ่อเพิ่งผ่าต่อได้เดือนกว่าแล้ว คุณหมอบอกว่าไปได้

ก่อนเดินทางเพียงสองสามวัน วันหนึ่ง พ่อจัดกระเป๋าเดินทางซึ่งพ่อจะจัดเองทุกครั้งที่เดินทาง เพราะจะทำให้หาของง่าย ความที่พ่อก็มๆ เงๆ มากไป เส้นโลหิตฝอยในตาข้างที่ผ่าแตก ตาแดงก่ำ

ทำให้พ่อต้องยกเลิกการเดินทาง เสียตัวไปฟรีๆ ได้เงินคืนมานิดหน่อย เราไม่ได้เสียดายตรงนั้น แต่เสียดายที่เราทั้ง 4 คนไม่มีโอกาสได้เที่ยวด้วยกันอีกเลย

ทุกครั้งที่ต้องกลับมาเยี่ยมบ้าน พ่อก็จะถามว่าเมื่อไหร่ต้องจะมาอยู่กับพ่อ พ่อเริ่มไม่สบายมากขึ้น ต้องเคยไปนอนเฝ้าพ่อที่โรงพยาบาลเมื่อกลับมาบ้านครั้งหนึ่ง จนในที่สุด เหมือนความดีของพ่อได้ตอบสนองพ่อ ต้องถูกเรียกมาทำงานในเมืองไทย ทำให้ต้องได้มาอยู่กับพ่อในช่วงสุดท้ายของชีวิต นับว่าพ่อได้มีครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากันที่สุดในที่สุด คงเป็นสิ่งที่พ่อปรารถนามานาน

ต้องมักจะซื้อเสื้อที่พ่อชอบมาฝากทุกครั้งทีกลับมาเยี่ยมพ่อ พ่อจำได้ใช่ไหม...เสื้อเชิ้ตแขนยาว และโบลีเชิ้ตแขนสั้น ที่สำคัญต้องมีกระเป๋าทิ้งด้านซ้าย เพราะพ่อชอบใส่ปากกาและโน้ตบุ๊กๆ เพื่อเตือนความจำ...และพ่อก็ฝากคุณหมอและคนที่ช่วยเหลือพ่อ ต้องมีหยี้อด้วยนะ พ่อบอกว่า จะได้ว่าเราตั้งใจซื้อให้

ครั้งสุดท้ายตอนที่ต้องย้ายกลับเมืองไทย ต้องเอาเสื้อแบบที่พ่อชอบใส่กล่องส่งมาทางเรือหลายตัว และบอกพ่อตลอดเวลาว่า เดี่ยวเสื้อมานะ แต่พ่อก็ไม่ได้ได้เห็นเสื้อเหล่านั้น ตอนที่ เสื้อพวกนั้นวางเรียงไว้บนโต๊ะในห้องทำงานของพ่อ ป่านนี้ พ่อคงได้เห็นแล้ว

พ่อเริ่มป่วยเมื่อประมาณ 2 ปีที่แล้ว หลังจากไปตรวจเลือดตามปกติที่โรงพยาบาลรามคำแหง ปรากฏว่าผลเลือดออกมาไม่สู้ดีนัก เม็ดเลือดแดงและเกล็ดเลือดแดงพ่อต่ำกว่าปกติ พ่อจึงไปหาหมอที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ผลปรากฏว่า พ่อเป็นโรค MDS

MDS (Myelodysplastic Syndrome) โรคนี้นี้จะพบในคนอายุมากกว่า 60 เป็นความผิดปกติของไขกระดูก ไขกระดูกไม่สามารถทำหน้าที่สร้างเซลล์เม็ดเลือดแดง เม็ดเลือดขาว และเกล็ดเลือดได้เพียงพอ เพียง 30 เปอร์เซ็นต์ของผู้ป่วยโรคนี้นี้จะพัฒนาไปเป็นมะเร็งเม็ดเลือด เขาจึงเรียกโรคนี้อีกอย่างว่า Pre-Leukemia พ่อโชคดีว่า พ่ออยู่ในกลุ่ม 30 เปอร์เซ็นต์นี้ ตอนแรกที่พบว่าพ่อเป็นโรคนี้นี้ หมอยังให้ความหวังว่า พ่ออาจไม่พัฒนาไปเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว เราก็ภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างนั้น แต่อะไรๆ มันก็ไม่แน่นอน

ก่อนหน้านี้จะเป็นโรคนี้นี้ พ่อก็มีเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพมาเรื่อยๆ เริ่มตั้งแต่ผ่าตัดที่ตาทั้งสองข้าง พ่อตาสั้นมากจนคุณยายเรียกว่า “ใส่แว่นตากันแก้ว” ลูกคงนึกภาพออกนะว่า กันแก้วมันหนาขนาดไหน พ่อใส่แว่นตาหนาเตอะมาตลอด แต่หลังจากผ่าตัดแล้ว พ่อไม่ต้องใส่แว่นอีกเลย สิ่งนี้พ่อพอใจมาก เพราะเราบอกว่าทำให้พ่อหล่อขึ้น

หลังจากนั้นพ่อก็มีปัญหาที่หกลดเสียง พ่อพูดเสียงแหบลงๆ จนพ่อต้องซื้อไมโครโฟนส่วนตัว และมีเครื่องขยายเสียงขนาดจิ๋วหนีบอยู่ตรงเอว เคยมีหลายคนถามว่าพ่อหนีบอะไรเพราะดูแล้วไม่ใช่ โทรศัพท์ ส่วนโทรศัพท์พ่อก็หนีบไว้ด้วยนะ เวลาไปสอนพ่อจะเปิดเครื่องขยายเสียงนี้เพื่อให้คนได้ยิน ถนัด แม่บอกให้พ่อหยุดสอนได้แล้ว แต่พ่อรักการสอนมาก แม่เคยแซวว่า.....ได้พบนิสิตสาวๆ ไซ้ใหม่ล่ะ.....พ่อบอมนิมนต์จริงๆ การสอนเป็นสิ่งที่พ่อบอมนิมนต์มีความสุข ได้ถ่ายทอดสิ่งที่พ่อบอมนิมนต์ให้คนอื่นได้รู้ แม้กัสนับสนุนนะเพียงแต่สังขารพ่อเริ่มจะไม่ไหวแล้ว พ่อสอนแม้ขณะกำลังไม่สบาย พ่อบอกว่าไม่ได้สอนแบบเล็กเซอร์ แต่ช่วยคุณวิทยานิพนธ์ ซึ่งก็คุณหลายคน แต่ก็ต้องพูดมากอยู่ดี

หลังจากนั้นไม่นาน คุณหมอสิริชัยชาญบอกว่า พ่อบอมนิมนต์เนื้อเล็กๆ ที่คอ ควรจะเอาออกเสีย คุณหมอเอาออกโดยใช้วิธีเลเซอร์ซึ่งไม่ทำให้เจ็บมากนัก และเลือดก็ไม่ออกมากด้วย ปัญหาของพ่อตอนนี้คือ ให้มีแผลหรือให้เลือดออกไม่ได้ เพราะเลือดอาจออกไม่หยุด คุณหมอบอมนิมนต์จึงต้องทำอย่างระมัดระวังด้วยการวางแผนร่วมกับคุณหมอธานีทรอย่างรอบคอบก่อนการผ่าตัด

สำหรับเรื่องโรคเลือด เนื่องจากพ่ออายุมาก ไช้สันหลังจึงไม่ผลิตเลือดแล้ว จะทำการถ่ายไขกระดูกก็ไม่ได้แล้วด้วย สิ่งที่ทำได้จึงเป็นเพียงรับเลือดและเกล็ดเลือดเป็นระยะๆ พ่อได้เลือดที่พ่อกัจะรู้สิก็มีแรงและทำกิจกรรมต่างๆ พ่อได้ แต่หักโหมไม่ได้ พ่อต้องไปรับเลือดที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ทุก 2 อาทิตย์ ส่วนเกล็ดเลือดก็อาจจะเดือนละครั้ง คุณหมอธานีทรเป็นผู้ดูแลพ่อในเรื่องโรคเลือด ส่วนเลือดและเกล็ดเลือดก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างดีจากคุณกุสุมาซึ่งดูแลตรงนี้

เนื่องจากเราทุกคนหมู่เลือดเดียวกันหมด คือหมู่บี ใน 3 คน มีต้องคนเดียวที่บริจาคเลือดได้ ส่วนแม่อายุเกิน แต้วก็ น้ำหนักไม่ถึง ทุกครั้งที่ต้องกลับมาเยี่ยมบ้าน จึงไปบริจาคเลือดที่ สภากาชาด แม้จะไม่ได้ให้พ่อโดยตรง แต่กัก็ถือว่าเมื่อพ่อรับเลือด คนอื่น เรากัก็บริจาคให้คนอื่นเช่นกัน

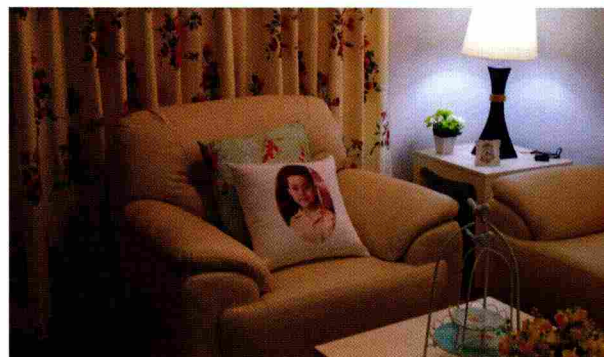
หลังจากรับเลือดและเกล็ดเลือดแล้ว ถ้ามีโอกาสเรากัจะไปเที่ยวต่างจังหวัดกันบ้าง พ่อชอบไปพักบ้านชายทะเล สามารถนอนฟังเพลง มองทะเลที่กว้างไกล ปล่อยให้พวกเรา ออกไปเที่ยวตามที่ต่างๆ แต่ต้องไปช่วงวันหยุด แม่ถามว่าทำไมไม่ไปวันธรรมดาเพราะพ่อ เกษียณแล้ว พ่อบอกว่า พ่อยังทำงานที่

ออฟฟิซอยู่ ต้องทำตัวให้เหมือนคนอื่น เราจึงไม่สามารถอยู่บ้านชายทะเลเกิน 3 หรือ 4 วัน แล้วแต่ว่าเป็นวันหยุดยาวหรือเปล่า มีเอื้อ เลขาฯ คู่ใจซึ่งบ้านอยู่ข้างๆ ไปด้วย และเรามักจะขอให้คุณชูชาติ ซึ่งเป็นพนักงานคนหนึ่งของทีคซ์ขับรถตู้ไปให้พ่อจะได้นั่งสบายๆ พ่อมีความสุขมาก แม่ก็ยังไม่เข้าใจว่าในเมื่อพ่อมีความสุขกับการใช้ชีวิตสบายๆ แบบนี้ ทำไมจึงต้องทำงานอยู่อีก

แต่บริษัทนี่คือชีวิตของพ่อ เป็นความภาคภูมิใจของพ่อ พ่อจะไม่ทิ้งไปเป็นอันขาด ยกเว้นแต่พ่อต้องตายจากไป และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ...

พ่อยังคงทำงานของพ่อไปเรื่อยๆ มีนิสิตมาปรึกษาวิทยานิพนธ์อยู่บ้างแม้ไม่มากเหมือนแต่ก่อน ในเมื่อเขาเลือกจะทำกับพ่อ พ่อปฏิเสธใครเป็น...และพ่อได้เซ็นชื่อในงานของนิสิต 2 คนที่โรงพยาบาลก่อนพ่อผ่าตัดเจาะคอเพียงวันเดียว

ก่อนพ่อเข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย พ่ออยากไปพักที่บ้านเขาใหญ่ กว่าจะนัดวันได้ลงตัว ต้องรอรับเกล็ดเลือดก่อน เพื่อให้พ่อมีแรงพอที่จะเดินทางและอยู่ไกลหมอได้ เกล็ดเลือดเป็นสิ่งที่หายากมาก ไม่ใช่ว่าคนที่มิเลือดกลุ่มเดียวกับพ่อจะไปบริจาคเลือดให้ได้ ต้องกลุ่มเดียวกันและต้องมีตัวอะไรสักอย่างที่จะไม่ทำให้ร่างกายต่อต้าน แม่ก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอกนะ

ในที่สุด คุณกุสุมาก็พยายามหาเกล็ดเลือดให้พ่อได้ หลังจากรับเกล็ดเลือดในวันที่ 10 เมษายนแล้ว เราก็ออกเดินทางไปเขาใหญ่ในตอนสายของวันรุ่งขึ้น ดนัยเป็นคนขับรถไปให้ แล้วทิ้งเราไว้ที่นั่น เพราะเป็นช่วงหยุดยาวสงกรานต์ ดนัยต้องพาครอบครัวไปเยี่ยมญาติทางเหนือ

ตอนแรกแม่คิดว่า ช่วงหยุดยาวแบบนี้คงมีคนเยอะ ที่ไหนได้ เขาใหญ่เจียบเหงามาก รถแทบไม่มีวิ่ง ผู้คนหายไปไหนกันหมด ปรากฏว่าคนไม่นิยมไปเขาใหญ่ช่วงสงกรานต์ คนจะขึ้นเหนือและไปอีสานกันมาก นี่เป็นความรู้ใหม่ ฉะนั้นถ้าอยากอยู่เจียบๆ ก็ควรมาเขาใหญ่ช่วงนี้

วันรุ่งขึ้น พี่ต้อม พี่หนู่ย ชั้บรถตามมา และบายๆ ต้องและเพื่อนอีก 3 คนก็มาถึง ต้องบอกว่า ชั้บรถถึง 7 ชั่วโมง แต่ก็แวะเที่ยวและกินตามทางด้วย คนสาวๆ นั่งรถนานไม่มีปัญหา บ้านเริ่มคึกคัก

วันที่ 13 เมษายน เราจัดงานเล็กๆ ต้องและเพื่อนออกไปเที่ยวช่วงเช้า ตอนบ่ายทุกคนรวมตัวกันมารดน้ำวันสงกรานต์พ่อและแม่ สงสารพ่อนะ ออกไปร่วมสนุกในตอนเย็นกับพวกเราไม่ได้ พ่อบอกว่าไม่เป็นไร พ่อจะนอนฟังเพลงที่พวกเราร้อง

เราจัดงานกันใต้ถุนบ้านเอื้อซึ่งอยู่ติดกัน คุณปกรรมมีเพื่อนจากกรุงเทพฯ มาร่วมด้วยหลายคน พ่อให้เงินไปซื้อหมูหันมาเลี้ยงกัน 1 ตัว ดูซิ...มาร่วมงานไม่ได้ก็ขอให้มีส่วนร่วมบ้าง

เราร้องคาราโอเกะกันหลายเพลง พยายามร้องเพลงที่พ่อชอบด้วยเพราะพ่อคงได้ยิน มีนักร้องหลายคน ทั้งรุ่นใหญ่และรุ่นสาว เพลงก็จะต่างกัน ดูเหมือนทุกคนไม่อยากปล่อยไมโครโฟน พ่อคงนอนฟังเพลงจนหลับไปนานแล้ว เราอยู่กันไม่ตึกมากนัก

วันรุ่งขึ้นแต่ละกลุ่มทยอยกลับกรุงเทพฯ คงเหลือแต่พ่อ แม่ และบ้านเอื้อ ความสงบกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

ดูพ่อมีความสุขมากที่ได้มาอยู่ที่นี้
อากาศดี บรรยากาศสงบร่มรื่น พ่อจะตื่น
แต่เช้า ออกมานั่งกินอาหารที่ระเบียงมองดู
ภูเขาที่อยู่เบื้องหน้า พ่อนั่งอยู่นานจนอากาศ
เริ่มร้อน พ่อจึงเข้าบ้าน นอนฟังเพลงเบาๆ
พักผ่อนสบายๆ หลังอาหารกลางวันก็จะนอนพัก
บ่ายก็นอนฟังเพลงบ้าง ดูข่าวทีวีบ้าง หรือไม่
ก็ดูหนังจากแผ่นดีวีดี ตอนเย็นพ่อจะออกไป

เดินเล่นรอบๆ บริเวณนั้นซึ่งร่มรื่น อากาศกำลังดีไม่ร้อน และไม่เย็นจนเกินไป มีต้นไม้ขึ้นเขียวชอุ่ม
พ่อเดินจนรู้สึกเหนื่อยจึงเข้าบ้าน

เราไม่มีกำหนดว่าจะอยู่นานเท่าไร แต่แม่รู้ว่าพ่อไม่อยากจะอยู่นานหรอกเพราะพ่อยังคิดถึง
บริษัทของพ่อ ดินะที่แม่เตรียมเสื้อผ้าเพื่อไปหลายตัว ขนาดนั้นพ่อก็ยังเป็นห่วงแม่ว่า กลัวแม่จะเหงา
เพราะเราไปกันแค่ 2 คน มีเอื้อและคุณปรกรณ์เป็นเพื่อนบ้านข้างเคียง ช่วงนั้นอ้อย - พี่สาวของเอื้อและ
คุณแม่มาพักอยู่ที่บ้านเอื้อด้วย แม่จึงเดินทางไปคุยด้วยบ้าง ขับรถออกไปซื้อของอร่อยๆ แถวนั้นเข้ามากินบ้าง
ไม่อยากจะให้พ่อรู้สึกผิดที่เอาแม่มาเหงาอยู่ที่นี่ แต่แม่ก็รู้สึกมีความสุขที่ได้อยู่กับความสงบและบรรยากาศ
สวยๆ สักระยะหนึ่ง

อยากจะบอกเรื่องการกินอยู่ของพ่อสักหน่อย ลูกคงไม่เห็นตลอดเวลา ตอนนั้นพ่อกินได้
แต่อาหารเหลว บางทีแค่ปั่นยังไม่ได้เลย ต้องครูดเอากากออกให้หมด ไม้จิ้มฟันพ่อจะสำคัญและไอบามาก
กินไปคำสองคำก็ไอ เดี่ยวไออีก ดูแล้วสงสารมาก ส่วนแม่กินได้สารพัดที่ไม่เผ็ด เวลาเมื่อนั่งกินอาหาร
กับพ่อ พ่อจะมองอาหารที่แม่กินแล้วบอกว่า...ผมอยากกินบ้างจังเลย...ฟังดูแล้วสงสารมาก อยากกิน
แต่กินไม่ได้

วันหนึ่งพ่อนึกอยากกินสุกี้ของฟูจิ เอื้อให้คนออกไปซื้อที่ร้านใน Palio ศูนย์การค้าใกล้ๆ แต่ก็
ต้องตัดให้เป็นชิ้นเล็กๆ เพื่อพ่อจะได้ไม่สำลัก พ่อกินได้นิดหน่อย แต่พอไอบามากก็ต้องหยุด กินได้แต่น้ำซุ๊ป

แม่เคยบอกพ่อว่า ให้แม่ไปกินที่อื่นไม่ให้พ่อเห็นดีมัยเพื่อจะได้ไม่เป็นการทรมานหัวใจพ่อ
พ่อบอกไม่เป็นไรหรอก พ่ออยากให้แม่กินด้วยกันจะได้ไม่เหงา แม่กินไม่อร่อยหรอกเมื่อรู้ว่าคนที่เรา
กินด้วยกันก็อยากกินอย่างเราแต่กินไม่ได้

หลังจากอยู่ที่บ้านเขาใหญ่ได้สักสี่ห้าวัน วันหนึ่งพ่อตัวร้อนจัด เอื้อเรียกหมอจากโรงพยาบาลกรุงเทพที่ปากช่องให้มาดูพ่อ หมอพร้อมนางพยาบาลเอารถพยาบาลมา หลังจากตรวจแล้วบอกว่าสงสัยปอดพ่อจะอักเสบ ซึ่งพ่อเคยเป็นมาแล้ว จึงจับพ่อใส่รถพยาบาลไปโรงพยาบาล ให้ยาปฏิชีวนะ 1 ขวด และให้สูดออกซิเจน แล้วก็มาส่งพ่อที่บ้าน พวกเราเริ่มกังวลกลัวพ่อเป็นอะไรมาก แต่พ่อยืนยันขออยู่ที่เขาใหญ่ต่ออีกสักสองสามวัน

หลังจากนั้น ในตอนเย็นแม่ก็ขับรถพาพ่อไปรับยาปฏิชีวนะและสูดออกซิเจนวันละประมาณหนึ่งชั่วโมง โรงพยาบาลอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักนัก ทำอย่างนี้ 3 วันก่อนกลับกรุงเทพฯ แม่เป็นคนขับรถจากเขาใหญ่พาพ่อกลับบ้าน

พ่อตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ ในวันที่เสาร์ที่ 19 เพราะถ้ากลับวันอาทิตย์รถคงติดมาก เราออกช่วงเช้า และทราบข่าวพ่อสายรถก็เริ่มติดมากเพราะคนก็กลัวรถติดในวันอาทิตย์เหมือนเรา

พ่อเคยบอกแม่ว่า อีกหน่อยพ่อจะมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ ที่นี้สงบ อากาศบริสุทธิ์ สิ่งแวดล้อมสวยงาม บ้านที่พ่อออกแบบตกแต่งด้วยตัวเอง หมั่นมาตรวจดูความเรียบร้อยหลายครั้งทั้งๆ ที่ตอนนั้นพ่อก็เริ่มอ่อนแรงแล้ว ทุกครั้งที่พ่อมาที่นี้ ดูเหมือนพ่อมีแรงขึ้นมาทันที มันเป็นความสุข ความภาคภูมิใจที่ได้เห็นสิ่งที่พ่อคิด พ่อทำ มันออกมาสวยงาม

แต่พอก็ไม่มีโอกาสนั้น พ่อจะรู้มัยว่าครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่พ่อได้มาชื่นชมและพักผ่อนอย่างมีความสุขในบ้านหลังนี้ ไม่มีคำว่า “อีกหน่อย” อีกต่อไป...

อ้อ...แม่ลืมบอกไปว่า หลังจากที่พ่อทำเลเซอร์แล้ว พ่อก็ยังไม่มีเสียง กินอะไรก็ลำบากและไอมาก หมอบอกว่า ถ้าฉายแสงในส่วนที่ทำเลเซอร์จะทำให้ไม่ไอมากอย่างนี้ พ่อเป็นคนมีวินัย หมอบอกอะไรดีพ่อจะเชื่อ ในที่สุดพ่อตัดสินใจฉายแสง ตอนแรกหมอบอกว่าจะฉาย 35 ครั้ง มีการเตรียมหน้ากากลวงหน้าเพื่อแสงจะลงตรงตำแหน่งที่ถูกต้องและไม่ไปรบกวนตรงอื่น จุฬาฯ มีเครื่องนี้ดีมาก เพื่อนแม่ผ่านะเร็งที่บำรุงราษฎร์ยังมาฉายแสงที่นี่เลย

ฉายแรกๆ ไม่เห็นร่องรอยจากภายนอก ฉายทุกวันวันเสาร์ อาทิตย์ ครั้งละไม่กี่นาที แต่หลังๆ เริ่มเห็นรอยไหม้ที่คอพ่อ พ่อฉายไป 33 ครั้งก็หยุด หลังจากนั้นพ่อเจ็บและแสบในคอ ส่วนเรื่องเลือดและเกล็ดเลือดก็ยังคงไปรับที่โรงพยาบาลเป็นระยะๆ

พ่อยังคงไปบริษัทแต่เช้าและกลับตอนเย็น แม่ดูว่าพ่ออาการดีขึ้นแล้วจึงไปอยู่คอนโดเพื่อช่วยรับหลานกลับจากโรงเรียนในตอนบ่าย และจะกลับบ้านเย็นวันศุกร์ มาคิดๆ ดู แม่ไม่น่าทิ้งพ่อไว้ที่บ้าน แต่ภรณ์ - แม่บ้านที่อยู่กันมานานก็ดูแลพ่อเป็นอย่างดี ทั้งเรื่องอาหารการกินและการดูแลทั่วไป

ส่วนใหญ่พ่อใช้เวลาอยู่ที่บริษัทซึ่งเอื้อก็ดูแลพ่อเป็นอย่างดีเช่นกัน พ่อมีความสุขที่ได้นั่งในบริษัทของพ่อ ได้อยู่ท่ามกลางลูกน้องที่พ่อรัก นั่นคือสิ่งที่พ่อต้องการ และพ่อก็จะนึกถึงลูกหลานก่อนตัวเองเสมอ แต่แม่ก็โทรศัพท์ไปถามอาการพ่อทุกวัน คุยกับพ่อแบบไม่มีเสียงบ้าง แม่ไม่ยอมให้พ่อใช้คอมมากนัก

หลังจากนั้น ในวันที่ 2 พฤษภาคม ระหว่างอยู่ที่ออฟฟิศ เอื้อโทร. มาบอกว่าพ่อตัวร้อนและคู่อ่อนเพลีย ให้เข้าไปพักในโรงพยาบาลใกล้ๆ หมอจะดีกว่า พ่อเข้าโรงพยาบาล แม่นั่งรถไฟฟ้าไปหาพ่อทุกวันในตอนเช้า และกลับคอนโดตตอนค่ำหลังจากกินข้าวกับพ่อแล้ว มีเอื้อคอยดูแลพ่อ เอื้อจะรู้ว่าพ่อต้องกินยาอะไรบ้าง ในตอนไหน ยาพ่อยะเยอะมาก ถ้าเอื้อไม่ว่างก็จะให้นัดย้อยู่เฝ้าแทน แม่เคยล้อ 2 คนนี้ว่า...อีกหน่อยไปรับงานดูแลคนเจ็บได้เลยนะ...

พ่อนอนอยู่ที่ตึก ภปร โดยมีคุณหมอธานีรินทร์ อินทรกำธรชัย และคุณหมอศิริพรชัย ศุภนกร มาดูแลบ่อยๆ นอกจากนั้นถ้าคุณหมอธานีรินทร์ไปต่างประเทศหรือไม่ว่าง ก็ได้หมอนภชาญซึ่งเป็นผู้ช่วยหมอธานีรินทร์มาดูแลแทน หมอนภชาญรู้จักกับต้องสมัยต้องเรียนอยู่ที่อเมริกา

ช่วงนั้นมีการชุมนุมของกลุ่ม กปปส. ที่สวนลุม เราได้ยินเสียงตลอดเวลา แม่เองก็ลงไปเดินดูบ้าง หรือบางครั้งหลังจากออกมาจากห้องพ่อ ก่อนกลับคอนโดก็จะเดินเข้าไปฟังการปราศรัยบ้าง ดูบรรยากาศคึกคัก พ่อก็จะนอนดูทีวีในห้อง พ่อนอนให้ยาบ้างเลือดบ้าง อาการไม่น่าวิตกนัก แม่คิดว่าอีกไม่นานพ่อคงออกจากโรงพยาบาลเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาแล้วก็ออกไป

โชคดีที่ช่วงนั้นลูกทั้งสองอยู่กันพร้อมหน้า แต่ยังไม่ต้องออกไปประจำในต่างประเทศ ต้องได้งานทำที่ Google แล้ว ลูกๆ จึงเวียนไปหาพ่อได้บ่อยๆ พ่อได้กำลังใจจากลูกเต็มที

แต่การณ์กลับไม่เป็นอย่างที่คาด คืนวันที่ 13 หลังจากแม่กลับบ้านเตรียมจะเข้านอนราว 4 ทุ่มครึ่ง เอื้อโทร. มาเสียงไม่ดี บอกว่าพ่ออาการทรุด เป็นไปได้ยังไง...เย็นนั้นตอนที่แม่กินไค้ก พ่อยังบอกว่า อยากกินบ้าง แล้วพ่อยังไล่ให้แม่กลับบ้านเพราะมืดแล้ว ไม่มีสัญญาณใดๆ ที่จะบอกว่า พ่อไม่สบายมาก

เรา 3 แม่ลูกรีบขับรถไปหาพ่อ ดีที่คอนโดอยู่ใกล้โรงพยาบาล ขับรถไม่ถึง 10 นาทีก็ถึงในห้องพ่อเต็มไปด้วยหมอและนางพยาบาล เกิดอะไรขึ้น...หมอบอกว่า หลอดลมบวม หายใจเองลำบากต้องใส่ท่อเข้าไปช่วย แต่เนื่องจากหลอดเล็กที่สุดก็เข้าไม่ได้ จำเป็นต้องเจาะคอด่วนมิฉะนั้นจะเสียชีวิต

พ่อแม่ได้ยินคำนี้ก็บอกหมอบอกว่า ทำยังไงก็ได้ให้พ่อหายใจได้ และขอให้พ่อไม่เจ็บมาก เขาขอให้แม่ยินยอม แม่ไม่อยากเซ็นอะไรเลย เพราะเหมือนกับว่าพ่ออาการหนักมาก จะเกิดอะไรก็ได้แล้ว

ครูใหญ่เขาก็เซ็นพ่อเข้าห้องผ่าตัด ก่อนผ่าตัดหมอบอกได้ติดต่อกับหมอรักษาคอและหมอรักษาโรคเลือดของพ่อตลอดเวลา หมอบอกว่าการเจาะคอไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่เนื่องจากพ่อบมีปัญหาเรื่องเลือด การผ่าตัดจึงต้องระวังมาก

พวกเรารอกันอยู่หน้าห้องผ่าตัด แม่ ลูก เอื้อ ดนัย และคุณชูชาติ เราไม่ได้คุยอะไรกันเท่าไร ตาเพิ่งไปที่ห้องผ่าตัดว่าเมื่อไหร่เขาจะเปิดประตูสักที ซึ่งแสดงว่าการผ่าตัดเสร็จสิ้น รู้สึกว่าเวลาผ่านไปนานจริงๆ.....การผ่าตัดใช้เวลาราว 2 ชั่วโมง พ่อยังไม่ฟื้นจากยาสลบ

พยาบาลเข็นรถพ่อเข้าไปยังห้องพักฟื้นหลังผ่าตัด สักครู่หมอบอกมาบอกหน้าตาไม่สู้ดี ว่าความดันพ่อตกมาก เราใจไม่ดีกันเลย แต่หมอบอกจะให้ยากระตุ้นความดัน พักใหญ่เราก็โล่งอก เมื่อหมอบอกว่าความดันขึ้นแล้ว

เขาไม่ให้นอนเฝ้าในห้องนี้ เราจึงกลับบ้านก่อนและบอกพ่อว่าพรุ่งนี้จะรีบมา ตอนนั้นพ่อรับรู้แล้ว แต่ดูไม่อยากให้เราไป เราท้อใจว่าสักวันจะมาแต่เช้า

ทางโรงพยาบาลบอกว่าจะเอาพ่อเข้าห้องไอซียูในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเราคิดว่าน่าจะดีกว่าเพราะพยาบาลจะเอาใจใส่ได้มาก เรารอทั้งวัน ปรากฏว่าห้องไอซียูไม่ว่าง ไม่นึกเลยว่าจะมีคนเจ็บหนักมากขนาดนี้ และเราสังเกตว่า เขาคงอยากเอาห้องพักฟื้นนี้ให้คนอื่นใช้ด้วย ตอนนั้นมีคนไข้อีกคน ซึ่งดูจากผ้าที่พันคอหนาเตอะคงจะอาการไม่เบา และตีจุมภฏพงษ์บริษัทนี้ก็มีห้องแบบนี้ห้องเดียว และมีแค่ 2 เตียง มีคนไข้อีกคนหนึ่งกำลังอยู่ในห้องผ่าตัด ลูกสาวที่รออยู่ห้องข้างๆ บอกว่าคุณพ่อเป็นมะเร็งที่ลิ้น เข้าห้องผ่าตัดไปแล้ว 7 ชั่วโมง...!!! หลังผ่าตัดก็คงต้องมาพักฟื้นที่ห้องนี้

รอจนเย็น พยาบาลมาเข็นพ่อไปไว้ห้องรวมที่ตึกวชิราลงกรณ์ซึ่งเป็นคนไข้อายุรกรรม เขาบอกว่าอยู่ที่ห้องนี้ดีเพราะมีพยาบาลมาดูแลตลอดเวลา เราขอพยาบาลพิเศษคืนนั้น แต่หาไม่ได้เลย จะให้คนนอนเฝ้าก็ไม่ได้ เป็นห่วงพ่อมาก มองไปรอบๆ ไม่มีใครอาการหนักเท่าพ่อ บางคนกินอาหารได้อย่างเอร็ดอร่อย คงกำลังจะออกได้แล้ว เดี๋ยวก็วางเรียงๆ กัน นี่ถ้าพ่อรู้เรื่องก็คงไม่พอใจแน่ คนไข้ข้างๆ ไอเสียงดัง มีบางคนที่ให้อาหารทางสายยาง...พ่อทนนอนย่นะ เราจะพยายามหาทางเอาพ่อไปอยู่ห้องไอซียูพรุ่งนี้ให้ได้ คุณหมอเองก็พยายามช่วยอยู่

รุ่งขึ้น เรามารอดูตั้งแต่เช้าด้วยความหวังว่าพ่อจะได้ย้ายห้อง รอยุ่ตลอดเช้า พยาบาลบอกว่าจะได้ย้ายตอนบ่าย เรารอดูตั้งแต่บ่ายอ่อนๆ จนเกือบเย็น ในที่สุดเขาก็ย้ายพ่อตอนโพล้เพล้ เอาพ่อ

ขึ้นรถแล้วไปส่งที่ตึกใหม่ 14 ชั้นข้างๆ ตึกนวมินทร์ เราริงตามรถไป เขาเซ็นพ่องขึ้นไปที่ห้องไอซียู ซึ่งอยู่ชั้น 3

ตึกนี้ดีมากเนื่องจากเป็นตึกใหม่ ไม่มีคนพลุกพล่าน เป็นห้องไอซียูของแผนกอายุรกรรม ด้านในเป็นห้องกระจกเป็นส่วนตัวห้องละคน มีพยาบาลนั่งสังเกตอาการอยู่หน้าห้องทุกห้อง เห็นอย่างนี้แล้วค่อยโล่งอก

มีเรื่องให้วิตกอีกแล้ว.....คืนนั้นก่อนกลับบ้าน หมอที่อยู่เวรห้องนี้เรียกพวกเราไปคุย บอกว่า ถ้าคนไข้หยุดหายใจจะให้ปั๊มไหม...อะไรกัน อาการพ่องถึงกับต้องปั๊มหัวใจแล้วหรือ หมอถามว่า เรารู้เรื่องการปั๊มหัวใจไหม เราบอกก็เคยเห็นในทีวีหรือหนังนะ แต่ยังไม่เคยเห็นจริงๆ หมอจึงอธิบายถึงวิธีปั๊มซึ่งฟังแล้วจะทรมานคนไข้มาก เพียงแต่เป็นการต่ออายุเท่านั้น และการปั๊มอาจทำให้ซี่โครงหักได้ ไม่เอาหรือ...เราบอกอย่าให้คนไข้ทรมานเลย ถ้าต้องไปจริงๆ เราอยากให้เราไปอย่างสบายที่สุด ไม่ทรมานใดๆ

เขาต้องถามเพราะมีบางรายที่พยายามยื้อคนไข้ไว้ จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของไข้ ตอนนั้นแม่ต้องตัดสินใจเรื่องการรักษารักษาของพ่อ ซึ่งส่วนมากมีแต่เรื่องไม่ได้ แม่ไม่ยอมทำหน้าที่นี้เลย อยากให้พ่อหายกลับบ้านเสียที

เมื่อข่าวพ่อเข้าห้องไอซียูกระจายออกไป ตอนนั้นคนเล่นไลน์กันเยอะจึงทำให้ข่าวแพร่ไปอย่างรวดเร็ว ก็มีคนมาเยี่ยมพ่อกันมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกน้องพ่อในบริษัทที่คิด ผลัดเปลี่ยนกันมา มาตอนพักเที่ยงบ้าง ตอนเย็นบ้าง เขาคงรู้ว่าพ่อกงไม่ชอบใจถ้ามาระหว่างเวลาทำงาน คุณชูชาติมีรถตู้ จะพามากันได้หลายคน พวกลูกน้องเก่าพ่อก็มี นิสิตก็หลายคน เดินเข้าออกห้องไอซียูจนถูกพยาบาล ค้อน เขาคงอยากให้พ่อกพัก หลังๆ ลูกน้องพ่อกก็เพียงแค่เยี่ยมพ่อกผ่านกระจก ไม่เข้าไปในห้องพ่อก

พอรู้ว่าพ่อกต้องการเกล็ดเลือดมาก ทั้งลูกน้อง ลูกศิษย์ ทั้งศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน ญาติที่มีเลือดในกลุ่มบีก็ไปบริจาคมากมาย แต่เขาจับเฉพาะผู้ชาย เพราะการให้เลือดเพื่อทำเกล็ดเลือดนั้น ต้องนอนให้เลือดนานเป็นชั่วโมง ผู้หญิงจะทนไม่ไหว และขนาดเลือดกลุ่มบีแล้ว ก็อาจทำเป็นเกล็ดให้ไม่ได้เพราะอาจมีบางตัวที่ไม่เข้ากับพ่อก ปู หลานพ่อกซึ่งมีเลือดกลุ่มบีเหมือนกันก็ได้ไปแจ้งความจำนงที่ธนาคารเลือดของโรงพยาบาล แต่พ่อกเช็คแล้ว ปูก็ให้เลือดไม่ได้ ปูเสียใจมาก ลูกศิษย์พ่อกหลายคนที่ให้เลือดพ่อกไม่ได้ก็ยังคงไปบริจาคเลือด อย่างน้อยก็ให้คนอื่นแทนการให้พ่อก.....บริจาคเลือดให้อาจารย์ อวยชัย หรือคะ.....คนไปแจ้งความจำนงว่าจะให้เลือดพ่อกหลายคนจนเจ้าหน้าที่ตรงนั้นจำได้ ต้องขอขอบคุณทุกคนไว้ ณ ที่นี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณกุสุมา ซึ่งทำงานอยู่ตรงธนาคารเลือด

ของโรงพยาบาล และได้พยายามหาเกล็ดเลือดให้พ่อและอำนวยความสะดวกทุกครั้งที่พ่อไปรับ
เลือดและเกล็ดเลือด

เอื้อเอาเครื่องเล่นแผ่นดีวีดี เปิดเพลงที่พ่อชอบเบาๆ ให้พ่อฟังตลอดเวลา ดึกกว่าให้ห้องเงิบ
พ่อฟังเพลงจะได้ไม่เอาใจไปจดจ่อที่ความเจ็บไข้ พวกเราจับจองที่หน้าห้องไอซียูทั้งวันและหลายวัน
บางรายอยู่วันสองวันก็หายไป แสดงว่าเขาคงได้ออกไปแล้ว ของเราดูจะอยู่หลายวันหน่อยจนเป็น
สมาชิกประจำของห้องนี้ไป เราเข้าห้องพ่อบ่อยๆ พยายามเข้าตามเวลาที่เขาอนุญาต แต่บางทีพอเรา
เข้า เขาก็ขอให้เราออกเพราะจะเช็คตัวคนไข้บ้าง ให้ยาคนไข้บ้าง หมอมาตรวจคนไข้บ้าง เราเคยต่อว่า
ว่าเอาเวลาเยี่ยมของเราไป พยาบาลเลยอนุโลมให้เราเข้าเวลาไหนก็ได้ ทำให้เราได้ใจและเข้ากันแบบ
ไม่ค่อยตรงเวลา แต่เราก็กินกันเงิบๆ และเข้ากันทีละคนสองคน

เราถามพ่อทุกวันว่า พ่อรู้เรื่องมัย ฟังเราพูดออกมัย จำคนนั้นคนนี้ได้มัย พ่อก็จะตอบสนองได้
เป็นอย่างดี จนเรารู้สึกว่า อีกไม่นานพ่อคงออกจากห้องไอซียูได้ เรอบอกพ่อว่า พ่อพ่อกออกจากห้องนี้
แล้ว เราจะพาพ่อไปพักที่เขาใหญ่ นะ พ่ออมยิ้มพยักหน้า คงอยากไปมากทีเดียว แต่โอกาสนั้นก็ไม่มี...

ความเป็นสุภาพบุรุษของพ่อและความซื่อตรงใจของพ่อยังมีอยู่แม้พ่อจะนอนเจ็บมาก เมื่อ
มีคนมาเยี่ยม พ่อจะทำปากว่า...ขอบคุณครับ...หรือถ้าเราอยู่จนตึก เลยเวลาเยี่ยม พ่อก็จะบอกว่า...
กลับบ้านเถอะ...พ่อจะพยายามโบกมือขอบคุณให้คนมาเยี่ยม และโบกมือลา หลายครั้งที่พ่ออยากบอก
อะไรสักอย่าง พ่อพยายามทำปากพูด บางครั้งค่อนข้างยาว แต่เราก็ไม่เข้าใจ เรียกพยาบาลมาช่วยอ่าน
ปาก เขาอาจเคยชินกับคนไข้ที่ทำแบบนี้มาบ้าง แต่เขาก็ไม่เข้าใจ พ่อคงหงุดหงิดที่สื่อสารกับเราไม่ได้

อาการพ่อก็จะขึ้นๆ ลงๆ บางวันดูอ่อนเพลีย บางวันดูมีแรง ทำให้ความรู้สึกเราขึ้นๆ ลงๆ
ไปด้วย มีกำลังใจบ้าง หดหู่บ้าง กังวลบ้าง

พ่อคงเหงาที่ต้องนอนในห้องไอซียูคนเดียว เราจึงพยายามจะมาอยู่เป็นเพื่อนพ่อให้มากที่สุด
เท่าที่ทางโรงพยาบาลอนุญาต แต่เอาเทปของศาล่ามาเปิดให้พ่อฟัง

“หนูคิดถึงคุณตาอะ คุณตาหายเร็วๆ นะคะ” คุณตายิ้ม คงคิดถึงหลานเหมือนกัน หนูศาล่า
พูดประโยคนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า หนูจะรู้มัยว่าคุณตาที่รักหนูมากได้จากหนูไปแล้ว หนูน้อยคงไม่รู้หรือกว่า
ต่อไปหนูจะไม่ได้พบคุณตาอีกแล้ว

วันหนึ่ง ขณะที่แม่ นั่งคอยอยู่ด้านนอก แด้วเข้าไปเยี่ยมพ่อ สักครู่แด้วหน้าตื่นออกมาบอกว่า

“แม่ มีผู้ชาย 2 คนเข้าไปในห้องพ่อ ไม่รู้ใคร...???” แม่รีบเข้าไปดู โธ่เอ๊ย...หมอบริดา
ทัศนประดิษฐ์ กับหมอนภชาญนั่นเอง...

หมอปริดาบอกว่า ไม่รู้เลยว่าพ่อไม่สบาย เผลอเดินผ่านที่จอดรถข้างตึกอานันท์มหิตล เห็นรถคันหนึ่งจอดในที่ที่หมอจอด บัตรอนุญาตก็ไม่มี จึงถามยาม ยามบอกว่ารถอาจารย์อวยชัย เจ็บอยู่ที่ตึก 14 ชั้น (พ่อช่วยออกแบบตึกในโรงพยาบาล จึงขออนุญาตจอดรถในช่วงนี้ ต้องขอขอบคุณ ผู้บริหารที่ให้ความอนุเคราะห์ด้วย)

หมอปริดาจึงขึ้นไปเยี่ยมพ่อ แล้วสวดมนต์หลายบทให้พ่อ แม่ก็จำไม่ได้แล้วว่าบทไหนบ้าง รู้แต่ว่ามี พาหุง มีบทสำหรับคนเจ็บ และอื่นๆ (ถ้าหมออ่านถึงตรงนี้และมีข้อผิดพลาดก็ต้องขอภัย ด้วยนะค่ะ)

หมอสวดราว 15 นาที พ่อนอนหลับมึนตลอด พ่อรับรู้ได้ทั้งหมดและได้กล่าวขอบคุณเมื่อ หมอสวดจบ เราเลยได้ร่วมสวดไปด้วย ต้องขอขอบคุณหมอปริดาเป็นอย่างมากมาย ณ ที่นี้ หมอนภชาญ ก็เดินมาจะเยี่ยมพ่อพอดี จึงเข้ามาสมทบกับหมอปริดา

หลังจากนั้น เราก็ถามอาการพ่อจากหมอนภชาญ ก่อนหน้านี มีหมอที่อยู่ประจำห้องไอซียู มักจะบอกอาการของพ่อ ซึ่งพอฟังแล้วก็ใจหดหู่ ดูจะไม่มี ความหวังเสียเลย หมอบอกว่า เวลานี้ อาการปอดที่ติดเชื้อทั้งสองข้างของพ่อเริ่มแย่ แล้วส่วนอื่นๆ มันก็จะค่อยๆ เสื่อมไป หมอถามว่า ถ้าไตวายจะให้ล้างไตไหม แต่ถึงล้างก็ช่วยเพียงชั่วคราว แต่เมื่อหมอธานินทร์ หมอเลือดได้ดูอาการของพ่อ แล้วก็บอกว่า บีมหัวใจและล้างไตพ่อไม่ได้ ถ้าบีมหัวใจ เลือดก็จะออกข้างใน ล้างไตก็ไม่มีประโยชน์ เราใจห่อเหี่ยวบอกไม่ถูก แม่ทำใจไม่ได้จริงๆ กลับบ้านก็ได้แต่สวดมนต์ขอให้พระคุ้มครองพ่อ และ ถ้าพ่อหมดเวลาในโลกนี้จริงๆ ก็ขอให้พ่อไปสบายๆ อย่าได้ทรมานเลย

หมอนภชาญเองก็พยายามอธิบายอย่างดีที่สุด ให้กำลังใจ แต่ก็ต้องบอกความจริง สรุปแล้ว ดูพ่อไม่มีความหวังเท่าไร จะไปได้ทุกเมื่อ

แม่เองก็พยายามทำใจนะ วันหนึ่ง หมอประจำห้องไอซียูถามแม่ว่า ญาติมาหรือยัง วันก่อน หมอพูดเหมือนจะปล่อยพ่อแล้ว เพราะความดันขึ้นๆ ลงๆ ลงมากก็น่าเป็นห่วง และแม่เคยบอกไปว่า จะคอยให้ญาติมาทันพร้อมก่อน จริงๆ แม่เองยังทำใจไม่ได้ ก็พอยังตอบสนองได้อยู่นี้นา แม่จะคอย ให้ลูกทั้งสองและญาติที่มาได้มาอยู่ดูใจพ่อ พอหมอถามที แม่ก็ประวิงเวลาไปที จนหมอถามอีกว่า ญาติอยู่ต่างจังหวัดหรือ คงคิดว่าทำไมยังไม่มาถึงสักที แม่เลยบอกว่าอยู่ในกรุงเทพฯ นี้แหละ แกล้งบอกว่า แกล้งให้ยากกระตุ้นความดันไปก่อนนะ พร้อมเมื่อไหร่ให้บอกด้วย

พ่อก็ยังรู้เรื่องดี ถามว่าเจ็บตรงไหนมัย พ่อก็ส่ายหัว เราถามบ่อยมากเพราะไม่อยากให้พ่อเจ็บ ก็ไม่เห็นพ่อบอกว่าเจ็บตรงไหน หรือว่าไม่อยากให้เราเป็นห่วง แต่ดูจากหน้าพ่อก็ไม่ได้แสดงอาการ

เจ็บปวด เราพยายามเข้าไปพูดคุยหลายๆ บ้าง พูดปลอบใจบ้าง ทั้งๆ ที่ความหวังเหลือน้อยเต็มที มองดูสายระโยงระยางหลายแห่ง ทั้งยาแก้แสบ ยาความดัน สงสารพ่อมาก พ่อถูกเจาะจนบางแห่งเป็นรูมือเท้าพองบวมเป่ง ขาเป็นจ้ำๆ หลังๆ ท้องพ่อเริ่มป่อง พ่อรู้สึกอึดอัด พยายามจูงตัวให้อาหารทางสายยาง

เราผ่านวันครบรอบแต่งงานที่ 41 ปีของเราเมื่อวันที่ 18 แม่ล้มไปเลย ไม่รู้พ่อจำได้มั๊ย อาจจะพยายามพูดอะไรกับแม่ แต่แม่ไม่เข้าใจ ให้เขียนก็เขียนไม่ได้ มานึกได้หลังจากผ่านพ้นวันสวดศพพ่อไปแล้ว สุขสันต์วันครบรอบแต่งงานนะ...พ่อ

วันที่ 27 พฤษภาคม วันนั้นวันอังคาร เราไปอยู่กับพ่ออย่างเคย พ่อยังคงเหมือนเดิม หลับบ้าง ลืมตาบ้าง พ่อพ่อตื่นเราก็ก้าวเข้าไปคุยด้วย คราวนี้ไม่คำนึงถึงเวลาเยี่ยมแล้ว นางพยาบาลคงเข้าใจ เพราะรู้ว่าพ่อมีเวลาเหลือน้อยเต็มที พ่อยังรับรู้และตอบสนอง

จนคำๆ เล็กเพื่อนพ่อที่สถาปत्यและเป็นเพื่อนแม่ที่วัฒนาฯ ด้วยมาเยี่ยม ถามพ่อว่าจำเล็กได้มั๊ย พ่อพยักหน้า ก่อนไปพ่อยังขมุขมิบปากว่า “ขอบคุณครับ”

หลังจากนั้นไม่นาน อาการพ่อเริ่มแย่ หมอถามแม่ว่าจะยังให้ยากระตุ้นความดันพอมั๊ย เพราะตอนนั้นความดันลดลงเร็วมาก แม่ขอให้ยังคงให้อยู่ หมอก็ถามอีกว่าจะให้กี่ขวด ขวดหนึ่งก็อยู่ได้ราวสี่ - ห้าชั่วโมง

ตอนนั้นพ่อตาลอยๆ ไม่ยอมหลับ หายใจหอบๆ และไม่รับรู้อะไรแล้ว มีลูกน้องของบริษัทมายืนดูอยู่หน้าห้องสอง - สามคน เสนิสติประชุมที่ชลบุรีแต่ก็รีบมา แม่ไม่ยอมให้พ่ออยู่ในสภาพนี้อาจทรมาณ ถ้าให้หลับอาจดีกว่า จึงไปบอกหมอซึ่งหมอก็ฉีดยาให้ พ่อก็อ่อนๆ หรือตาลงแล้วก็หลับ ดูพ่อเหมือนคนนอนหลับธรรมดา คงสบายขึ้นแล้ว

แม่กับลูกปรึกษากันว่าจะเอาอย่างไรดี เพราะถ้าหมดฤทธิ์ยาพ่อก็คงไปอย่างสงบ ตอนนั้น 4 ทุ่มครึ่ง เราอยากให้พ่ออยู่ถึงตอนเช้าจึงขอให้หมอให้ยาอีกสัก 2 ขวด กะว่าคงทันที่เราจะมากันในตอนเช้า มีดของวันรุ่งขึ้น เอื้อและต้องจะเฝ้าอยู่ที่ห้องไอซียู ดนัยพาแม่และตัวไปพักที่คอนโด แล้วจะเอาเสื้อผ้าพ่อมาให้แต่เช้าจริงๆ ก็เตรียมไว้ในรถพักหนึ่งแล้ว

ถึงแม่และตัวกลับบ้านก็นอนไม่หลับหรือจะเรียกว่าไม่นอนก็ได้ แต่คิดว่าจะรีบไปแต่เช้าเพื่ออยู่กับพ่จนวาระสุดท้าย

แต่ราวตี 1 กว่า เช้ามีดวันพุธที่ 28 พฤษภาคม 2557 เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น แม่รู้ทันทีว่าพ่อไม่อยู่แล้ว

“อาจารย์สิ้นลมแล้วนะคะ” เอื้อบอกเสียงเครือ

หลังจากนั้น พยาบาลก็พูดมาตามสายว่าแม่ต้องเตรียมอะไร ต้องทำอะไรบ้าง ตอนนั้นแม่ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น เขาบอกว่า เขาจะฉีดยาให้พ่อแล้วเอาไปเก็บในห้องเย็น ให้แม่ไปตอนเช้า เพราะไปตอนนี้ก็ได้พบพ่อแล้ว

คนย์ไปทันแต่งตัวให้พ่อ เอื้อและต้องติดตามพ่อไปยังห้องเย็น พักใหญ่ต้องก็กลับบ้าน แม่คิดว่าแม่ได้อยู่กับพ่อจนวินาทีสุดท้ายที่พ่อพอรับรู้แล้ว เพราะหลังจากฉีดมอร์ฟินพ่อก็ไม่ฟื้นอีกเลย

มันเหมือนฝันๆ ยังไงไม่รู้ คนที่เราเคยอยู่ด้วยถึง 41 ปี และลูกอยู่ด้วยเกือบ 40 ปี เราจะไม่ได้เห็นกันอีกแล้วหรือ.....

หลังจากนั้นคงไม่ต้องบอกว่าการเตรียมงานสวดอภิธรรมจะวุ่นวายมากเพียงไร โชคดีของเราที่พ่อเป็นที่รักของหลายๆ คน ทำให้มีคนช่วยเหลือ จนแม่ซึ่งยุ่งๆ อยู่ไม่ต้องทำอะไรมาก ต่อมา - หลานพ่อติดต่อสำนักพระราชวังขอน้ำหลวงอาบศพและขอโกศตามยศของพ่อ และพ่อได้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ 3 คืน ต่อม - หลานอีกคนดูแลเรื่องดอกไม้ประดับในศาลา คุณย่าของลูกเมื่อมีชีวิตอยู่เป็นอาจารย์ใหญ่ที่โชติเวชอยู่หลายปี เราจึงให้โชติเวชจัดดอกไม้ซึ่งสวยและเก๋สมกับรสนิยมของพ่อ หลายคนเห็นแล้วชอบมาก พ่อชอบสีเขียว Theme ของดอกไม้ต้นไม้มันจึงเป็นเขียวขาว

เอื้อจัดการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับการสวดอภิธรรม 7 วัน ตอนแรกเราได้รับข่าวไม่คิดว่าวัดมกุฏกษัตริย์ปิดซ่อม ยังไม่เปิดให้ใช้สวดได้ อัฐิคุณปู่คุณย่าอยู่ที่วัดนี้ และเรามาทำบุญให้ท่านทุกปีที่วัดนี้ นับว่าทางวัดรู้จักพ่อพอสมควร นึกเสียดายที่ต้องไปวัดอื่นแทน

“ตกลงเราใช้วัดมกุฏได้แล้วคะ ทางวัดโทร. ติดต่อกับท่านเจ้าอาวาสซึ่งอยู่ต่างประเทศ ท่านอนุญาตให้เปิดศาลาให้อาจารย์ได้”

เป็นอันว่าระหว่างการสวด มีศาลาเราเปิดสวดเพียงศาลาเดียว ศาลา 10 เป็นศาลาใหญ่ข้างในปูพรม ดูสวยงาม พ่อคงพอใจที่ได้มาทำพิธีในศาลานี้ และจุดคนได้มากพอสมควร นับเป็นความกรุณาอย่างสูงของท่านเจ้าอาวาส ซึ่งกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ตลอด 7 วันที่มีการสวดอภิธรรม มีคนให้เกียรติมางานศพพ่อกันมากมาย ซึ่งแม่กับลูกอยากจะขอบคุณทุกๆ ท่านมา ณ ที่นี้ หลายคนมาไม่ถึงเพราะรถติดมากในวันธรรมดา หลายคนมามากกว่า 1 คืน มาทุกคืนก็มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกน้องพ่อที่ออฟฟิศ ลูกศิษย์มากันหลายรุ่น หลายคนจากจุฬาฯ รวมทั้งที่พ่อไปช่วยสอน ไปทำงานให้ ต่างส่งพวงหรีดและมาด้วยกัน หลายคนที่ไม่เคยเจอก็ได้เจอ จากกระทรวงการต่างประเทศที่แคว้นทำงาน และบริษัท Google Thailand ที่ต้องทำงานก็มา

หลายคน พวกเราได้เห็นว่ามีคนรักพ่อมากก็คราวนี้แหละ มีพวงหรีดจากโรงพยาบาลและจากคุณหมอหลายท่าน จนคนคิดว่าพ่อเป็นหมอ ตอนพ่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย พ่อก็เคยคิดอยากเป็นหมอ คราวนี้พ่อก็ได้เป็นหมอแล้วนะ ตอนพ่อเดินในโรงพยาบาล ความที่มามดพ่อดูขริ่มๆ สะอาดเรียบร้อย คนเลยคิดว่าพ่อเป็นหมอ บุคลิกพ่อเป็นหมอได้นะ บางครั้งขณะเดินอยู่ในโรงพยาบาลยังมีคนไหว้คุณหมอกันนี่เลย

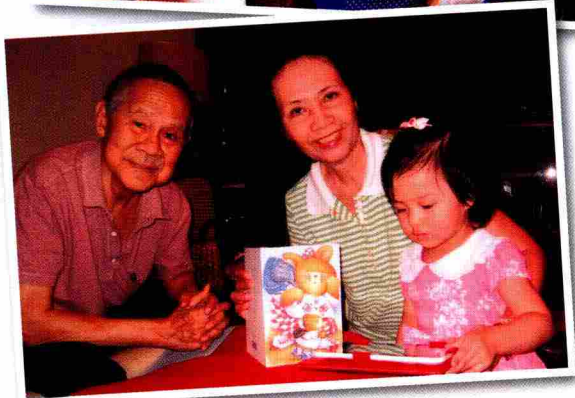
เราพาหลานคาล่าไปเยี่ยมคุณตาระหว่างมีการสวดอภิธรรม 1 คืน หลานถามว่า คุณตาอยู่ที่ไหน เราพาไปไหว้คุณตาซึ่งวางอยู่ในโลงด้านหลังโกศ

“คุณตานอนหรือ ทำไมคุณตาไม่ตื่นล่ะ...” คาล่าถามซ้ำๆ อย่างนี้หลายครั้ง

หลังจากนั้น พ่อมีคนถามว่า หนูรู้มั้ยว่าคุณตาอยู่ที่ไหน คาล่าจะตอบว่า “คุณตาอยู่ที่วัด” คุณตาก็คงคิดถึงหลานมาก เพราะมีหลานที่คุณตาได้เห็นเพียงคนเดียว

คราวนี้จะไม่ให้คุณตาที่คอยช่วยเป่าเค้กวันเกิดให้ ไม่มีคุณตาที่ให้ของขวัญวันเกิดและปีใหม่ของหนู และเวลาหนูแบมือขอตั้งค้ไปซื้อไอติม ก็จะไม่ให้คุณตาที่ให้เงินไปซื้อไอติมได้ทั้งถัง

ส่วนเด็กจะรู้มัยว่าคุณตาของเขาจะไม่สามารถทำอะไรอีกแล้ว คุณตาที่ใจดีจะยังคงอยู่ในความทรงจำของเขาตลอดไป...

เราตกลงเก็บศพพ่อไว้จนถึงราวปลายปีแล้วจึงจะเผา แม่ไม่ยอมเผาหน้าฝนเพราะกลัวคนที่ไปจะลำบาก เป็นช่วงหน้าหนาวจะดีกว่า ในที่สุด เราก็กำหนดให้วันเสาร์ที่ 8 พฤศจิกายน 2557 เวลา 5 โมงเย็น เป็นวันพระราชทานเพลิงศพพ่อที่วัดมกุฏกษัตริยาราม จริงๆ เราอยากได้วันที่ 15 พฤศจิกายน แต่แม่ไม่ว่าง พ่อเก็บกระดูกแล้วก็นำอัฐิไปลอยทะเลที่สวยงามที่สัตหีบในวันรุ่งขึ้น พ่อเป็นคนชอบทะเล คิดว่าพ่อคงพอใจที่จะพาพ่อไปที่นั่น

ช่วงที่มีการสวดพระอภิธรรม แม่ก็ยุ่งๆ จนไม่มีเวลาที่จะคิดอะไรมากนัก แต่หลังจากนั้น พ่อกลับไปบ้าน ทุกแห่งมีแต่ภาพพ่อ ห้องทำงานเล็กข้างล่างซึ่งพ่อนั่งทำงานทุกวันเสาร์ อาทิตย์ พ่อเมื่อก็ดูทีวีหรือฟังเพลง แม่จะนั่งเก้าอี้นอนตัวหนึ่ง พ่อตัวหนึ่ง พ่อทำงานแมกก็นั่งอ่านหนังสือ หลังๆ เล่นไลน์กับเพื่อน ดูทีวีด้วยกัน คุยกันเรื่องต่างๆ มีบางเวลาที่พ่อก็มีเรื่องกลุ้มใจ เราปรึกษากัน เมื่อมีเรื่องที่ต้องการความคิดเห็นของทั้งสองฝ่าย นับเป็นห้องอเนกประสงค์ แม้แต่ลู่วิ่งของพ่อก็อยู่ในห้องนี้ ตอนพ่อสบายดี พ่อจะวิ่งทุกบ่ายวันเสาร์และอาทิตย์ วันธรรมดาพ่อกลับจากทำงานค่ำไม่มีเวลาออกกำลังตรงนี้ เวลานี้แม่ยังไม่อยากเข้าไปในห้องมากนัก เพราะภาพเก่าๆ ยังคงอยู่เด่นชัด

ส่วนที่โต๊ะกินข้าว ในตอนนี้ถ้าแม่กลับบ้านแม่ก็ต้องนั่งกินข้าวคนเดียว ถ้าลูกมีธุระและกลับด้วยไม่ได้ ปกติพ่อจะนั่งตรงข้ามกับแม่ เรากินกันไปคุยกันไป หลังๆ ที่พ่อกินได้แต่อาหารนิ่มและกินช้าๆ แม่ก็จะมองดูพ่อ คอยลุ้นว่าพ่อจะสำลัก จะโอบามากมัย กว่าพ่อจะกินเสร็จใช้เวลานานทีเดียว

บัดนี้ แม่มองดูเก้าอี้ที่ว่างเปล่านั้นพร้อมทั้งนึกถึงพ่อ คิดถึงพ่อนะ...

ส่วนห้องนอนและตู้ยังคงเก็บไว้เหมือนเดิม ยังไม่เปลี่ยนแปลงอะไร ให้ดูเหมือนว่าเดียวพ่อก็จะกลับมาจากที่ทำงาน มานั่งทำงาน มาแต่งตัว มานอน ข้าวของในห้องพ่อแม่จะยังเก็บไว้เหมือนเดิม อย่างน้อยแม่ก็จะมาที่นี้ช่วงสุดสัปดาห์ ระหว่างสัปดาห์ก็อยู่ที่คอนโดกับลูกและหลาน ทำให้คลายความเหงาไปได้บ้าง

เพื่อนคนหนึ่งที่มีเขาตายไปนานแล้วบอกแม่ว่า...เป็นปีเลยละที่จะทำได้ เห็นข่าวของเขาที่ไรคิดถึงเขาทุกที...แม่ว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ

การตายเป็นสังขาร เป็นธรรมชาติซึ่งต้องเกิดขึ้นไม่วันใดก็วันหนึ่ง หลากๆ คนปลอบแม่อย่างนี้ ทั้งๆ ที่รู้แต่ก็ทำใจยาก ตลอดชีวิตของพ่อ พ่อทำแต่ความดี พ่อไม่เคยเบียดเบียนใคร มีแต่ความสงสาร ครั้งหนึ่งเมื่อเพื่อนคนหนึ่งของแม่ตกกระกำลำบาก พวกเขาเพื่อนจึงรวมเงินช่วยเหลือ เมื่อบอกพ่อ พ่อควักเงินให้ทันที พ่อเป็นคนซื่อสัตย์และเห็นใจคนอื่นที่ลำบากกว่า

มีคนถามแม่ว่า ตั้งแต่พ่อตายเคยมาหาแม่มั๊ย จริงๆ แล้วพ่อคงไม่อยากมาปรากฏเพราะเกรงว่าเราจะกลัว แต่พ่อก็มาหาแม่ครั้งเดียวในความฝัน คืนนั้นแม่ฝันว่า พ่อกลับมาบ้านด้วยหน้าที่มีความสุข มาเก็บกระเป๋าสีเสื้อผ้า มีรถสีขาวพร้อมคนขับหนุ่มๆ สองคนรออยู่ในรถ แม่ถามพ่อว่า..... พ่อจะทิ้งให้แม่อยู่คนเดียวหรือ แม่ไม่ยอมนะ.....ในฝันแม่รู้สึกเหงา ไม่อยากคิดว่าพ่อจะทิ้งแม่ไปแล้ว แต่พ่อก็ไม่ได้พูดอะไร เมื่อมาเล่าให้เพื่อนคนหนึ่งฟัง เขาก็บอกว่า เขาก็ฝันอย่างนี้ตอนคุณแม่เขาตาย แสดงว่าเขามาลา และเขาคงไปอยู่ในที่ที่ดี หน้าตาจึงดูมีความสุข

พ่อไม่ต้องเป็นห่วงแม่กับลูกนะ เราจะดูแลกันและกัน ส่วนบริษัทของพ่อก็เชื่อว่าทุกคนจะดูแลเป็นอย่างดี ให้บริษัทยังคงมั่นคงและรุ่งเรืองเหมือนสมัยพ่อยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีอะไรที่พ่อต้องห่วงอีกแล้ว ได้เวลาที่พ่อจะได้พักผ่อนพักผ่อนพักผ่อนพักผ่อน พักให้สบายนะจ๊ะ...

เมื่อพ่อเป็นลูก ก็เป็นลูกที่ดีของคุณปู่คุณย่า เมื่อเป็นสามีและพ่อ ก็เป็นคนดีไม่แพ้กัน และแม่แน่ใจว่าพ่อเป็นอาจารย์และเจ้านายที่ดีด้วย หลายคนบอกว่า พ่อเป็นคนมีบุญ เพราะไม่ว่าทำอะไรก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างดีตลอดมา แต่แม้ว่าความดีของพ่อต่างหากที่ทำให้พ่อได้รับความช่วยเหลือจากทุกฝ่ายมากขนาดนี้ แม่เชื่อว่าคนดีอย่างพ่อต้องได้ไปอยู่ในภพที่ดี

แม่และลูกขอให้พ่อมีความสุขในภพที่พ่ออยู่นะ และอยากจะขอบคุณสำหรับวันดีๆ ที่พ่อให้กับพวกเรา เรา 3 คนแม่ลูกจะไม่มีวันลืมพ่อเลย

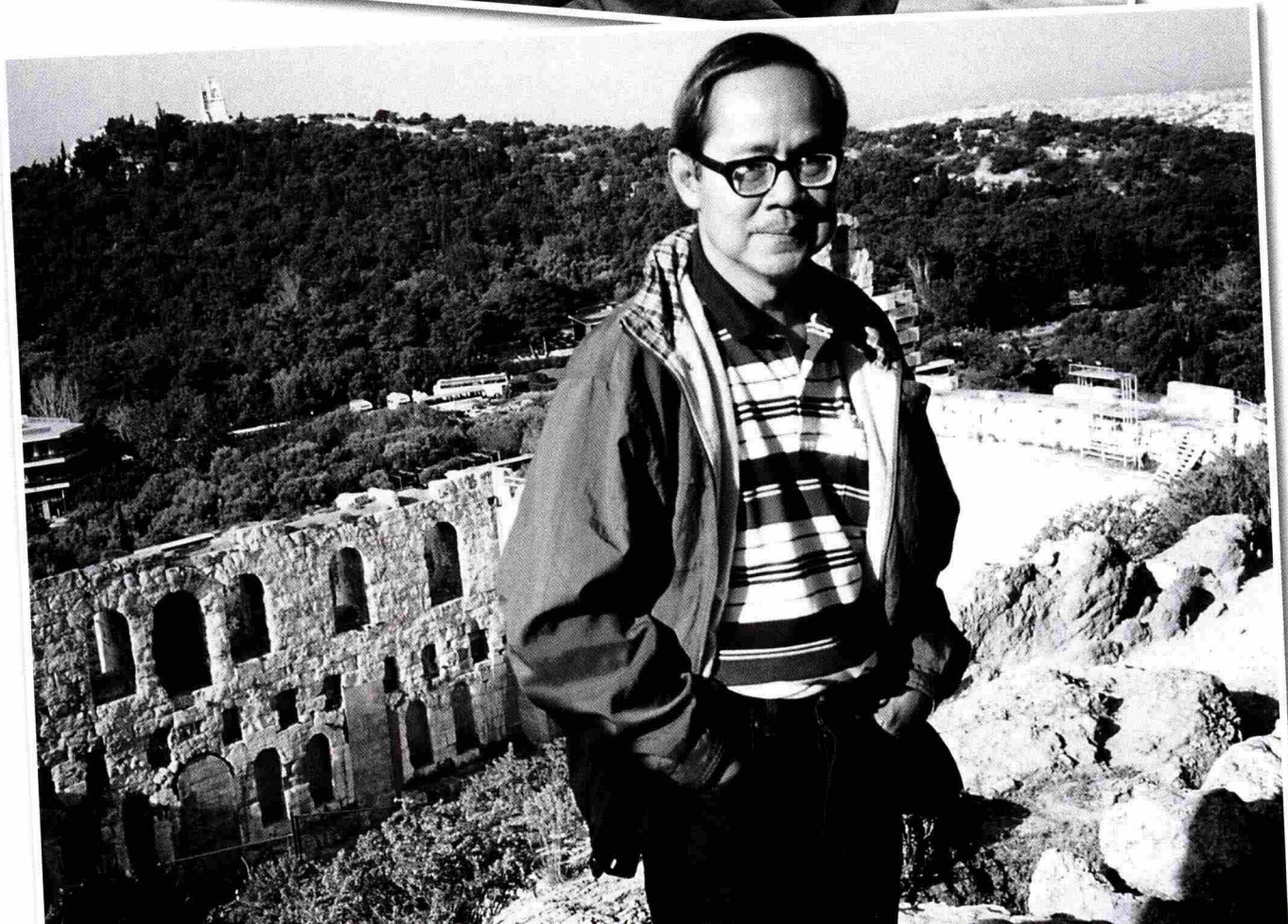
แม่

*Death leaves a heartache
no one can heal,
love leaves a memory
no one can steal.*

มีความสุขกับสิ่งที่กำลังทำ

รศ.อวยชัย วุฒิโฆสิต
ประธานกรรมการ บริษัท ทีค จำกัด

“งานสถาปัตยกรรมไม่ใช่งานวิทยาศาสตร์ที่หนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง
งานในลักษณะนี้ต้องพัฒนาตลอดเวลา
ต้องปรับปรุงไปเรื่อยๆ มองไปข้างหน้าถึงสิ่งที่ดีกว่าปัจจุบัน”

มีคนไม่มากนักที่สามารถดำเนินชีวิตในหลายบทบาทได้ดีไปพร้อมๆ กัน แต่สำหรับ รศ. อวยชัย วุฒิโฆสิต ประธานกรรมการ บริษัท ทีค จำกัด คงต้องถือเป็นตัวอย่างหนึ่งในคนจำนวนไม่มากนัก เพราะเขาเป็นทั้งอาจารย์ นักออกแบบ และผู้บริหารธุรกิจได้ดีในเวลาเดียวกัน

“เมื่อ 30 ปีก่อนผมเปิดบริษัทร่วมกับเพื่อนสนิทอีก 2 - 3 คน แต่ตอนหลังเพื่อนไม่ยอมทำ
หนักกันไปหมด ผมเลยต้องทำต่ออยู่คนเดียว ตอนแรกก็เหนื่อยหน่อย เพราะต้องสอนหนังสือด้วย และ
ทำงานด้วย พอเริ่มลงตัวก็คล่องตัวขึ้น ถึงแม้ตอนนี้ผมเกษียณจากงานสอนที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ก็ยังช่วยสอนอยู่ เวลาที่ให้กับทางบริษัทก็พอจะมีมากขึ้นบ้าง” รศ.อวยชัย
กล่าว

“ความจริงแล้วการมาเปิดบริษัทก็สามารถนำประสบการณ์ส่วนหนึ่งในการทำงานไปสอน
หนังสือได้ด้วย เพราะถ้าเราเรียนรู้จากทฤษฎีอย่างเดียว โดยไม่มีประสบการณ์ก็ลำบากเหมือนกัน
ถึงจะเหนื่อย แต่ก็สนุก เพราะรู้สึกว่าการทำให้เราต้องหาประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา ทำให้เรา
ไม่หยุดนิ่ง ได้รู้ว่าโลกเขาไปกันถึงไหนแล้ว”

ด้วยประสบการณ์ข้างต้น ทำให้เมื่ออยู่ในบทบาทของอาจารย์ รศ. อวยชัยมักจะสอนนิสิต
อยู่เสมอว่า โลกของการเรียนกับการทำงานจริงนั้นแตกต่างกันมาก คนที่เพิ่งจบจึงต้องพยายามฝึกฝน

และหาประสบการณ์จากการทำงานให้มากที่สุด และต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรกว่าที่จะเป็นสถาปนิกที่ดีได้อย่างเต็มตัว

“นิสิตยุคนี้มีความมั่นใจในตัวเองสูง แต่บางทีสูงเกินไปก็ไม่ดี ต้องอยู่ปานกลาง ผมพยายามสอนให้เขาเดินสายกลาง ไม่ตึงเกินไปและไม่หย่อนเกินไป ไม่ใช่ออกแบบมาแล้วลูกค้าต้องเอาแบบนี้จะไปบังคับลูกค้าไม่ได้ การทำงานจริงต้องมีเหตุมีผลด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย การจะเป็นนักออกแบบที่มีคุณภาพต้องมีปัจจัยประกอบหลายอย่าง เช่น ความตั้งใจจริง ขยัน ตรงต่อเวลา รวมทั้งต้องมีความซื่อสัตย์ และมีจรรยาบรรณในการทำงาน

สำหรับการเป็นอาจารย์ ผมยังรักอาชีพนี้อยู่ เพราะผมผูกพันกับมหาวิทยาลัยมาตั้งแต่เรียนอยู่มาตั้ง 30 - 40 ปี ผมยังรักชีวิตสอนหนังสือ ส่วนการทำงานนั้น เราทำเพื่อให้มีประสบการณ์ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และนำไปสอนได้ การเป็นอาจารย์ยังให้อะไรกับชีวิตผมมาก ทำให้เวลาไปไหนก็มีคนรู้จัก เพราะเขาเหล่านี้เคยเป็นลูกศิษย์เรา ทำให้เรามีความภาคภูมิใจด้วย”

อีกด้านหนึ่ง ในฐานะนักออกแบบและผู้บริหารธุรกิจ รศ.อวยชัยมีมุมมองต่อการทำงานว่า “โดยส่วนตัว ผมชอบงานในลักษณะ Follow Function คือ ทุกอย่างจะต้องมาจากฟังก์ชันก่อน อาจเป็นเพราะผมทำงานออกแบบโรงพยาบาลมานาน ซึ่งฟังก์ชันการใช้งานต้องมาก่อน แล้วรูปแบบค่อยตามมาทีหลัง แต่เราต้องไม่ทิ้งหน้าตาของอาคารด้วย คือต้องใช้งานได้ดี ในขณะเดียวกันก็ต้องดูสวยงามด้วย รวมทั้งเรื่องการใช้วัสดุใหม่ๆ ก็ต้องตามให้ทันอยู่เสมอ

งานสถาปัตยกรรมในเมืองไทยขณะนี้พัฒนาไปพอสมควร อย่างพวกงานตึกสูงทั้งหลายเดี๋ยวนี้มีรูปแบบคล้ายกับต่างประเทศไปหมด ซึ่งบางทีเราอาจจะต้องมองด้วยว่าจะใส่จุดเด่นของความเป็นไทยลงไปตรงไหนได้บ้าง อย่างเช่นการตกแต่งดีเทลเล็กๆ น้อยๆ หรือพวกงานอินทีเรียร์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผมว่าทางสมาคมสถาปนิกฯ หรือสภาสถาปนิกฯ เองก็มีความตื่นตัวขึ้นมากในการพัฒนาวิชาชีพนี้ และคนที่เข้าไปนั่งทำงานในสมาคมฯ ต่างก็มีความตั้งใจกันทุกคน เข้าไปเพราะอยากช่วยกันพัฒนาเพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาในวงการ”

และเมื่อถามถึงการพัฒนาด้านวัสดุก่อสร้างในเมืองไทย รศ. อวยชัยให้ความเห็นว่า

“มีการพัฒนาดีขึ้นมา มีอะไรใหม่ๆ มากขึ้น สมัยรุ่นผมยังไม่ค่อยมีอะไรให้เลือกใช้มากเท่าไร ตอนนี้มีมากขึ้น แต่ราคายังค่อนข้างแพงอยู่ ทำให้บางทีลูกค้ายังไม่ค่อยยอมรับ อย่างงานของราชการที่มีงบประมาณจำกัด เป็นต้น

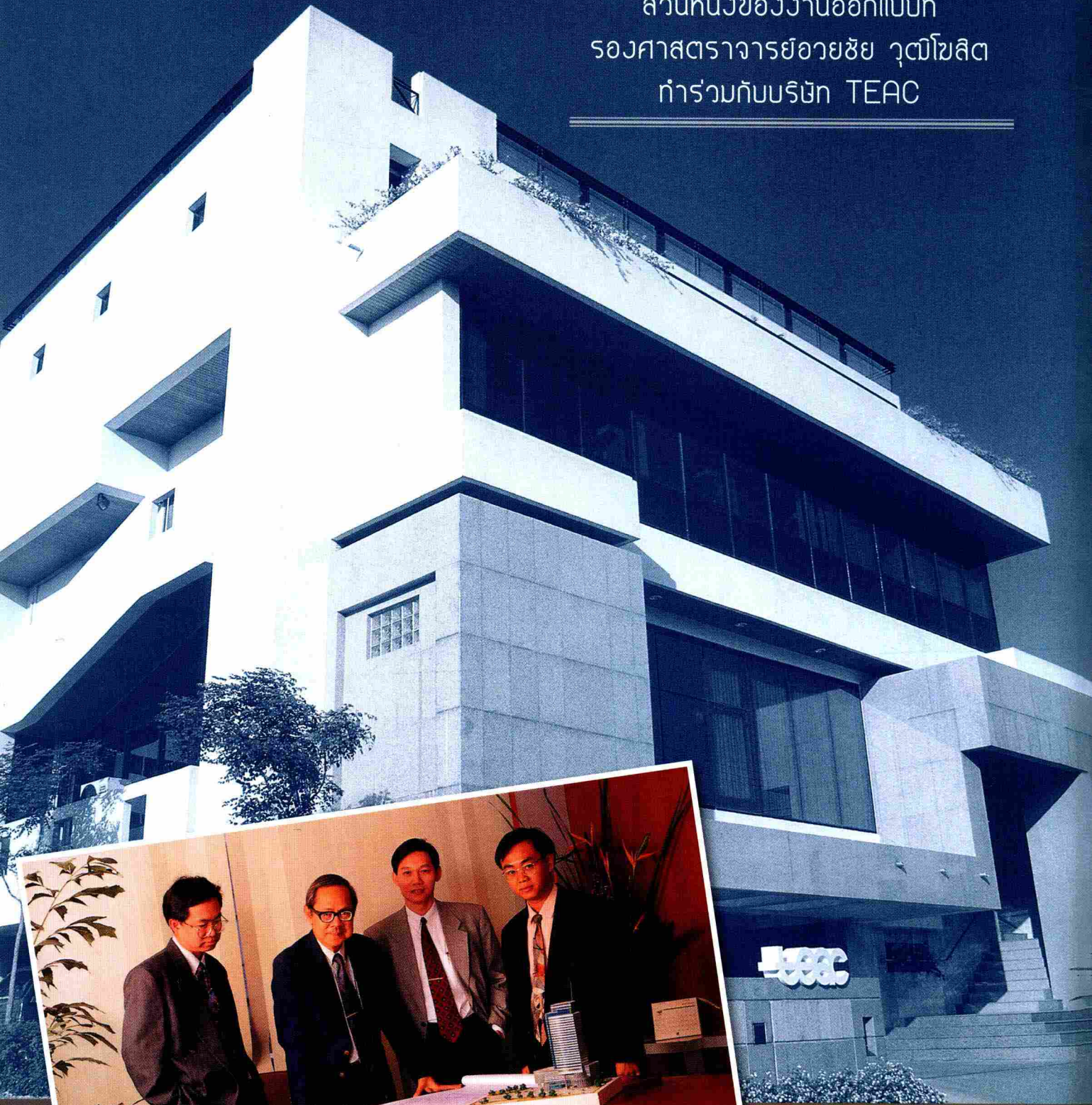
การพัฒนาวัสดุก่อสร้างส่งผลต่อการพัฒนาเรื่องการออกแบบด้วย อย่างที่ผมบอกว่า การจะออกแบบโดยใส่อะไรใหม่ๆ ลงไป วัสดุก่อสร้างก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความสวยงาม หรือความประทับใจแก่คนที่ผ่านไปมาได้ เพราะฉะนั้น คุณจะสามารถพัฒนารูปร่างหน้าตาของงานออกแบบได้ก็ต้องรู้จักวัสดุก่อสร้างมากๆ และต้องรู้จักวิธีใช้ให้ถูกต้องด้วย ผู้ผลิตวัสดุก่อสร้างจึงน่าจะมีส่วนให้ความรู้ หรือช่วยเหลือต่อนักออกแบบ ตั้งแต่ในสถานศึกษาเลย อาจจะต้องมีห้องสักห้องเพื่อแสดงสินค้าวัสดุก่อสร้างใหม่ๆ ถือเป็นการให้ความรู้เบื้องต้นกับนิสิต ให้เขารู้จักขนขวายหาข้อมูลต่างๆ มากขึ้น”

แม้วันนี้ รศ. อวยชัยจะอยู่ในวัยเกษียณ แต่เขาก็ยังคงทำงานเป็นอาจารย์พิเศษ และทำงานออกแบบควบคู่กันไป และบอกกับเราว่ามีความสุขกับการทำงานอยู่เสมอ

“ผมมองว่า คนที่คิดว่าตนเองประสบความสำเร็จ หมายถึงว่าจบแล้วไม่ต้องทำอะไรต่อ แต่สำหรับตัวผมเองยังถือว่าไม่ประสบความสำเร็จ แต่ถ้าถามว่าผมมีความสุขกับการทำงานไหม ต้องตอบว่าใช่ เพราะถ้าผมไม่ได้ทำงาน ผมคงเบื่อแยะเหมือนกัน และถ้าพูดถึงความพอใจในผลงาน ผมเองก็ยังไม่มีความพอใจ เพราะถ้าเราพอใจแสดงว่าเราถึงจุดที่จบแล้ว แต่นี่เรายังไม่จบ เรายังต้องพัฒนาอยู่เรื่อยๆ”

“งานสถาปัตยกรรมไม่ใช่งานวิทยาศาสตร์ที่หนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง แต่มันเป็นสิ่งที่ตอบไม่ได้ เป็นทั้งศิลปะกับวิทยาศาสตร์ ที่มีอะไรให้คิดได้ตลอด เหมือนกับการให้คะแนนนิสิต ไม่มีโอกาสที่จะให้เต็ม 100 ได้ อย่างเก่งก็ 85 หรือ 90 งานในลักษณะนี้ต้องพัฒนาตลอดเวลา เราจะมัวพอใจกับผลงานเราไม่ได้ ต้องปรับปรุงไปเรื่อยๆ มองไปข้างหน้าถึงสิ่งที่ดีกว่าปัจจุบัน”

ส่วนหนึ่งของงานออกแบบที่
รองศาสตราจารย์อายุชัย วุฒิไชลิต
ทำร่วมกับบริษัท TEAC

Board of Director

Office Building

PAIROJ-KITJA BUILDING, BANGKOK

NAGARA BUILDING, BANGKOK

UNILEVER BUILDING,
BANGKOK

NAGARA BUILDING, BANGKOK

TEO-HONG BUILDING, BANGKOK

DATAMAT HEAD OFFICE,
BANGKOK

DATAMAT HEAD OFFICE 2,
BANGKOK

J.C. KEVIN BUILDING,
BANGKOK

KASET RONG RAENG BUILDING,
BANGKOK

PONGTIPA BUILDING,
BANGKOK

UNIFOOD BUILDING,
BANGKOK

RESIDENTIAL BUILDING

STAFF DORMITORY CHULALONGKORN UNIVERSITY
BANGKOK

UBON RATCHATHANI UNIVERSITY
STAFF DORMITORY,
UBON RATCHATHANI

CHRISTIAN UNIVERSITY STUDENT DORMITORY,
BANGKOK

NURSE DORMITORY CHULALONGKORN HOSPITAL,
BANGKOK

STAFF DORMITORY CHULALONGKORN UNIVERSITY,
BANGKOK

MAHIDOL UNIVERSITY STUDENT DORMITORY,
NAKHONPATHOM

EDUCATIONAL BUILDING

LEARNING CENTER KASETSART UNIVERSITY, BANGKOK

JAMJUREE 9 CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK

SIRINART BUILDING BANGKOK CHRISTIAN COLLEGE, BANGKOK

LAD PRAO BILINGUAL, BANGKOK

SASIN CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK

CLASSROOM BUILDING RUNGSIT UNIVERSITY,
BANGKOK

TRINITY HALL ST. JOSEPH CONVENT SCHOOL,
BANGKOK

EDUCATION TECHNOLOGY CENTER
CHAMBER OF COMMERCE UNIVERSITY, BANGKOK

ADMINISTRATION BUILDING
CHAMBER OF COMMERCE UNIVERSITY, BANGKOK

HOTEL

MONTIEN RIVER SIDE HOTEL, BANGKOK

THE GRAND SIAMESE HOTEL, BANGKOK

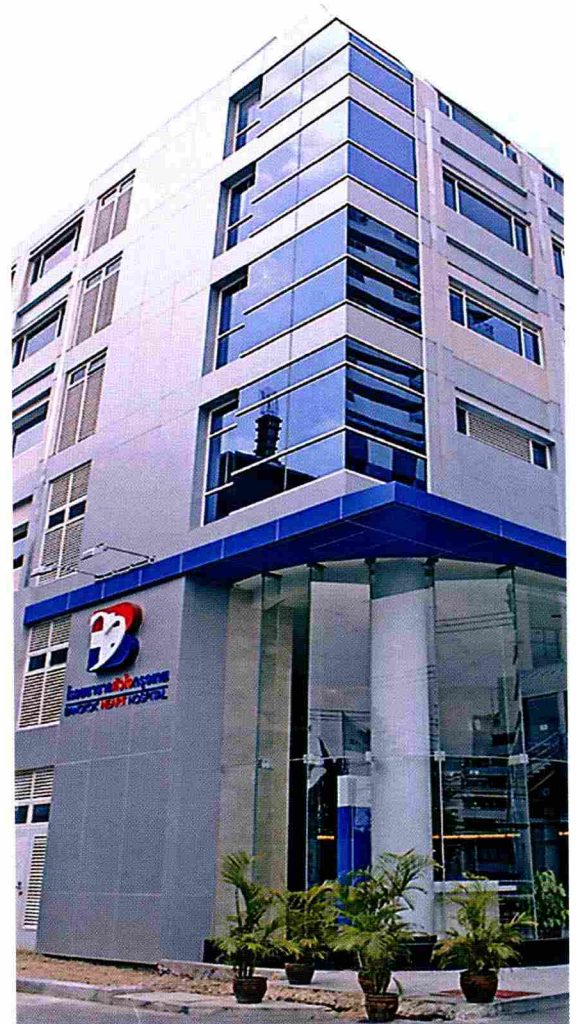
RADISON HOTEL SATHON, BANGKOK

GRACE HOTEL, BANGKOK

BANGKOK PATTAYA HOSPITAL, PATTAYA

BANGKOK HEART HOSPITAL, BANGKOK

BANGKOK HAD YAI HOSPITAL, HAD YAI

BANGKOK HUA HIN HOSPITAL, HUA HIN

ROYAL PHNOM PENH HOSPITAL, CAMBODIA

ANGKOR INTERNATIONAL HOSPITAL, CAMBODIA

ROYAL RATTANAK HOSPITAL, CAMBODIA

ROYAL BANGKOK HOSPITAL ABU DHABI, U.A.E.

SAMITVEJ SUKHUMVIT HOSPITAL, BANGKOK

SAMITVEJ THONBURI HOSPITAL, BANGKOK

SAMITVEJ CHONBURI HOSPITAL, CHONBURI

SAMITVEJ SRIRACHA HOSPITAL, CHONBURI

PHAYATHAI 3 HOSPITAL, BANGKOK

PHAYATHAI 2 HOSPITAL
PHASE 1, BANGKOK

PHAYATHAI 2 HOSPITAL
PHASE 2, BANGKOK

THAI NAKARINT HOSPITAL, BANGKOK

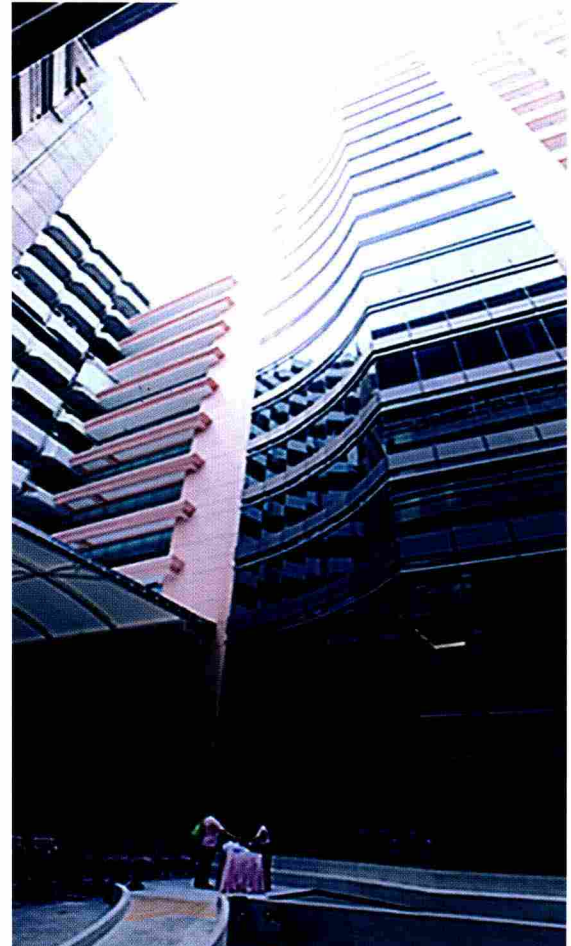
THAI NAKARIN 2 HOSPITAL, BANGKOK

POLICE GENERAL, HOSPITAL, BANGKOK

CHILDREN HOSPITAL, BANGKOK

BANGKOK CHRISTIAN HOSPITAL, BANGKOK
BUILDING A

LADPRAO HOSPITAL, BANGKOK

EENT HOSPITAL, BANGKOK

BHACHARAKITIYABHA BUILDING, BANGKOK

INTERIOR DESIGN

BANGKOK CHRISTIAN HOSPITAL, BANGKOK

WARD

CANTEEN

POLICE HOSPITAL, BANGKOK

HALL

CANTEEN

LIFT LOBBY

SIRIRAJ HOSPITAL, BANGKOK

OPD.

OPD.

OPD.

คุณสมบัติหัวหน้าที่ดี 7 ประการ

1. ความเรียบง่าย

หัวหน้าที่พนักงานรัก ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายๆ ได้ เพราะชีวิตการทำงานทุกอย่างมันก็ยากอยู่แล้ว ยิ่งหัวหน้าทำเรื่องยากให้มันยากขึ้นไปอีก ลูกน้องก็คงจะอึดอัดมากขึ้นไปอีก ยิ่งไปกว่านั้น คนเรานั้นไม่ชอบอะไรที่มันยุ่งยากอยู่แล้ว โดยธรรมชาติ ถ้านายทำเรื่องยากให้ลูกน้องเข้าใจได้ง่ายๆ และมองเห็นว่าสิ่งที่ยากนั้นมันเป็นไปได้ไม่ยากเท่าที่เราคิดเลย สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ พนักงานจะมีความเข้าใจในเป้าหมายของการทำงาน และรู้สึกหัวหน้าเป็นที่พึ่งได้เสมอ

2. ความยุติธรรม

หัวหน้าต้องยุติธรรม คงไม่มีพนักงานคนไหนที่ชอบหัวหน้าที่ไม่มีความเป็นธรรมแน่นอน ความเป็นธรรมในที่นี้ก็รวมทุกเรื่อง ตั้งแต่เรื่องของการบริหารคนอย่างเป็นทางการพิจารณาผลงาน การให้รางวัลผลงาน รวมถึงการปฏิบัติต่อทุกคนด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติรักใครชอบใครเป็นพิเศษ ก็มักจะปฏิบัติต่อคนนั้นดีเป็นพิเศษเช่นกัน แต่สำหรับพนักงานที่หัวหน้าไม่ชอบหน้าเท่าไร ก็จะไม่สนใจ ไม่ใส่ใจ ซึ่งแบบนี้จะทำให้พนักงานรู้สึกไม่ค่อยดีกับหัวหน้าสักเท่าไร

3. ไม่ถือตัว มีความอ่อนน้อม

พนักงานส่วนใหญ่จะไม่ชอบหัวหน้าที่ถือตัว เจ้ายศเจ้าอย่าง มีความเย่อหยิ่งไม่เห็นหัวลูกน้องเลยสักคน และทำเป็นรู้ไปหมดทุกเรื่อง ในทางตรงกันข้าม คนเราส่วนใหญ่นั้นชอบคนที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ให้เกียรติผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นมีความรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ พนักงานเองก็ชอบหัวหน้างานที่ไม่ถือตัว คุยและปรึกษาด้วยแล้วสบายใจ ไม่อวดตนข่มท่านเพื่อให้ลูกน้องรู้สึกด้อยลงไป

4. ความโปร่งใส

หัวหน้าที่ดีต้องมีความโปร่งใสในการกระทำทุกอย่าง หัวหน้าหรือนายที่ลูกน้องชอบนั้นจะต้องเป็นคนที่มีความโปร่งใสในการกระทำและการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ไม่ใช่จะคิดอะไร

ทำอะไรก็สั่งอย่างเดียว โดยไม่มีการบอกถึงสาเหตุและเหตุผล เวลาพนักงานหรือคนอื่นถามว่าทำไม ก็ไม่ตอบ หรือไม่ก็ตอบเสีงๆ หรือกวนๆ ไปอย่างเสียมิได้ หรือไม่ก็ใช้อำนาจข่มขู่ให้ปฏิบัติตาม โดยไม่ต้องถามถึงเหตุผลเพราะตนคือหัวหน้า หัวหน้าที่มีลัทธิลมนิยมแบบนี้พนักงานจะชอบหรือไม่

5. ความมีใจเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

มีความเมตตากรุณาให้กับลูกน้องทุกคน เรื่องของความเมตตาใจดีนี้ ไม่ใช่เรื่องเงิน บางคนบอกว่าการให้ลูกน้องยืมเงินตลอด แปลว่าใจดีแล้ว ซึ่งจริงๆ แล้วมันกว้างกว่าเรื่องเงินมากมายนัก คำว่าใจดีมีเมตตาก็คือ เป็นคนที่เวลาพนักงานทำงานได้ผลงานที่ดี ก็มีคำชมให้อย่างจริงใจ เวลาพนักงานทำงานผิดพลาด ก็มักจะสอนในสิ่งที่ถูก และอาจจะมี การว่ากล่าวตักเตือนเล็กน้อย เพื่อให้ทราบว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่จากนั้นก็มักจะมีการสอน และแนะนำให้พนักงานรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกและควรทำ เพื่อให้ผลงานดีขึ้นมากกว่านี้ ไม่งกหรือหวงวิชา เก็บงำเอาเคล็ดลับไว้คนเดียว โดยที่พนักงานทำงานไม่เคยได้เลย แบบนี้เราเรียกว่าเป็นหัวหน้าที่ไม่มีความเมตตากรุณาใดๆ เลย เพราะไม่เคยอยากให้ลูกน้องได้ดีกว่า และไม่เคยยินดีถ้าลูกน้องทำงานออกมาได้ดี

๖. ความอดทนอดกลั้น

มีความอดทนในความกดดันต่างๆ ได้ดี พนักงานส่วนใหญ่จะตอบว่า ไม่ชอบหัวหน้าที่ไม่มีความอดทนอดกลั้น เวลาารู้สึกไม่ดี ก็ตวาดใส่ลูกน้อง ขึ้นเสียง และขวนทะเลาะตลอดเวลา บางครั้งลูกน้องยังพูดไม่ทันจบ ก็รีบสรุปหรือไม่ก็ตำหนิเลย โดยที่ยังไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ลูกน้องกำลังจะพูดนั้นคืออะไร ในทางตรงกันข้าม พนักงานชอบนายที่มีความอดทน มีความใจเย็น และแสดงตนให้เห็นว่าไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องใดๆ ใช้เหตุผล และมีความอดทนในเรื่องของการฟัง การทำความเข้าใจพนักงาน

๗. ความจริงใจ ซื่อสัตย์

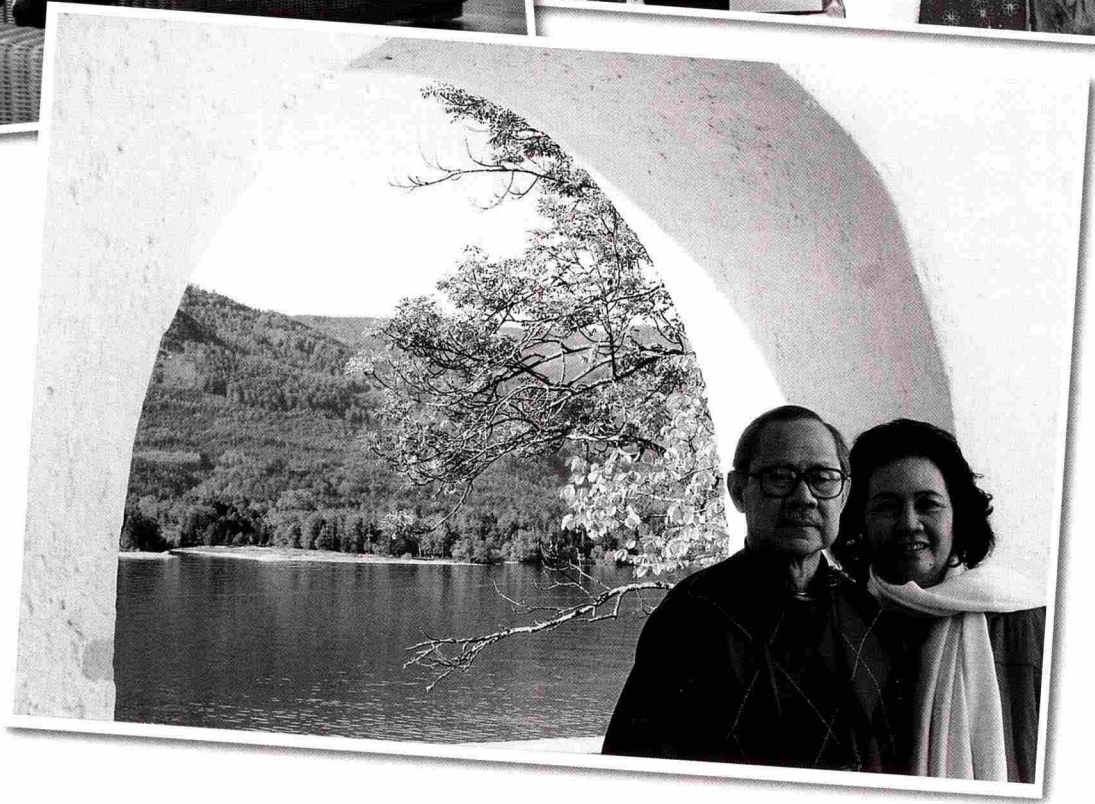
หัวหน้าที่ดีต้องมีความจริงใจ ตรงไปตรงมา ไม่มีเรื่องเข้านอกออกในให้เห็น รวมทั้งไม่มีเรื่องของผลประโยชน์ต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับการทำงาน หัวหน้างานที่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว รับสินบน รับผลประโยชน์อื่นๆ ต่างตอบแทนเพื่อให้งานของตนดีขึ้น พนักงานส่วนใหญ่จะไม่ค่อยชอบใจเท่าไร และไม่ค่อยอยากจะทำอยู่ทำงานกับนายแบบนี้

เพราะมันเปลืองตัว ถ้าเมื่อไหร่ความแตกขึ้นมา สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือลูกน้องก็กลัวว่าจะ
ติตร่างแหไปด้วย เพราะทำงานอยู่ใกล้กัน

นี่คือ ๗ คุณลักษณะของหัวหน้าหรือนายที่ลูกน้องชอบและรัก ลองนั่งพิจารณาตนเองดูก็ได้
ว่าเราเองมีครบทั้ง ๗ อย่างหรือไม่ ถ้ามีครบ ก็ขอแสดงความยินดีด้วย เพราะคุณก็คือหัวหน้าที่ดี
และเป็นหัวหน้าที่ลูกน้องทุกคนอยากจะทำางานด้วย

ส่วนใครที่พิจารณาตนเองอย่างเป็นทางการแล้วเห็นว่ายังมีบางเรื่องที่เรายังด้อยอยู่ สิ่งที่ต้อง
ทำต่อก็คือ สร้างความตั้งใจและมุ่งมั่นว่า จะต้องพัฒนาตนเองในเรื่องนั้นๆ เพื่อให้เราเป็นหัวหน้างาน
ที่ดีให้ได้

เพราะเป็นแล้ว ไม่ใช่ดีแต่ตัวเราเองเท่านั้น ยังดีต่อลูกน้องของเราอีกด้วย

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณกษกร สุวรรณะบุญย์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2512)
คุณกนกนารถ พงษ์ประยูร
คุณกนกลักษณ์ โพธิ์ไทรย์
คุณกมลรัตน์ ศรศิลป์
คุณกรรณมน เสนานรงค์ และครอบครัว
กระเบื้องสุขภัณฑ์และก้อน้ำ COTTO
คุณกฤตภัก - คุณสุธีรา กุลบุษย์
คุณกฤษฏา ผกาภาณุจันท์
คุณกวิندا วัชรสิงห์
ผศ. กวีไกร ศรีหิรัญ
คุณกวีวัฒน์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 64)
ดร. กษิติศ จันทรสวัสดิ์
คุณก้องกัญญาจันท์ ศิวรักษ์
ผศ. กัลยา ปรีปัญญาพร
คุณกานดาภา มุ่งถิ่น
คุณกัณฑ์ - เพ็ญ (BBA#5)
คุณการุณ ใจปัญญา และภรรยา
คุณกำโชค - คุณเสาวณี ผึ้งกสุวรรณ
คุณกิตติธัช สุนทรวิภาต
คุณกิตติมา เศรษฐ์ไกรสิงห์
คุณกฤษมา รุ่งเรืองชัยศรี
คุณกฤษมา ศาลิคุปต์
คุณกฤษมา สิทธิวงศ์
คุณเก็จกัญญาจันท์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 64)
คุณเกศสุดา ทองนะ
นพ. เกษม - คุณเครือวัลย์ ศิริกลการ
คุณเกษม เกษภูวนัฐิต
คุณเกษมสุข นิมมานเกียรติกุล (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2521)
คุณไกรฤกษ์ ต้นติเวสส (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2512)
คุณโกศล - หลุยส์
คุณเขมาวดี โอสถาปนัส
รศ. ไชยสิริ ปราโมช
คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
คุณคณิต ผลชีวิน
คุณคมกฤษ - คุณประณยา จงบุญวัฒนา
คุณคมกฤษ ชูเกียรติมัน (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2527)
ครอบครัวจิตรวิมล
ครอบครัวพี่น้อง (คุณวลัย ทวีโภค)
ครอบครัวแม่โต (คุณสุดสวาท โกศัยกานนท์)
ครอบครัวเรืองวิเศษ
ครอบครัวสตะเวทิน
ครอบครัวอัมพวา
ครอบครัวเอกษรัมย์
ศ. คุณดวงเดือน พิศาลบุตร
คุณจตุพร สีหนาทกถากุล
คุณจริตลาภ บูรณาการณ
คุณจริยา สุวรรณเพ็ง
รศ. ดร. จรูญศรี มาติลโกวิท
คุณจักรกฤษณ์ รุ่งฤกษ์ฤทธิ์
คุณจันทร์จิรา เขียวรักษา
ผศ. ดร. จันทรทรงกลด คชเสนี และคุณدنุพล สุทธิพิบูลย์
คุณจันทร์พิมพ์ นิมเวชอารมณชื่น
รศ. ดร. จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช
คุณจันทร์เพ็ญ ปัดชัยยัง
รศ. จันทิมา พรธรรมรายณ์
ผศ. จาตุรนต์ วัฒนผาสุก
คุณจินตนา โอภาสบุตร
คุณจิราภา เมธีรัตน์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณจิราภา ปัญจาคะ
คุณจිරินัย สมบูรณ์ธีระ
ผศ. จุฬารัตน์ แพส
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คุณเจตกัญญา อาริยานนท์
คุณเจนจิรา พรประภา

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณเจริญ แก้วละเอียด
คุณเจริญจิตร รุกขภิบาล
นพ. เจริญ ปิ่นสุข (รพ. ไทยนครินทร์ บางนา)
คุณเจตินภา ศาลิคุปต์
ทพ. เจริญพล - ทพญ. ศันสนีย์ ภูมิตระกูล
คุณแจ๊ด - คุณตุ้ม (บ้านเลขที่ 6 หมู่บ้านเสรี)
รศ. ฉวีวรรณ คุณาภินันท์ และครอบครัว
คุณฉัตรชัย วิริยะไกรกุล
คุณฉันทนา จินดาวงษ์
คุณเฉลิมยศ ยืนยง
คุณโฉมศรี สุขุมพัฒน์ และครอบครัว
คุณชนาภา ประดิษฐ์ธีระ
คุณชนิด - คุณสุคนธ์ ชุขณะโชติ
คุณชนิดา พรหมชัยนันท์ (Sasin MBA 08)
รศ. ดร. ชนิดา รักษ์พลเมือง
คุณชไมพร ศรีสุริฉัน
คุณชยาภรณ์ รัตกุล (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 58)
คุณชลลาทิพย์ เฉลิมพงษ์
คุณชลัทธ์ - คุณเยาวดี พัฒโนทัย
คุณชวลิต - คุณสุภา ทวีโภค และครอบครัว
คุณชัยชนะ เอื้อวิศาลสิน
คุณชัยวัฒน์ พรหมทวีพงศ์
คุณชัยศักดิ์ สุวรรณศิริกุล
คุณชาญ - คุณสฤทธ์ ไทยสมบูรณ์ และครอบครัว
คุณชาญ อาชามงคล
พลอากาศโท ชาญชัย - คุณฉันทนา พรขำนิ
คุณชาญวิทย์ สิริสุนทรานนท์ และครอบครัว
คุณชาญวิทย์ เหมะลิลิต
คุณชิงชัย สุขุมพัฒน์ และครอบครัว
คุณชูชาติ อุดมมงคลดี และครอบครัว
คุณชูศรี วิริยะกมลพร และครอบครัว
คุณชูศักดิ์ ตั้งมงคลวุฒิ
คุณเชน ม่วงสกุล

คุณเชาว์ไว สืบสันติ
คุณเชิญศรี ทองสมบัติ
ศ. ดร. เชิดศักดิ์ - รศ. ดร. วิลาวัลย์ รัตน์เศรษฐากุล
คุณโชติกา อรรถพิมล
คุณแซนดี้ (UNC)
นาวาโทหญิง ญาดา เทียมทิพย์
คุณฐปน สุกุลอิสริยาภรณ์
คุณฐิตาพร บรรณนารา และครอบครัว
คุณฐิติพร - คุณเชน พานยง
คุณณัฐมน ยอดสง่า
คุณณัฐ
คุณณพล วรวิทยาการ
คุณณรงค์ - คุณสุภาศรี โสภาค
คุณณัฐ - คุณพัทรา สืบศิริ
คุณณัฐพล ชันธหิรัญ (ผู้อำนวยการสำนักบริหารบุคคล
กระทรวงการต่างประเทศ)
คุณณัฐวิณี บุนนาค
คุณณัฐริณี สมประสงค์
คุณณิชาภา วงษ์พราหมณ์
คุณดนัย แสงสว่าง
คุณดลนาภา อำนวยสาร
คุณดวงสมร ศาลยาชีวิน
คุณเดชไกร - คุณนาภิช - คุณทองไธนี
คุณเดชไกร ผลนิवास (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณตราวิทย์ ศิวะเกื้อ
คุณตรีณัฐ เจริญ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณดวงทอง เอนกภูริธน์ และครอบครัว
คุณต่อ ศรีลัมพ์ และครอบครัว
คุณตึก (บ้านเลขที่ 9 หมู่บ้านเสรี)
คุณเดือนจิต สุนทรศารทูล (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2521)
คุณแดน - คุณเงา
นาวาโท รศ. ไตรวัฒน์ วิริยะศิริ
คุณทวีป ศิวศรีสวัสดิ์

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณทักษิณ เทพชาติรี
คุณทัศนวัลย์ เนียมบุบผา
คุณทิพย์วรรณ จินต์ดี
รศ. ดร. ทิพย์สุดา ปทุมมานนท์
คุณทิพาพรรณ จันทร์แสงเพชร
คุณเทิดเกียรติ ศักดิ์คำคม (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณธนภูมิ - คุณกรกช ริมชลา
คุณธนวิชน์ วิทยาภรณ์ (TEAC)
คุณธนิต จินดาวงนิค
คุณธราเทพ อังกาบ
คุณธราพงษ์ จำนงค์ลักษณ์
คุณธานี แก้วสีปลาต
คุณธีระชัย สราญรมย์
คุณธีรบุลย์ ฉลองมณีรัตน์
คุณธีรพล อัครทิพา (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 75)
คุณธีรยุทธ หงษ์สวัสดิ์
คุณธีรยุทธ แพร่กุลธาร
คุณธีรวิทย์ - คุณศนิ ลิ้มทองสกุล (สถาปัตย์ จุฬาฯ)
คุณธีรวุฒิ เต็มสิริวัฒนกุล
คุณธีรสุต ชัยประเสริฐผล
คุณนงพงา ปัจจักษ์ขัติ
คุณนภาพร - คุณชาญชัย เขยอานันท์
(สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
รศ. ดร. นรุทธิ์ สุทจิตต์
คุณนฤพร - คุณสุนทรี เสาวนิตย์
คุณนฤมล เงินเถื่อน
ผศ. นฤมล สุนทรานู
คุณนภารัตน์ นราจันทรณ
คุณนลิน คุณจักร
คุณนวนัฐ โอศิริ
คุณนภาพร แม้นโกศล
ดร. นวลวรรณ ทวยเจริญ
รศ. ดร. น้อมศรี เคท

คุณนัทธชนัน จิระโชติทวี
คุณนันทิยา วรรณบุญดี
คุณนาตาดา วศินติก - คุณกริพัฒน์ ผลพฤษ
คุณนิทัต สนธิชาญกุล และครอบครัว
คุณนิธิ - ศ. เลอสม สถาปัตยานนท์
คุณนิธิวัต ชัชพงค์
คุณนิพนธ์ เมธิพาพิทักษ์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณนิภา วินิจ
คุณนิภาพร จรัสธรรมธาดา
ผศ. นิภาภรณ์ อนุสรนิตินสาร
คุณนิรมล กุญยกานนท์
คุณนิวัฒน์ - คุณอรุณี พิบูลย์
คุณนินาสารัตน์ สุวรรณโพธิพระ
(สถาปัตย์ จุฬาฯ รหัส 21)
คุณนินิต ศรีจามร
นิติตกลุ่มวิทยานิพนธ์ สถาปัตย์ จุฬาฯ ตรี - โท รุ่น 74
นิติตสถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 63
คุณนุศราพร เลิศสรรพทรัพย์
คุณเนติษฐ์ ถาวรพินิจธรรม
บ. จี 22 วิศวกร และสถาปนิก จำกัด
บ. บางกอกแพลนเนอร์แอนด์คอนซัลแทนส์ จำกัด
บ. ฟอรัมก้า ประเทศไทย จำกัด
บ. อินพาร์ เทคโนโลยี เซอร์วิส จำกัด
บ. อีลีแม็ค จำกัด
บ. แอ็ค คอนซัลแทนส์ จำกัด
คุณบรรจง เบียดชัยภูมิ และครอบครัว
รศ. บรรณิไศภิชฐ์ เมฆวิชัย
บริษัท แอ็กซิส แลนด์เคป จำกัด
บริษัททีค จำกัด
บริษัทสถาปนิกสมดุล จำกัด
คุณบารมี ตั้งตรงจิตร
คุณบึกและคุณบีม
คุณปัทริก เขียวรณกุล

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณบุญญวัฒน์ - ศ. กิตติคุณ ผู้สตี ทิพทัส
คุณบุญถัน โต้นวุธ
ดร. บุญธรรม หาญพานิชย์
คุณบุญนาถ ทวีเดช
คุณบุญมา ศาลิคุปต์ และครอบครัว
คุณบุษยา บุขยงค์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รหัส 21)
คุณโบโบ้ (UNC)
คุณปชญา สถานะเกสิน
คุณปณิชา รุ่งปัญญาวุฒิ
คุณปตินันท์ วชิรมน
คุณประภิจ ต้นเจริญ
นาวาอากาศเอก ประคอง - คุณภุมรินทร์ สุดประเสริฐ
คุณประทุม - คุณสมสวาท จันทร์สวัสดิ์
พีประเทศ - พีแห่ง - หลานป๋ม
คุณประนอม อิมเอม
คุณประภาภัทร - คุณธีรพล นิยม
ศ. ประภาศรี สีอำไพ
พลเรือตรี ประสาท - คุณอุดมสิน ศรีผดุง
อ. ปราโมทย์ - คุณสุนทรี ฤทธิปรีดานันท์
นพ. ปราสงค์ - ผศ. เพิ่มจิตร ปราสาททองโอสถ
คุณปริญญา แก้วลिया
คุณปริดา ทศศิลาพร (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 55)
คุณปริมลภา ชูเกียรติมัน (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2527)
คุณปรีชาญาณ ประพัฒน์วงศ์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 71)
รศ. ดร. ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์
คุณปวีณา คังขวณิช
คุณปัทมา อินโต
คุณปาริฉัตร - คุณวรรณรภา แยมพันธ์
รศ. ดร. ปันรัชฎ์ กาญจนันชฐิติ
ม.ล. ปิยลดา ทวีปรั้งชีพ
คุณปิยะดา เอี่ยมพิกุล
คุณปิยะนาถ ศิมกาญจน
คุณปิยะสุดา โพธิกิจ

คุณปณณสัต์ สุรัสวดี
คุณเปรมฤดี Puskar
คุณเปี้ยก
ศ. กิตติคุณ คุณผู้สตี ทิพทัส (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณเผด็จ - ผศ. นิรมล สวัสดิ์บุตร
คุณเผ่า สุวรรณศักดิ์ศรี
คุณไผ่ฝั้น ปิ่นประเสริฐ
คุณพงศ์พรภรณ์ พึ่งบุญ ณ อยุธยา
ผศ. ดร. พงศ์ศักดิ์ วัฒนสินธุ์
คุณพรชนก โกษา
คุณพรประเสริฐ - คุณกรทิพย์ เตชะเมธีกุล
คุณพรพรหม แม้นนทรรัตน์
คุณพรพิมล กันทาธรรม
รศ. พรรณชลัท สุริโยธิน
คุณพรรณภา วุฒิสักดิ์
คุณพรรณริณี ทิมา
คุณพรรณิสสา นีรัตติวงศภรณ์
ผศ. พรรณี มนัสไพบุลย์
ร้อยโท พรหมเศศ พหลพลพยุหเสนา
คุณพร้อมจิต เมฆานันท์
คุณพร้อมวุฒิ ภัทรนุชาพร (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 71)
คุณพลพงศ์ - คุณชาลิณี วัจพาน
คุณพลพัฒน์ - คุณสุวรรณา สุรบถ
คุณพลอย พวงสุวรรณ
คุณพัชร (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 64)
คุณพัชรินทร์ ชญาวัฒน์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณพัชรี นิลดำ
คุณพัชศรี - คุณบุษบา โพธาทอง
คุณพันทิพา สุนทรราชู
รศ. พาสินี สุนากร
คุณพิชชาภรณ์ หลิวเจริญ
คุณพิชญา บุญภินันท์
คุณพิชัย - คุณธีรานุช วงศ์ไวศยวรรณ (A 49)

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

- คุณพิชัย จิวจินดา
คุณพิชิต - คุณภาวินี ภูพิชิตพงษ์
คุณพิเนต - คุณชนิดปรียา บุญยรัตพันธุ์
(สถาปัตย์ จุฬาฯ ปี 2527)
คุณพิมพ์ใจ โภชนัตศรีฉาย
คุณพิมพ์วดี ไสวรัตน์พงศ์
คุณพิมพ์ลศรี ธัญพิทยากุล
คุณพิรวัส พัทธเศวต
คุณพิสิษฐ์ สายัมพล
พี่ปาน - พี่เกี้ยว
พี่มิ่ง (UNC)
คุณพีรณ สุทรศารทูล
คุณพีรพงศ์ จันทรา (สถาปัตย์ จุฬาฯ 60)
คุณพีรภัทร ศรีวิทยารักษ์
คุณพุดผิงค์ - คุณเด่นนภา ปราสาททองโอสถ
คุณพุดธิ ศุภพิพัฒน์
คุณเพชรพร พงศะบุตร
คุณเพ็ญศรี โพธิกิจ และครอบครัว
เพื่อนๆ BBA#5
คุณแพร ทองทรัพย์
คุณไพโรจน์ จีระบุญย์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 50)
คุณภัสรดา เกตุสมบุญณ์
คุณภากร วนันต์กุล (สถาปัตย์ จุฬาฯ 44)
คุณภาคิน สุทธิพันธ์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 20)
คุณภาณุพงษ์ ญาณเวทย์สกุล (สถาปัตย์ จุฬาฯ 59)
คุณภาณุวัฒน์ ลักษณะนางค์
คุณภาวิดา (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 64)
คุณภาสกร ผดุงชีวิต
รศ. ดร. ภิญโญ สุวรรณคีรี
คุณภุชงค์ หวังบุญสกุล
คุณมงคล - คุณภาวินี สิมะโรจน์
คุณมณฑา พรไตรรัตน์
คุณมนิรัตน์ เอกโยคยะ
คุณมรกต วรรณตรี (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณมหาตม์ เสรีบุตร
คุณมหิทธิ เสรีบุตร
คุณมณฑนา เครือสินธุ์
คุณมานพ เพชรชัน
คุณมาริช - คุณเอมวดี สมารัมภ์
รศ. มาลินี จันทวิมล
รศ. มาลินี ศรีสุวรรณ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2504)
คุณมาลี ศิริ
คุณมินธิรา ภูภัทรพงศ์
คุณมิชัย - ท่านผู้หญิงบุตรี วีระไวทยะ
คุณมุกพิมพ์ อนันตชัย
คุณจิโรภาส - พ.อ. จุฑามาศ พูลสุวรรณ
คุณเมธี (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2520)
แม่ชีภัทรา
คุณยิ่งพันธ์ วิจิตรพันธ์
คุณยิ่งลักษณ์ กิตินิรันดร์กุล
คุณยุทธ - คุณนิสา ศักดิ์เดชยนต์
คุณยุพิน เทพไชย (สถาปัตย์ ม.เกษตรฯ รุ่น 35)
คุณรวีช วงศ์รัตนานุกูล และครอบครัว
คุณรวีวรรณ วิโร
คุณรังษิยา นนทแก้ว
คุณรังสรรค์ สกอลยง
นพ. รัชช - พญ. วิไลพรรณ สมบุญณ์
คุณรัตน์ แซ่มประชุม
รศ. รุจิระ สุภรณ์ไพบูลย์
คุณรุจิรา หงษ์ทอง
คุณเรจินภา นิมนวล
รศ. ดร. เร็งรัชนี้ นิมนวล และครอบครัว
คุณลลนา ชัชวาลย์
คุณลภัสรดา เกตุสมบัติ
คุณลัคนา บุณนาค
คุณลัญจกร ก.จันจักร

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณลัดดา นุชนานนท์เทพ
คุณลัดดา พงษ์ธัญญะวิริยา
คุณลัดดา หาญในธรรม (แลนด์สเคป รุ่น 75)
ลูกศิษย์ ป.โท การจัดการ สถาปัตย์ จุฬาฯ
ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 54
ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 63
ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ 71 และ 72
ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ 74
ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 75
คุณเลอศักดิ์ นิยมไทย
รศ. ดร. วชิราพร อัจฉริยโกศล
คุณวธัญญา นันทสันติ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 75)
คุณวนิดา พยัคฆพันธ์
คุณวนิชฐา แก้วเขียว
รศ. วรนนท์ อักษรพงษ์
คุณวรพร ตันติการุณย์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณวรพรรณ ยิ่งศิระพัฒน์
คุณวรพัฒน์ ปลื้มทรัพย์
คุณวรมน สิ้นสุวรรณ
คุณวรณทิพย์ มหัทธนพิศาลกิจ
คุณวรณพร ลิมาภรณ์วัฒน์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณวรรณา โสวินทะ ตันฑะเกษม
คุณววรรษ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 64)
คุณวรางคณา สันทราพรรณทร (Google)
คุณวราภรณ์ สุขแซ
คุณวัชรินทร์ พุทไธ
คุณวันชัย มงคลประดิษฐ์
คุณวัลยา พัฒนะพิเรตช
รศ. วารินทร์ มาศกุล
คุณวิชัย แซ่เตี๋ย (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณวิชัย ทิชาชล
คุณวิชัย วิมุกตายน
คุณวิเชียร ตั้งคุพันธ์ศักดิ์

คุณวิฑูร งามบุญอนันต์
คุณวิฑูรลักษณ์ วิจารณ์ภัยกิจ
คุณวิภาวธรรม เบนนิแมน และครอบครัว
คุณวิรัช รักกษ
คุณวีโรจน์ - คุณสุภี ไร่ใจปลาร
คุณวิลาสินี ภิญโญวิทย์ และคุณต่อศักดิ์ กิจชัยนุกูล
คุณวิศิษฐ์ - คุณกาญจนา บำรุงกิจ และครอบครัว
คุณวีระพัฒน์ โอตระกูล
รศ. ดร. วีระ - รศ. ดร. กรรณิการ์ สัจกุล
คุณวีระศักดิ์ ดวงไพบุลย์
คุณวีระศักดิ์ ทิมา
คุณศรันยา บุญประกอบ
คุณศรีวิภา - คุณอดิศักดิ์ ทัพต์วน
(สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 14 - 19)
คุณศศิ ผิวเหลือง
คุณศักดิ์ - ดร. วิลเลียม วิมุกตายน
ผศ. ดร. ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ
คุณศารทูล - คุณจินตนา ศาลิคุปต
คุณศิริวีร์ เทพไชย (สถาปัตย์ ม.เกษตรฯ รุ่น 1)
คุณศิริจันทร์ โถทอง
คุณศิริวิไล โรจน์ประสิทธิ์พร
ศิษย์ ป.โท สถาปัตย์ จุฬาฯ
ศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 2546
ศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 72, 75
คุณศุภลักษณ์ จันทร์พิทักษ์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2519)
คุณศุภวิทย์ ถาวรบุตร
คุณเศรษฐ์วัฒน์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2518)
คุณสกลวัฒน์ ทองเจริญ
คุณสถาพร - ผศ. วาณี - คุณฐิตพร ลิ้มปัสวีส์
คุณสถิรัตน์ ตันฑะนันท์
คุณสนธยา เพชรบางไกร
คุณสมใจ คล้ายเพ็ชร
คุณสมชาติ พฤกษาชาติกุล

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณสมชาย แยมรัตน์
คุณสมชาย ลีลิตธรรม
คุณสมนึก หิรัญศักดิ์
คุณสมบัติ เล็กกำเนิด
คุณสมบัติ - คุณผ่องศรี โอศิริ
คุณสมพงศ์ อันประเสริฐ
นพ. สมภพ - ทพญ. อัมพช อินทรประสงค์
คุณสมยศ วิจิตรโสภา
สมาคมนิสิตเก่าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ
คุณสรศักดิ์ ธรรม์ครกุล
คุณสวรส - คุณชวลิต อยู่เย็น
สหกรณ์ จุฬาฯ
คุณสะคราญ ปุญญทลิ่งค์
รศ. ดร. สันติ ฉันทวิลาสวงศ์
คุณสามารถ - ผศ. รัชดา สุตรา
คุณสายทิวา รามสูต
สำนักงานพีเอสเค บัญชี และทนายความ
สำนักบริหารบุคคล กระทรวงการต่างประเทศ
คุณสำเนียง ศุภวรรณกิจ
คุณสิ ภาววรรณ
ผศ. ดร. สิทธิพงษ์ เพิ่มพิทักษ์
คุณสิน พงษ์หาญยุทธ
คุณสิรินภรณ์ แจ่มจำรัส
คุณสิรินาถ สิริรินทร์วรวงศ์
คุณสิริอมร นิลกำแหง
รศ. ดร. สุกัญญา - คุณสิริกัญญา ไชวโกลกุล
รศ. ดร. สุขุมวิทย์ ภูมิวิมลสาร
คุณสุชาดา - คุณอรรรณพ สิงห์คำพันธ์
คุณสุชาดา ยิ้มพรธนา
คุณสุชาดา ยิวบูรณ์
ผศ. ทพ. ดร. สุชาติ พูลทอง
คุณสุเทพ ลิ้มพุทธอักษร
คุณสุธีวรรณ พุแก้ว

ศ. ดร. สุนทร บุญญาธิการ
คุณสุประวัติ สมดี
คุณสุพจน์ เจียมจรส์รังษี
คุณสุพีพรรณ พัฒนพานิชย์
คุณสุพรรณพร ตันติพลาผล (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2512)
ดร. สุภาพร แก้วกอ เลี้ยวไฟโรจน์
คุณสุภาภรณ์ ช. เจริญยิ่ง
รศ. ดร. สุมาลี ชีโนกุล
คุณสุมาลี หวังประกอบสุข
คุณสุรศักดิ์ ธนะทิพานนท์
คุณสุไร กระจ่างวงษ์
คุณสุนีย์ ศาสติคุปต์
คุณสุวรรณ บุญย์เพิ่ม
คุณสุวรรณา พองสมุทร
คุณสุวัฒน์ - ผศ. ดร. สิริฉันท - คุณสรคุณ - คุณปิติกุณ เตชพาพพงษ์
คุณสุวัฒน์ พรหมพุด
คุณสุวัฒน์ ภิรมย์สวัสดิ์ และครอบครัว
คุณสุวัฒน์ รุ่งอรุณ
คุณสุวัฒน์ อาชญาแสน
คุณสุวิทย์ เตชะसान
ผศ. สุรัชย์ ชลประเสริฐ
ศ. เสก - รศ. สุภัทรา อักษรานุเคราะห์
คุณเสนิส - คุณกรวิภา อยู่พูล
คุณเสาวภา เกิดมงคล
คุณแสวง มกรแก้วเกยูร
คุณโสภาศิต อหันตริก
คุณโสภิต มโหสมุท
คุณหมวย และครอบครัว
คุณหยาดพิรุณ งามรูป
คุณอดิศักดิ์ กัญชนะ (สถาปัตย์ จุฬาฯ 2512)
คุณอดิกันต์ อุ่นเสรี Willy
อต. 22
คุณอนันต์ สหัสกุล

รายนามผู้ร่วมทำบุญ

คุณอภิสิทธิ์ ธนกิจเดชสวัสดิ์	คุณอรุณี อารงยุทธ
คุณอภิพรรณ บริสุทธิ์ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)	คุณอำนาจ - คุณสุจิตรา สวัสดิวงษ์
คุณอภิพันธุ์ ชี้เจริญ	คุณอำนาจ - คุณสุภาวดี สุชาโต
คุณอภิรดี อนุเคราะห์นันท	คุณอำไพ ภูศรีพงษ์
ผศ. ดร. อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์	คุณอำภา จันทร์ประสิทธิ์
คุณอมร ลิ้มตระกูล	คุณอิต ACT
คุณอมร สิทธิเชียงใหม่	นพ. อุดม - คุณเจษฎา เอื้อจงมานี
รศ. อมรา รอดดารา	คุณอุมา บุญประกอบ
นาวาอากาศเอก อยุธ - คุณวารินทร์ ศาลิคุปต์	คุณเอกชัย
คุณอรดี มโนรัตน์ และครอบครัว	คุณเอกสิทธิ์ โกสินทโรบล (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)
คุณอรรถ (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 62)	นพ. เอนก - พญ. สุัทนา อารีพรรค
คุณอรพันธ์ อารีพรรค	นพ. เอื้อชาติ กาญจนพิทักษ์
คุณอรรณพ เทียงธรรม	คุณแอนโตนี่ - คุณประภา ปุเลียม
คุณอรสา จิรภิญโญ	Art (BBA#5)
คุณอรอนงค์ อยู่ในศีล (สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 75)	Ball (UNC)
คุณอริยะ พนมมรงค์	Ben King (Google)
ศ. อรุณ - ศ. คุณหญิงนงเยาว์ ชัยเสรี	Boyd (BBA#5)
กสญ. อรุณ จิวาศักดิ์อภิมาศ	Ging (UNC)
คุณอรุณี พหลยุทธ	Google Thailand
คุณอวันดา อมตวิวัฒน์	Jackie Wang (Google)
คุณอังคณา แซ่มประชุม	Joy (Google)
รศ. ดร. อัจฉรา ประไพตระกูล	Lizzi Man (Google)
คุณอัจฉรา เสริบุตร	Non (UNC)
คุณอัญชลี จิตต์ไทย	Oak (UNC)
คุณอัทธา โชติยานนท์	P'Aw, Mike, M (Google Marketing Team)
คุณอัศวิน - ม.ร.ว. อัจฉรียา คงสิริ	Sa (BBA#5)
คุณอาทร - ผศ. สมศรี ปทุมสูตร	Sasin
คุณอาทิตย์ ลิ้มไพศาล	Sears Hometown and Outlet Stores
ผศ. ดร. อาภัสรา ชินวรรโณ	Som (Sasin-UNC)
รศ. อารณี อึ้งภากรณ์	Tom (Google)
คุณอาร์ท ถมยา	Vispac Co., Ltd.

ไม่ประสงค์ออกนาม 3 ท่าน

หากมีรายชื่อตกหล่น และสะกดชื่อ - นามสกุลผิดพลาด เจ้าภาพกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

รายนามผู้มอบพวงหรีด

กระเบื้องสุขภัณฑ์ และก๊อกน้ำ COTTO
กลุ่มโรงแรมแลนด์มาร์ค

ดร. กุลธร - ทญ. ยาหทัยศรีเฉลิม ศิลปบรรเลง

คุณเกรียงไกร - ปีทริก เขียวรณกุล

คุณเกียรติคุณ - คุณจางรุ้งฉ้วนชาติประเสริฐ

รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

คุณขวัญชัย ผลชีวิน Bent Severin Group

คณบดีและผู้บริหาร คณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ

คณะครุศาสตร์ จุฬาฯ

คณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาฯ

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มก.

คณาจารย์สาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ (ครุศาสตร์ จุฬาฯ)

ครอบครัววดีลภวิลาส

ครอบครัววิญญูกุล

คุณจางรุ้งฉ้วน ภูประเสริฐ

ผอ. กองผังเมืองเฉพาะกรมโยธาธิการและผังเมือง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คุณเจนจิรา พรประภา

นพ. เจริญ มีนสุข ประธานฝ่ายแพทย์ รพ. ไทยนครินทร์

ทพ. เจริญพล - ทพญ. ศันสนีย์ ภูมิตระกูล

คุณฉัตรชัย ภมรสุต และภรรยา

รศ. ดร. ชนิตา รักษ์พลเมือง คณบดีคณะครุศาสตร์ จุฬาฯ

ชมรมศิษย์เก่าสถาปัตย์ ม.เกษมบัณฑิต

ทพ. ชำนาญ - คุณจินนภา ชนะภัย

ผศ. ดร. ชื่นชนก โควินท์

รศ. ต่อดระกุล - คุณภัทรดา ยมมาค

รศ. ไตรวัฒน์ วิริยะศิริ

รศ. ทวี เวชพฤติ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ

คุณธงชัย - ผศ. มณฑิรา ลำซ่า

ธนาคารกรุงเทพ สาขาห้วยขวาง

ธนาคารเลือด รพ. จุฬาฯ

คุณธฤต จรุงวัฒน์ เอกอัครราชทูต ณ กรุงอังการา

นาวาอากาศเอก (พิเศษ) อยุธ - วารินทร์ ศาลิคุปต

คุณนิพัทธ์ - คุณนิธินันต์ อรุณวงษ์ ณ ออยุธยา

นิสิตเก่าสถาปัตย์ จุฬาฯ 2518

บ. กรีนดเวลล์ จำกัด

บ. กู๊ด ฟินิกซ์ จำกัด

บ. กู๊ดเซอร์วิส คอมพิวเตอร์ จำกัด

บ. คาซ่า จำกัด

บ. จี 22 วิศวกร และสถาปนิก จำกัด

บ. โจตันไทย จำกัด

บ. ซีวิลเทค ดีไซน์ แอนด์ คอนซัลแตนท์ จำกัด

บ. ดีเอสพีเอ็ม จำกัด

บ. เตียวฮง สีส้ม จำกัด

บ. ทิฟฟานี่ เดคคอร์ จำกัด

บ. ทีโอเอ แฟชั่น (ประเทศไทย) จำกัด

บ. เทคนิคดีไซน์ จำกัด

บ. เทวน์นันทน์ จำกัด

บ. ไทยยิปซัม จำกัด (มหาชน)

บ. นิปปอนเพนต์ เดคโคเรทีฟ โคทติ้ง ประเทศไทย จำกัด

บ. นิวคอนเซพท์ โปรดักท์ จำกัด

บ. บางกอกแพลนเนอร์ แอนด์ คอนซัลแตนท์ จำกัด

บ. เบสท์ อินโฮม เดคคอร์เรชั่น จำกัด

บ. ป.เทพรัตน์ จำกัด

บ. แพลน คอนซัลแตนท์ส จำกัด

บ. แพลน อาคิเต็ค จำกัด

บ. แพลน แอสโซซิเอทส์ จำกัด

บ. พรศักดิ์ 87 จำกัด

บ. พลัสติก อุตสาหกรรม จำกัด

บ. พาสแอต จำกัด

บ. พีเคที เอ็นจิเนียริ่ง เซอร์วิส จำกัด

บ. พอร์ไมก้า ประเทศไทย จำกัด

บ. เฟ โปรดักส์ จำกัด

บ. มาย เดคคอร์เรชั่น จำกัด

บ. ลิกซิล ประเทศไทย จำกัด

บ. วิสแพค จำกัด

รายนามผู้มอบพวงหรีด

- บ. วิสิทธิ์ เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด
 บ. เวลคราฟท์ โปรดักส์ จำกัด (WILLY)
 บ. ศรีไทย คลาสสิกโฮม จำกัด
 บ. สกุลไทย จำกัด และบริษัทในเครือ
 บ. สถาปนิก 49 จำกัด
 บ. สถาปนิกหนึ่งร้อยสิบ จำกัด
 บ. สำนักงานโพรเอส จำกัด
 บ. อาคิเตคส์ แอนด์ แอสโซซิเอทส์ จำกัด
 บ. อินทิเกรตท ฟิลด์ จำกัด
 บ. อินฟาร์เทคโนโลยี่เซอร์วิส จำกัด
 บ. อิลีแม็ค จำกัด
 บ. เอ อาร์เบย์ จำกัด
 บ. เอ็น อาร์ ดีซี จำกัด
 บ. เอสซีจี ซีเมนต์ - ผลิตภัณฑ์ก่อสร้าง จำกัด
 บ. เออร์บานิก จำกัด
 บ. แอ็ค คอนซัลแต้นส์ จำกัด
 บ. แอ็คเท็ค จำกัด
 บ. ฮาโก้ อีเลคทริก ประเทศไทย จำกัด
 บ. KNAUF GYPSUM (THAILAND)
 บ. LAMITAK
 บ. PAMMASTIC
 บ. Q-CON
 บ. TEAC
 รศ. ดร. บุญไชย สถิตมั่นในธรรม รองอธิการบดี
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 นาวาอากาศเอก ประคอง - คุณภุมรัตน์ สุดประเสริฐ
 ผชท.กัมพูชา
 ม.ล.ประทีป - ศ. ดร. ประสาร มาลากุล
 พล.อ.ต. ประเทศ - รศ. สุนีย์ - ดร. นิธินาด สินธุเดชะ
 รศ. ประภาภักดิ์ - คุณธีรพล นิยม
 คุณปาริฉัตร - คุณวรรณภา แยมพันธ์ุ
 ฝ่ายบริหารโครงการ บ. เอสซีจี
 ซีเมนต์ - ผลิตภัณฑ์ก่อสร้าง จำกัด
 นพ. พงษ์พัฒน์ ปธานวนิช
 ประธานกรรมการบริหารเครือ รพ.มหาชัย
- คุณพุดผิงค์ - คุณเด่นนภา ปราสาททองโอสถ
 บ. การบินกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)
 รศ. นอ. นพ. เพิ่มยศ โกศลพันธุ์
 รองอธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 เพื่อน BCC. 1960
 เพื่อน ตอ. รุ่น 22
 เพื่อนครุศาสตร์ 2504
 เพื่อนบ้านซอย 7 หมู่บ้านเสรี
 เพื่อนร่วมรุ่นรวมกรมกลม กระทรวงการต่างประเทศ
 เพื่อนสถาปัตย์ 2513
 เพื่อนๆ BBA CHULA รุ่น 5
 ภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน
 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ
 ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ภาควิชาโสต ศอ นาสิก คณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ
 ศ. นพ. ภิรมย์ กมลรัตนกุล อธิการบดีจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย
 คุณมนัส - คุณธิดา จันทร์เพ็ญ
 มหาวิทยาลัยคริสเตียน
 รศ. มานพ พงศทัต และครอบครัว
 คุณยุพา จงปติยัตต์
 The Beaumont Partnership Foundation
 โรงพยาบาลกรุงเทพ
 โรงพยาบาลตา หู คอ จมูก
 โรงพยาบาลไทยนครินทร์
 โรงพยาบาลแพทย์รังสิต
 โรงพยาบาลมหาชัย 2
 โรงพยาบาลรามคำแหง
 โรงพยาบาลลาดพร้าว
 โรงพยาบาลสมิติเวช ศรีราชา
 พ.ต. ดร. ราเชน มีศรี
 รศ. ดร. เริงรัชณี นิมนวล และครอบครัว
 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
 ลูกศิษย์ สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 60
 ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ 2520

รายนามผู้มอบพวงหรีด

ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ 2528
 ลูกศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 55
 วิชาเอกภาษาต่างประเทศ (สารัตถศึกษา ครุศาสตร์ จุฬาฯ)
 นพ. รัชช - พญ. วิไลพรรณ สมบูรณ์สิน
 รศ. ดร. วีระ - รศ. ดร. กรรณิการ์ สัจกุล
 ศิษย์ ป. โท การจัดการสถาปัตย์ จุฬาฯ
 ศิษย์เก่า CHULA FM 5
 ศิษย์เก่าสถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 54
 ศิษย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต รุ่นที่ 1
 ศิษย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต รุ่นที่ 2
 ศิษย์สถาปัตย์ จุฬาฯ 2515
 สถาบันอาศรมศิลป์
 สถาปัตย์ จุฬาฯ 2504
 สถาปัตย์ จุฬาฯ 2505
 สถาปัตย์ จุฬาฯ 2526
 สถาปัตย์ จุฬาฯ 44 (2519)
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 57
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 58
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 61
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 63
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 65
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 67
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 71
 สถาปัตย์ จุฬาฯ รุ่น 74
 สภาสถาปนิก
 นพ. สมภพ - รศ. ทญ. อัมพช อินทรประสงค์
 สมาคมนิสิตเก่า คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์
 สโมสรสราญรมย์ กระทรวงการต่างประเทศ
 สหกรณ์ออมทรัพย์ จุฬาฯ
 สาธิตจุฬาฯ รุ่น 28
 สำนักบริหารบุคคล กระทรวงการต่างประเทศ
 คุณสิน - คุณมลวิภา พงษ์หาญยุทธ
 ศ. ดร. สุนทร บุญญาธิการ
 ศ. นพ. เสก อักษรานุเคราะห์ และครอบครัว
 ศ. คลินิกเกียรติคุณ นพ. เหลือพร - คุณดาริกา ปุณณกันต์
 คุณอดุล - รศ. ดร. เพียว บุญประกอบ
 คุณอภิชา - คุณชาลีวรรณ จารุกิจพิพัฒน์
 อรรถรยา จันทวรสุทธิ์
 ศ. อรุณ - ศ. คุณหญิงนงเยาว์ ชัยเสรี
 ม.ร.ว. อัจฉริยา คงสิริ
 คุณอุทัย - คุณสุนีย์ ศาลิคุปต์
 เอสคอน (ESCON)
 นพ. เอื้อชาติ - พญ. บลวดี กาญจนพิทักษ์
 AICA BY LSX LTD.
 Alloy by Builder Smart
 BMF.
 บริษัท คอนซัลตัง แอนด์ แมเนจเม้นท์ 49 จำกัด
 Google ประเทศไทย
 Modernform Group Home Decorative Products
 RBSC and RBSC POLO CLUB
 SANA
 Sears Hometown & Outlet Stores
 SIS Engineering Consultants
 TACE LTD.
 Zillion Innovation Co., Ltd.

หากมีรายชื่อตกหล่น และสะดวกชื่อ - นามสกุลผิดพลาด เจ้าภาพกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ

ครอบครัววุฒิโฆสิตขอกราบขอบพระคุณ คุณหมอธานินทร์ อินทรกำธรชัย คุณหมอศิริพรชัย ศุภนกร คุณหมอภาคภูมิ สุปิยพันธ์ุ และคุณหมอนภชาญ เอื้อประเสริฐ ที่ได้กรุณาให้การรักษาและดูแลอาจารย์อวยชัยเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่อาจารย์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ขอขอบคุณ คุณกุสุมา รุ่งเรืองชัยศรี และเจ้าหน้าที่ในธนาคารเลือด โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ที่ได้จัดหาเลือดและเกล็ดเลือดให้อาจารย์อย่างสม่ำเสมอมาเป็นเวลานาน รวมทั้งขอขอบคุณพยาบาลทุกๆ ท่านทั้งที่ตึก ภปร ตึก สก และห้องไอซียู ของตึกใหม่ 14 ชั้น ที่ได้ช่วยดูแลอาจารย์อย่างใกล้ชิด

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้ทุกๆ ท่านประสบแต่ความสุขความเจริญตลอดไป

ครอบครัววุฒิโฆสิต

ขอขอบพระคุณ

เจ้าภาพขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมแสดงความเสียใจ ให้เกียรติมาร่วมในพิธีน้ำหลวงอาบศพ ร่วมเป็นเจ้าภาพ และร่วมบำเพ็ญกุศลในการสวดพระอภิธรรม ส่งพวงหรีด บัจจัยและสิ่งของมาเคารพศพ ตลอดจนมาร่วมในงานพระราชทานเพลิงศพของรองศาสตราจารย์อวยชัย วุฒิโฆสิตในวันนี้

หากมีข้อบกพร่องใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการต้อนรับ ความผิดพลาดในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ รวมถึงรายนามต่างๆ ไม่ครบถ้วน เจ้าภาพกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ขออานิสสงส์แห่งบุญกุศลทั้งหลายทั้งปวงที่ท่านทั้งหลายได้ร่วมกันบำเพ็ญในครั้งนี โปรดดลบันดาลให้ท่านและครอบครัวประสบแต่ความสุขความเจริญตลอดไปเทอญ

ครอบครัววุฒิโฆสิต
8 พฤศจิกายน 2557

